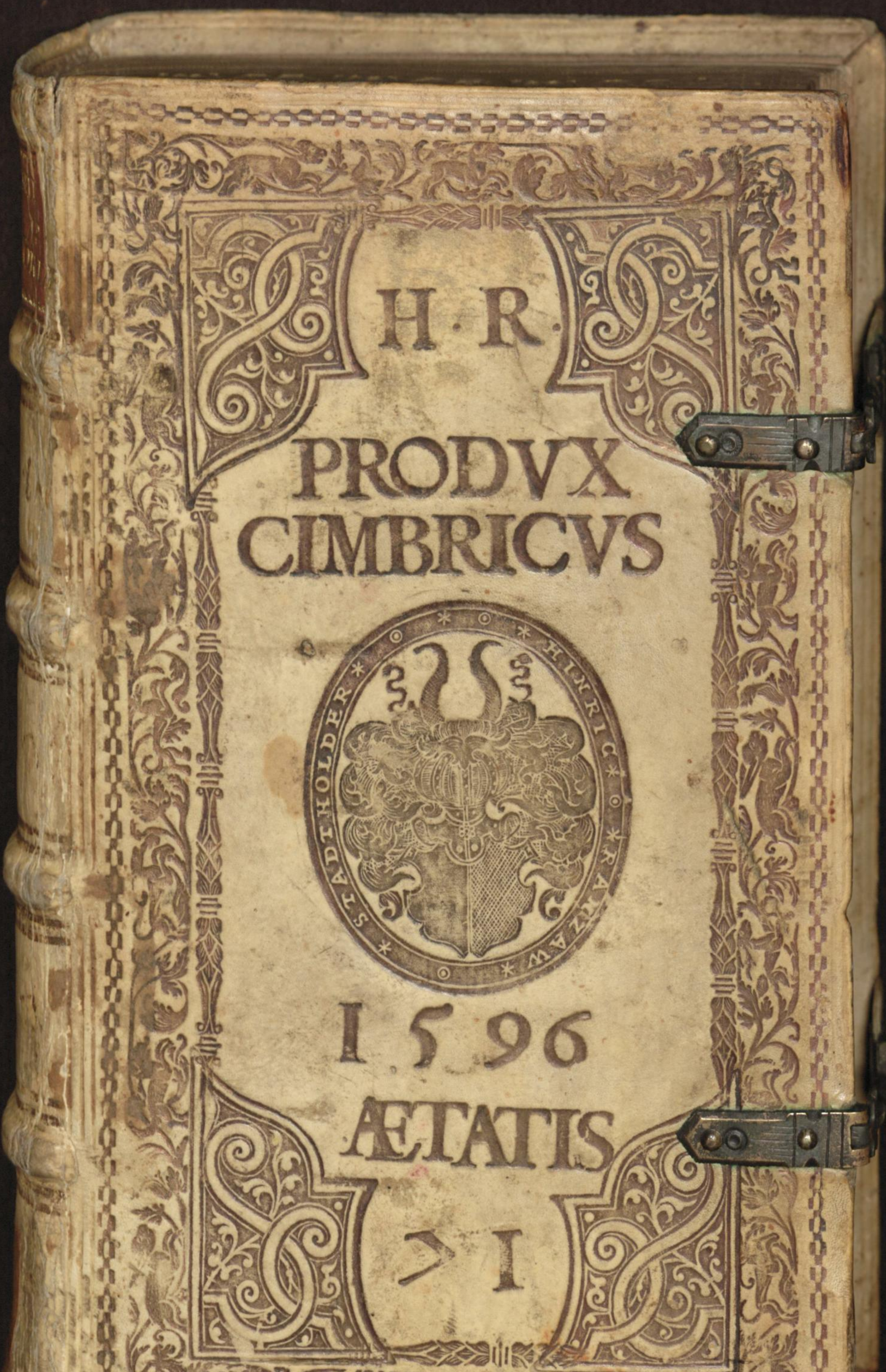

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

45-197
8°
ex 2

(Frankfurt u. å
Tillæg på 12 bl.)

DA BOX (LN bis 110)

Karl Høegs eks.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Illustri ac generoso Domino, Domino
Wolfgango Ernesto, Comiti in Stolberg,
Rutsfard, Konigstein ac Wernig-
rahde Domino suo clementi
submissæ observantiæ ergò
D. D.
Dni 1596.
Ao. Ætatis 71.

Henrich Rantzow

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

EPISTOLÆ CONSOLATORIÆ

REGVM, PRINCIPVM, COMITVM, BARONVM, NOBILIVM, ALIORVMQVE

clariſſimorum & doctiſſimorum virorum,

AD

HENRICVM RANZOVIVM, REGIS DANIÆ PRODVCEM CIMBRICVM, EX patris, liberorum, & conſanguineorum morte luctu affectum; eo quo ſequuntur ordine, maxima ex parte ſcriptæ: ac ipſius ad pleraſq; reſponſiones: & præterea quædam cognatæ acceſſiones.

Quibus hac tertia editione paſſim inſertæ ſunt illuſtrium quorundam virorum Epiſtolæ alterius Argumenti lectu non iniucundæ.

OPERA ET STVDIO
M. GEORGII LVDOVICI
FROBENII collectæ.

Acceſſit Index Epiſtolarum locupletiſſimus

FRANCOFVRTI

Impenſis Petri Fiſcheri.

GRAFL. STOLBERGISCHE BIBLIOTHEK Z. WERNIGERODE

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Kay Heegs Samling 1970

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

EFFIGIES TOGATA HENRICI RANZOVII, PRODVCIS Cimbrici.

Henrici facies ſtructuraque corporis hæc eſt,
Cui genus ex atauis nobile RanZouiis.
Virtus ingenioſa viri & prudentia velox
Ex oculis multa cum grauitate micat.

ANNO CHRISTI 1595.

Anno ætatis ſuæ LXX.

Si patriam, patria eſt mihi Cimbria, ſtemmata quæri
Nobile Ranzouiis me genus addit auis.
Si mores, vitamque: vetat pudor addere de me:
Muſa ſed hos, patriæ cætera nota meæ.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

INSIGNIA HENRICI RANZOVII

Parte rubet dextra clypeus, pars alba ſiniſtra eſt,
Et ſuper in galea cornua bina micant.
Cornua ſunt robur, Martis color alter & alter
Pacis, vtrumq; ſatos nobilitate decet.
Forma quid hæc ſimplex? ſimplex fuit ipſa vetuſtas
Simolicitas formæ ſtemmata priſca notat

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

HENRICVS RANZOVIVS RE. DANIE IN DVCATIB. SLESVI. HOL. AC DITH. VICARIVS. PRAEFEC SEGEBERGEN. DN. IN BREDENBERG. RANZOVISHOLM WANDESB. TVSCOV. NVSCOV et MELB.

GENEROSO ET NOBILI VIRO D. HENRICO RANZOVIO, VICARIO Regis Daniæ in ducatibus Sleſuici, Holſatiæ, Stormariæ, & Dithmarſiæ, Domino in Ranzou & Bredenberga, Domino & Patrono ſuo plurimum obſeruando,

S. D.

M. GEORGIVS LVDOVICVS FROBENIVS.

PHILOSOPHORVM vitam, qui commentationem eſſe mortis dixit: huc reſpexiſſe videtur, ipſius Ciceronis iudicio: quod in hoc vnice verſentur, qui omne ſuum ſtudium

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

*in doctrina ac ſapientia collocant:
dum à voluptate, id eſt, a corpore,
dum a re familiari, dum a republ.
dum a negotio omni ſeuocant ani-
mum: vt hunc ad ſeipſum aduocent,
ſecum eſſe cogant, maximeque a cor-
pore abducant. Secernere autem a
corpore animum, nequidquam ali-
ud eſt, quam emori diſcere. Hæc
ferme ille.*

An non HENRICE RANZO-
VI, *Domine & patrone plurimum
obſeruande, proximis præſertim an-
nis aliquot, inter varias atque gra-
uiſsimas cõmiſsi muneris occupatio-
nes tuas, quibus præter aſsiduitatem
lectionis, non defugis laborem, pro-
prias tuas lucubrationes eruditas, cũ
aliis communicandi & diuulgandi,
alienas quoq; liberaliter ſubleuandi,
& vtiliter iuuandi: hanc etiam nec
poſtremam, nec perfunctoriam curã*

tu ſubiiſti, monumentorum Regi tuo
optimo, tuis ſuauiſsimis parentibus,
liberis, amicis, tibi ipſi, tuæq; coniugi
erigendorum & exornandorum: E-
pitaphiorum quoque ſcribendorum
& expoliendorum: vt mittam alias
a te ſuſceptas ab illis non abhorren-
tes operas, tibi ipſi epiſtolas ſcribendi
conſolatorias, luculenter & copioſe
elaboratas, dum aliis te conſolanti-
bus reſpondes? Sunt hæc profecto
talia, vt arguant liquido, meditati-
onibus mortis multum te inhærere:
& a corpore vt plurimum diſiun-
ctum eſſe longiſsime animum tuum.
Hoc cum fiat, citra eorum omiſsio-
nem negotiorum, quæ ratio officij
negotioſi admodum quod geris, quo-
tidie offert, non paulo plus a te præ-
ſtari ſentio, quam ab illo Philoſo-
phorum cœtu, qui vt ſuis vacare
ſatis liceat ſecretis contemplationi-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

bus, a republ penitus ſe abdicant. Nam rempubl. dum non attingunt, otij abundantia, non ſolum commẽtationibus propoſitis intenti eſſe poſſunt commodius: verum etiam, niſi turpiter otio abuti, videri volent, illis vt ſe dedant, addicant atque etiam conſecrent totos: cum quod aliud agant, ſit nihil: neceſsitate quadam compelluntur.

Quam Philoſophici & RANZOVIANI inſtituti diuerſitatem, mecum expendens accuratius: colligere & ſtatuere, atque etiam pronunciare, quod ad inſignem laudem tuam pertinet, non vereor. Vt hoc faciam, tu quidem alioqui laudatus cumulate, non requiris, nec a me exſpectas. Ego vero in ea ſum ſentẽtia, æque prædicationem mereri ac admirationem, illam tuam inter negotia Reipub. multiplicia, & ab his deflexi-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

deflexionem, & ad mortis memoriam animi applicationem. Declaras enim, quæ tua ſit fortitudo magnitudoq; animi generoſi, in contemnenda morte: quam pleriq; vt terribiliſſimam omnium ita fugiunt, vt ad incidentem forte eius mentionem, & animo & corpore cohorreſcant. Tribuis præterea his, qui celebritatem nominis adepti, & vt amentur meriti ſunt, teſtimonia illuſtria, quæ ad poſteritatem prodita literarum elegantia, & operum ſumtuoſe conſtructorum magnificentia, exſtabunt perpetuo. Quo ipſo de eorum virtutibus candide te ſentire oſtendis: & ad eaſdem agnoſcendas & iuſto præconio ornandas, alios inuitas: quibuſdam etiam ſingulariter pietatis cultum exhibes debitum.

Capies itaq; hinc olim, præter exſpectationem, et non te hoc conſectan-

te, illorum tuorum factorum fructũ vberrimum ſtabilitæ tibi ad poſteritatem, non prorſus a literis alienam, & laudabilibus actionibus infeſtam, honorificæ memoriæ, & partæ commendationis, ob egregiam fortitudinem, liberalitatem, candorem, pietatem, atq; ſeorſim & vel cum primis eruditionem: addo etiam continentiam, qua omnes reſpuis voluptates, omnemq; vitæ tuæ curſum in labore corporis, atq; in animi contentione conficis. Cunctas enim virtutes illas cõplectitur conatus tuus, defunctos, tum eos qui te genuerunt, & qui a te ſunt propagati; tũ alios omnes, quos poſitorum monumentorum, & ſcriptorum elogiorum epitaphiorumq; honore dignos iudicaſti, ab obliuione vindicandi. Cæteroquin enim mors omnibus vt fatalis, ita æqualis foret: niſi obliuione apud poſteros, vel me-

moriæ

*moriæ diuturnitate diſtiguatur. Sed
hæc alterius ſunt loci & tẽporis, &
compendio verborum explicari ſatis
nequeunt. Accedo ad cauſarum
commemorationem, quibus addu-
ctus cõgeriem epiſtolarum in Bibli-
otheca* RANZOVIANA *diligenter
ſepoſitarum, in hunc, quem adorna-
ui, librum redegerim. Hæc cum mihi
Bibliotheca benigniſsimo tuæ Mag.
conceſſu ſemper pateat: nulla curioſi-
tate, ſed officij neceſsitate prouiden-
dum fuit: ne hoc literarum conſola-
toriarum volumen, quod multis de
cauſis Magn. tuam maximi facere
intellexi, quam reliqua ſupellex li-
braria, copioſa illa & elegans, ſegni-
us cuſtodiretur. Si hoc etiam effe-
ciſſem, vt tractationi eſſet aptius li-
terarum volumen: quod ad id ſæpe
Mag. tuam recurrere viderem: gra-
tum ipſi hoc fore cognoueram. Sed*

& filiis Mag. tuæ adeo non poſſe diſplicere exiſtimaui eam colligendi & digerendi has epiſtolas opellã meam: quod pleraq; a magni nominis Principibus eſſent profectæ; non paucæ ab aliis viris clariſſimis perſcriptæ, quos parentem ipſorum non vulgariter obſeruare, & hunc mutuo illos valde caros habere, certum eſſet: vt potius crediderim, ſicut hereditatis paternæ, ita teſtatæ erga parentem gratiæ, beneuolentiæ, officij cõtinuatam in ipſos poſſeſſionem, minime eosdem eſſe neglecturos.

Communiter apud parentem & filios gratiam me initurum arbitratus ſum: Si has epiſtolas editas vtrisq; exhiberem, tanquam Hiſtoriam rerum in ſua familia geſtarum, aliorumq; memorandorum euentorum, repetita memoria inde vsq; a temporibus viri incomparabilis D. Jo-

ANNIS RANZOVII. Antiquioris temporis Hiſtoriã veſtram, præſtabit accurato ſtudio cõtinuata GENEALOGIA RANZOVIANA illa poſterior, quæ ad tam longam annorum ſeriem retro extenditur, vt hanc a collecta ſummorum Principum quorundam abſoluta hiſtoria ſuperari vix putem.

Poſtremo, ſi publicum facerem hunc libellum, non paucis me commodaturum videbam: quod in eo pie atque religioſe, nec non erudite prudenterq́ multa ſcribi, ac multifariam quoque tractari hoc genus exercitationum pene quotidianarum, cõſolationes texendi, eſſent deprehenſuri, qui ad euoluendum hunc libellum ſe contuliſſent: atque in ſimili argumento quod vtiliter imitarentur, nonnihil, niſi fallor, reperturi.

Ampliſsima hæc erunt, quæ con-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ſequar, ſi conſequar; & conſequar beneficio Magn. tuæ. Debebo itaque huic gratiam; quam aliÿ ab iis, quibus ſcriptorum aliquid nuncupatur eam expectent. Nam poteſtatem mihi cnm fecerit editionis; ſimul participem reddidit earum oportunitatum, quæ ex hoc Libro ad lectorem deriuabuntur, ex tuæ quidem Mag. literaria penu ἀφθόνῳ καὶ κοινωνικῷ me illas ſolum depromente & diſpenſante.

Qui riuuli ne eruditionis amantibus obſtruantur; DEVS opt. max. Magn. tuam incolumem bono publico diutiſsime tueatur.

Cæterum tua naturæ bonitas atque humanitas, quæ generis amplitudinem & nobilitatem æquat, hoc mihi largietur; ne moleſte accipiat hanc meam in libri veſtibulo προσφώ-

νησιν

νηστω, a ſummo meæ erga Magn. tuam obſeruantiæ cultu profectam. Perſcripta in arce Magn. tuæ Bredenberga; Idibus Aprilis, Anno CHRISTI 1593.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ELOGIVM HENRICI RANZOVII PRODVCIS Cimbrici.

HEſperus vt nitidas rutilanti lumine ſtellas
Vincit, & occultat lucis honore ſuæ:
Haud ſecus HENRICVS *Ranzov cognomine, cunctos*
Cimbrica quos tellus ſubtus & intus alit.
Hic etenim varia virtutum luce coruſcus,
Totius exſiſtit maximus orbis honos.
Doctorum fautor, fidei fortiſſimus Atlas
Eloquio clarus conſilioq́; grauis.
Fortuna, Martis clypeoq́; inſignis, & vſu,
Miranda rerum dexteritate potens.
Stemmate præclaro, proauisq́; potentibus ortus,
Egregia generis nobilitate ſatus.
Aſſertor Themidos ſacræ, fortiſſimus heros,
Vir celebris, veræ vir pietatis amans.
Totus imaginibus cui circulus vndique fulget,
Tota micat factis, nobilitate domus.
Macte tuis factis patris generoſa propago
Ranzov Ranzoviæ firma columna domus.
Sunt ea non vllis vnquam interitura diebus,
Sidera dum cœlum, dum mare torquet aquas.
Sis mihi præſidium, ſis anchora ſacra, ſalusque
Ranzov Ranzoviæ ſplendida ſtella domus.
Viuito Neſtorios cum coniuge, longius annos,
Ranzov Ranzoviae faxq́; decusq́; domus.

M. Zacharias Palthenius
Fridbergenſis.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

IOACHIMVS ABBAS REINFEL-DENSIS

AD LECTOREM.

PERSÆPE nobis cogitantibus, candide Lector, de communibus miſeriis,in quibus tot annis verſamur,& vt videtur verſabimur:in mentem venire,animumque erigere ſolet: hæc mala non ſubito caſu, vel cæco quodam fato, ſed diuina quadam diſpoſitione nobis contingere. Bella etenim diuturna,morborum inaudita genera, omnium rerum inſolita penuria, ceteraque infinita mala, quæ in hac extrema & delira mundi ſenecta, non ſine ingenti bonorum virorum luctu & dolore conſpiciuntur: adhæc præſtantiſſimorum virorum caſus & interitus, diuini numinis non modo imminentem, ve-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

rum etiam præſentem iram & indignatio-
nem teſtantur. Cum itaque non ſine ſummo
vulnere Eccleſiæ Chriſtianæ, & Reipubl.
ciuilis, omniumque harum Regionum diſ-
pendio maximo, præſtantiſsimus, nobilis &
generoſus heros Dn. Joannes Ranzouius,
Holſatus, eques auratus, raræ, imo inauditæ
virtutis exemplũ, ex hac luce, non ſine certo
præſagio futuræ calamitatis, ſubtractus ſit
(cuius quidem viri memoria, magna conan-
tibus ſacroſancta eſſe debet) viſum eſt no-
bis, citra cuiuſcunque notam, aut noſtram
cenſuram, oblatos nobis de illius vita & re-
bus geſtis commentarios in lucem edere.
Admirandum in illis occurret, quod ab ipſis
incunabulis, vſque ad extremum vitæ ſpiri-
tum, ſtrenuus ille miles tam propitia beni-
gnaque fortuna, virtute Duce, Chriſto au-
ſpice, in tam grauiſsimis, difficilimis, ſum-
misque rebus, pro ſua conditione, vſus ſit
ſemper: vt paucis, vel nemini, poſt hominum
memoriam (citra aſſentationis fucum loqui-
mur) etiam ſi omnes veterum Græcorum,
vel Romanorum annales euoluas, ſimilem

reperias contigiſſe. Tu, optime Lector, ſtudium noſtrum boni conſule: & virtutes tanti & tam cari viri recole & ſectare. Vale in Chriſto felix.

EPISTOLA M. MARTINI CORONÆI, QVONDAM filiorum Henrici Ranzouii Præceptoris, AD *REVERENDVM D. IOACHIMVM, Abbatem monaſterii Reinfeldenſis, de obitu* IOANNIS RANZOVII.

ETSI non dubito, Reuerende domine Abbas, quin ab aliis ea de re, quã ſummo cum dolore ad T.R.D. perſcribo, eidem ſit nuntiatũ, eumq; caſum grauiter ipſa moleſteq; ferat: tamen cum herus meus Henricus Ranzouius, Regiæ Maieſtatis Danicæ Vicarius, luctu impeditus, & hoc tempore a Rege in Daniam vocatus, ipſe pro mutua beneuolẽtia ac familiaritate veſtra, ad R.D.T. nondum ſcripſerit: iudicaui eandem vel meis literis, quid rei accidiſſet, certiorẽ fieri oportere. Nam Ioannes Ranzouius, Eques auratus, quem quidem Deus Opt. Max. ex hoc turbulento, quod in terris cõceditur, hoſpitio, cœleſtem in patriam euocare conſtituerat, integris animi ſenſibus, vſq; ad extremũ vitæ halitum, rebusq; omnibus, quæ ad morituros pertinent,

ſancte ac pie compoſitis, cum Henricum & Paulum filios, ad mutuum amorem concordiamq; tuendam, multis verbis cohortatus eſſet, Eccleſiá & miniſtros ſuos omnes muneribus ampliſſimis ornaſſet, ſacris factis adhibitisque precibus firma in Chriſtum fide, in complexu cõiugis, filiorum ac nepotum, prid. Id. Decemb. placide conſtanterq; vitam cum morte commutauit. Equidem ſatis commemorare non poſſum, quantum nobis moleſtię, quantum mœroris, tam fortis, tam grauis, tam prudẽtis, tam præclari bello & pace, excellentisq; viri mors attulerit. Multæ me cauſæ mouent, certe vt ſic ſtatuam: eo exſtincto, meam patriam, remque noſtram publicam, multum ſplendoris, multum præſidii atque ornamenti amiſiſſe. Itaq; & mea & vniuerſæ Reipub. Cimbricę cauſa vehemẽter doleo: angorque animo: ne, poſtquam Deus hanc columnam euertit, breui totum ædificiũ collabatur: præſertim cum hoc tempore, quo maxime addi aliquid, in tanta paucitate, ad bonorum hominũ numerum oportebat, nobis ſit ereptus. Vt autem & meum dolorem, & ſimul etiam gratitudinẽ oſtenderẽ (: quia magna ex parte in hac familia & domo ſum educat⁹, plurimaq; ab ea in me ſunt collata beneficia:) decreueram pauca quædam, de vita & rebus geſtis huius

» tanti viri, literis mandare, poſterisq; tradere. Iniuria

» enim eſt, virtuti laudem præconiaque non tribuere.

Cum aũt hero meo nuper in Daniam profecto, meæ curationi commendatam Bibliothecam illius, quam habet omni genere librorum inſtructiſſimam, more inſtitutoque meo ingreſſus eſſem: libros nonnullos excutiẽs, caſu in bina incidi ſcripta, coniunctim ſepoſita, neſcio quorum auctorum. Vtrique loco tituli præfixa fuerunt, quæ ſequuntur, verba: SVB EFFIGIE IOANNIS RANZOVII, Equitis aurati. Illa ego ſcripta cum non ſine ſumma voluptate perlegiſſem, cum quod non mei tantum temporis hiſtoriam,

verum

verum annorum fere ſexaginta, cuius plane ignarus eram, breuiſſime comprehenderẽt: tum quod vitam Ioannis Ranzouii, rerumque me puero, ab eo domi militiæque geſtarum continerent memoriam: & viderentur ſane eiuſmodi eſſe, vt a me nihil illis elaboratius, nihil elegantius edi poſſet: deſiſtebam ab commentandi incepto, meumque ſcribendi ſtudium & laborem ſuperuacaneum iudicabam. Illa igitur ſcripta rogatu meo impetrata ab hero, ad T.R.D. virum pietatis, ingenii & iudicii laude præſtãtiſſimum mitto: vt & ipſa R.T.D. Ioãnis Ranzouii illius, quem ob inſigne verę Religionis ſtudium, & raras animi dotes, quibus ceteris pręluxit, vnice complexus eſt, ſemperque magnifecit, vitam penitus cognoſcat, & cum amicis ac familiaribus communicet: atque etiam, ſi ita videbitur, commentationem hanc perſcriptam, vt in manus omnium perueniat, typis imprimendam curet. Adiunxi Epitaphium, quod marmori incidi, ac Itzehoæ apud ſepulcra maiorum collocari, filii mandabunt. Nonnulla etiam addidi exempla literarum, quas Principes quidam, & alii, ad conſolandos filios ſcripſerunt: non quidem illa omnium (: erant enim plurimæ:) ſed harum tantummodo, quas propterea, quod elegantiores atque pleniores eſſe videbantur, ſelegi. Poſſunt eſſe literæ illę, tanquam indices & certiſſima teſtimonia fidei illius, qua erga patriam, eiuſque laudatiſſimos Principes ſemper vſus fuit. De his itaque, quod propagandæ ad poſteritatem defuncti glorioſæ memoriæ conducat, vt ſtatuat, excellenti reuerendæ dominationis tuæ iudicio permitto: meque omnibus officiorum generib9 R.D.T. perpetuo deuinctum fore confirmo. Vale Reuerende Præſul, & me in numero eorum habe, qui R.D.T. ob plurimas virtutes diligunt & colunt. Datæ XIIII. Calend. Ianuarii, Anno M. D. LXV. Ex arce Bredenberga.

SVB EFFIGIE IOANNIS RANZOVII EQVITIS AVRATI.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

DEvs trinus & vnus te cumulate ſoſpitet,& in hoc
viuidæ ſenectæ robore diu feliciter conſeruet,
fortunate Senex: quem ex equeſtri,& peruetuſtæ no-
bilitatis,apud Holſatos Saxones,Ranzouiorum fami 1492.
lia natum, ſiderum inclinatione ſuffragante,Genius,
Diuinaque gratia,per bellicas virtutes, ad iuſtam for-
tunarum atque gloriæ ſatietatem extulerunt. Quo
iam tum contendere es viſus, quando proximus pu-
bertati,a patris morte, arrepto domi equo, ad vicina 1505.
caſtra euolaſti. A quibus, prouectiore ætate,in An- 1516.
gliam,Hiſpanias,Italiam,Cretam,Aſiam,Syriamque 1517.
progreſſus, & apud Hieroſolymas militari baltheo
honeſtatus, ex tam longa & periculis variis obnoxia
peregrinatione,non modo id honoris inſigne, ſed a-
nimum plurima variarum rerum,inprimiſq; exquiſi-
tioris diſciplinæ militaris cognitione inſtructum, ad
patriæ optimorumque Principum tuorum Holſatiæ
Ducum,opportunitates retuliſti. Eam ſcientiã,cum
infracto animi corporiſq; robore,temporibus ita po
ſtulantibus,in campum produxiſſes: re ipſa compro- «
baſti,non pugnantium numero, ſed Imperatoris atq; «
militum virtute, conſtare inſignes victorias. Sic ala «
vna Equitum,& quatuor peditum Germanorum co-
hortibus,ſtrenuam operam ſuo quoque loco nauan-
tibus Proceribus Danicis, poſt edomitam Hafniam, 1523.
Danię Regum permunitam ſedem,ſupra quindecim
Scandianorum millia,ducibus horum captis, profli-
gaſti.Quo felici rerum ſucceſſu,& pacis fundamenta
a te iacta ſunt: Et Borealis nobilitatis attritus,lacera-
tuſq;, ſub Chriſtierno II. immanis crudelitatis Re-
ge,ſplendor & trãquillitas reuixit. Nã hinc eius ſpes,
qua ad regna ſeptentrionalia reſpiciebat, ex fuga, in
quam ſe coniecerat,ſcelerum vltricib.diris conſciam
mentem impellentibus, plane imminuta fractaque:
aditus vero ad regni faſtigium patefactus fuit optimo
Principi tuo Friderico,Holſatiæ Duci.In quo ille iu-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ſte, clementer pieque vſque ad vitæ exitum, verſatus,
ſubditorum de ſe exſpectationi vndiquaq; ſatisfecit:
& fidei meritorumque tuorum magnitudinem regia
liberalitate eſt remuneratus. Ab eius e rebus huma-
nis exceſſu, cum noui popularium motus per Daniã
1534. concitarentur, Lubecenſium quidam, rerum nouan-
darum ſtudioſi, inopinato ſe in patriam tuam, factis
cædibus, atque incendiis excitatis, late effundebant.
Author tunc Principi tuo Chriſtiano, Friderici filio,
Holſatiæ Duci, fuiſti, vt inter initia Lubecam inuade-
ret. Ita rem te Duce adminiſtrari cum iuſſiſſet: id
dexteritate conſiliorum, atque actionum tuarum ce-
leritate conſecutus es: vt Lubecenſes, fuſis fugatiſ-
que ad Oltinum ſuis copiis, non modo Segebergen-
ſis caſtri obſidionem ſoluerint: ſed Trauemunda at-
que nauibus aliquot captis, vrbeque ipſa obſeſſa: cum
belli ſumtus, & dilabentem mercimoniorum quæ-
ſtum, ferre ciues diutius aut non poſſent, aut non vel-
lent: ſperatæ victoriæ certam pacem prҿferre malue-
rint. Quæ eo liberalius afflictis conceſſa fuit, te Cim-
bricos motus coercente: quo magis Principis atque
patriæ tuæ interfuit, vicinam hanc flammam reſtin-
gui, & tot ſimul enaſcentium hoſtium vires diduci.
Nam factioſorum quorundam Danorum motus, Al-
bertus Megapolitanus Dux, & Chriſtophorus Ol-
denburgenſis Comes, iuſtis exercitibus tuebantur,
Hafnia regali munitioribusque locis occupatis. Sed
illorum vires, per Balthici maris inſulas diffuſas, cum
ſigillatim adoriundas cenſuiſſes, idque tuum ſalutare
conſilium Chriſtianus Princeps approbaſſet: per
continentem traductis copiis, primo Cimbricos Iu-
tas, communicata cum Erico Banner Dano opera,
feliciter aggreſſus, Alborgo vi expugnato, ac deletis
aduerſariarum partium copiis, redactiſque in ordi-
nem ſacrorum nonnullis præſulibus, qui ſe homini-
bus nouandarum rerum ſtudioſis duces auctoreſque
præbue-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

præbuerant, non minimum Danici regni tractum
principi tuo conciliaſti. Proxima erat Fionia, vbi va-
lido hoſtium præſidio Aſſenſe oppidum tenebatur,
& cum iuſto exercitu Germanorum, illuſtres Comi-
tes, Ioannes de Hoija, & Nicolaus de Teckelnburg,
aliique ſtrenui alarum atque cohortium duces excu-
babant. At tu nihil hoſtium potentia territus, traie-
cto mari, cum obſidionem Aſſenii ſtrenue cœpiſſes,
incumbentibus eius ſolutioni Comitibus: laudabi-
lius exiſtimaſti, producto in patentes campos mili-
te, prælii aleam ſubire, quam intra caſtrorum muni-
tiones obſeſſi præbere ſpeciem. Itaque cum iuſta
acie, loco ab hoſtium præſidio editiore, confligeres:
inſigni victoria, quæ Comitem vtrumque multosq;
fortes viros abſumſit, eoque arridentis fortunæ pro- 1535.
greſſu, primum eodem die ciuitate Aſſenſi, deinde
tota Inſula potitus es. Hinc in Selandiam itum: in
qua expugnatis propugnaculis, & ſubditis pacatis, re-
ſtabat vna Hafnia, regia ſedes. Hæc tum illuſtrium
virorum atque veterani Germanici militis præſidio,
tum ſuis munitionibus aduerſus omnem vim inſigni-
ter armata, fame ſubigenda fuit. Quod poſt XIIII.
obſidionis menſem feliciter ceſſit: eoque maiorem 1536.
Principi tuo clementiæ atque moderationis gloriam
peperit: quo ille ad Saguntinam (at aiunt) famem ad-
actis, dimiſſo ſine noxa præſidio, eiusque ducibus,
indulgentius ignouit. Hac via Chriſtianus Princeps,
vere Chriſtianus, cum ſeditioſis hominibus Daniam
purgaſſet: diademate regio proceribus conſentienti-
bus ornatus, per omnem vitam conſilia actionesque 1537.
ſuas, maximo ſubditorum commodo & gratulatio-
ne, eo retulit, vt luſtrico nomini eſſent conſentaneæ.
Qua excellenti virtute perpetuaque felicitate impul-
ſus Carolus Cæſar, licet alieniore eſſet a Chriſtiano
Rege animo, ob Chriſtierni ſororii ſui cuſtodiam, li-
beris eius incitantibus, potius te paucisque aliis acto- 1544.

ribus, cum illo in gratiam redire, quam huius deformatam ſceleſtiſſimorũ delictorum turpitudine cauſam perſequi voluit. Sic aucto confirmatoque Principis tui imperio, cum iam ſexagenarius ab aula ad quietem reſpiceres: a liuidorum oculis atque dentibus ſemoueri tuus receſſus tã longe non potuit, quin abſentis gratia apud optimum regem attrectaretur. Quod tu eo nobiliori propoſito negligendum exiſtimaſti, quo certius ſtatuebas, gratiſſimi beneuolentiſſimique regis animo, tot aduerſis proſpere ſpectatam cum extremo vitæ diſcrimine fidem integritatemq; tuam, maleuolorum obtrectationibus eximi nunquam poſſe.

Neq; tua te fefellit opinio: quando decedente corporis vigore, te ſolita gratia complexus, Friderico filio Regi deſignato ingenue commendauit. Quem a
1559. patris morte, cum patruis Iohanne & Adolpho, Holſatię Ducibus, in Dithmarſos, gentem ferocem & hactenus pro inuicta habitam, arma ſumentem, cano & pene ſeptuagenario capite ſecutus, delatum cõmuni Principum conſenſu magiſterii Equitum munus, vt modeſta ætatis excuſatione declinare voluiſti, ita ſine intermiſſione poſtulantibus Principibus ſuſceptum tutatus es, nunquam priſtini vigoris robore languorem contrahente. Sed eius ſecundiſſimi belli laudem, ſicut libenter & merito ad Regis atque Ducum gloriam refers, qui vtiliter cõſulendo fortiterq; pugnando, clariſſimorum heroum munera impleuerunt: ita viciſſim tuam, tot antea victoriis partã lauream, hoc clementiæ encomio, ex eo bello, non inuiti reddent ornatiorem: quod ſupra quingentos Dithmarſos, qui aduerſum te in acie conſtiterant, cum proiectis armis extrema experiri non vellent, nõnullis eos ad necem poſcentibus, humaniore animi decreto, viuos incolumesq; conſeruaſti: cum eorum ſanguine interemti olim fratris manibus litare potuiſſes: Cuius facti memoria.

moria, ingraueſcenti nunc ætati tuæ eo dulcior procul dubio eſt: quo magis perpetuum animi tui propoſitum, nunquam mercenariæ externorum militię, ſed vni patriæ, eiusq; legitimis Principibus, ea moderatione obſtrictum, vt victricis manus robur, clemẽti erga proſtratos indulgentia, pro merito temperares, hoc velut extremo actu confirmare voluiſſe es viſus. Igitur ætatis veniam æquiſſimo iure conſecutus, viue in poſterũ, tot exantlatis feliciter belli laboribus, diu felix atq; incolumis, in tuis priuatis ædibus: quarum alteras Bredenbergæ, perductis iuſtis munitionibus atq; propugnaculis, ſolo depreſſo ad Storã, reciproco æſtu fluctuantem: alteras Italicæ elegantiæ imitatione Bodtkampii, editiore ſpecula, ad lacũ Biſſenum, magno ſumtu conſtruxiſti: & inter grauiſſimas conſultationes, quibus præſentem animi vigorem, cum ſuo genio, tum diligenti rerum obſeruatione ad circumſpecti iudicii acumẽ perductum, Regi, Principibusq; tuis feliciter impertis, te rerum geſtarũ recordatione, & numeroſa ex tribus liberis nepotũ neptiumq; ſobole oblecta. Quos vt virtutis tuæ æmulatione, digna te patre auoq, ſectari atq; conſequi videas: vtq; tranſcurſo mortalis vitę ſpatio, pie, ſancteque ad beatorum ſedem hinc emigres: tibi concedat inexhauſtę bonitatis & clemẽtię numen ęternum, Amen.

SVB EFFIGIE IOHANNIS RANZOVII EQVITIS AVRATI.

DEvs trinus & vnus te in longinquum tempus ſoſpitet, & in hoc viuidę ſenectę robore perdiu feliciter conſeruet, fortunate Senex; qui ex equeſtri &

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

nobili Ranzouiorum familia (quę fuit inter Cimbros
ſiue Holſatos, teſtantibus id annalibus veſtris, ante
1492. trecentos annos, virtute bellica clara) es ortus: dome-
ſticaque educatione ac diſciplina periculorum & vul-
nerum contemtor factus, cum tredecim annos na-
tus, mortuo patre, clam instructo domi equo, inuita
matre, & tuis, ad proxima caſtra euolaſſes, miram in-
dolem ad militiam attuliſti: demum vir effectus: du-
riſſimis belli laboribus te totum dicaſti: ſuſceptaque
1505. nobili peregrinatione, totum pene orbem terrarum
circumuagatus es, non tam religionis cauſa, vt multi
opinabantur, quam vt multarum gentium mores, tra-
ctandiq; belli rationes acutiſſime perſpiceres, & po-
1516. ſteros Cimbrorum, Gothorum, Vandalorumque,
tuorum maiorum, inuiſeres. Adita primo Anglia,
deinde Hiſpania (vbi Diuum Iacobum more tunc in-
ueterato ſalutaſti) poſtea Germania, Italia, Creta, A-
ſia ac Syria maxima ex parte peragrata, ad Hieroſoly-
mam vrbem perueniſti, ibique cum aliis religioſe ſa-
crificans, dignitatem aurati Equitis ſuſcepiſti, quam
ſuccedente tempore editis egregiis factis condecora-
1517. ſti atq; exornaſti. Hæc tua illuſtris peregrinatio in illa
deflenda tempora incidit, cum Selimus Turcarum
Imperator, mortuo Camſone, & interfecto Tomon-
beio, Sultanico imperio cruentis victoriis finem at-
tulit: vnde niſi magna numinis prouidētia ad maiora
eſſes reſeruatus, naui vix elapſus, a Turcis captus fuiſ-
ſes, te tuosq; ſocios, tanquam Mammeluchos, perſe-
quentibus. Naui illa Neapolim perueniſti, indeq; per
illud regnum Romam profectus, Leoni X. Pontifici
Maximo, more Italico, ſed non ſine faſtu Cimbrico,
pedes deoſculatus es. Inde per Italiā, Galliam, & Ger-
maniam ſcientia multiplici in peregrinatione auctus,
domū rediiſti: & illico propter ſummam ingenii tui
dexteritatem, & agendi peritiam Fridericus tunc tan-
1520. tum Princeps Holſatiæ, te filii ſui Chriſtiani morum
inſpecto-

Vide Paulum Iouiū, in Turcicarum rerum commentario, ad Carolum V. Imperat.

inſpectorem,ac omnium rerum eius gubernatorem,
cõſtituit, miſſurus filium ad ſeptemuirum Electorem 1521.
Brandenburgenſem, vt vna cum ipſo Wormatiã verſus iret; quo Cæſar Carolus V. tunc primum Principes Germaniæ,ornatus Cæſarea poteſtate,conuocarat. Quo in loco Lutherus ſua dogmata, ſumma cum conſtantia, præſentibus cunctis ordinibus Imperii,
perſcripta exhibuit: quæ tu modeſte arripiens,ſuper- 1522.
uacuos aliquos ritus negligere didiciſti. Finito illo conuentu, vna cum Principe tuo ad patrios lares reuerſus, Magiſter palatii creatus. Cum deinceps Chriſtiernus II. Danorum Rex, immaniſſima crudelitate in proceres Gothos, Danos & Suedos ſæuiret, illiq; publice conſpirarent, conſentiente & permittente Deo, certiſſimo ſemper vltore ſcelerum: & Fridericum patruum Chriſtierni, ad ſuſcipiendum diadema regium adhortarentur: tu Principi tuo Friderico ſuaſor & auctor exſtitiſti, vt oblatam prouinciam ſuſciperet: ne alioqui tota ſua familia illuſtris, illa regia ſede deturbaretur. Nam Suedi, cum Fridericus longius rem cunctando protraheret, quendam ex nobilitate equeſtri ſibi Regem delegerant: quod & de Danis erat timendum. Quare ipſius auſpiciis exercitũ in Daniam traduxiſti, nonnullisq; locis ibi prius expugnatis, Hafniam regalem vrbem plus anno integro preſ-
ſiſti obſidione,illaq; fame domita, cum ab eſu felium 1523.
ac canum nõ abſtinerent, in tui Principis gratiam ſuſcepiſti. Quibus rebus peractis, cum quatuor cohortibus ac trecentis Equitibus, in Scandiam nauigaſti, ibidemq; nobiles eius prouincię Danos tibi adiũxiſti: & cõmiſſa ancipiti pugna, cum Seuerino de Norbu, viro ſtrenuo & rei militaris perito, ſecum habẽte quindecim millia agreſtium, tandem eum ſuperaſti. Nam aut vincendum, aut moriendum tibi erat: nullus locus fugæ patebat. Circumdatus enim eras mari, & hoſtili exercitu. Sic virtus viam inuenit. Ac niſi ſumma fe-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ſtinatione vſus fuiſſes, ſubſidio hoſtibus Otto Stigeſen, cum alia nō contemnenda manu, collecta explebe, veniſſet, quem paulo poſt deuiciſti. Seuerinū non ſolum confeſſi facinoris veniam, ſed etiam amplam præfecturam a Friderico adeptum, priſtinæ libertati reſtituiſti: vt omnes inde perſpicerent, te non ſolum in bello inuictum, ſed & in inimicos tuos in pace beneficum eſſe: quę tamen ipſe tua ingentia merita, magna cum ſui nominis priſtini & glorioſi infamia, nouo ſcelere priori addito, dedecorauit. Contra enim datam fidem, clam ad Muſcouiæ Imperatorem: deinde ad Cæſarem Carolum, Regis ſui Chriſtierni II. vxoris fratrem aufugit: eiusque partes ſecutus, in obſidione Florentina (cupiens animoſitatis ſuæ apud exteras nationes exempla edere) fortiter pugnans interemtus eſt, & ſic perpetrati facinoris & violatę fidei iuſta præmia recepit. Iam regno aliquo modo pacato, Chriſtiernoque in Noruuegia ab aliis proceribus conditionibus circumuento, ipſoque in perpetuum carcerem condemnato, Fridericus in fratris filii locum, procerum ſuffragiis Rex declaratus eſt; qui regno ad annos decem ſumma cum moderatione præfuit. Quo tandem e rebus humanis ad diuinam patriam ſublato, relictis tribus filiis impuberibus, & tertio Chriſtiano, virilem ætatem ingreſſo, Lubecenſis Reipubl. turbatores nonnulli, facto prius fœdere cum Duce Alberto Megapolenſi, & Comite Chriſtophoro Oldenburgēſi, & Danicis quibuſdam Proceribus, nouis rebus ſtudentibus, patriæ tuæ bellum acerrimum intulerunt, quod prius geri, quam parari animaduerſum eſt, anno ꝓximo poſt Friderici mortem, veſtratibus in conſtituenda rep. tempore inter regni, & deliberationibus de nouo Rege faciendo occupatis. Sperabant enim Lubecenſium iſti factioſi, ſeſe ciuitatem ſuam tribus regnis ſeptentrionalibus potitam, Venetiis æqualem reddere poſſe. Tunc tu ite-

tu iterum Reuerende ſenex, nactus iuſtam defenden-
dæ patriæ cauſam, & ab extrema ſeruitute vindicādę,
armatus ex tuo caſtro, quanquam vno pede æger per
integrum annum fueras, claudicans in medium pro-
ſilis, omnesque priuatos dolores communi patrię ſa-
luti poſtponis: nec defuit fortuna audenti ſalutaria.
Illico enim, non ſine admiratione omnium, qui id
diuinitus cōtigiſſe religioſe affirmabant, priſtino pe-
dum robori ac agilitati reſtitutus es. Collecta deinde
parua manu, cum Chriſtiano, Lubecenſes, non pro-
cul ab oppido Oitino, deſideratis multis aufugere,
Segebergenſem obſidionē relinquere, ac de ſua pro-
pria ciuitate defēdēda ſollicitos eſſe, coegiſti. Ac poſt
hæc Trauemundum vi cepiſti, naues ſubſidio miſſas
expugnaſti, ipſamque vrbem Lubecam obſidione
cinxiſti: breuique tempore ex tuis per te collocatis
caſtris tantum effectum, vt pacis conditiones vobis
etiam non inutiles ſuſceperint. Tu enim eo tempo-
re, cum Erico Erickſen, alias Banner, & nonnullis
Equitum alis, ac militum cohortibus, in Iutiam ſiue
Iutlandiam miſſus eras, vt agreſtium multitudinem
maxima ex parte rebellantem, aut bona cum gratia
ad priſtinum officium & ſaniora conſilia reduceres,
aut armis opprimeres, & meritas ab illis pœnas ſu-
meres. Cui iniuncto officio ſatisfacere cupiens, op-
pidum Alborch, in quo ruſtica plebs, Duce Clemen-
te Nauilero congregata erat, fortiter illis defenden-
tibus, cum tuis feliciter expugnaſti, ſemelque non ſi-
ne tuorum dolore, cum primus vallum conſcendiſ-
ſes, a ſummo ad imum deiectus es: ibique multiplici
cæde exempli cauſa, facta, captū viuum Clementem,
quaſi Regem, plumbea corona dedecoraſti, & ſic pa-
lo configendum curaſti, meritasq; perfidiæ pœnas ab
illo exegiſti. Inde in Wentzhuſel, tribus diuerſis itine-
ribus, cū copiis tuis cōtendiſti, ibiq; vacillātes in fide
continuiſti: principibus.n. factionis ſublatis, reliquos

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ad officium reduxiſti, nouoq; iuramento obſtrinxiſti.
1535. Hinc in Fioniam cum traieciſſes, plebem etiam ibi
maiore numero congregatam tuis copiolis adortus,
in fugam conieciſti: ac paulo poſt non procul ab Aſ-
ſenſi oppido, in aperto campo, ſcorſim ante primos
ordines cum vno Equite Baltazaro de Ieſſen, filio na-
turali Electoris quondam Friderici Ducis Saxoniæ, te
in primis petente, concurriſti, illumque mortifero
vulnere affectum, de equo, non ſine præſagio futuri
euentus deieciſti: ſignoque cæteris dato, exercitum
Comitis de Oldenburg, iuſta acie ac prælio ſuperaſti:
interfectisque in illo prælio Comitibus Iohanne de
Hoya & Nicolao de Teckelnburg, caſtris hoſtium &
orbe potitus es. Vnde in Selandiam profectus, pleriſ-
que locis illic vi ſubactis, iterum, vt ante decennium,
1536. totos XIIII. menſes Hafniam obſediſti, defendenti-
bus fortiter vrbem, & tuis virilibus conatibus egregie
reſiſtentibus Duce & Comite: quod exſpectarent a
Cæſarianis auxilium, & ſperarent eos occaſioni non
defuturos. Quæ opinio illos haud fefelliſſet, ſi tum ex
tuo ſingulari conſilio, & ſolerti prudentia, certa equi-
tum peditumq; manus, in terram Groningenſem Cę-
ſari parentem, non fuiſſet miſſa, quæ vicum Dam val-
lo foſſaq; muniret atq; teneret. Quare effectum eſt,
vt Cæſarianos magis de oppidulo Dam recipiendo,
quam de oppreſſis opem ferendo, alienaque ora in-
feſtanda, cogitare oportuerit, præſertim Carolo tunc
Italicis rebus implicato, deq; regno Neapolitano ac
Ducatu Mediolanenſi defendendo, vehementer ſo-
licito. Quare obſeſſi in vrbe Hafnia, cõſumtis omni-
bus alimentis, quibus homines veſci poterant, extre-
ma inopia premebantur. Deſperatis tandem auxiliis,
cum illis nihil aliud reliquum eſſet, quam ex fame lu-
rida mors: ad pedes Chriſtiani. IIII. Ducem & Co-
mitem ſe proiicere, & culpam agnoſcere, delictique
1537. veniam petere coegiſti: Quibus rebus confectis,
Chriſtia-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Chriſtianus more Gothorum, regio diademate ornatus, ac patri ſuffectus eſt. Fuerunt ſequentes anni vtcunq; tranquilli. Verumtamen ſemper timendus erat Carolus V. ſemel irritatus, per affinis ſui captiuitaté. Contigit autem deinceps, vt bellum exarſerit inter Cæſarem & Iuliacenſem, de ducatu Geldriæ: & Gallus Rex Iuliacenſem ſub ſpe matrimonii cum filia ſororis ſuæ, Reginæ Nauarræ, in partes ſuas traduxerit, quibus ſi ſe adiunxiſſet, Chriſtianus ex vſu regni fore exiſtimabat. Ideo te ad percutiendum fœdus cum iſtis duobus Iuliacum verſus miſit. Sed tu Regem Galliæ omnes ſuos conatus eo intendere, facile perſpexiſti: vt Cæſarem implicitum aliquibus negotiis redderet, ipſumq; longe a finibus ſuis amoueret. Ducis vero res eo loco eſſe intellexiſti, vt per ætatem ipſe parum, aut nihil de bello cogitaret: illi vero, quibus bellum demandatum erat, ſegniter rem adminiſtrarent. Quare tu ſumma præditus prudentia, fœdere illo infauſto, regem tuum obſtringere noluiſti: Cum ex longo re- «
rum vſu & obſeruatione didiciſſes: magnos Reges, «
propter priuata commoda, publica ſancire fœdera: «
ac raro ſancta inuiolataque ſeruare. Id tamen fauens «
partibus Regis Galliæ promiſiſti: te legionem veteranorum militum, & quingentos equites nigros, ipſius ſumtibus, in Brabantiam, ad Martinum de Rosheim miſſurum eſſe: & apud Regem tuum tantum effecturum, vt claſſem ſuam, ad depopulandam & infeſtandam oram maritimam inferioris Germaniȩ mitteret: & ſic vna cum aliis, Imperatoris opes diſtraheret ſiue diſtineret: quod vtrumque ſumma fide præſtitiſti. Quantam enim vaſtitatem Martinus, adiũctis ſibi tuis copiis, Brabantiæ attulerit, ruinȩ teſtantur, & Antuerpia fere capta perenne teſtimonium prȩbebit. Naues vero, vento cõtrario orto, qui per totam durauit æſtatem, optatum curſum tenere non potuerunt. Sed tamen homines maritimos, ne aliis opem ferre poſſent.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ſuſpenſos tenuere. Succedente autẽ tempore, aliquo-
ties cum Cęſarianis, non vno in loco, vt cum Maximi-
liano Bureno, & aliis, de facienda pace egiſti: quæ col-
loquia & actiones tam diu irritæ fuerunt, donec Spi-
ram verſus profectus, ibi cum tuæ legationis ſociis ſo-
lerti opera effeciſti, vt Chriſtianus honeſtis amicitiæ
1544. legib. Cæſari Carolo V. iungeretur: catenaq; inſuper
aurea grandis valoris te, ſicut & collegas tuos, Cæſar
placatus donatum dimitteret. Ita pace facta domum
reuerſus, Principes tuos occupatos eſſe in diuidendis
Principatibus auitis atq; paternis cernens: quod tibi
maxime ex grauiſſimis cauſis diſplicebat (diminui e-
nim hac ratione potentiã coniunctam videbas: ac fa-
cile oriri poſſe inter Principes ſimultates timebas, quę
ipſis & patriæ extremã allaturæ eſſent perniciem) te
omni magiſtratu & præfecturis, quibus eras inſigni-
tus, volens abdicaſti: & cum tuis in poſterũ honorifi-
ce & quiete viuere decreuiſti, retentis ſolummodo il-
larum functionum fructibus, quæ erant vſq; ad mor-
tem tibi literis ſcriptis confirmatæ, & ex merito datæ.
Ille receſſus priſtinam Chriſtiani erga te beneuolen-
tiam plane euertit: ac tali ſuſpicione animum eius pu-
pugit, quaſi aliis ex cauſis te ab eius negotiis ſubduce-
res, adiuuantibus clandeſtinis plurimũ inimicis (nam
virtutẽ inuidia ſequitur) & intendentibus præſertim
” eo, vt fictis & futilibus rationibus viam inuenirent,
qua alioqui præclarum Regem, erga te ingratum effi-
cerent: & vt is ingentis tui beneficii merita, facta inſi-
gni aliqua iniuria perſolueret. Nam qui apertus tibi
inimicus eſſet, rege tum alienato, nemo inuentus eſt.
„ Sed hoc tibi cum clariſſimis Ducibus commune fuit.
„ Hi plerumq; in vltimo vitæ actu inuidiam incurrunt.
Accidit hoc Hannibali, Scipioni, Belliſario, Narſeti:
& tua ætate Conſaluo magno contigit. Illi non tan-
tum per calumniam circumuenti, ſed etiam diminuti
dignitate, in ipſo iniuſte illatæ cõtumelię dolore mor-

tui

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

tui ſunt. Tu tamen ipſis omnibus longe beatior ac felicior fuiſti. Rex enim (qui re & nomine vere Chriſtianus erat) progreſſu temporis intimis animi ſenſibus tua prȩſtita officia perpendens, teque ab inimicis clandeſtinis (qui aperte aggredi innocentiam tuam nō poterant) falſo delatum intelligens, prius a te ipſo exigente, data in hoc ſuo filio fide ac manu, te neceſſitatibus ingruentibus illi non defuturū: & exigente quidem ſub certa hac conditione adiecta: Si filius ea quæ eſſent tibi ab auo ſuo, ipſoque, propter ſumma merita, vſque ad mortem collata, non reuocaret, ſed rata haberet, (non tantum ſic te, ſed etiam filium Regis tibi obſtringens) tibi eſt reconciliatus, ſummoq; te in honore, vt antea, ad ſupremum vſque vitæ diem habuit & coluit: Filius Regis quoque factæ promiſſioni conditionem adiunctam probe intelligens, regia plane indole ſummam erga te beneuolentiam oſtendit, & ſeſe tibi non ſolum iuſta laborum præmia parta conſeruaturum, ſed, ſi velles, etiam cumulaturum pollicebatur. Cui tum reſpondiſti: nihil te amplius optare, quam ſuam gratiam, tui officii nunc eſſe, veteribus obſequiis, quȩ auo ac patri præſtitiſſes, iam fere obſoletis, nouis illa augere & ſplendidiora efficere. Elapſis poſtea paucis annis, Rex Chriſtianus longo morbo paulatim conſumtus, & ex his ærumnis ac laboribus (vt illi per ſomnium indicatum erat) ad ſemper manſuram patriam & iucundam requiem, obita morte translatus eſt. Continuo Regni habenas Fridericus II. Chriſtiani III. filius, a patre ſucceſſor deſignatus, ſuſcepit. Contigit autem, vt eodem tempore, Dux Adolphus ex cupiditate honeſtæ vindictæ, clam contra Dithmarſos exercitum conſcriberet, illorum enim terra ſæpius veſtrorum Ducum ac nobilium & popularium ſanguine tincta eſt. Ex quo tempore veſtrates cupiditate ardebant, redintegratis viribus, clades fatales a maioribus ſuis, ſed non ſine forti

1559. *Calend. Ianuar.*

ac virili repugnantia, in Dithmarſia acceptas, nouis partis victoriis reſarciendi, iuſtamq; ſumendi de crudelibus hoſtibus vindictam: adeo vt omni contemta belli diſciplina, ſoli cauſæ confiſi & iuſtæ vindictæ, ſe ipſi in paluſtres voragines incautius aliquoties demiſerint: vbi iniquitate loci circumuenti, & magna cum patriæ calamitate oppreſſi, ingens ſui deſiderium luctumque ſuis reliquerunt. Adolphus igitur Dithmarſos priuatis viribus aggredi feſtinabat, vt hinc maiorem nominis claritatem ſibi compararet, & fines ſuos dilataret, perſuaſus ſeu opinans, Fridericum fratris filium, mœrore ex morte patris, ac rebus regni conſtituendis occupatum, facile hoc ſibi, præſertim armato, conceſſurum. Id tu ſtatim exactæ prudentiæ ſenex olfaciens, adhibito Andrea de Barbii, Epiſcopo Lubecenſi, & filio tuo Henrico (tunc temporis Friderici in Ducatibus vicario) ne ſimultas ac ſiniſtra ſuſpicio inter conſanguineos oriretur, in iſtum ſtatum rem perduxiſti: vt ab tribus Principibus publico decreto, ſumtuque communi, bellum, contra ſempiternos & auitos hoſtes, coniunctim gerendum, & ſic maiorum oſſibus inſepultis parentandum eſſe, concluſum ſit. Prius rebus neceſſariis, quātum in tanta feſtinatione fieri potuit, ad id comparatis, Fridericus Rex, & Principes patrui, die conſtituta, cum ſuis, nempe quatuor legionibus peditum, & tribus millibus Equitum, in vnum locum conuenerunt: ac te vnum inuictæ virtutis, belli iſtius ducem delegerunt, ſperantes fortunam, vt fœminam, factis generoſis olim tibi deuinctam, ſemper vſque ad exitum vitæ morigeram fore. Quem honorem primo repudians, iam fere ſeptuagenarius, ętatis excuſatione adducta: tandem victus Principum precibus ac poſtulationibus ſuſcepiſti. Ingreſſus cum Principibus hoſtiles fines, ſemper eo animum intendiſti: vt iuueniles conatus Principum, qui inſita animis generoſitate incitati, cupiebant aſpera audacter

aggredi,

aggredi,& pugnam impigre ciere, ſenili cunctatione reprimeres:& quam celerrime poſſes,hoſtium in magnam longitudinem productas triplices foſſas ac munimenta, cum legionibus , captata prius temporis & loci oportunitate,vt tranſcenderes: memorabileque detrimentum , vbi ſeſe Dithmarſi ſecuros eſſe crederent , illis inferres. Primo oppidum Meldorp, diuiſo exercitu, tribus locis, vno tempore adortus, non ſine vulneribus tuorum expugnaſti : ac interfectis multis hoſtibus, cæteris fuſis fugatisque , ibidem , nempe in medio Dithmarſiæ , ſecundum longitudinem , inter Auſtrinum & Aquilonarem tractum , quem Incolæ Suderſtrant & Nordtſtrant, lingua patria appellant, (quibus duobus locis flos & robur militiæ Dithmarſicæ habitat:) caſtra poſuiſti:ac ſic hoſtium copias,ne coniungi poſſent,diremiſti & ſeparaſti.Deinde in Suderſtrandiam cum parte copiarum profectus es, reliquis copiis in caſtris & apud Principes manẽtibus,eo conſilio , vt ſi forte reliqui Dithmarſi periclitantibus Suderſtrandienſibus opem ferre vellent , illis obiici poſſent. Hoc in loco maxima ſtrage edita, reliquam multitudinem exercitu circumdatam,ſine vlla conditione ſeſe dedere coegiſti. Eſtque illius pars in Holſaticos carceres,vſque ad belli exitum abducta:pars Albi trãſmiſſo alienis oris impoſita eſt. Tertio Heiidam verſus,quę Dithmarſorum nobile emporiũ fuit, cum principib.circa veſperam caſtra mouens,per noctem cõtendiſti.Inde non procul ruſtici, adductis tormentis,cum equitibus veſtris,ex longa nocturna ac diurna profectione defeſſis, cunctantibus nonnihil tuis militibus,& diutius, quã par erat, in itinere hærentibus, infeſtis ſignis audacter arma contulerunt. Ibi tum tui omnes Principes,primis in ordinibus hoſtes aggreſſi, ſinguli ſpecimen virtutis ediderunt,& maioribus ſuis fuſo ſanguine hoſtium litarunt. Dux Adolphus fortiter pugnans , grauiter vulneratus eſt. Ab hoſtibus

1559. *Prid. Calend.Iunii.*

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

tribus vicibus prælium redintegratum eſt, eo euentu, vt maxima pars illorum vitam, reliqui ſuperſtites, diu iactatam defenſamque libertatem, ac terram ipſam amiſerint: ac tu eo die tuos Principes Dithmarſiæ veros Duces effeceris. Ad eum modum bello confecto, non ſolum acutiſſimi Ducis nomen, qui nihil abſque ſummo conſilio ſuſciperet, ſed etiam humaniſſimi, tibi comparaſti. Si enim acerbe vindictam exercuiſſes: fraternus amor te excuſare potuiſſet. Vnum enim fratrem tuum Dithmarſi ante L I X. annos fortiter pugnantem interfecerunt. Sed a cruenta victoria hoc tali bello cur abhorreres, cauſæ fuerunt graues. Non enim eos e medio tollēdos crudeliter iudicaſti: quos ſpes erat, fideles atq; obſequentes ſubditos, non refractarios & perduelles, deinceps futuros. Ac Principibus tuis, tum primum gubernationem capeſſentibus, clementiæ laudem honeſtiſſimam cum primis eſſe conciliandam, ſapienter ſtatuiſti. Vt & hoc, illorum maxime intereſſe, ſuperſtites conſeruari potius quibus dominarentur, quam ab habitatoribus, tum animoſis, atque ob id vſum ſui præſtituris aliquando, neceſſitate poſtulante, tum induſtriis, vacuam reddi prouinciam amplam, & agrorum fertilitate nulli cedentem. Quare contra multorum ſententiam, quingentos Dithmarſos, alioqui trucidandos, Friderico Rege in tuam ſententiam traducto, incolumes conſeruaſti, palam profeſſus, te humanum ducem belli eſſe, non carnificem. Orta deinde ſeditione inter legiones, inhiantes incolarum fortunis, & necdum his direptis diſcedere e finibus nolentes (cum tamen, vna Schone Weſii legione excepta, parum vera virtute dignū edidiſſent) tu reſtitutis parti Dithmarſorū armis, legionibus diuerſa in loca ablegatis, tormentis abductis, at iuxta hæc diſpoſitis equitibus, vi & metu ad imperium tumultuantes redire, & ex prouinciis veſtris ſine maleficio pedē referre coegiſti. Hoc vltimo vir-

tutis

tutis tuæ ſpecimine dextre edito, actum concludere, volubilemq; fortunam vlterius non periclitari conſiderate decreuiſti. Quapropter te iam fortunatum Senem appellare non dubito: cum virtuti tuæ fortuna coniuncta fuerit, cum in tempore manum a tabula ſemouere didiceris, ornatus omnibus muneribus, quibus vllus vnquam inter Cimbros tui ordinis atq; loci cohoneſtatus fuit: cũ tribus Regibus, Friderico I. Chriſtiano III. & Friderico II. diadema Regium vt impoſitum ſit, victrici manu tua, ſingulariq; prudentia Danię proceribus tecum ſentientibus nauiterque militantibus, ſecundum DEVM effeceris: cum deniq; exhauſtorum laborum tuorum iuſtam mercedem receperis: eaque nunc curis (niſi quę de patriæ ſalute penitus animo inſident) laxatus, cum duobus filiis, ad patrios honores ex parte prouectis, cinctus magna nepotum ſummæ ſpei caterua, ſuauiter fruaris. Poſt multa non vulgaribus impenſis exſtructa ædificia: ex quibus vnum Bredenberga, cum munitiſſimis, aliud Bodtkampia, cum ornatiſſimis in tota Cimbria arcibus conferri queat. Hęc vero tibi nunc poſtrema cogitatio obſeruetur: cum tua arduis rebus hactenus inter mortales occupatiſſima anima, ex hoc ergaſtulo tandem liberata erit, & in cœtum beatorum, ad æternam cæleſtis vitæ atque gloriæ ſocietatem translata: quo modo corpus religioſis in monumentis maiorum, ad ſpem certiſſimam reſurrectionis, conſueta cum Pompa funebri, brachiis tuorum nepotum (qui te ſibi abſolutiſſimum virtutis exemplar ad imitandum proponere debebunt) deponi oporteat. Equidem opto, vt te in ſalutari pietatis ſtudio conſtanter perſeuerantem Regi, Principibus, patriæ, filiis, nepotibus, propinquis tuis omnibus, DEVS propitius incolumem diutiſſime conſeruet.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

EPITAPHIVM IOHANNIS RANZOVII.

IOHANNI RANZOVIO; nobili Holſato, Equiti Aurato, qui poſt collatum balthei militaris decus, & perluſtratas remotiſſimarum gentium prouincias, quantum pacis, belliq; artibus adminiculantibus, omni contentione corporis atque animi eniti, & vtriuſque eximiis bonis conſequi potuit, tantum, proximo ſecundum pietatis cultum DEO exhibitum loco, vni Patriæ, eiuſque laudatiſſimis Principibus, Friderico I. Chriſtiano III. & Friderico II. Danorum ex ordine Regibus, huiusque patruis, Ioanni & Adolpho Holſatiæ Ducibus, ſtrenue impendit, feliciſſimo euentu, vt pote ſummus cum imperio iuſto Dux, exortis ſubinde bellis, deſtinatus, ſemper victor; qui nimirum præter captas deditasque vrbes atque arces, profligatos eiectosq; procul Cimbricis & Holſaticis finibus hoſtes, rebellium Dithmarſorum contuſam ac fractam armis contumaciam, patentibus in campis, diuerſis præliis octies ſuperatas hoſtiles acies, vel ab ipſius indulgentia, vel a fœda fuga vitam coegerit impetrare: illuſtri & fidei erga patriam, eiusq; Principes, & clementiæ erga victos gloria, qua ad fatalem maturæ ſenectutis horam, ſine fortunæ ludibrio, ſine vlla offenſione, excelluit; tandem domi ſuæ, ætatis veniam nactus, omnibus animi ſenſibus integris, in cariſſimæ coniugis, filiorum & nepotum complexu, æterno numini ſpiritum, a quo acceperat, firma in Chriſtum fide, & certa reſurrectionis ſpe confirmatus, reddidit: Henricus & Paulus filii, parenti mantiſſimo mœrentes poſuere. Oppetiit anno Domini M. D. LXV. Die XII. menſis Decembr. cum vixiſſet annos LXXIII. & menſem vnum.

HENRI-

Effigies Pauli Ranzouii.

HENRICI ET PAVLI RANZOVIORVM FRATRVM

Epiſtola, ad ſereniſſimum Regem Daniæ Fridericum II. qua patris ſui obitum denuntiant.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

SERENISSIME, potentiſſime, Illuſtriſſimique generis Princeps, Rex clementiſſime. Fideliſſima obſequia noſtra, ſubiectione humilima promtiſſimoque ſtudio Regiæ Maieſtati tuæ cupide deferentes, eidem ſubmiſſe ſignificandum duximus, quo nũc præcipuo dolore angamur. DEVS, rerum omnium ſummus moderator, ex diuinæ ſuæ voluntatis decreto, noſtrum parentem Dn. Ioannem Ranzouium, Equitem auratum, diuturna corporis imbecillitate conflictatum, hodierni diei hora XII. meridiana, ex hac caduca & moleſtiarum pleniſſima vita, ad cœleſtis gaudii ac quietis ſocietatem euocauit, clementer miſertus animæ illius, hoc vnice deprecantis, fiducia meriti Filii, pro genere humano paſſi. Obdormiuit enim parens noſter admodum pie & patienter, ſubinde repetita inuocatione nominis diuini, & nullo cruciatuum ſenſu percepto. Quod nos in hoc ingenti & graui luctu non mediocriter conſolatur. Ceterum quæ parens noſter, dum ægrotus decumberet, ad Regiam tuam Maieſtatem, per eius Conſiliarios, Doctores, ac medicos referri petiit: ea procul dubio Regia tua Maieſtas iam pridem clementer cognouit. Quocirca quantum ad ea attinet, ſane acquieſcimus. Cum autem parens noſter Regię tuę Maieſtatis miniſter diu exſtiterit: ac interea nihil illi fuerit prius & antiquius, quam vt ſumma fide tueretur decus tum Regiæ Maieſtatis tuæ: tum maiorum huius: atque etiam commodis ſeruiret ſubditorum Regni & Principatuum: nõ dubitamus, illum deſiderium ſui tantum in animo Regio reliquiſſe, vt defunctum etiã honoratum cupiat Regia Maieſtas tua: nos vero ea gratia potituros, vt affici Regiã Maieſt. tuam nobis obiecto grauiſſimo mœrore intelligamus. Vtrumq; ſuo tempore teſtificandi nõ deerit opportunitas, cum funus parenti noſtro fiet. Id conſtitueramus nos quidem tempore conſueto efferre Itzehoã: quem locum ſe-

pulturæ

pulturæ ipſe ſibi delegit parẽs,& in tabulis teſtamenti deſcripſit. Verum infeſtum reddidit aliquãdiu hoc oppidum peſtis: ac necdum illa graſſari deſiit. Quo propoſito periculo, eos qui ad exſequias paterni funeris cohoneſtandas, præſentiam ſuam nobis nõ inuiti eſſent accommodaturi, Itzehoam minime vocandos putauimus: Quo ad igitur ſæuiet peſtilentia: in ędem ſacram Bredenbergenſem inferre mortuum parentem, ibique ſtatuere decreuimus: Iſthinc rurſus illum abducturi Itzehoam, cum placato Deo, a peſtilenti contagione periculum amplius non erit. Hoc vbi compertum habebimus: Regiæ Maieſtati tuæ mature denuntiaturi ſumus. Oramus autem, qua par eſt ſubmiſſione, Regiam Maieſtatem tuam: vt ad eum diem, quo iuſta paterno funeri Chriſtianorum ritu ſoluemus, Bredenbergam (: ſi per aliorum negotiorum occupationes licebit:) aduenire, & ſupremi illius diei celebritatem præſentia ſua honeſtare dignetur. Quod ſi vero impeditiones obſtabunt, quo minus illud fiat: hoc nos impetrare R. Maieſt. T. clementiſſime patietur: vt, quos volet, legatos decernat, qui præſentes adſint, & funebribus peragendis vacent. Quæ eſt R. Maieſtat. T. clementia, eiuſque de noſtro parente honorifica exiſtimatio: hanc ſpem minime dubiam fouemus: locum alterutri petitioni noſtræ relictum iri. Hoc regium beneficium arbitrabimur: & æque in nos, ac Patrem noſtrum benigniſſime collatum eſſe ducemus. Pollicemur quoque, ſi paternorum obſequiorum excellentiam aſſequendi facultas non deſtituet: conatu diligentiæ inſeruiendi voluntati Reg. Maieſtatis tuæ, & præſtandi, pro noſtra virili, omne ſubmiſſæ obſeruantiæ officium, R. Maieſtati T. eſſe ſatisfacturos. Quod reſtat, R. Maieſtatis T. incolumitatem, dignitatem & fortunas, Deo æterno communiter commendamus: ac abs Regia Maieſtate T. etiam, atq; etiam demiſſe pe-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

timus: vt non minus nos, ac patrem noſtrum, clementiæ ſuæ fauore complectendos benigniſſime ſuſcipiat. Tua Regia Maieſtas bene feliciterque valeat. Bredenbergæ, die XII. menſis Decembris, Anno Chriſti Ieſu M. D. LXV.

Eodem Exemplo, mutatis mutandis, ad Holſatiæ Duces duos, literæ mittebantur.

ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS D. ADOLPHI, DVcis Sleſuici & Holſatiæ, &c. Reſponſio,

AD *HENRICVM ET PAVLVM Ranzouios fratres.*

NOBILES ac fideles Conſiliarii, ſincere nobis dilecti: Redditæ nobis ſunt literæ, ex quibus, non ſine animi perturbatione perſpeximus, obitum parentis veſtri: cuius animæ DEVS æternus beatam requiem clementer concedat. Recrearunt vero nos literæ eædem, hoc cognito, quod pater veſter pie & tranquille, in religioſa confeſſione ac pia deuotione ad Deum, obdormiuerit: atque ita ex hac miſera & ærumnoſa vita ſubductus, ad cœleſtem cum DEO conſuetudinem ſit tranſlatus. Ad eum modum cum ſentire de conditione defunctorum, veritatem religionis in dubium haud reuocantes, oporteat: conceptum morte noſtrorum luctum moderari æquum fuerit. Secus facientes voluntati diuinæ refragari videbuntur; & exaſperabunt ſibi ipſis dolorem, pietati qui-

ti qui-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ti quidem debitum : ſed nimium ei indulgentibus non ſolum grauem & noxium, verum etiam irritum, atque ingratum omnino ei, cuius eſt melior reddita fortuna, mortalium moleſtiis cum ſuperum beata vita commutatis. Sane votis noſtris ſatisfactum fuiſſet, ſi (: miſericorde DEO ſic volente:) ad plures annos, noſtro noſtrarumque ditionum commodo & emolumento, parenti veſtro vita fuiſſet prorogata. Nam viros graues iudicioque valentes, & longo rerum vſu edoctos, ac rebus geſtis claros, concedi atque ſeruari diuinitus, magni refert : & ad populorum diuturnam felicitatem plurimum affert momenti. Cum autem DEO viſum fuerit, Parentem veſtrum diem obire vltimum : exſequiis illius, ad quas inuitamur, intereſſe non recuſamus. Eſt enim hoc humanitatis officium per ſe, & non grauate exhibendum. Præterea gratificationem hac in parte noſtram, teſtatam eſſe, tum parenti, tum etiam vobis filiis cupimus. Eſt enim parentis veſtri fides a teneris annis nobis perſpecta & explorata : quam parenti ac fratri noſtro, Daniæ Regibus, piiſſimæ ac illuſtriſſimæ memoriæ, & nobis etiam ſingulariter, nec non hiſce ducatibus, regionibus ac incolis, ſeruitiorum honeſtorum & gratorum atque vtilium frequentia luculẽter probauit. Veſtrum erit, nos de tempore ſepulturæ certiores facere. Hoc enim cognito, operam dabimus, vt ad ceremonias funeris cohoneſtandas, vel ipſi præſentes adſimus : vel occupationibus neceſſariis impediti, Conſiliarios noſtros cum mandatis ad vos mittamus, qui noſtro loco funus proſequantur. Hoc ne vos lateret, ad veſtras reſpondere ſcripto præſenti voluimus, de beneuolentia ac fauore ſingulari erga vos nihil remiſſuri. Ex arce noſtra Gottorpia.

15. Decemb. Anno, &c.

LXV.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ADAMVS TRAZIGER I. V. D. ET CANCELLArius Holſatiæ.

HENRICO RANZOVIO Vicario Regio. S. D.

REVERSVS Bredenberga Medicus aulicus Petrus Buctanus ad Illuſtriſſimum Principem Adolphum, Dominum meum clementiſſimum: Magnifice & Nobiliſſ. Vicarie Regie, Domine & amice colende; vita functum eſſe Parentem tuum chariſſimum, virum incomparabilem, & de patria optime meritum, dolens retulit. Quo ſane nuntio perculſus eſt Illuſtriſſimus, & perturbati ſumus alii, qui aderamus tunc ſuæ Celſitudini. Aliquantum Princeps cum ſe recollegiſſet, ex Medico percũctatus eſt, proximis diebus, qui mortem anteceſſerunt, quo ſe modo affectum declaraſſet, & quibus ſermonibus, quaque de re, potiſſimum fuiſſet vſus Parens tuus. Multa commemorantem Medicum magna attentione audiebat Princeps: & ad interpellationem frequentem delapſus, exquirebat diligenter de ſingulis tum interrogationibus, tum reſponſionibus mutuis veſtris. Cumprimis vero totus eſt viſus Princeps defixus audiendo & verſando animo ſuo colloquium, ꝙ repetebat Medicus, multis vna mecum magno ſilentio & admiratione circũſtantibus: quod expromtam eius memoriam illa ſua cœpta commemoratione oſtenſam, ſatis arguere iudicaremus omnes, inter Patrem ex morbo decumbentem & filium aſſidentem collatos ſermones, maximam audiendi auiditatem præſentibus antea quoque commouiſſe. Dies, inquit

Medicus

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Medicus, alter fuit ab eo, qui poſtea fatalis illuxit Domino Ioanni Ranzouio, quum variis de rebus & publicis & priuatis, ſermone bene longo habito prudēter, vterq; poſtea aliquantiſper conticuit. Filius Henricus, compoſito ad mœſtitiam vultu, ſuſpirabat interim ſæpius. Aduertit hoc pater: & intuitus filium, Quid, ait, Henrice, ſibi volunt crebra tua ſuſpiria: & quæ cauſa eſt eius, quam præ te fers triſtitiæ? Ad hæc ſubiecit Henricus: Egone continere gemitus dilectiſſime, mi Pater, & diſſimulare mœrorem animo conceptum queam, aſpiciens virium tuarum externā infirmitatem, & cogitans hanc quæ tandem ſint conſecutura? Iterum Pater: Excute pectore tuo, mi fili, ægritudinem, quę te excruciat. Fuit enim nobis domeſticus vſus & conſuetudo atq; vitæ communio, in annos XL. propagata. Tam longi temporis conuictionem, an magne æſtimandam cenſes? Rariſſime profecto euenit; vel te ipſo teſte: vt vita patris & filii communiter acta, ad id ſpatium ætatis quadragenarię, hoc noſtro ſeculo producatur. Non itaq; te dedes angoribus & curis conficies: ſed DEVM precaberis, vt tibi liberiſq; tuis vitæ communitatem æque diuturnam largiatur: ac animo forti ſuperabis dolorem quem tibi creaturam ſignificas mortem meam. Nam ea conditione natus ſum, vt euocante me ex hac mortali vita, ad cœleſtem & æternam propitio Deo, eius voluntati repugnandum non ſit nobis: vel mihi ſingulariter extimeſcenda mors, quam multo ante periculoſiſſimis caſibus contemnere didici: & naturæ, perdita valetudine, debitam, pro patria potiſſimum honeſtā, oppetere, integris exſiſtentibus etiamnum corporis viribus, nunquam dubitaui. Vt diem excipit nox: Ita vitam aſſectatur tandem mors, beatioris vitæ initium præbēs. Hanc ego mihi a miſericordia diuina, in qua ſola eſt collocata omnis fiducia mea, certo polliceor: & hanc votis ardentiſſimis vnice expeto, cogitationi-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

bus terrenis iam penit’ ex animo meo deletis, & meditationibus ſanctis de adipiſcenda æterna iucundiſſimaque cum cœleſtium cœtu conſuetudine, tantum occupato animo meo; quem quo citius ſuſcipiet clementer DEVS, hoc felicius mecum agetur. Hac oratione ex ore Medici audita, Princeps ſuo teſtimonio comprobabat; pauciſſimis parentibus & liberis contingere coniunctionem & conuictum annorum XL. Affirmabant idem nonnulli ex familiaribus, qui Principi erant a latere. Ego, inquit Illuſtriſſimus, meam mihi in mentem reuoco fortunam. Vix annum ętatis VIII. egreſſus fui; cum meus deſiit in viuis eſſe clementiſſimus & dilectiſſimus dominus Pater. Hęc excepta ex relatione Medici aulæ noſtræ, quemadmodum accepi, perſcribo: vt intelligas, ſic me ſentire; ad conſolationem ſatis futura illa mihi, tuo loco conſtituto. Peculiari itaque conſolatione ad te inſtituenda ſuperſedendum exiſtimaui; quem iam ante fuerat efficienter conſolatus parens ipſe, in extremo ſuæ vitæ articulo: & quem ego eum cognouiſſem, vt quod prudentiæ & fortudini tuæ diffiderem, potius ſuſpectum me fore metuerim, ſi partes in me ſuſcepiſſem te conſolandi, quã has vſurpando, egregiam fructuoſamq; operam nauare me poſſe crediderim. Conſolatione itaq; miſſa, quam depromere ex te ipſo potes efficaciſſimam; mihi hoc ſaltem mouendum ſumo, in quo non a me diſſenties; Deum Opt. Max. voluiſſe hunc parenti tuo, viro rebus geſtis clariſſimo, finem eſſe laborum; Te vero iam vt heredem fortunarum ampliſſimarum: ita ſucceſſorem in obeundis porro iis, quæ patriæ commodo & honori cedere poterũt, eſſe relictum. Succeſſoris vices ſi, vt par eſt, expleueris, quod quidem futurum mecum ſperant boni, & optimi clariſſimiq; patres, & pariter filii, ipſum nõ minus virtute & conſiliorum dexteritate, quam ſimilitudine corporis, proxime referentis, nomen atq; memoria

moria

moria conſeruabitur, & poſteritati literis atque monumentis mandabitur. Bene vale, vt ætatem patris longe ſuperare valeas. Data Sleſuico, per nuntium eundem, qui ad te Illuſtriſſimi mandato, cum literis ſuæ Celſitudinis mittitur. XVI. Decembr. Anno M. D. LXV.

RESPONSIO ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS D. IOANNIS ſenioris, Ducis Sleſuici ac Holſatiæ, &c.

AD

HENRICVM ET PAVLVM Ranzouios fratres.

NOBILES ac fideles nobis dilecti, literas veſtras accepimus, quibus nobis parentis veſtri Dn. Ioannis Ranzouii Equitis aurati obitus denuntiatur: ſignificaturq;, qua Chriſtiana deuotione & patientia, mortis agone ſuperato, deceſſerit: Ad hæc ſubmiſſe etiam petitur, vt tam in veſtrum, quam ipſius defuncti honorem, futuris exſequiis intereſſe dignemur. Ad mortem patris quod attinet: perculit de ea nuntius non leuiter animum noſtrum: ob affectionem & beneuolentiam ſingularem, qua parentem veſtrum, ſenem & benemeritum ſubditum, complexi ſumus. Atque hoc quidem moleſtum eſt, vita eum exceſſiſſe: quod magno vſui patriæ in poſterum eſſe potuiſſet. Quam etiã ob cauſam exoptaturi eramus: ſi proficere aliquid votis, atque ad ea Deum facilem polliceri nobis poſſemus: Patrem veſtrum ætate (:qua alioqui, Dei beneficio, ſeptuagenario maior euaſit:) prouectiorem, complures adhuc annos, inter homi-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

nes degere. Quod autem in vno vero Deo cogitationibus ſuis defixis, placide vitã finiuit pater: efficacem vobis præſtat conſolationem: quos propter innatum amorem erga parentem, huius interitus ſingulariter excruciat. Accedit, quod naturę deprauatę debitum, vt Dei iuſtitiæ ſatisfiat, perſoluẽdum eſt ſemel omnibus, immutabili prorſus lege: vt vel ideo ſuperuacaneum ſit, atque etiam alienum inſtituto patrio, grauiter vos cõmoueri morte patris, qui reformidare eam, dum viueret, nunquam eſt animaduerſus: & vos genuit non minus animi fortitudine pares, quam habitu corporis ſibi ſimiles. Sed præter ſuperiores rationes, triſtitiam omnẽ relaxandam, in primis hac conſideratione putabitis: quod in terris, ſi non ſpiritu, at virtutis laude etiamnum viuat pater, exemplum præbens ex ſe præclarum, quod vos & alios imitãdo conſectari oporteat: cœleſtem vero vitam illum eſſe adeptum, teſtentur piæ ad filium Dei effuſæ preces, & conſtantia fiduciæ, de æterna beatitudine ex miſericordia conſequenda. Quam beatitudinem nobis etiam, confecto hic vitæ curriculo, Deus omnipotens clementer largiri velit. De cetero promittimus certo, ſi rerum noſtrarum conditio ita vllo modo feret, & tempus nobis mature ſignificabitur, quo funus ad deputatum locum deduci debebit: nos exſequias paterni funeris noſtra præſentia ornaturos: vel ſaltem, aliis præter ſpem ac opinionẽ impedimentis obſtantibus, aliquot noſtrorum cõſiliariorum, qui loco noſtro ſint, & funus comitentur, in teſtimonium beneuolentiæ, qua patrem & vos proſequimur, miſſuros. Id vobis clementer ſignificandum exiſtimauimus: erga quos priſtinam animi propenſionem & gratiã noſtram conſeruabimus. Datum in arce noſtra

Hanſeburgo, Calen. Ianuarii,

Anno LXV.

RESPONSIO SERENISSIMI REGIS DANIÆ, &c. Dn. Friderici II.

AD

HENRICUM ET PAULUM Ranzouios fratres.

NObiles ac fideles Conſiliarii, ſincere nobis dilecti, ex literis veſtris Bredenbergæ XII. Decemb. datis, de Patris veſtri Ioannis Ranzouii, Equitis aurati morte accepimus. Quo nos nuntio varie ſumus commoti. Nam magnam ornamentorum ſuorum iacturam fecerunt ditiones noſtræ, tanti viri obitu: & incidit hic in tempus alieniſſimũ, quo regnum noſtrum graui bello conflictatur. Quamuis autem ægerrime ferimus, nobis hoc viro eſſe carendum: voluntati tamen benigniſſimi Dei repugnandũ non eſt: qui cum ſatis diu ille & naturæ vixerit, & glorię, diuina ſua miſericordia dignatum, cœtui cœleſtium modo aggregandum ſtatuerit. Vobis etiam præcipuas eſſe cauſas, eaſque graues dolendi atq; mœrendi, non negamus: quod patre orbati eſtis, qui ea fuit virtutis & dignitatis excellentia præditus, vt huius nõ exiguam partem ex ſe deriuaret in vos exornandos. Quin luctu domeſtico hoc veſtro affici nos fatemur. Sed noſtro exemplo acquieſcetis in conſilio diuino: & egregia animi firmitate, angoribus & curis reſiſtetis. Qua ſemper regia gratia proſecuti ſumus parentem veſtrum, propter præclara eius in noſtrum auum, patrem & nos merita: quæ eximia fuiſſe ingenue agnoſcimus: eandem a nobis gratiam vos quoque exſpectabitis: quos non dubitabimus conſilia ſua ad commodũ noſtrum

noſtrorumque fideliter relaturos: & quoties flagitabit neceſſitas, ſtrenuam operam ſuam nobis promtiſſime nauaturos. Adiunximus hiſce Epiſtolam, in qua Conſiliariis & Præfectis noſtris, Petro Ranzouio & Ioſiæ a Qualen clementiſſime mandauimus, vt exſequiis parentis veſtri, cum in Itzehoenſi oppido noſtro ſepulturæ tradetur, ad petitionem veſtram, noſtro nomine interſint. Ea enim eſt erga talem virum beneuolentia noſtra: vt ſi maiore eum honore afficere poſſemus: hunc ipſi vltro libenterque eſſemus exhibituri. Ceterum cum tecum, Henrice Ranzoui, de negotiis quibuſdam, quæ celeriter confici, noſtra permagni intereſt, ſit nobis colloquendum: clementer petimus, vt primo quoq; tempore, & ſimulac funus parentis in ædem Bredenbergicam a te illatum fuerit, ad nos venias. Stephanum enim Loitzen, de mutuanda ſumma pecuniæ, pro qua te fidem interponere volumus, ad nos accerſiuimus. Hac in re, quemadmodum clementer confidimus, nobis gratificaberis. Hoc viciſſim ſolita ac beneuola animi propenſione promerebimur. Datum in arce noſtra Scanderborch, xx. Ianuarii, Anno &c. LXVI.

IOACHIMVS HINCKIVS, DECANVS BREMENSIS, ad *HENRICVM RANZOVIVM.*

NObilis ac magnifice Præſes, amice cariſſime, multorum ſermone apud nos percrebuit: parentem tuum virum præſtantiſſimum ex hac vita deceſſiſſe.

Quanquam

Quanquam autem obitus eius, vt Domini ac amici
mei, cuius beneuolentia mihi perſæpe fuit probata,
mihi peracerbus exſtiterit: Tamen rurſus me conſo-
latur, quod domi ſuæ, apud cariſſimam coniugem at-
que liberos dilectiſſimos, in pia deuotione, animi ſen
ſibus integris, vitam tranquillo fine clauſerit. Quo-
circa tanto minus etiam te ac tuos conqueri, quin po
tius Deo gratias agere decebit: quod parẽtem tuum,
non ſolum in hac vita, vera cognitione ac amore ver-
bi diuini, prudentia, fortitudine, honore, felicitate,
fortunis abunde, & longe vltra communem homi-
num ſortem, ornauerit atque dotauerit: ſed etiam vſ-
que ad vitæ finem, in hac felicitate eum conſtanter
conſeruauerit, & tandem ad maturam prouectum
ſenectutem ad ſe tranſtulerit. Quid ipſi prius vel po-
tius a Deo immortali optandum fuit? aut quo pacto
ſatis digna gratia, pro hoc beneficio, Deo a liberis re-
ferri poteſt? In omnibus Græcis, Latinis, ac Germa-
nicis hiſtoriis, huiuſmodi continuationem atq; con-
ſtantiam obſecundantis fortunæ, cum tam præclaro
ac felici exitu, in viro vno, raro inuenies. Ideoq; poe-
ta inquit,

Dicique beatus ante obitum nemo ſupremaque fu-
nera debet.

Notum enim Poetæ fuit: Heroum ac inſignium vi-
rorum felicitatem vix perpetuo ſibi conſtare ſolere.
Cum itaque tumetipſe hanc beatitudinem in paren-
te tuo perſpexeris: omnem luctum ac mœrorem,
quem ipſius deceſſus tibi commouit, merito abiicies:
ne iram Dei, vitæ terminum circumſcribentis,
in te concites. Vale. Brema, 25. Ia-
nuarii, Anno &c.
LXVI.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

EPISTOLA IOANNIS DE LIGNE, COMITIS ARNSburgenſis, Baronis in Barbaſan, Siebenburgen, gubernatoris Friſiæ, Caroli Quinti Imperatoris, &c. piiſſimæ memoriæ mandato:

AD

HENRICVM RANZOVIVM.

NObilis ac magnifice vir, amice inprimis dilecte, traditæ nobis ſunt literæ tuæ, ex quibus inter cetera obitum parentis tui cariſſimi, cuius animæ Deus omnipotens, ſempiternam quietem largiatur, per inuiti cognouimus. Sane non parum hoc caſu vna tecum afficimur. Cum autem diuinæ voluntati nemo repugnare, vel etiam ipſius decretum effugere queat: Et nos omnes, hoc ceu vnico medio intercedente, ad vitam æternam gradum faciamus: proculdubio, mortem patris, pro tua prudentia, toleranter feres: ea ſpe fretus, Deum ſucceſſu felici aliarum rerum, obortam moleſtiam alleuaturum, atque etiam penitus diſcuſſurum. Quod fieri, & te bene valere, exopto. Datum Bruxellis, 21. Iunii, Anno Chriſti LXVI.

DE SE-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

DE SEPVLTVRA ET EXEQVIIS FVNEBRIBVS IOANnis Ranzouii, appendix, per Chriſtophorum Kellinghauſen Hamburgenſem perſcripta.

CVM de præclariſſimi herois, tum illuſtri vitæ curriculo, rebuſq; fortiter geſtis, tum placida & beata ex hac mundi colluuie emigratione, pauca ſuperius commemorata ſint: id vnum te, humaniſſime Lector deſiderare amplius poſſe exiſtimaui, quod diſerte illic explicatum non erat, qua is funeris pompa & honore ad ſepulturam elatus, quoq; ſplendore & magnificentia iuſta ei facta eſſent. De qua re, quoniam ea quoque, vt reliqua, honorificentiſſima ipſi merito contigerunt, quam potero, paucis dicam. Nam cum annis iam tribus ſeptuagenario prouectior, & ipſo prægrauantis ætatis ſenio debilitatus, & lenta morbi diuturni tabe confectus, integris plane vniuerſis & immotis animi ſenſibus, de ærumnoſa hac vita, obitu ſane perquam tranquillo & pio, diſcederet: inter cetera plurima, quæ prudenter pieq; admodum & munifice, ſe fatis functo peragenda teſtatus conſtituit: & illud filiis, quos omnino duos paternæ virtutis & gloriæ æmulos reliquit, præceperat: vt ſe poſt mortem illatum maiorum ſepulcro, quo & pater & auus, & proauus & abauus conditi quietem ſanctam in Domino agerent, in oppido propinquo Itzehoa tumularent. Quia vero graſſabatur tunc eo in oppido vehementer peſtis (vt & in aliis pleriſque Germanię locis & oppidis) qua multi indies mortem obirent: ne propinquos ſuos, gentiles & amicos ad honeſtãdum

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

funus eum in locum accerſerent, quem iuſto metu
propter vitæ periculum adire omnes formidare po-
terant; tamdiu id differre, ſeque in ædem proximam
deponere, quoad peſtilens cõtagio illic ſerpere & ſæ-
uire omnino deſiiſſet, iuſſerat. Quod ſupremum dul-
ciſſimi parentis mandatum, vt ei poſt obitum quoq;
moré gererent, quem viuentem amore ſummo com-
plexi, mira cum pietate & obſeruantia obſequentiſſi-
me ſemper coluiſſent, fideliter quoq; & ſolerter ſunt
exſecuti filii. Exemtis enim inteſtinis, arculaque ex
plumbo ſeorſum conditis, exenteratum primo cada-
uer opobalſamoque inunctum, & fragrantibus aro-
matis, molli interſperſo Anglici fili tomento, effar-
tum: deinde Sarcophago ité plumbeo, quernis hunc
cingentibus tabulis, compoſitum, in æde parœciali
pagi Bredenbergæ (:quam collapſam ipſe olim reſti-
tuerat, & donariis elegantique exædificata turri, pio
liberaliq; animo exornauerat:) lateritia exſtructa do-
muncula depoſuerunt. Vbi cum in tertium iam men-
ſem ſupra annum conſtitiſſet, miteſcente magis ma-
giſque in oppido lue, ad Principes & ciuitates finiti-
mas, ad agnatos, neceſſarios & amicos, literas dede-
runt: vt in colliculum imminentem oppido prid. Ca-
lendas Martias conuenire, & deductioni funeris in-
tereſſe vellent. Quo adueniente tempore, alter filio-
rum maior natu Henricus Ranzouius, Regius Holſa-
tię Vicarius (nam Paulus iunior frater, cum Illuſtriſſi-
mo Principe Adolpho ad obſidionem arcis Gothæ
profectus, ex neceſſaria ea cauſa parentalibus adeſſe
non poterat) cum familiaribus nonnullis biduo ante
ad templum ſeſe conferẽs, vbi in ædicula clauſum fu-
nus cuſtodiebatur, ea effracta, poſt habitam funebrẽ
ab eius ædis presbytero Nicolao Winterbergio ora-
tionem, cum per feneſtellam ſtanneam, quæ eum ad
vſum in loculo erat, faciem defuncti cariſſimi paren-
tis, deſiderio etiamnum nimio vix lacrymis tempe-

rans

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

rans ſupremum contuitus eſſet, & aliquot eius imagunculas ex argento conflato inauratas inieciſſet: id ſerici villoſi atro intectum velamine, & arcæ impoſitum, in caſtrum ſuum Bredenbergam ſecum auexit. Ibi, præcedentibus cum faculis nepotibus, & honorifica inſequente pompa, illatum in cubiculum, pullo vndique panno inſtratum velatumque, accenſis circum funalibus, in pheretro collocauit. Huc poſtridie eius diei Eberhardus ab Holle, Lubecenſium & Verdenſium præſul, & Henrici affinis, vir ſpectabilis, eoque honoris faſtigio longe digniſſimus, cum honeſto & mediocri comitatu aduenit: aliique item nonnulli nobiles viri: vt funeri efferendo intereſſent: qui honorifice omnes excepti & tractati ſplendide, noctem ibi vnam cum ſuis egerunt. Inſequenti die, qui exequiis præfinitus calendas Martias antecedebat, elatum cubiculo funus, in vehiculum idem, quo fuerat aduectum, pullo integumento obductum collocauerunt: & aliis nonnullis pone legentibus eius veſtigia curribus, quibus mœſtiſſima coniunx, nuruſq; geminæ, cum numeroſa & pulcra nepotum neptiumque ſobole, & agnatę quædam fœminæ vehebantur, ſatellitibus ſtipatum vndiquaque circumcurſantibus, ita in oppidum inducitur. Interea Henricus Ranzouius, cum antiſtite, & quibuſdam agnatione proximioribus, amplaque miniſtrorum familia, lugubri omnes habitu, pullis ex ſyndone peplis a pileis in terga defluentibus, ephippiisque equorum atratis ſtragulis opertis, in collem oppido propinquum contenderunt: quo Principum ciuitatumq; Legati, propinqui, gentiles & amici, præclari omnes & nobiles viri, magno numero confluxerant. Quibus in corona circumſiſtentibus, Henricus illuſtri & facunda oratione ampliſſime gratias egit: quod in locum illum ad diem dictum rogati promte acceſſiſſent: vtq; ad reliqua exequialis eius honoris & celebritatis ſolemnia

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

peragenda, ſupremam & piam paternis manibus ſecum operam præſtare, & iis finitis epulo funebri intereſſe non grauarentur, perhumaniter perq; amanter rogauit. Inde ternis ſimul binisve iunctim equitantibus, compoſito decenter ordine, currum, quo funus deferebatur, conſectati, longo agmine (nam trecenti ferme erant, qui equis vehebantur) lentoq; & moderato equorum gradu, ſenſim & magnifice oppido adequitarunt. Quod ingreſſi, vbi in ædes atratas, vndique & funalibus collucentes (quas magnificus heros peramplas ſibi & ſplendidas olim exſtruxerat) funus depoſuiſſent, in hoſpitia per oppidum plerique dilapſi ſunt, vt equis in ſtabula traditis, ſinguli ad cohoneſtandam funeris pompam redirent. Sub idem præterea tempus, curribus frequentibus, quorum ſupra quinquaginta fuiſſe conſtat: ingens fœminarum virginumque nobilium turba aduecta eſt: quę cunctæ pro regionis more, vt funus comitarentur, candidis lineis velamentis capita obuolutæ, quæ inde per ſcapulas vtrasq; licenter errantia dependebant, ſeſe perornauerant. Earum complures ad defuncti Equitis cõiugem Annam, ex vetuſta & clara Walſtorpiorum gente, prudentiſſimam honoratiſſimamque fœminam, ſeſe conferentes, quæ iiſdem in ædibus ad funus viri mœſta atq; adeo exanimata fere luctu morabatur, largifluis opplentibus vultum lachrymis, & ingenti animi dolore intercipiente Spiritũ, eam verbis amanter & diligenter conſolatæ ſunt. Quæ dum fierent interim æreæ campanæ in ædibus ſacris, cum in oppido, tum in vicinis circumquaque pagis parœcialibus, nuſpiam ceſſabant: quibus & oppidũ ipſum, & omnis circum vicinia late perſonuit, Cæterum vbi efferendo funeri deſtinata aduenit hora, illud ſerico villo ſonigro obductum, ſeni eiuſdem gentis & ſtemmatis, præſtantes omnes animis & viribus nobiles viri, ſuccollantes in humeros pheretro, ſuſtulerunt,

& lento

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

&c lento grauique inceſſu, dum ſubinde ob nimium plumbei ligneique loculi pondus, furcis perticisque tranſuerſo ſubiectis, ſubſiſtere cogerentur, in templū eius oppidi primarium, Diuo Laurentio Martyri dicatum, deduxerunt, longo honoratiſſimoque & pręcedentium & comitantium agmine. Imprimis ex ludo literario pueri de more antecedebant, lugubres cantiones vernacula latinaq; lingua alternatim decātantes, quibus nunc gaudiū, nunc triſtitiā auſcultantium animis infundebant. Eos verbi diuini myſtæ & interpretes in oppido, & pagis finitimis, inſequebantur: quibꝰ ſacratę ſupra quadraginta ex nobilitate virgines, eiuſdē cœnobii contigui tēplo alumnę, candido omnes amictu (vt eius ſectę mos & inſtituta ferunt) ſuccedebāt, & ipſæ temperatis vocibus ſuauiter funere præcinentes. Hinc miniſtri vniuerſi Henrici, habitu obſcuro & triſti funalia manibus geſtantes, ingrediebantur: eorū veſtigia calcabant nouē e duobus filiis nepotes, deducentibus præceptoribus, & ipſi cereos grandiuſculos, quib. conuerſa gentis Ranzouiæ inſignia (vt cæteris funalibus cunctis) appenſa ſpectabantur, funeri auito præferentes. Inde proxime ante loculum abſolutę nigredinis equus vnicolor, pullato terrā radente ſtragulo, a Vicarii regii puero ſeſſore ſegniter adigebatur. Sequebatur vero longe honeſtiſſimus illuſtriū & ornatiſſimorum virorum comitatus, quibus vnus omnibꝰ habitus atratus & lugubris erat. In his nobiliſſimi grauiſſimiq; viri, legati Friderici II. Daniæ Regis, trium Holſatiæ Principum, Ioannis ſenioris atq; iunioris, & Adolphi: Reuerēdus ampliſſimusq; Lubecenſium & Verdenſium Antiſtes, legati Comitis Schouuenburgii, ciuitatumq; Lubecenſium & Hamburgenſiū, conſpiciebantur. Aderant ex gentilitia ſtirpe Ranzouiorū prognati plures paucioreſve triginta, viri prope omnes emeriti, & priſca rerum geſtarū memoria florentes, & ætate canisq; decoris

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

venerandi. Nam quos ex nobilitate omni Holſatica, florenti æuo integer adhuc & viuidus, ad pręclara virtutis præmia & ornamenta conſectanda capiendaq; ſanguis alebat: eorũ pars multo maxima, ad obſidionẽ arcis Gothæ, ab illuſtri magnanimoq; Duce Adolpho euocata, ſub pellibus & velis canabeis in caſtris excubabat. Quæ expeditio cũ in idem forte tempus incidiſſet, effecit, vt rariores virorũ nobilium, quam acceſſiſſent alioqui, pompæ huic exequiali intereſſent: cũ præterea cõplures quoq; in Dania Friderico Regi contra Suecum iam pridẽ militarent. Sed nobilium tamen eiuſdẽ ditionis numerus, qui funus ſectati ſunt, trecentos circiter nihilominus adęquauit. Poſt nobilitatẽ ſuccedebat oppidi ſenatus, ciuesq; honoratiores: quos ex pagis circumquaq; finitimis Coloni longo ordine inſequentes, agmen claudebant. Nec longe hinc intercedente interuallo, frequens elegantiſſimaq; fœminarũ nobilium ſpectabatur series, quę & ipſæ, pro regionis more, habitu funebri, vt dictum eſt, pręcedentium virorum pompam comitabantur: easq; inter eminens, luctuq; & mœrore prope confecta, clariſſimi Equitis Coniunx, cum nuru vtraque, & neptibus pluribus omnium oculos in ſe vertebat. Vbi iam in cœmiterium ventum eſt, circuito ter de more templo funus intulerunt: idq; media in æde, ante ſuggeſtum, ex quo conciones ſacræ ad populũ haberi ſolent, ſub machinula lignea inſtar ædiculæ fabrefacta cancellataque, quę vndiquaq, defixis cereis collucentibus ardebat, conſtituerunt. Exinde finitis cantionibus vſitatis & ſolemnibus, orationẽ funebrem habuit eius ædis oppidique presbyter ſummus, D. Ioannes Vorſtius, quẽ Prępoſitum vulgo vocant, vir pietate & doctrina ſenioq; venerabilis. Qui dum peroraret, funus ex eo loco ſuccedentiũ nobilium humeris ſublatum, & ad latus auſtrale chori, prope clathros (quo loco maiores eius cõplures tumulati ſunt: vt & lapides

des

des impoſiti, eorumq; inſcriptiones, & ara ab iiſdem
inibi ſanctæ indiuiduæ Trinitati dicata, abũde teſtan-
tur) in ſepulcrũ arcuatum, quod pii gratiq; filii, cum
in ſempiternam cariſſimi parentis memoriam, tum
proprium & perpetuum familiæ ſuę monumentum,
haud leuibus impenſis pulcerrimum ædificarant, de-
poſitum eſt. Id ſupra reliquam pauimẽti ſuperficiem,
tribus fere vlnis, gibbo de expolito leuigatoq; candi-
do lapide porrecto, & vtrinq; redacta, altius aſſurgẽs,
cui inſignia gentis artificioſe eleganterq; inciſa, & co-
loribus diſtincta, quoquo verſus latera exornant, vi-
uas ſuperne vtriusq; parentis quaſi recubantis imagi-
nes, niueo marmore affabre effictas, ſpectantibus o-
ſtendit. Eodem quoq; loco paſſim Epitaphia & Elo-
gia, lapidibus in columnas parietemq; immiſſis inciſa
inſculptaque, de vitæ curſu rebusque geſtis, tam præ-
ſtantis & ſpectatiſſimi inclyta virtute viri, lectores e-
rudiunt. At peractis rite & ſolemniter in æde ſacra
cæremoniis cunctis, hinc ad conuiuium funebre diſ-
ceſſum eſt: quod magna lectiſſimorum conuiuarum
frequentia, & ſplendore ac munificentia, vt tanti viri
exequiis conueniebat, ſumma celebratum eſt. Æris
quoq; plurimum in pauperes diſtributũ, & larga aliis
aliisque, & quæ pater moriens paſſim, & a ſe nuncu-
patis donari mandauerat, & quæ his filiorũ inſuper
adiecit liberalitas, munera præbita ſunt. Quibus per
dies aliquot, vt mos eſt, agitatis, vniuerſi inde, poſt a-
ctas vtrinq; prolixe decenterq; gratias in ſua diſceſſe-
runt. Ita qui placide beateque de inſtabilis huius vi-
tæ, quam omnem præclaram fortunatamque exegit,
præſidio & ſtatione diſceſſerat: qui immortalem me-
ritis illuſtribus vbique terrarum de ſe famam & glori-
am excitauerat: qui ſpectata & ſempiterna egregię at-
que inuictæ virtutis monumẽta poſteris moriens re-
liquerat: honeſtiſſimam quoque caduci atque emor-
tui cadaueris ſepulturã, iuſtaq; & exequias ſe dignas,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

hoc extremum honoris & officii defuncto parenti in mœrore & luctu maximo piiſſimis filiis tribuentibus, cumulate cōſecutus eſt. Quod equidem ipſum, ad reliquam eius in vita felicitatem, qua non ſine admiratione magna occulto quodam conſpirantiū ſiderum fauore ac conſenſu, vel potius effuſa atque conſtanti diuini numinis, rectiſſimam mētem gubernantis adiuuantisque, benignitate atque clementia, ad extremum vſque habitum perpetua vſus eſt, quaſi coronidem ſeu colophonem aptiſſime cōgruentem, acceſſiſſe arbitror: vt, qui in vita proſpera glorioſaque omnia habuiſſet, nec hoc extremo mortalibus præſtari ſolito honore ac munere careret. Etſi enim ſunt, qui ſepulturæ iacturam leuem ducant, quando ex quocunque terræ operculo, tantundem ad ſuperos itineris eſſe piis creditur: Et multi præſtantiſſimi viri, & æternis ob comprobatam factis virtutem laudum prę- coniis celebrati, vel in teterrimis carceribus ęgritudine & ſqualore conſumti ſint: vel piſces in vndis obruti agitatiq; fluctibus pauerint: vel in puluere cænoq; patente ſub dio a vermibus feriſque immitibus laniati deuoratique ſint: aliisve indignis exſtincti ſuppliciis paſſim & miſere computruerint: ii tamen ipſi honeſtum poſt mortem ſepulcrum haud aſpernantur, quin, ſi contingat, ingens bonum: ſin denegetur a fortuna, leuiter ferendum eſſe ſtatuant. Omnes certe mortales, præſtantibus & magnis ingeniis præditi, illud potiſſimum in votis habēt: vt tranquillo & pręclaro vitæ exitu diem ſuum extremum claudant, exemtique viuis tumulo, vti ſupremo corporis humani receptaculo, donatæque poſt exhauſtos vitæ labores quietis ſede, honeſte contegantur. Nam & ſanctiſſimos illos viros, quos antiquiſſimis ſeculis, ob ſummam vitæ innocentiam ac religionem, DEO percaros fuiſſe, ſacræ literæ teſtantur, iam morituros vel imprimis præcepiſſe poſteris ſuis legimus, vt obita

morte

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

morte cadauera ſua ſepulcris, vel a ſeipſis, vel maioribus ſuis conſtructis, honorifice inferrent atque deponerent.

Effigies Danielis Ranzouii.

DIVERSO TEMPORE DIVERSA FATA,
ſub diſpari diuerſa fata tempore.

TEMPVS *idem non eſt: vario pro tempore fata*
Mutantur pluuiis; proxima ſole dies.

EPISTOLÆ NVNCIANTES OBITVM DANIELIS RANZOVII:

& Epitaphium eiuſdem, ab Henrico Ranzouio in Parochiali Eccleſia Weſtenſehæ poſitum.

PRÆMITTVNTVR MVTVÆ Danielis Ranzouii & Caroli Mornæi Suecorum primarii Ducis capti Epiſtolæ duæ, non multo ante, quam ſua Ranzouium fata excepe- runt, perſcriptæ.

DANIEL RANZOVIVS CAROLO MORNÆO, SVECORVM DVCI capto, S.

REtulit mihi Petrus Bilde, communis noſter amicus, te adhuc bene valere, & mei non ſolummodo non eſſe oblitum, ſed & quam optime de me ſentire & loqui. Quæ tua humanitas, mihi certe eo maiorem admiratione[illegible]rit, quo me ſcio laudibus tuis minus parem: beneficiaq; mea in te collata, non tanti ponderis eſſe, vt exquiſita gratiarum actione indigeant. Quicquid ſit, quod in te profectum eſt: perſuaſum tibi eſſe velim, me tibi & amicũ, & ad omnes res, quæ ſincerum decent amicum, tibi promtiſſimum fore. Præterita hyeme, maximaque iſta tempeſtate exitioſa proceribus Sueciæ, ob Erici Regis crudelitatem, qua in eos horrendum in modum ſæuiit, te iſto periculoſo loco abfuiſſe, tibi æque ac mihi gratulor: Deique propitii hoc ſingulare beneficium

agnoſco.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

agnoſco. Vterq; enim grauiſſima cura maximiſq; periculis eſt liberatus: Tu quidem, quod ex Regis tui libidine non es occiſus, dum apud nos captus eſſes: ego quod a te non fui impeditus, quo minus Sueciam libere ſim peruagatus: & difficilem atque decliuem illam, nec hactenus tritam viam, eundo redeundoq; ſuperauerim. Hæc mei erga te animi declarandi cauſa ſcribere placuit. Vale. Raptim Malmogiæ ex caſtris datum, Non. Iun Anno Chriſti, CIↃ IↃ LXIIX.

CAROLVS MORNÆVS DANIELI RANZOVIO, DANORVM EXERCITVS Duci S.

TVæ mihi hodie redditæ ſunt literæ, vir præſtantiſſime, ex quibus, etiamſi tuam erga me humanitatem, & ſinceram beneuolentiam, ſatis perſpectam alias habuerim, te in priſtina, qua me fuiſti complexus, beneuolentia perſeuerare, intellexi. Eius tuæ in me voluntatis memoriam a me cognoſces conſeruari, quacunque me Deus conditione eſſe voluerit. Meos de te interdum habitos ſermones ad te referri potuiſſe, non putaui. Ego ſane ſaluo officio, nec debui nec potui prætermittere, quin ſæpe tui mentionem honeſtam facerem. Eſt enim viri flagitioſe improbi, cum beneficium acceperit, ſi alia ratione referre gratiam nequeat, neglecta illius beneficii commemoratione, turpem ingrati animi notam ſibi inurere. Gratularis tu quidem mihi e Suecia abſentiam. Id a te fieri animo mei ſtudioſiſſimo licet non dubitem: illa tamen gratulatione libentiſſime carerem. Eam enim DEI potentiam eſſe ſcio: vt non minus in

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Suecia, quam hoc loco, vitæ periculum a me propulſare potuerit. Sed quandoquidem fata mea ſic ferunt, vt extra patriam mihi ſit vita degenda, in diuina eſt acquieſcendum voluntate. Interim tibi gratias ago, pro tua erga me ſinceræ voluntatis ſignificatione. Plura non addam. Tantum tibi ſum hortator ſedulus, vt ſymboli tui ſis memor: *Diuerſo tempore, diuerſa fata.* Subitas enim fortuna habet conuerſiones. Propterea elatis nemo debet confidere rebus. His te Deo commendo: optoque pacem componi inter Reges noſtros: vt mihi e captiuitate liberatio: tibi a bellicis moleſtiis, quibus diſtineris, leuatio obtingat. Vale: ex cuſtodia Collenburgica, Prid. Id. Iun. Anno CIↃ IↃ LXIIX.

DANIEL RANZOVIUS, DUX BELLI CONTRA SUECOS, AGNATO AC AMICO SUO INtimo Henrico Ranzouio, Vicario Regio, &c. S. D.

MVnera quot cuperem; ſi poſſet Epiſtola ferre
Hæc tibi, crede mihi, munera magna daret.
Crede mihi, quouis Crœſo tu ditior eſſes,
Et cultu regeres iugera multa ſoli.
Verum dum nequit hæc Arabum tibi promere Gazam,
Nec valet auriferi munera ferre Tagi.
Accipe quam mitto ſincera mente ſalutem:
Et donec ſpiras, ſis memor, oro, mei.
Si quid ego potero vitam præſtare per omnem
Quod tibi ſit gratum, diſpliceatq; nihil:
In cunctis, facilem ſane experiere miniſtrum:
Tu iubeas tantum, quæ facienda putes.

Det

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Det DEVS, *vt liceat tranquillam ducere vitam,*
Ac animo promto fortia facta ſequi.
Huic te commendo, vt multos te ſeruet in annos.
Conatusq́; regat ſemper, amice, tuos.
Viue, valeq́; diu, precor, & reſcribe frequenter;
Scribere & vt poſſis, viue, valeque diu.

Raptim ex caſtris.

IOANNES DEI GRATIA, HÆRES NORWEGIÆ, DVX Sleſwici, Holſatiæ, &c.

Henrico Ranzouio Produci Cimbrico.

NObilis & fidelis, ſincere nobis dilecte; p clementi noſtra in te affectiõe, fauſti ominis loco, ſignificamus, incruentam Warburgi deditionem Sereniſſimo Regi Daniæ, D. Cognato & Fratri noſtro Dilecto factam, cum quidem decem diebus ante præſes eius Boius Griphius glande ænea in vallo traiectus: & cuniculis actis, materia ignis, & aqua, omnique commeatu præreptis, ac plerisque armis, quibus ſe vlterius defendere poſſet, vt opinamur, corruptis, ſummas in anguſtias arx ipſa redacta fuiſſet: aditu que omni occupato, militi præſidiario exitus, auxiliis introitus eſſet interclusus. Quibus conſideratis, ac ſermonibus vltro citroque habitis, Regiæ Maieſtati clauibus oblatis, arcem, cum reliquiis bellicorum inſtrumentorum & annonæ, ad 14. Nouemb. tradiderunt. Eam itaq; Rex ſtatim ingreſſus, ibidemq; pranſus, nouis præſidiis firmauit: conſiliumq; habuit, quo modo deinceps totum exercitum in Sueciam mitteret. Certis enim nuntiis acceperat, Suecũ cum omni ſuo milite vltra quintum miliare. Warburgo non ab-

eſſe. Quid deinceps futurum ſit, videbimus: & occaſio ac tempus dabit. Hactenus læta. Nunc quoque triſtia accipe. In arcis enim obſidione (proh dolor) egregii duo Heroes, Daniel Ranzouius vir fortiſſimus, ac Franciſcus Brockenhuſius magnanimus, diem ſuum obiere, magno certe Regis cum incommodo, quem duobus illis fortiſſimis ductoribus, his præſertim turbis necdum ſedatis, deſtitui, inprimis dolendum eſt. Atq; hæc te ſcire beneuole voluimus, pleni exſpectatione certa nouarum rerum, quæ fuerunt aliunde ad te allatæ: Quem gratia noſtra complectimur. Dabantur Hansburgi, XXIII. Nouemb. Anno LXIX.

PAVLVS RANZOVIVS, CONSILIARIVS D. ADOLPHI, DVCIS HOLSATIÆ, &c.

HENRICO RANZOVIO, Vicario Regio Fratri.

NObiliſſime vir, Frater plurimum dilecte, pro fraterno meo in te amore, celare te non poſſum reditum pueri mei, qui propter captiuum Suecum, ad Regiam Maieſtatem ablegatus, hac veſpera, cum reſponſo Regio, cuius tibi copiam hiſce facio, hic rurſum appulit. Quoniam vero huius rei gratia tecum conferre ſermones pervelim; amanter peto, vt, quoad eius facere queas, ad nuptias Henrici Ranzouii huc te conferas: vt hac & aliis de cauſis pluribus colloqui poſſimus. Hoc mihi facies gratiſſimum: ac viciſſim Frater de Fratre bene mereri ſtudebo. Ad bellū Suecicum quod attinet, te quoque eius ſtatum, ac fortiſſimorum

ſimorum ducum obitum deplorandum ignorare nolim. Primum enim cum Gentilis & Cognatus noſter cariſſimus, Daniel Ranzouius p. m. feſto die Martini oppugnationem Warburgi adornaret præſens, adhibitis tormentis bellicis, vno impetu ſimul exonerandis omnibus, ipſeque iuxta ea ſtaret, obſeruaturus trans ſcopulum, qua fortuna diſploderentur; quam minima ſui parte proſpiciens, tormenti ictu, capite oculotenus comminuto, conficitur, & quidem fortuito, ac non niſi ſingulari DEI permiſſu. Neque enim quiſquam ex arce directo ad ipſum collimare potuit, quem loci oportunitas tegebat. Collapſum itaq; miniſtri ſuſceperunt, ac opobalſamo, aliisq; aromatibus, quæ adhiberi ſolent defunctis, inunctū, turma Equitum comitati, Helſeburgum tranſtulere primum, deinde Hafniam, inde porro ad nos in Holſatiā ad maiorum monumēta adducturi. Ita miſere periit Heros ille fortiſſimus, ac totius exercitus, Regnique, Regis etiam ipſius lacrymis cohoneſtatus, triſte ſui deſiderium in animis omnium bonorum reliquit. Et profecto nos ipſos, ſingulare familiæ noſtræ vniuerſæ columen ac decus: ex quo virtutem veram, belliq; laborem noſtri non modo liberi, ſed & omnes alii, quibus Mars vere cordi eſt, egregie diſcere potuiſſent (proh dolor) amiſiſſe, tute intelligis. Mortem autem ſuam præſagiiſſe ipſum puto ex his indiciis, quod paucis diebus ante teſtamento ſolenni omnia ſua diſpoſuit: quod inde ad extremum vſq; Spiritū ardentius, quam vnquam antea, precatus eſt. Dux alter Franciſcus Brockenhuſius, arcem equo præteruectus de nocte, vt nonnulla exploraret, quorum ope ductuve potiretur arce: planta pedis, per globulum æneum ex longiori ſclopo a milite præſidiario expulſum, ac de ſaxo, cui incidebat, reſilientem, læſa, paucorum dierum ſpatio (quod membrum affectū ſacer ignis edebat) itidem fato conceſſit: Cuius animæ Deus ſit propitius. Hic

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

poſt obitũ, toti etiam exercitui luctuoſiſſimum, Heſelburgium delatus eſt: vnde porro in Selandiam auitis Maiorum ſuorum ſepulcris inferetur. Cęterum in Ducem Exercitus electus eſt D. Chriſtophorus, Baro de DunaW; In tribunum vero militum Ioſias a Qualen: qui primo quoq; tempore transferre exercitum in Gothiam occidentalem, Suecis confinem & ſubiectam, a Regia Maieſtate iuſſi ſunt, tamdiu ipſam vaſtaturi, donec tribus millibus ſclopetariorum, & vna equitum turma augeantur. Illos miſſurus eſt Elector Saxoniæ, quorum iamiam aliqui præſentes erũt. Hos nobilitas Schonica ſubornabit. Iſta auxilia vbi acceperint, in mandatis habent, vt in Sueciam vlterius ꝓgreſſi, hoſtem perſequãtur, fauſto vtinam diuini Numinis auſpicio. Arx porro Warpurgẽſis, vbi pręfectus eius Bouius Griphius, ænea pila traiectus fuit, a Suecis dedita eſt, hac tamen conditione, vt pręſidiariis tutis diſcedere liceret armatiſq;. Qua inita dimiſſi ſunt incolumes omnes: qui numerabantur: Suecus eques nobilis, Georgius Leberſius, quingenti ruſtici Sueci, ſexaginta Germani, inter quos triginta ſclopis fuere inſtructi. Sueci, cum nobili ſuo, ad fines vſq; Sueciæ a noſtris tuto deducti ſunt: Quos vbi attigiſſent, dilapſi fuere, ad ſuos quiſq; lares, ſolo nobili in finibus relicto, qui metu Regis ſui aliquot dies ibidem ſubſtitit. A Germanis vero accepto iureiurãdo cautum eſt, ne intra tres menſes contra Regem noſtrũ arma ſumant: Quibus tandem exactis, liberũ ipſis ſit, vtrubi velint, ſtipendia merere. In quod vbi conſenſere, reditus in Germaniam conceſſus eſt. Intra arcem noſtri inuenerunt mediocrem cõmeatus copiam, & tormenta bellica reliqua, tria videlicet maiora, quas Cartaunas vocant, quatuor ſerpentinas integras, & plura alia minuta, vtpote dimidias ſerpentinas, columbrinas, Falcones, aliaq; id genus, quinquaginta in vniuerſum fere numero. Eius autẽ cuſtodia commendata eſt Hackoni Hol-

ni Holgerſen, additis quatuor nobilibus, qui dicti Nicolaus Vngarus, Eberhardus Craſſius, Canutus Vlefeldius: quarti vero nomẽ puer meus ignorat: additaque eſt peditum germanorum cohors vna, cuius Dux Georgius a Sueinitz. Hi ſubinde locum magis muniunt, fiducia certa, fore, vt arcem ab hoſte Regi ſeruent. Equitum vero turma, cui Hacko Holgerſen pręfuit, inter Hallandiam & Schoningiam locata eſt, ad fines nimirum regni Suecici: vt ab iſtis locis arceat hoſtiles incurſus ac incendia, frequẽter hactenus tentata. Huiuſmodi rebus auſpicio regio hũc in modum cõſtitutis, Rex ipſe Fridericoburgum rediit: vbi nuntiatum, Regis Sueciæ Ioannis militem ad fauces cauæ ac anguſtæ illius vię, qua ex Dania in Sueciam iter eſt, hærere. Idem Rex per tubicinem literas miſit Helmſtadium, vnde ad Regem noſtræ delatæ ſunt ea veſpera, qua puer meus reſponſum regium accepit: in quibus de nouis tranſactionibus pacis ſolicitauit additis policitis, ſe quicquid hac de re decretum fuerit, ſancte inuiolateq; dignitate ſua regia pignoris loco interpoſita, ſeruaturũ. Adiicio & illud: Eſt nobilis quidã cum Rege, Petrus LeWerſius, qui Admiralium egit in naui prætoria captiui Regis Erici. Is Ioanni ad regnũ euecto, & homagium exigenti, vna cum aliis ſeptem nobilibus, illud recuſauit, data impenſe opera, vt Regem Ericum ex vinculis liberatum, ſolio regio, vnde eſt deiectus, reſtituat: quod etiam iamiam aliqua ex parte molitus erat. Verũ hos conatus vbi Rex Ioannes cognouit, octo illos perſecutus eſt: ex quibus ſeptem captos, ſecuri percuſſit. Solus autem hic Petrus LeWerſius, naui conſcenſa quæſiuit ſalutem. Vbi vero e naui duo equitũ vexilla, ac ſeptem peditum, quæ ad perſequendum eum miſſa erant, in litore vidit: ſociis qui in naui ſimul erant, imploratis, ac ad litus expoſitis, inque aciem diſpoſitis, omnium hoſtium manum fudit: ac naui deinde repetita, in Daniam conceſſit ad

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Petrum Ochſium, inde ad Regem ipſum miſſus: cui ſe ſuamq; fidem iuramento humiliter obſtrinxit. Hæc omnia ipſe is LeWerſius puero meo narrauit. Hactenus noua. Cęterum quamuis non dubitem, Frater cariſſime, quin ad dictas nuptias, die ab hinc octauo hic Chilonii celebrandas, voceris: ſi tamen forte mea me fruſtretur exſpectatio, amanter peto, vt nihilominus tunc temporis præſentia tua mihi gratificeris, ac me in his aliisq; rebus pręcipuis, de quibus communi familiæ noſtrę deliberatione fuerit quid conſtituendũ, conſilio tuo iuues. Curabo etiam, vt captiuum Suecum ſimul videas. Hoc me fratrem maximo beneficio ad longe maiora tibi deuinxeris; Quem, cũ Chriſtina tua, ac ſuauiſſimis liberis, diuinæ tuitioni ego ac Beata mea commendamus, ac feliciſſima quæque ex animo precamur. Datæ Chilonii, 26. Nou. Anno 69.

HENRICVS RANZOVIVS AD DOMINVM IOACHIMVM HINCKIVM, DECANUM Bremenſem.

REDDITAE mihi hodie ex vrbe Lubeca ſunt literæ vir clariſſime, ex quibus primo ſumma cum lætitia percepi, arcem Warpurgam a Sereniſſimo Danorum Rege expugnatam, ac in deditionem redactam eſſe. Poſtquam autem paulo vlterius legendo progreſſus, nobilem ac fortiſſimum virum gentilem & amicum meum Danielem Ranzouium, copiarum Regis Daniæ contra Suecos primarium ductorem, in hoſtili oppugnatione eius arcis, vna cum cæteris verſantem, fortiter pugnando mortem occubuiſſe intellexi: lætitia hæc in ſubitum conuerſa eſt mœrorem. Quanquam vero in calce earundem literarum adiectum erat, huiuſmodi rumorem, qui de

luctuoſo

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

luctuoſo præſtantiſſimi viri interitu paſſim ſpar-
geretur, obſcurum incertumque eſſe: tamen neſcio
qua animi diuinatione, vel potius præſagio permo-
tus, metuo, hanc famam veriorem eſſe quam vellem.
Nuper enim ipſe Daniel Ranzouius ex caſtris literas
ad me dedit, propria manu exaratas: cum alioqui ma-
ximis & ampliſſimis negotiis bellicis impeditus, mi-
niſtrorum ſuorũ opera in ſcribendo ante hac vti con
ſueuerit: Quæ literæ omnem præ ſe ferebant huma-
nitatem, amorem atque beneuolentiam, & circa finẽ
hæc ſequentia verba Latina habebant adſcripta: his
vale, cum vxore & liberis tuis dilectiſſimis, meq; tibi
commendatum & ſeruum & amicum tuum prom-
tiſſimum habeto. Vale iterum atque iterum, &c. Hęc
verba legenti, neſcio quo pacto ſiniſtra ſuſpicio, de
graui aliquo amici caſu impendente, incidit. Eſt ali-
ud quod hanc iniectam ſuſpicionem auget. Quoſdã
enim verſus, imaginibus ac tabulis defunctorũ quo-
rundam Heroum ac Ducum, in arce mea Bredenber-
genſi depictorum, adſcriptos, ipſi legendos cum ali-
quando exhiberem: & inter hos, carmina ſuæ quoq;
picturæ ſubiecta, legeret: mutato non nihil vultu, o-
men illud aduerſatus, in hæc verba erupit: Quid vi-
uus, inter tot mortuos? Infelicis enim ominis loco
habuit, ſuam quoq; effigiem inter defunctorum Du-
cum imagines collocatam eſſe. Accedit heſternæ no-
ctis ſomnium, quod de Danielis Ranzouii arce, ſub
auroram habui. Dormienti enim mihi viſum eſt, me
ad eam arcem, cuius ſpecies oculis in ſomnis obiecta
erat, iter habere, eiuſq; magnificam ſtructuram ſum-
ma cum admiratione ſuſpicere. Sed mihi rurſus pau-
latim ab arce diſcedenti, vultumq; in eam reflectenti,
inſignis arcis moles viſa eſt in exiguum lapideũ ſubſi-
dere monumentum; cuiuſmodi illud eſt, quod ante a-
liquot annos, patri meo, in primario D. Laurẽtii tem-
plo Itzenhoenſi, ſtatui curaui. Cum autem ſomnia

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

mea non omnino ſint vana, ſed euentus iis nonnunquam reſpondere ſoleat: ſuperiores coniecturæ, & aliæ veriſimiles rationes, animum meum, propter incredibilem amorem, quo ipſum Danielem ſemper complexus ſum, nihil non mali ſuſpicantem in dolorem coniiciunt acerbiſſimum. Sed cum virum fortem, non ſolum in rebus ſecundis, verum etiam aduerſis, animi grauitatem conſtantiamque tueri deceat: meo vulneri hoc remedium adhibendum eſſe cenſeo: vt ſi quid acciderit illi humanitus, harum rerum cogitatione dolorem meum leniam: gentilem meum & amicum Danielem, pro incolumitate & ſalute Regis atque patriæ acriter pugnantem occubuiſſe: ac vitam in annos ſatis multos ei prorogatam eſſe, cum maximis rebus geſtis, poſt multiplices & varias dimicationes, bellicoſque ſudores, ampliſſima conſecutus virtutis ornamenta, gloriam nempe immortalem, ad quam a pueritia inflammatus fuit, poſteris ſui nominis ſuæque familiæ amplitudine auctam & illuſtratam tradat & relinquat: cum Regis Daniæ copiam per multos annos in Suecos duxerit, eorumque exercitus, tribus belli Ducibus captis, fuderit atque diſſipauerit: cum denique maiorum ſuorum veſtigiis inſiſtens, Ranzouiorum more fortiter dimicando, mortem cum ſumma gloria oppetierit honeſtiſſimam. Hæc cum ita ſint, & ex præmiſſis indiciis nihil aliud colligi poſſit, quam agnatum meum ex hac mortali vita ad æternam conceſſiſſe: non tam dolori indulgendum, quam piis manibus defuncti debitum & extremum officium præſtandum eſſe arbitror. Breui itaque Epitaphium a me conſcriptum, gratitudinis ergo, ſepulcro amici mei affigi curabo. Quod tibi non exiguo, vt opinor, dolore; ob hunc triſtem & deplorandum caſum, affecto ſignificandum eſſe duxi. Plura ad te ſcriberem: verum ſummi luctus acerbitas me a ſcribendo auocat. His vale.

Da-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

le. Datæ ex caſtro Segebergæ, XXVII. Nouembr. Anno Chriſti LXIX.

EPITAPHIVM DANIELIS RANZOVII, AB HENrico Ranzouio in Parochiali eccleſia Weſtenſehæ erectum.

NObili viro Danieli Ranzouio, Equiti Holſato, Domino caſtrorum Nienhoff, Troieburgi, & Woldenhorn: Belli inter Sereniſſimum Danorum Regem Fridericum II. & Suecos, per ſeptennium geſti, ſummo Duci, & primario adminiſtratori: multarum pugnarum acerrimarum, cum Suecis manu prorſus impari commiſſarum victori: In illorum regione viarum abſtruſarum, & ante hac incognitarum inueſtigatori atque inuentori: vrbium etiam, pagorum & agrorum hoſtilium euerſori ac depopulatori: de Rege ac regno Daniæ optime merito, gentili, cognato, & amico ſuo cariſſimo: qui in obſidione arcis Warpurgæ tormento ictus, moriendo vincens vitam viriliter profudit: Henricus Ranzouius, Dn. Ioannis Ranzouii filius, in ducatibus Regis Daniæ Vicarius, hoc non tantum priuati, verum etiam publici per totam Daniam ac Holſatiam luctus, perpetuum monumentum, mœrens non ſine lacrymis poſuit.

Obiit Anno Chriſtiano M. D. LXIX.
XI. die menſis Nouembris, ætatis ferme anno
XL.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

RESPONSIO D. IOACHIMI HINCKII, DECANI Bremenſis, ad magnificum virum Henricum Ranzouium.

ILLuſtriſſimus Princeps meus Dux Adolphus anteuertit nuntium tuũ, de obitu clariſſimi viri Danielis Ranzouii, gentilis tui. Vtriuſque autem literæ eo mihi fuerunt gratiores, quo magis ex iis perſpexi, Illuſtriſſimum Principem priſtinæ familiaritatis: te vero agnationis ius: & vtrumque veſtrum, rerum ab eo geſtarum gloriã, recto & grato animi candore agnoſcere. Dolet vterque, & non immerito. Quid enim Principi grauius accidere potuit caſu eius viri, quem inter domeſticos educatum, & albo ſenatorum adſcriptum, de eius in re militari peritia & fide in bello contra Dithmarſos periculo facto, ad Danicũ bellum ſic emiſit, vt virtutem ducem, comitem fortunam adiunxiſſe ei videretur? Tuum vero mœrorẽ, ſi quis miret: is plane ignorat, quantam animi perturbationem, bene etiam cordatis viris afferat agnatorum immatura mors: qui variis bellorum caſibus virtute ſuperatis, ſpem immortalis decoris, viſi ſunt familiæ ſuæ inuecturi. Iuſtiſſime autem Sereniſſimus Rex noſter eius viri morte afficitur, cuius fidei hactenus grauiſſimi belli ſummam ſatis auſpicato crediderat. Te quidem fama de morte eius accepta perturbat, & mihi quoq; vt veteri eius amico permoleſta eſt. Sed quo vultu optimum Regem exiſtimas animam exhalantis coram ſpectaſſe deceſſum? Noſti Regis excellẽs & benignũ ingenium, quã arcte eos complectatur, quos exploratę fidei & integritatis ergo caros habere cœpit. Eius vicem imprimis doleo, quod tali viro orbatus eſt:

& ex animo precor æternũ Deum, qui nouit, Regem noſtrum pacem maluiſſe, quam bellum: niſi lubrica hoſtium fide, & vafris artibus deluſus, & retractus ad arma fuiſſet: vt noui Regis, ſi non deſierit ſanguinarii fratris inſiſtere veſtigiis, robur frangat, & gentes diſſipet, quæ bella volunt: Regem vero noſtrum victoriis illuſtret, & diuturna pace conceſſa, vitam eius ad multos annos feliciter extendat. Ad te quod attinet, æquum eſt, vt luctum ponas. Neque enim reduci ille ad vitam hanc poteſt: & omnino ſemel ei moriẽdum fuit. Quem caſum, cum ſubierit ſumma cum gloria, in conſpectu Regis ſui fortiter pugnans, pro patria, pro aris & focis, & pro cauſa iuſtiſſima, rebus ante ſæpe feliciter geſtis: quid tibi relinquitur, cur doleas? Pauciſſimis enim belli ducibus, talem vitæ exitum, qualem parens tuus habuit, contingere memini. Hic enim poſt bellorum, quaſi compagine quadam connexorum, pluriumque pugnarum illuſtres victorias, domi ſuę, in complexu vxoris & liberorum, nuſquam a fortuna grauiter læſus, pie & placide vitam cum mente commutauit. Habet hoc ad laudem & gloriã agnati tui non minimum momenti: quod oblatam morte patris opulentam hereditatem, poſſeſſionemque ædificiis & hortis Italicam elegantiam referentibus exornatam, & ad hæc ſponſam moribus optimis & forma inſignem, recrudeſçente hoſtium culpa bello, maluit negligere: quam Regis deſertor videri. Merito igitur viuo illi abs te honor hic eſt habitus, vt eius imago, inter Heroas, domi tuæ, ob bene merita, conſpiceretur: & exſtaret Epitaphium, æternum ſuarum virtutum atque clariſſimorum facinorum præconium complectens: cum veſtræ familię, per ſe quidem ſatis illuſtri, non modicum bellici ſplendoris lumen videatur attuliſſe. Vale. Datæ Bremæ, die 14. menſis Decemb. Anno Domini LXIX.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

MICHAEL REDERS, DECANVS HAMBVRGENSIS,

ad Nobilem & Præclarum Henricum Ranzouium Regias in Holſatia vices gerentem.

NVper ad me, ex Præfecturæ tuæ regio caſtro Segebergenſi, Nobilis & Magnifice Dn. Henrice, de triſti obitu generoſi tui gentilis Danielis Ranzouii, literas & amoris tui, & doloris teſtes dediſti, quibus certe, quod decebat, afficiebar admodum. Quis enim non doleret, hunc Ranzouium tantis præditum heroicis virtutibus, in iſto faſtigio præclaritatis, altioribus iam deſtinatum, adeo ſubito & Reipubl. & gentilibus præreptum emori? qui non minus animi fortitudine, quam rebus heroice geſtis omnium quaſi oculos in ſe conuerterat: & apud remotiſſimos quoque & nomen & famam fuerat adeptus. Inſigni hic amore præ ceteris te amplectebatur, & vnice obſeruabat: & prælustre quid de veſtra meditabatur proſapia. Tales autem eſſe fortunæ vicibus & ludibriis expoſitos, dolendum certe eſt. Non enim in eo ad virtutem deerat quidquam. Politioribus diſciplinis animum egregie excoluerat. Ex ipſis fontibus priſcam didicerat nobilitatem. Antiqua veſtigia Romanæ militiæ proxime ambiens, virtute magiſtra, ſub militaris diſciplinæ proceribus quondam præcellentibus, bellicis ſe aſſuefecerat legibus & armis. Hic tandem, cum iam heroici facinoris ei laurea debebatur, & præſto erat: quod bellum geſſerat pro Sereniſſimo Danorum Rege difficilimum, ad ſeptennium vſque, inſigni fide, & felici dexteritate: proh

proh dolor, in ipſa Warpurgicæ arcis oppugnatione & expugnatione,adeo ſubito & infeliciter periit. Vnde tu quidem,vir præſtantiſſime, Reipublic. ſortem penitius conſiderans, maxime iam doles & grauiſſime afficeris. Nam in ipſis tuæ adminiſtrationis difficultatibus, paucorum annorum ſpatio, & patrem longe clariſſimum,quo Cimbrica veſtra felicitas fulciebatur: & nunc magnæ ſpei propinquum gentilem: ambos ex nobilibus facinoribus heroas: ſimul amiſiſti. Verum quod propinquus tuus tantam eſt adeptus præeminentiam , & immortalem reliquit rerum geſtarum memoriam , pro ſui Regis ſalute ſtrenue pugnando occumbens : quodque humanæ expoſitus erat fragilitati , vt alias vel febricula iactatum, hæc exſtinguere potuiſſet, decenter cogitabis, & a te dilecti agnati gaudia cœleſtia, quæ modo percipit , non interturbabis querimoniis. Non enim gentilitiæ virtutis, quæ & in parente non multo ante, & Daniele nuper defuncto, aliiſque maioribus fuit conſpecta, & in te conſpicitur, æmuli atque imitatores Ranzouii deerunt vnquam. Quod tua quoque ſoboles, quæ nunc educatur diligenter, in locis ad colendum virtutis ſtudium commodis, tibi non obſcure pollicetur. Deus tuos vniuerſos proſperitate beet atque ſoſpitet: & aliquando eodem modo,quo familiæ tuæ columina a nobis memorata excelluerunt,præeminere faciat. Vale. Hamburg. XVI. Decembr. Anno Chriſti LXIX.

***

FERDINANDVS DEI GRATIA, ARCHIDVX AVSTRIÆ, Dux Burgundiæ, Stiriæ, Carinthiæ, Carniolæ & Wurtembergiæ, &c. Marchio Morauię & Burgauię, Comes Flandriæ, Habſpurgi & Tyrolis, &c.

HENRICO RANZOVIO, Produci Cimbrico. S. D.

NObilis, Strenue, ac ſincere nobis dilecte: Nihil nobis ꝓximis annis, Henrice Ranzoui, fuit prius aut antiquius, quam vt, cum maiorum noſtrorum, ſereniſſimæ memoriæ, ex domo Auſtriaca oriundorū, tum præcipuorum Imperatorū, Regum, Principum, Comitum, & belli Ducum eminentium thoraces æneos, & quibus in bello aduerſus hoſtem vſi fuerunt, loricas, quemadmodum & effigies eorundem, & rerum feliciter geſtarum elogia, colligeremus, inq; perpetuam prædictorum memoriam, in armamentariū noſtrum, quod ad id potiſſimum ædificauimus, & talibus armaturis, ex diuerſis Chriſtiani orbis partibus nobis trāſmiſſis, habemus mediocriter ornatum, reconderemus & conſeruaremus. Cum autem a fide dignis diſcamus hominibus: patrem & agnatū tuum, Ioannem & Danielem Ranzouios, ſereniſſimi atque potentiſſimi conſanguinei noſtri cariſſimi Friderici ſecundi, piæ memoriæ, Danorum Regis, tempore, ſummos belli Duces exſtitiſſe, eique præclaram fortiter bellando operam nauaſſe: itaque qui inter reliquos ſuum quoque in armamentario noſtro locum occupent, dignos iudicemus: clementer a te petimus, vt nobis hanc operam præſtes, Ioannis & Danielis Ranzo-

Ranzouiorum panopliam, effigies, elogia, inſigniaque, quam poteſt fieri primum, vt conſequamur: qđ ipſum etſi alias te facturum perlibenter, minime dubitemus: quo minus nobis deſis, hoc etiam te moueat, quod præſtantiſſimorum totius orbis monarcharum, Regum, & belli ducum arma, effigies, ac elogia, non ſolum recreationis ergo conquirere, ſed etiam in eorundem omnium, quemadmodum & poſterorum memoriam, cupimus inciſa typis mandare publicanda: ſinguliſque qui opem & operam nobis exhibuerunt ſuam, exemplar vnum atq; alterum communicare decreuimus. Nobis certe officio a te expetito, nihil gratius accidere poteſt: qui tibi viciſſim gratiam beneuolentiamque noſtram offerimus. Datum Oenoponti, anno a partu Mariæ ſemper virginis M. D. XCI. XVI. Cal. Iunii.

SERENISSIMO ILLVSTRISSIMOQVE PRINCIPI AC Domino Dn. Ferdinando, Archiduci Auſtriæ, Duci Burgundiæ, Stiriæ, Carinthiæ, Carniolæ & Wurtembergiæ, Marchioni Morauiæ & Burgauiæ, Comiti Flandriæ, Habſpurgi & Tyrolis, &c. Domino ſuo Clementiſſimo:

HENRICVS RANZOVIVS, Produx Cimbricus, omnia ſubiectionis & humilitatis obſequia defert.

VT fidem meam, ſereniſſime Princeps, Domine clementiſſime, Reuerendo ac Doctiſſimo viro DOMINO HERMANNO von der Veche/

Cœnobii prope Buxtehudam Præpoſito, nuper datam, liberem, quæque pollicitus ſum reipſa confirmem: Patris & Gentilis Domini Ioannis & Danielis Ranzouiorum pie defunctorum effigies, ab artifice induſtrio, tali prorſus, quali in bello, inque conflictu & velitatione vtebantur, habitu, ad viuum repræſentatas, cum breui vtriuſq; maxime illuſtres & memoria digniſſimas res geſtas continente elogio, mea oĩa ſummæ obſeruantiæ debitæ officia ſtudioſe deferẽs, tranſmitto. Equidem, Heros magnanime, omnem quam expetis panopliam, addidiſſem, cum reuerẽter, tum libenter: ſi mihi copia eius fuiſſet. Patris mei, pię memoriæ, armatura, in diuiſione hereditaria, Paulo fratri ſorte obuenit: poſt cuius obitum, ab vno filiorum eius primum Lubecam, deinde in penitiorem Rutheniam fuit tranſlata. Gentilis vero Danielis, beatę itidem recordationis, panopliam, in bello Suecico, a propriis miniſtris, quam primum ille propè Warpurgum globo ictus occubuit, ſubreptam, quis modo detineat, ignoratur. Et licet in hoc ſuſcepto conquirendorum armorum negotio, omnem, nullis parcens ſumtibus, diligentiam adhibuerim: neutrius tamen hucuſq;, ſpe inani aliquandiu lactatus, compos fieri potui. Quocirca, Princeps clementiſſime, ea, qua par eſt, ſubmiſſione, reuerenter peto: vt de nõ confecto, ex animi ſententia, negotio, quod curandũ fuit, me excuſatum habeas: & tranſmiſſas veras & ad viuum expreſſas effigies, beneuole ſuſcipias: ac me meoſque tuo fauore, quo nitor demiſſe, proſequaris perpetuo. Ego viciſſim omnia mea humilima obſequia, & parata officiola, deuote tibi offero ac defero; teque, cum tota auguſta tua domo Auſtriaca, protectioni diuinæ quam diligentiſſime commendo. Datum Segebergæ: Anno incorporati verbi nonageſimo primo, poſt milleſimum & quingenteſimum, 10. Cal. Octob.

ELO-

ELOGIVM IOANNIS RANZOVII.

IOannes Ranzouius Hieroſolymis decore Balthei militaris inſignitus eſt, circa id tempus, quo Selimus Turcarum Imperator eam ciuitatem paulo poſt ſuperauit. Tribus Danię Regibus ſummus bellorum Dux, ac intimis a conſiliis fuit. Regis inſuper Chriſtiani III. in Holſatia vices gerens, Lubecam obſidione cinxit, & aliquot copias Lubecenſium prope Oitinum profligauit, nauibus eorum bellicis in flumine Trauena captis. In Iutia ruſticos ſeditioſos domuit. Nauarchum Clementem, qui ſemetipſum propria auctoritate pro Rege geſſit, cepit, capitiſque ſupplicio affecit, plumbea corona dehoneſtatum. Duabus obſidionibus Hafniæ interfuit, & præfuit. Seuerinum Norbium, Regis Daniæ Chriſtiani II. ſummum belli Ducem, patentibus in campis Scaniæ ſuperauit, & cepit. Comites quoque aliquot in Fioniæ loco Ochſenberch dicto fudit, atque in his Ioannem Comitem Hoiienſem, natum ex ſorore Guſtaui Regis Sueciæ, & Nicolaum Comitem Teckelnburgenſem. Inter Imperatorem Carolum V. ac Daniæ Regem Chriſtianum III. Spiræ, vna cum ſociis legationis, pacem compoſuit, ac ſtabiliuit, anno Chriſti M. D. XLIIII. Tandem cum Daniæ Rege Friderico II. nec nō Holſatiæ Ducibus Ioanne & Adolpho, in Dithmarſiam expeditionem ſuſcepit, eiuſque belli Dux fuit. Caſtra Bredenberch & Bothkamp pretio ſuo emit, & funditus ædificauit: quarum prius inter munitiſſima, alterum inter elegantiſſima totius Holſatiæ recenſetur. Tandem ſenio confectus, teſtamentum ſolemne condidit, in quo arces & bona fi-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

liis diſtribuit, & ad pias cauſas, nec non ſuis miniſtris, vltra 12000. tetradrachmas legauit. Obiit placide, in complexu vxoris & liberorum, Anno Chriſti M. D. LXV. Decembr. die XII. cum vixiſſet annos LXXIII. & menſem I. Sepultus eſt Itzehoæ, non procul a tumulis maiorum, in ſepulcro arcuato, quod filius Henricus haud leuibus impenſis pulcerrimum ædificauit, & variis Epitaphiis mœrens exornauit.

ELOGIVM DANIELIS RANZOVII.

DAniel Ranzouius, Nobilis Holſatus, Dominus Caſtrorum Nienhoff, Troieburg, & Woldenhorn, linguæ Latinæ, Gallicæ, Italicę, Danicę ac Germanicæ peritus: in iuuenibus annis, ſub Carolo V. Imperat. militiam in Italia ſecutus: in expugnatione Dithmarſiæ duarum cohortium ductor: Regis Friderici II. contra Suecos ſummus Dux, & primarius belli ſeptennalis adminiſtrator deſignatus: multarū pugnarum acerrimarum manu impari commiſſarum feliciſſimus victor: cuius rei admirandum ſpecimen in campo Aſtropheide exhibuit, XXVI. millibus hoſtium, per IIII. millia ſuorum proſtratis ac fuſis: viarum in Suecia abſtruſarum & ante hac incognitarū inueſtigator ac inuentor. Multarum vrbium, pagorum, agrorumque hoſtilium depopulator & euerſor: de Rege ac toto Regno Daniæ optime meritus: tandem in obſidione arcis Warpurgi, globo ex tormento æneo exploſo, & per caput ipſius adacto, ictus, cū magno Regis & exercitus luctu ac deſiderio exſpirauit, mortem ſuam arcis deditione continuo ſubſequente. Anno Chriſti M. D. LXIX. Ætatis XL.

FRIDE-

FRIDERICVS II. DEI GRATIA, DANIÆ, NORVEgiæ, Vandalorum, Gothorumq; Rex, Dux Sleſuuigæ, Holſatiæ, Stormariæ ac Dithmarſiæ, Comes Oldenburgi & Delmenhorſtæ, &c.

Ex Germanico in Latinum conuerſa.

S. D.

HENRICO RANZOVIO Producí ſuo Cimbrico.

NObilis ac fidelis Conſiliarie, ſincere nobis dilecte: Ex ſingulari noſtra in te gratia celare te nolumus, Sereniſſimum Polonię Regem nobiſcum per literas & legatum, de alio die pacis inſtaurationi deputanda, quam diligentiſſime egiſſe. Etſi autem Sueci conſuetæ eluſiones nobis notæ ſint, ac præter eas, de Regis Poloni tranſactione, ob eius, cum Sueco affinitatem ac neceſſitudinem, quamuis ſequeſtrum ſeſe offerat, nihil polliceri nobis auſimus: his tamen omnibus poſthabitis, in teſtificationem animi noſtri pacis ſtudioſiſſimi, voluntati Regis Poloni ceſſimus, ac in conuentum ad VI. Id. Iun. vel Roſtochii, vel Wiſmariæ, prout Gallico legato videbitur, celebrãdum conſenſimus.

Cum igitur Sereniſſimo Regi Poloniæ negotium hoc tantæ curæ ſit, is quoque commiſſarios ſuos, ad quos legatus, qui hic eſt, ſtatim redire, in mandatis habet, in Sueciam miſerit, vt Regis animum explorent; coniecturam inde facimus, Suecum ad negotii tranſactionem fore iam aliquantulum propenſiorẽ: Præſertim cum, per occupatam a noſtris arcem Warpurgam, ipſi mare Occidentale, ac per hoc apportãdi

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

commeatus ac munitionis via ſint interclуſa. Acce-dit ad id, quod proximis diebus per graſſatorum no-ſtrorum manum quatuor opulentæ Sueci præfectu-ræ fuerunt exuſtæ, ac vaſtatæ omni annona, quæ illic repoſita erat, corrupta, & quinque millibus boum in caſtra noſtra abactis. Quare clementer volumus, vt te ac res tuas ita componas, iſti actui vt cum ceteris Regni noſtri Conſiliariis delegatis, quorum nomi-na, & vna tuum ac Doctoris Hinckii (: quem paucis ante diebus hac de re certiorem fecimus :) Gallico legato, ac tranſactori, ea petenti, ſignificauimus, quamprimum iſta de re literas a nobis acceperis, in-tereſſe poſſis. Ac ſperamus, interea temporis nego-tium tuum, quod in Belgio habes, recte confici poſ-ſe, ita, vt res noſtræ iſti non futuræ ſint impedimen-to: te Regia clementia proſequentes. Datæ in arce noſtro Fridericoburgo XII. Calend. April. Anno Chriſti M. D. LXX.

FRIDERICVS II. DEI GRATIA, DANIÆ, NORWE-giæ, Vandalorum, Gothorumque Rex: Dux Sleſuigæ, Holſatiæ, Stormariæ, ac Dithmarſiæ: Comes Oldenburgi & Delmenhorſtæ,

S. D.

HENRICO RANZOVIO, Produci ſuo Cimbrico.

Ex Germanico in Latinũ conuerſa.

NOBILIS ac fidelis Conſiliarie, ſincere nobis di-lecte: Non ita pridẽ per literas noſtras, clemen-tiſſime tibi ſignificauimus, vt ad VI. Id. Iunii, comi-tiis

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

tiis illis, quæ pacificationi denuo ſunt inſtituta, cum ceteris noſtris, ad id negotium delegatis Conſiliariis, interſis. Quia vero ab Illuſtriſſimo Principe cariſſimo noſtro cognato, affine, fratre & cōpatre Domino Auguſto, Duce & Electore Saxoniæ, &c. amiciſſime inuitati ac rogati ſumus, vt ſolemnem iſtum actum, quo filiam ſuam cariſſimam, Dominam Eliſabetham, Illuſtriſſimo Principi, cognato noſtro dilecto, Dn. Ioanni Caſimiro, Comiti Palatino, vtriuſque Bauariæ Duci, in vxorem elocabit, iſq; prid. Non. Iunii ritu, quo principem decet, domum eam deducet, præſentia noſtra cum ipſo, eius cariſſima Coniuge, ac ceteris Dominis & amicis ad id conuocatis, ornare velimus: ſententiam priorem, qua te pacis conficiendæ negotio præſto eſſe voluimus, mutare cogimur.

Cum enim, ob bellum, quo impliciti tenemur, ipſi tam longo itinere a regnis noſtris abeſſe nequeamus, nonnullos legatos noſtros mittere decreuimus, qui Calen. Iunii Wormatiam veniant, ac deinde ſponſos cum ceteris nomine noſtro Heidelbergam comitentur.

Ad hanc rem quo alio præter te ac Nobilem Conſiliarium & fidelem noſtrum dilectum Holgerū Roſencrantzium Dominum in Boler, commodius vtamur, non habemus. Quare clementer cupimus, vt te, cum præfato noſtro Conſiliario itineri iſti accingas, ac miniſtros nigro veſtitu, cuius in Palatinatu iam vſus eſt, pileiſq;, qui decorati ſunt, albis, flauis, ac puniceis criſtis (:quibus coloribus ſponſa inſignita eſt:) pulcre inſtruas, vterq; Cal. Iunii, cū xxx. equis (:quorum æquum numerum, xv. nimirum vterque adducat:) Wormatiam ingrediamini, ac poſtea ſolemni lætitiæ noſtro loco præſentes adſitis, munera noſtra tradatis, omniaque adminiſtretis officia, quæ noſtra maieſtate digna, Sponſis vero & cognatis ex vtraque parte honorifica fore cognoueritis.

Quamprimum autem ſolemnibus iſtis ad finem deductis, domum redieritis, clementer mandamus, vt Roſtochium, ad pacem inſtaurandam te conferas.

His tibi voluntatem noſtram ſignificamus, quam curæ tibi futuram non dubitamus: Regia te gratia proſequentes. Dabantur Coldingæ Calend. April. Anno Chriſti M. D. LXX.

Ex Germanico Idiomate in Latinum conuerſa.

FERDINANDVS ALVARES TOLETANVS, DVX ALbanus, Marchio Horiæ, &c. Regis Hiſpaniarum in Belgio Gubernator Generalis, & ſummus Dux belli. S. D.

HENRICO RANZOVIO Produci Cimbrico.

NObilis, ſincere nobis dilecte: Quæ ad nos in cauſa debitorum Antuuerpienſium & tuo & tuorũ conſanguineorum ac cognatorum nomine XVI proxime elapſi menſis Aprilis ſcripſiſti; ea vna cum interceſſione Regiæ Maieſtatis Daniæ, ac vtriuſq; Ducis Holſatiæ per latorem harum recte accepimus, & petitionem tuam plene cognouimus. Adhęc ex clementi affectu te celare nolumus, nos curaſſe, vt literæ illæ Antuuerpienſibus proponerentur, eorumq; perſpicuum reſponſum ad illas ſequeretur. Quibus ipſi reſpondentes, nobis expoſuerunt, ſe huc vſq; nihil non tentaſſe, atque etiamnum omnem dare operam, vt collecta inſigni quadam pecuniæ ſumma, tibi tuiſque ſatisfacere poſſint. Verum omnino facere ſe non poſſe, vt cœptam actionem in tam anguſto tempore, cuius terminus a vobis ad 15. proxime inſtantis Iunii

tis Iunii

tis Iunii definitus eſt, ad optatum finem deducant: ac proinde ſe ſubmiſſe orare, vt aduentum tuum ad exitum Auguſti differri petamus. Cum igitur & ipſi cõfidamus, interea temporis Antuuerpienſibus alicunde auxilium latum, ac poſt eo commodius veſtræ petitioni locum datum iri; Itaq; te perquam clementer rogamus, vt hoc noſtro honori des, & exiguam illam moram, vltra finem Auguſti non differendam haud grauate concedas, ac tum Antuerpiam te conferas, iſtiq; negotio finem imponas: Quod ipſum quoq; ad Regiam Maieſtatem Daniæ, & vtrumque Holſatiæ Ducem ſcripſimus. Hoc nobis gratum feceris, qui voluntatem tuam clementer agnoſcemus, & viciſſim quocunq; tempore ac loco de te tuisque omnibus ac ſingulis bene merebimur. Dabantur Bruxellis Brabantiæ, 18. die Maii, A. C. M.D.LXX.

FERDINANDVS DEI GRATIA ARCHIDVX AVSTRIÆ HENRICO RANZOVIO PROduci Cimbrico.

NOBILIS ac ſtrenue, ſincere nobis dilecte: Quid proxime elapſo menſe Maio, de imaginibus, Genealogia, rebus geſtis, ac armis maiorum tuorum, Ioannis & Danielis Ranzouiorum, quibus armis vterque belli tempore contra hoſtem vſus eſt, huc transmittendis, ad te ſcripſerimus, ex adiuncto literarum iſtarum exemplo cognoſcere licet. Quia vero nihil reſponſi hactenus a te accepimus; ſed tantummodo literas Illuſtriſſimi principis, Dn. Chriſtiani IIII. Sereniſſimi, Daniæ, NorWegiæ, Vandalorum, Gotthorum, Regis, Domini tui, quibus de panoplia Sereniſ-

ſimi Domini Parentis ſui, Friderici II. Regis Daniæ, &c. piiſſimæ memoriæ, per proprium quendam miniſtrum ad nos transferenda amanter ſe declarauit: ad quas nunc reſpondemus: præſenti hac occaſione intermittere noluimus, quin hiſce noſtris clementiſſime te denuo moneremus, hac indubitata fiducia, fore, vt ſecundum literarum dictarum tenorem, hac in re, quæ tuam inprimis totiusq; familiæ ac ſeræ poſteritatis tuæ laudem ac famam cõcernit perpetuam, nobis libenter gratificeris; ac fauorem noſtrum tibi tuisque, quo vos alioquin clementer proſequimur, declaraturi quam primum ſeſe obtulerit occaſio, arctius deuincias. Dabantur in vrbe noſtra Oeniponto, VI. Octob. Anno M.D.XCI.

JACOBVS SCHRENCKIVS ANOTZINCK, SERENISS. ARCHIducis Auſtriæ, Dom. Ferdinandi Conſiliarius.

HENRICO RANZOVIO, Produci Cimbrico, &c.

ILluſtris, Generoſe, ac beneuole Domine, Generoſitati tuæ omnia officia mea, quamuis ignotus, ſtudioſe ac ſubmiſſe defero: Cumq; Sereniſſ. Archidux Auſtrię, D. Ferdinandus, Dominus noſter clemẽtiſſimus, non ita pridem ad Sereniſſ. Daniæ, Norwegiæ, Vandalorum ac Gothorum Regem, D. Chriſtianum IV. pro impetranda imagine, hiſtoria illuſtriũ rerum geſtarũ, ac totius vitæ narratione, ac πανοπλίᾳ denique, qua Dominus parens Regiæ ſuæ Maieſtatis, Sereniſſ. Rex Fridericus II. memoriæ ſacratiſſimæ, belli tempore ſeſe armauit, ſcripſerit: eiuſdem fere argumenti

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ad Tm quoq; Gtem dedit literas, pro armis, effigie, ac rebus geſtis laudatiſſimorum maiorum, Ioannis & Danielis Ranzouiorum: quorum fortiſſimorum Ducum virtutes ac labores militares paſſim celebrantur. Atq; illis quidem Regia maieſtas amanter reſpondit, iſta ſe omnia, per certum quendam e miniſtris ſuis, ad Sereniſſ. Archiducem curaturam; His vero a G. T. reſponſi nihil hactenus obtigit. Quoniam autem Sereniſſ. Archidux ad Regiam Maieſtatem nunc ſecundum ſcribit; quemadmodũ T. quoq; Generoſitatem denuo monet; ego ipſe non potui non optatiſſimam hanc occaſionem cupide amplecti, ac Generoſ. tuæ totum iſtud armorum negotium prolixius aliquanto aperire. Quod quidem in hunc modum ſeſe habet.

Annus iam agitur 14. quando Sereniſſ. Archidux Auſtriæ Ferdinandus, peculiari cuidam ſtudio animũ appellere decreuit: quod vt inuentione eſſet recens, & a nullo hactenus tentatum; ita magnatum neminem in eo ſibi haberet æmulum. Accuratæ itaque circumſpicienti Serenitati ſuæ, ex tanta multiplicium ſtudiorum copia quodnam potiſſimum eligeret; potius tandem præ cæteris omnibus viſum eſt hoc armorum varie congerendorum, eorum pręcipue, quibus Roman. Imper. Reges, Principes, Comites, Barones ac Nobiles, belli tempore loricati, hoſtibus ſeſe fortiter oppoſuere, aut quæ illi in expeditionibus ſecum vehi voluere. Nec tamen promiſcue omnium armaturam colligere ſtatuit: ſed illorũ ſolummodo, qui præcipuos bellorum duces ac tribunos cum laude egerunt. Cumq; primo ſtatim biennio, res hæc ex voto Serenitatis ipſius ſucceſſiſſet, id negotii mihi, qui indigne quidem Serenitati ſuæ eſſem a Conſiliis & Secretis, datum eſt, vt quod feliciter cœptum eſſet, ſedulo vrgerem, ſuoq; ordine ſingula diſponerem. Id quod literis per me ad plerosq; Chriſtiani orbis principes, aliosq; tam ſummi quam mediocris ſtatus viros

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

illuſtres, de hac re armamentaria exaratis, omni ſtu-
dio hactenus factitatū. Sane res hæc, pro ingenii mei
tenuitate ac eruditionis exiguo modulo, ad ſedulam
hiſtoriarum lectionem me deduxit. Vnde quoque fa-
ctum, vt complurium fortiſſimorum heroum, quo-
rum præclara facinora e probatis hiſtoriographis de-
promta, ac magno Serenit. ſuæ iudicio fuere appro-
bata, digniſſima memoria illuſtri armamentario fue-
rit inſerta. Inter cæteros autem oblati quoque fuere
laudatiſſ. maiores tui, D.D. Ioannes & Daniel Ranzo-
uii, quorum heroicis animis ac illuſtribus factis con-
ſideratis, inuenti ſunt non minus, ac reliqui (quorum
arma iam collecta) loco iſto digniſſimi, vtpote quorū
fidei ac virtutibus, præcipuorum bellorū, quę poten-
tiſſ. Rex Daniæ, Fridericus II. beatiſſ. memor. geſſit,
pluſquam ſumma fuit concredita. Cuius rei cum bo-
no animo, & ex ſingulari quadā erga generoſam hanc
Ranzouiorū proſapiam affectione, ob inſignem mul
tiplicium rerum geſtarū, qua fulget, gloriam, coram
Sereniſſ. Archiduce meminiſsē; Serenitas eius ſtatim
reſpondit: ſibi ex longo temporis interuallo, gentem
hanc Ranzouiorū necdum excidiſſe, ob præclara ho-
rum facta, quę regibus ſuis in armis ſimul ac toga for-
titer ab ipſis p̄ſtita, paſſim eximie prædicari audierit.
Subiecit deinde, vt per ſe fuerit æquū; ita ſibi fore ma-
gnopere gratum, ſi vtriuſq; præfati Ranzouii πων οπλία
propria, effigies ac hiſtorię haberi poſſint. Hinc deni-
que literas per me ſcribi clemētiſſime voluit, quæ nō
ita dudū, vt nunc quoq;, ad G. T. datæ ſunt, ac propriis
Ser^{tis} ipſius, ſupremi Cancellarii, meaq; ipſius manib.
ſubſcriptę. Sed cū ſciam maiorū monumenta cariſſi-
ma eſſe, ac ſumma cum diligentia aſſeruari; vereor, vt
G^{tas} T. mentionem iſtam meam ferat grauius. Ideoq;
mihi benigne ignoſci peto. Amor domus Ranzouia-
næ, & votū meū, vt aliqua'ēt eiuſdē in famoſo hoc Ar-
chiducis armamentario exſtaret memoria, ad hoc me
impulere.

impulere. Quod ſi Generoſitas T. Sereniſſimo Archiduci, per eundem illum miniſtrum, qui arma regia e Dania aduehet, alia, qua commodius videbitur, via, arma petita Ioannis & Danielis Ranzouiorum curauerit: demiſſe rogo, vt res geſtas vtriuſque Herois luculenter & prolixe latino ſermone comprehenſas, ſimul addat: vt iſtiuſmodi deſcriptiones in Hypotypoſin armorum, quibus viuæ etiam ſingulorũ Heroum imagines adiicientur, commode referri poſſint. Sereniſſ. quoq; Archiduci gratiſſ^m G^tas T. fecerit, ſi lucubrationes ſuas, & quotquot in laudẽ Ranzouianæ domus exſtant monumenta typis excuſa, ſimul miſerit. Atque hæc habui, quæ G. T. referre viſum fuit. Quod ſupereſt, meæ huius audaciæ, qua ignotus ad G. T. fuſius ſcripſi, veniam magnopere peto, ac eiuſdem patrocinio me ſubmiſſe commendo. Oeneponti, VII. Octob. Anno XCI.

NOBILI AC MAGNIFICO VIRO, DOM. IACOBO SCHRENCKIO, in Notzinck Sereniſſimi Archiducis Auſtriæ, Dn. Ferdinandi Conſiliario, S. P. D.

HENRICVS RANZOVIVS, Produx Cimbricus.

NOBILIS ac magnifice Domine, amice ſingularis, Reuerſus nuper ex Italia Secretarius meus, Caſparus Fabritius, prolixe mihi expoſuit tuam in ſe beneuolentiam, qua non tantum ipſe eum humaniter complexus fueris; verumetiam patrocinio tuo effeceris, vt ad colloquium cum Sereniſſimo Archiduce, Domino noſtro clementiſſimo, fuerit admiſſus;

cuius Sereniſſima Celſit. Canem illum, quem nonnulli Gallicum vocant, noſtri **Bluthundt**/ mihi tradendum, clementiſſime crediderit. Pro tanto itaque munere, quod ſumma cum voluptate accepi, proq; clementiſſimo Sereniſſimę Celſitud. ipſius in me affectu, quem verbis humaniſſimis teſtata eſt, Sereniſſimæ ipſius Celſitudini, gratias, quantas ſubiectione ſumma poſſum, maximas ago: nec in votis quid magis habeo, quam vt erga Sereniſſ. Celſitudinem eius gratitudinem ac obſeruantiam meam debitis officiis viciſſim declarare poſſim. Quod quidem vt aliquo modo præſtarem, conandum omnino fuit. Itaq; Sereniſſimæ ipſius Celſitudinis poſtulationi clementiſſimæ ex debito ſatisfacturus πανοπλίας tres, Parentis mei ac Danielis cognati, Ranzouiorum p. m. meamque ipſius intra duo querna dolia contra pluuiarum iniuriam pice probe munita, concludi, ac Hamburgo Auguſtam, ad virum illum, quem Secretario meo ſignificaueras, transuehi curaui; ſpe certa, futurum, vt quam primum inde Oenopontum ad vos mittantur. Illud autem te latere ſimul nolo, iſta parentis mei ac Danielis cognati arma, non quidem eſſe ea ipſa, in quibus ille depictus eſt, hic vero globo tormentario traiectus. Non enim fieri potuit, vt iſta recuperarem, cũ quæ parentis fuere, per cognatos meos in longinquas regiones ſint deuecta; Danielis aũt Ranzouii a militibus poſt obitum ipſius direpta. Miſi tamen nihilominus ea, quibus parens quidem in Dithmarſos, Daniel autem cognatus in Suecos (cuius arma ſunt nigri coloris) vſus fuit. Tertia armatura mea, quæ aurea cruce cũ imagine mei ipſius in genua ante iſtam in morem precantis prouoluti, cum literis H & R inſignita eſt, in expeditione Dithmarſica fui accinctus: cui meum ſimul Elogium hiſce literis incluſum, addidi, nec non imaginem meam ab artifice egregio optime depictam, ea magnitudine & corporis forma,

qua

qua præditus ſum,& iiſdem armis quę transmitto ex-
preſſam: Quamuis (vt verum fatear) me indignum
ducam aliquo inter heroas iſtos fortiſſimos loco.Sed
quid? Ita nimirum Sereniſſimo Archiduci, Dn.no-
ſtro clementiſſimo viſum eſt: cuius voluntati clemé-
tiſſimæ acquieſcendum potius, & pro tam eximia de
me exiſtimatione gratiæ ſubmiſſę agendæ, quam in-
decora tergiuerſatione huiuſmodi quid Sereniſſimæ
ipſius Celſitudini denegandum,ab eo præſertim,qui
in longe maioribus Sereniſſimæ ipſius Celſit. humi-
liter gratificari paratus eſt. Alteri quoque dolio ciſtu-
lam quandam inſerui, in qua recondita ſunt aliquot
ſequentium librorum exemplaria,partim ſoluta,par-
tim ligata; nimirum: Calendarii mei Romani,Eccle-
ſiaſtici, Aſtronomici, Oeconomici, &c. Tractatus
Aſtrologici,de genethliacorum Thematum iudiciis,
&c. Genealogiæ familiarum quarundam Saxonica-
rum, &c. Commentarii De ſtatu ac Ordinibus Hol-
ſatiæ,&c. Hypotypoſis artium,&c.Horum itaque li-
brorum nonnullos, vt Sereniſſimo quoq; Archidu-
ci, vna cum tribus iſtis armaturis reuerenter offeras
ac tradas, addita ſimul diligenti mei ipſius commen-
datione, & ſubmiſſa officiorum meorum, quæ para-
tiſſima ſemper ſunt, commemoratione, etiam atque
etiã abs te peto. Cætera exemplaria ſi in mei memo-
riam ſeruaueris ipſe, gratiſſimum mihi feceris.

Cæterum pro inſigni tuo in me amore,quem non
ſolum literis, mihi ſemper gratiſſimis, ſed etiam ſin-
gulari in Secretarium męum, cum apud vos præſens
eſſet, beneuolentia declaraſti, & honorifica coram
Sereniſſimo Archiduce Dn. noſtro clementiſſimo,
mei mentione, ſubinde teſtaris ac confirmas, tibi a-
manter gratias ago magnas, teq; magnopere oro, vt
hunc in me affectum indies augeas, & cõſtanter ſer-
ues. De me certo tibi perſuadeas velim, tui me eſſe
amantiſſimum; ac nihil optare magis quam vt huius

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

animi mei opere, ac reipſa declarandi occaſionem nanciſcar.

De cane, quem Sereniſſimus Archidux dominus noſter clementiſſimus mihi dono miſit, illud adhuc addam; Potentiſſimum Regem meum, cum primum in Comitiis Flensburgēſibus nuper celebratis, ipſum conſpicatus eſſet, protinus deſiderio eius flagraſſe. Itaq; petenti Regiæ eius Maieſtati cariſſimum hoc Sereniſſimi Archiducis munus denegare non potui. Quod ipſum Sereniſſimam eius Celſitud. ægre non laturā confido. Hiſce vale feliciter. Ex arce regia Segebergæ, Kalendis Octob. A. C. M.D.XCIII.

ELOGIVM HENRICI RANZOVII PRODVCIS Cimbrici, cuius in pręcedentibus literis fit mentio.

HENRICVS Ranzouius Dn. Ioannis Equitis aurati filius natus A. C. M. D.XXVI, Martii D. XI. Dynaſta in Bredenberg, Ranzouisholm, Drakenburg, Ranzouu, &c. trium Regum Daniæ, Chriſtiani III, Friderici II. & Chriſtiani IV. Conſiliarius, Segebergenſis præfecturæ adminiſtrator, & Produx Cimbricus vltra XL. annos. Litem exercuit iuſtis de cauſis cum Comitibus Hoienſibus, qui fratrem vxoris ſuæ ceperant, & in cuſtodiam in arce Nienborch coniecerant. E contra ex Comitibus Iodocus, frater Ioannis Epiſcopi Monaſterienſis, natus ex ſorore Guſtaui Regis Sueciæ, fuit Segebergæ captus, in carcerem coniectus, & in eo mortuus. Cum autem ſententiam, quæ in Camera Imperiali pro ipſo decreta fuerat bello ſtatuiſſet proſequi, Regis Daniæ Chriſtiani III. & Electoris Saxoniæ Auguſti tractatione interpoſita controuerſia Vlzenii ſopita eſt. Latine lo-

quebatur

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

quebatur,& ſcribebat expedite ac eleganter, Gallicæ quoque & Danicæ linguæ non ignarus. Multas arces funditus ædificauit, multas magno pretio aliquot centum millibus thalerorum coemit. Duas exſtruxit Pyramides, Segebergenſem cum Obeliſco, & Nordoenſem. Expeditioni Dithmarſicæ interfuit, & cum Patre Ioanne Ranzouio, qui ipſius conſilio vſus, præfuit: ſubiugatamq, regionem iſtam inter Regem Daniæ Holſatiæq; Principes diuiſit. Commiſſus eſt ipſi delectus militum tempore belli Suecici, & durante bello per ſeptennium, fidei ac curæ eius Ducatus Holſatiæ & Sleſuuici crediti. Pacem inter Daniæ, Poloniæ ac Sueciæ Reges, ciuitatemque Lubecenſem vna cum aliis legatis, Anno M.D.LXX. compoſuit. Donatus eſt a Friderico II. quemadmodum etiam a Chriſtiano IV. Daniæ Regibus, ordine Danico, nimirum aureo Elephante cum turri. Obiit Anno C.M. ----

Ætatis ----

SERENISSIMO ATQVE ILLVSTRISSIMO PRINCIPI AC DOMINO D. FERDINANDO ARchiduci Auſtriæ, &c. Domino ſuo clementiſſimo S. D.

HENRICVS RANZOVIVS, Produx Cimbricus.

Sereniſſime atque Illuſtriſſime Princeps Domine clementiſſime Sereniſſimæ Celſitudini veſtræ omnia mea humilima obſequia ac officia offero ac defero. Retulit mihi Secretarius meus, qui præterito menſe Auguſto, quum iter per Celſitudinis V. vrbem

ac aulæ ſedem Oenipontem faceret, ſuamq; præſen-
tiam Sereniſſimę Celſitud. veſtræ ſignificari curaſſet,
quam multis verbis Celſitudo veſtra fauorem ac be-
neuolentiam erga me meosq; declarauerit: Inprimis
vero Celſitudinis veſtræ ſingularem humanitatem
ſatis deprædicare non potuit, qua erga eum omnibus
in partibus ſit vſa. Præterea illud quod iam ante de
armamentario, in quod fortiſſimorum Heroum ac
bellatorum armaturas vndique magno ſumtu con-
quirere Celſitud. veſtram iam pridem intellexeram,
omnibus additis circumſtantiis ordine enarrauit, in
quorum etiam ſempiternam gloriam, & laudem ad
poſteros transmittendam (qui fructus ampliſſimus
virtutis eſt) eadem Celſit. veſtra opus typographi-
cum ſingulari induſtria multisque impenſis adornari
curet; hoc addito ſermonis fine, cupere Celſitud. ve-
ſtrā parentis ac cognatorum meamq; ipſius armatu-
ram, ad eundem finem, nempe gloriæ ipſorum con-
ſeruandæ cauſa, reliquis adiungere. Pro qua quidem
ſingulari ſereniſſimæ Celſitudinis veſtræ in me pro-
penſione & beneuolentia, meoq; Secretario tam hu-
maniter præſtitis officiis, (quem etiam ne quid ad
ſummam humanitatem deeſſet, Celſid. veſtra vltro
porrectis manibus ſalutare dignata eſt) humiliter ago
gratias quantas concipere poſſum. Ad Celſitudinis
veſtræ petitionem quod attinet, etſi a teneris, natura
ducente eo propenſus fui, vt quæ a parentibus & ma-
ioribus meis ex hereditate accepiſſem, ſummis in de-
litiis haberem, nec vnquam niſi grauiſſimis de cauſis
e manibus mihi extorqueri paterer: eamque ob cau-
ſam initio cum iſthac de re Celſitud. V. animum ſu-
um literis mihi aperuiſſet, nō ſtatim (vt decuit) quid
certi reſponderem, conſtitutum mihi eſſet, quum &
armorum retinendorum deſiderio flagrarem, & ni-
hil Sereniſſimæ Celſitud. V. a me denegari cuperem:
quandoquidem tamen iam intelligo, quam laudabi-
lem

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

lem in finem Celſ. V. ea expetat, diutius Sereniſſ. Celſ. V. petitioni deeſſe nec volui, nec debui. Mitto igitur parentis mei beatę memorię, ac mea ipſius arma, quibus vterque in expeditione Dithmarſica vſi ſumus, itemq; agnati mei Danielis Ranzouii armaturã, quam idem in bello Suecico geſtauit. Simulq; Sereniſſimæ Celſit. V. humiliter gratias ago pro hac exiſtimatione & candido iudicii calculo, quo me, meosque dignos iudicauit, vt arma noſtra inter tam illuſtrium heroum ac fortiſſimorum virorum panoplias locum aliquem haberent; obnixe orans vt hoc meum ſtudium Celſ. V. clementer accipiat, meq; ac meos poſthac etiam ſibi commendatos eſſe patiatur. Vſus quidẽ eſt parens meus etiã alia quadam armatura nigri coloris, aureis lineis diſtincta: ſed quod alias Celſit. V. ſignificare me memini, ea poſt obitum parẽtis in longinquas regiones deuecta, atq; ita amiſſa eſt.

Canem odoriſequum, quem dono a Sereniſſ. Celſ. V. accepi, equidem tum ad meum vſum in venatione, tum pręſertim tanquam liberalitatis veſtrę μνημόσυνον, lubentiſſime apud me retinuiſſem: cum vero nuper comitiis, quæ Sereniſſimus potentiſſimusque Princeps D. Chriſtianus IV. Daniæ & NorWegiæ, Gothorum, Wandalorumq; Rex, Dux Sleſuici, Holſatiæ, &c. dominus meus clementiſſimus indixerat, intereſſem, atq; inter alios ſermones etiam Celſit. V. mentionem facerem, quod ea nuper canẽ eiuſmodi dono ad me mittere dignata ſit; Rex meus clementiſſimus quieſcere prius noluit quam eundem Maieſtati ipſius traderẽ, quod ne Celſ. V. diſpliceat, & hunc fauorem erga me meosq; porro conſeruet, etiam atque etiam rogo: quod quidem certo mihi ſpondeo, ac Sereniſſimam Celſitudinem veſtram, in Dei optimi maximi protectionem commendo, Datæ Segebergæ Idibus Octobris Anno XCIII.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

STEPHANVS DEI GRATIA REX POLONIÆ, MAGNVS DVX Lithuaniæ, Ruſſiæ, Pruſſiæ, Maſouiæ, Samogitiæ, Liuoniæque, &c. Dominus, nec non Tranſyluaniæ Princeps.

MAGNIFICO HENRICO RANzouio de Bredenberga, Sereniſſimi Regis Daniæ Conſiliario, & Vicegerenti in Ducatibus Sleſuici & Holſatiæ grate nobis dilecto.

MAgnifice & Generoſe, grate nobis dilecte. Fecit nobis certam ſpem Paulus Wernicke ſubditus noſter de G. T. erga nos propenſa voluntate, confirmauitque, ſi forte nomine noſtro G. T. de mutuanda aliqua pecuniæ ſumma, belli Muſcouitici promouendi gratia, appellaretur, ipſam reipſa quoque probaturam. Cum autem nobis de belli rationibus mature ſit conſulendum, præuideamusque exigenda decreta a regno noſtro in bellicos vſus pecunia non exiguam temporis partem extractum iri, facile paſſi ſumus nobis perſuaderi, vt eundē Paulum Wernicken ad G. T. mitteremus, qui de pecunia mutuanda cum ipſa ageret. Poſtulamus igitur a G. T. vt ſuam voluntatem in ea re nobis explicet, quam primum fieri poſſit. Nos vero G. T. recte cauebimus, & officium ſuum grato clementique animo accipimus. Bene valeat. Datum Varſauiæ x i x. die menſis Februarii Anno Domini M. D. L X X X I. Regni vero noſtri 5.

Stephanus Rex manu ſua.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ILLVSTRISSIMO AC REVERENDISSIMO PRINCIPI AC Domino, Domino Antonio Perenotto, Cardinali Granuelano Archiepiſcopo Mechlinienſi, & Epiſcopus Atrebatenſi, &c. Intimo Regis Hiſpaniarum Conſiliario S. D.

Henricus Ranzouius Produx Cimbricus.

ILluſtriſſime ac Reuerendiſſime Princeps, Domine clementiſſime: Quanta exſtiterit Celſ. T. in me ſuperioribus temporibus humanitas, quando in Aula inuictiſſimi Romanorum Imperatoris Caroli V. piiſſimæ memoriæ cum Illuſtriſſimo Holſatiæ Duce Adolpho fui, ſępius magna cũ voluptate ac nominis tui cultu ſingulari, & mecũ tacite repeto, & in ſermone cum aliis prædico. Memini namq; quã crebro, quam beneuole Celſ. tua me audiuerit, habuerit, quã multa itẽ Latina partim, partim Germanica lingua mecum variis de rebus contulerit perq̃ humaniter. Quæ quidem Celſ. tuæ beneuolentia inſignis cum ex tam propenſo in me animo fuerit profecta, non dubito, quin etiamnũ conſtanter erga me ſeruetur, nec ob tantam temporis ac locorum intercapedinem penitus ſit extincta. Eius fiducia hoc quicquid eſt literarũ ad Celſ. tuam mittere audeo, per hanc præſertim veteris meæ ac aſſiduæ in Celſ. tuam obſeruantiæ teſtificandæ occaſionem, q̃ mihi adeo cõmodam dari, vehementer gaudeo. Proficiſcitur namq; ad vos filius meus Gerhardus Ranzouius, quẽ potentiſſimus Rex meus, ad potentiſſimum Hiſpaniarũ Regem Dn. Philippum, cum literis pariter ac mãdatis, itinere per Belgium & Gallias Madrilum verſus conficiendo ablegauit. Atq; hoc iter vt prędicto filio meo Regia voluntate decerneretur, factum eſt, ob Gallicæ linguæ, quam in Aula principiſſę Arenſburgenſis, vbi educatus eſt, didicit,

& Hiſpanicæ peritiã in eo non plane nullam, Italicæ item cognitioné, quam proximis annis Hieroſolymis rediens in Italia, vbi biennio commoratus, adeptus eſt. Præter regia autẽ negotia, de cauſa etiam illa mutui, ꝙ tum Carolo V. Imper. laudatiſſimæ memoriæ, tum ciuitati Antuerpienſi meus ac vxoris meæ parẽtes, egoq; ipſe multis ab hinc annis dedimus, coram potentiſſimo Hiſpaniarũ Rege, filio meo agendũ eſt. Quamuis autẽ potentiſſimi Regis mei auctoritas, vt & ipſius cauſæ grauitas potẽtiſſimo Hiſpaniarũ Regi ipſum facile (ſpero) ſint cõmendatura: ad expeditionẽ tamen & velociorẽ negotiorum ſucceſſum patrono alio ipſi peropus fuerit. De quo cũ paſſim & ſolicite diſpicerem, neminẽ in potentiſſimi Regis Hiſp. aula quẽ noſſem, præter Celſ. tuam, reperi. Fretus itaq; vetere illo Celſ. tuę in me fauore ac amore eximio, Celſ. tuę natũ illum meum ſummo cum ſtudio reuerenter cõmendo: eamq; ſubmiſſe rogo, pro ſua, qua in Regia aula pollet auctoritate, ipſum iis, quibus eguerit, liberaliter iuuet, benigneq; efficiat, vt ad potentiſſimum Hiſpan. Regem facile admittatur, a Regia eius M^{te} clementer audiatur, negotiis deniq; ex voto cõfectis, beneuole dimittatur. Quod ſi potentiſſimus Rex Hiſpaniarũ Madrilo forſan abfuerit, Olyſipponẽ profectus ob turbas, in regno Luſitanię nouiter accepto ſedandas; a Celſ. tua peto q̃ diligentiſſime, vt filio meo cõmendatitias ad Regiam M^{tem} benigne communicare, eoq; promouere ipſum dignetur. Hoc Celſ. tuæ patrociniũ, vt potentiſſimo Regi meo gratũ fuerit, ſic mihi natoq; imprimis honorificũ, id ꝙ illuſtriſſimo ſplendori tuo illuſtrando vtrumq; deuinxerit quam arctiſſime; quod quidẽ omnibus officiorũ modis, omniq; loco & tempore teſtatũ facere, ſummæ nobis curæ erit. Hoc Celſ. tua de nobis certo ſibi perſuaſum habeat: quam rogo magnopere, vt huic audaci ſcriptioni ignoſcat, & veterem ſuam in me, nouam hanc

in filium

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

in filiũ beneuolentiam, firmiter porro retineat. Deus Celſ. tuam florentẽ, & incolumem longum ſeruet ex prædio meo Hatſtedio in Ditmarſia, Calen. IXbris Anno C. M. D LXXXI.

SERENISS. AC POTENTISS. PRINCIPI AC DOMINO, Dn. Iacobo VI. Scotorum Regi, S. D.

HENRICVS RANZOVIVS Produx Cimbricus.

VEhemẽter gauiſus ſum, Rex Sereniſſime, vbi cognoui Maieſt. T. Obſlouiam in NorWegiam nauibus e regno tuo incolumẽ appuliſſe; & poſt XXIII. Die IXbr. ibidem cum Sereniſſima Domina ANNA, Regis Friderici II. piiſs. memor. filia, nuptias, prius per legatos contractas, feliciter celebraſſe: Ac inde hac aſperrima hyeme via terreſtri per NorWegiã Coroneburgum, Danię propugnaculũ maritimum, cum omnibus ſuis ſaluam perueniſſe, & Hafniæ cũ Regina matre, auo vxoris tuæ Duce Megapolitano Vlrico, & Henrico Duce BrunſWicenſe affine, amicitiã iniiſſe. Hæc omnia tuæ M[ti] humiliter gratulor: Deumq; oro, vt illud matrimoniũ numine ſuo firmet ac ſecundet, magno Daniæ & Scotiæ, imo communi totius Chriſtiani cætus incremento ac bono.

Cęterum percuperem, dari occaſionẽ, qua Maieſt. tuę adeſſe, ipſiq; ſubiectionis officia pręſens exhibere poſſim. Quod cũ per negotia mihi commiſſa non liceat, ſignificandæ huius voluntatis mea cauſę, Maieſt. tuæ nonnullos librorũ meorum, auro ac holoſerico cõpactos, ſcrinioq; incluſos mitto, nimirũ De conſeruanda valetudine, deſcriptionẽ arcis meę Bredenbergæ: & de annis Climactericis: quibus adieci quartum tomum vrbium Georgii Brunii, in quo præcipua

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Daniæ, NorWegiæ ac Holſatiæ loca deſcribuntur; aliaq; nõnulla, quæ Maieſt. tuæ in hac tua profectione nõ ingrata futura putaui. Ea vt Mtas T. clementer accipiat, ſubmiſſe oro. Scripſi ad filium meum Gerardum Ranzouiũ Coroneburgi præfectũ, vt is Mti tuæ, & hæc munuſcula chartacea meo nomine reuerenter offerat, & meã pariter ſuamq; ipſius obſeruãtiam omni opera eidem probare, & Mti T. in venationib⁹ & aucupiis præſto eſſe ſtudeat, vt tædiũ temporis Mti T. adimatur. Eum officio ſuo non defuturum ſpero. Quod ſupereſt, Rex clementiſſime, Mti T. me meosq; demiſſe commendo. DEVS Mtem T. ac Sereniſſimam coniugem, cum legatis noſtris ac reliquo comitatu ſecunda ac ſecura nauigatione in regnũ ſuum reducat, diutiſſimeq; ſeruet incolumem, ac omni bonorum cumulo largiter augeat. Segebergæ, Calend. Decemb. Anno C. M. D. LXXXIX.

EPISTOLÆ DE OBITV AC SEPVLTVRA IOANNIS RANZOVII, HENRICI FILII: ET EPITAPHIVM eiuſdem: Teſtimonium item Academiæ Heidelbergenſis, de fidelitate Antonii Caucii præceptoris, quam ægrotanti Ioanni Ranzouio diſcipulo præſtitit.

WOLFGANGVS DORNIVS

Henrico Ranzouio ſignificat, filio Ioanni defuncto, ex mandato ipſius monumentum eſſe erectum.

NObilis ac Generoſe vir, domine & patrone perpetua mihi obſeruantia colende, literas T. G. vna cum pecunia ad erectionem monumenti deſtinata, & Epitaphio,

Epitaphio, recte accepi. Præcipue intellectu mihi iucundiſſimum fuit, Caium Ranzouium, cui Elizabetham filiam tuam deſpondiſti, adhuc proſpera vti valetudine. Vix enim dici poteſt, quanto vterque in periculo, peſte hic graſſante, fuerimus. Caius enim, cum Ioanne, piæ memoriæ, ſemper in vno eodemq; lecto dormiebat, donec peſte hic corriperetur. Ego ſepulturæ adfui.

Finitis exſequiis, non longam in vrbe moram traximus: ſed continuo, omnibus relictis impedimentis, in pedes nos coniecimus. In itinere demum conduximus currum, quo iter cœptum continuaremus. Valde enim metuebam, ne & Caius ex aere illo peſtilenti morbum, vel aliud quid vitii contraheret: a quo tamen tempore, cum tot menſes interceſſerint, nihil amplius metuendum erit periculi. Quare & ego poſt modum, cum audiſſem peſtem deſiiiſſe, librorum, ſupellectiliſq; auferendæ gratia, iſthuc me iterum contuli. Ac conſtitueram intra quatriduum hinc diſcedere. Verumtamen tua de erigendo monumento, in filii defuncti memoriam, intellecta voluntate, mutaui ſententiam: neque prius mihi hinc migrandum putaui, quin tuo iuſſui abunde eſſet ſatisfactum. Egi itaq; cum lapicida, artifice in hoc genere inſigni: qui etiam monumentum hoc perfectum reddidit. Iconem eius tranſmitto, vnde ideam operis quodammodo coniicies. Tumba ipſa conſtat ſolido marmore: & inſignibus gentilitiis decorata, elegantibus ornata literis, ligneiſque cancellis cincta eſt: vt a prætereuntium puerorum iniuriis eo ſit tutior. Nullum præterea non moui lapidem, vt ſenatui perſuaderem, conſeruationem huius monumenti, certa pecunia numerata, quo in ſe reciperet. Quod tamen ſenatus recuſauit: quare ipſe illud tecto operiri curaui. Illuſtriſſimus autem Princeps Dn. Caſimirus, Palatinus Rheni, & adminiſtrator Electoratus, pro ea qua eſt

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

in Deum pietate & in te beneuolentia, per Secretarium clementiſſime mihi ſignificauit: quod ſi defuncti filii exuuias in Eccleſia, vbi Electores humati ſunt, vellem ſepeliri, mandaturum ſe, vt locus mihi monſtretur ſepulcro idoneus: & non ſolum illud libenter ſe conceſſurum, ſed quod ibi magis ſartum tectumq; foret monumentum, cupere etiam clementer, vt locum indicatum deligam. Ego, vti iuſſeras, reuerenter & ſubmiſſe egi gratias: dixique, me principis laudatiſſimi hac in re oblatam beneuolentiam Generoſ. T. ſummopere prædicaturum: nihilominus tamen collocaui monumentum in loco, vbi ſepultus eſt filius. Reſiduum quicquid erit pecuniæ, quod his vſibus non impendi, illud omne cum venero, reſtituam, & de expenſis reddam rationes.

Nihil iam reliquum eſt, niſi vt mœrorem conceptum abiicias, & filium tuum pie mortuum, & ſub conſtructo monumento reconditum, religioſe ſinas quieſcere. Luctu enim reuocari in vitam hanc non poteſt. Sed aliquando, vbi Deo viſum fuerit, tu ad illum venies: quando in nouiſſimo die, non ſolum Ioannem filium, ſed & vtrumque parentem, omneſque tuos, coram videbis, & mutuo illorum complexu frueris. Vale patrone honorande, virilemque capeſſendo animum, te nobis & Reipubl. quam diutiſſime incolumem ſerua. Dabam Heidelbergæ ad Nicrum, Calendis Iulii, Anno Domini M.D. LXXXIII.

***

EPITA-

EPITAPHIVM IOANNIS RANZOVII, HENRICI FILII,

quod pater marmori inciſum, in memoriam ipſius, Heidelbergæ ad columnam ſacræ ædis D. Petri in cœmiterio collocari fecit.

IOANNES RANZOVIVS

loquitur de ſeipſo.

Siſte gradum, quisquis tranſis hac forte viator,
Vt diſcas mortis triſtia fata meæ.

EGO IOANNES RANZOVIVS, INFELIX PVER, HENRICI RANZOVII FILIVS, IN HANC VRBEM, LITERARVM GRATIA, CVM DVCIBVS HOLSATIÆ, DN. FRIDERICO ET DN. PHILIPPO MISSVS, PESTE CORREPTVS, ET PAVLO POST IN VERA INVOCATIONE DEI, AN. M. D. LXXXII. OCTOB. XVII. MORTVVS, AC SINE CEREMONIIS FVNEBRIBVS, EIVSDEM DIEI VESPERA HIC SEPVLTVRÆ DATVS, ET SIC HVMANA OPE DESTITVTVS, A DEO AVTEM EX HAC MORTALI VITA AD PERPETVAM IMMORTALITATEM EVOCATVS, IN PATRIAM COELESTEM LOCATVS, ET A TRISTISSIMO PARENTE HOC MONVMENTO DONATVS, RESVRRECTIONEM

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

MORTVORVM, ET REPARATIONEM OMNIVM RERVM EXSPECTO.

Durum eſt extra patriam mori.

IOANNES RANZOVIVS, PARENTEM, QVATRIDVO ante mortem, de rerum ſuarum ſtatu certiorem facit.

SIngulari cum gaudio, mi pater, intellexi ex tuis literis, te, matrem, ceteroſque omnes familiares belle valere, nos quoque hic coniuncti, Dei beneficio, proſperrima fruimur valetudine. Miror, mi pater, literas meas ad te tardius perueniſſe: & cum ternas ſcripſerim, vnicas tibi tantum eſſe redditas. Confido tamen, iam tibi eas literas lectas eſſe, quas Marco Meuio Lubecenſi commiſi, eas enim redditas eſſe confido. His quia te de meis ſtudiis certiorem feci: nulla repetitione ſignificationis eiuſdem eſſe puto. Mitto librum de omnibus Academiis, qui recens editus eſt. Ego hic, pater, optime valeo: & quod de cœli grauitate conquerar, non habeo. Hæc ſunt quæ te ſcire velle putaui. Deus vos ſeruet incolumes. Heidelbergæ, XII. Octobris, Anno M. D. LXXXII.

***

TESTI-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

TESTIMONIVM ACADEMIÆ HEIDELBERGENSIS, DE FIdeli cura Antonii Caucii, quam adhibuit aduerſa valetudine laboranti Ioanni Ranzouio.

REctor Academiæ Heidelbergenſis Ludouicus Grauius, Medicinæ Doctor, lecturis debitam reuerentiam & ſalutem. Quanta ſit miſeria humana, quæ a primo ſtatim ortus noſtri tempore nobiſcum incipit, & dum vita conceditur, durat: quanta deinde vitæ fragacitas & incertitudo: nullius vel eloquentia, vel ſapientia, quantumvis magna, commemorari aut explicari poteſt. Et quotidiana exempla oſtendunt, ac εἰκόνας præ oculis ponunt, nihil hac vita fragilius, nihil inconſtantius eſſe. Inde viri ſapientes & docti, cogitantes vitæ fugacitatem, ærumnas, incertitudinem: multas grauiſſimas querelas ediderunt, quales ſunt:

Omnia ſunt hominum tenui pendentia filo:
Et ſubito caſu, quæ valuere ruunt.

Item facilior eſt mutatio hominis, quam muſcę in pariete. Etſi autem in hac meditatione humana, nullæ nec cauſæ, nec conſolationes traduntur firmę, quibus munire nos aduerſus has miſerias poſſimus: ſed inania μαλάγματα quædam adhibentur: nos tamen qui diuina ſcriptura inſtructi ſumus, cauſas harum miſeriarum veras ſcimus. Nam peccati ſtipendium mors eſt. Et conſolationes præterea certas, non tantum in miſeriis & calamitatibus, ſed etiam in media morte habemus, quibus confirmamur, erigimur & viuificamur. Ac commonefaciunt etiam nos quotidiana hęc fragilitatis ſpectacula, de timore Dei, de modeſtia, de æterna in futura vita lætitia. Quarum ſubiectionum,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

has miſerias, quæ quotidie oculis noſtris obuerſantur, teſtimonium eſſe certiſſimum & euidētiſſimum, dubium non eſt. Non enim ad has ærumnas initio conditos eſſe & naſci homines, tanta arte & ſapientia fabricatos, rationis ipſius iudicio & teſtimonio conſtat. Huius fragilitatis vitæ humanæ teſtimonium ac exemplum nobis exhibuit Ioannes Ranzouius, iuuenis pius, obſequens, ac in literis bene verſatus: qui natus eſt ex vetuſtiſſima, nobili & equeſtri familia, in qua plurimi pietate, ſapientia, prudentia, fortitudine, ſcientia rei militaris & gubernationis politicæ, ac eruditione præſtantes viri præ aliis claruerunt, ac hodie eo nomine celebrātur. Is enim iuuenis peſte correptus, & paucos dies afflictus, XVI. die Octobris eadem exſtinctus eſt. Quo triſti caſu, pro paterno, quo erga omnes ſtudioſos affecti ſumus animo, vehementer perturbati ſumus: tum quod Illuſtriſſimis Principibus ac Dominis, Domino Friderico & Dño Philippo, fratribus, heredibus Noruvegiæ, Ducibus Sleſuici, Holſatiæ, Stormariæ ac Dithmarſiæ, Comitibus in Oldenborch & Delmenhorſt, ac reliquis Nobilibus & domeſticis, maximam conſternationem ex domeſtici Ranzouii morte concitari: tum etiam quod parentes piiſſimos, præmaturo Ranzouii filii obitu, in ſummum ac acerbiſſimum dolorem ac luctum conïici: & noſtræ etiam Academiæ formidinem ingeri videremus. In hoc igitur contagioſo & formidoloſo morbo, cum D. Antonius Cautius, Illuſtriſſimorum Ducum Holſatiæ, ac nobilium domeſticorum, & defuncti etiā Ranzouii præceptor, ſemper huic in morbo adfuerit, & fidelitatis diſcipulo ſuo a ſe præſtitæ teſtimoniū ſibi dare & perhiberi petierit: nos id denegare ei nec debuimus, nec potuimus: cum quod petitionem eius & honeſtam, & prudentem, & ipſi neceſſariam eſſe iudicemus: tum quoque quod propter ſingularem pietatem, vitæ integritatem, erudi-

tionem

tionem, ac fidelem etiam Illuſtriſſimis Principibus, Ducibus Holſatiæ, ac nobilibus domeſticis, qui ſub eius diſciplina ſunt, nauatam inſtitutionem, nobis omnibus & ſingulis cariſſimus ſit. Teſtamur itaq; hoc publico ſcripto, prædictum Dominum Anthonium Cautium vere paternum affectum erga diſcipulũ decumbentem oſtendiſſe: ſemper ab initio morbi, neglecto ac ſpreto vitæ propriæ diſcrimine ac periculo, huic adfuiſſe. Et licet ipſe medicus ſit, nihilominus tamen aliorum clariſſimorum & præſtantiſſimorum medicorum ope conſilioq; vſus eſt: Nihil omiſit curando, confortando, præſentia ſua aſſidua conſolando, in vera de Deo religione ad pium ex hac vita diſceſſum, diſcipulum inſtituendo & confirmando: ita quod piiſſimi patris & coniunctiſſimi conſanguinei vices eum obiiſſe, & fideliſſimi præceptoris officio functum eſſe, vere affirmare poſſimus. Nec dubitamus, optimum hunc iuuenem, vi peſtilẽtiali tandem ſuperatum, & piæ inſtitutionis fructum hunc percipientem, quod pie & placidiſſime, ſine alicuius animi vel corporis cruciatu, ex hac miſera & caduca vita euocatus eſt, iam modo diuinę maieſtatis & omnium angelorum & Sanctorum conſpectu frui & lætari. Porro autem ſuperioribus de cauſis, prænominatum Dominum Cautium omnibus, cuiuſcunq; ſtatus, dignitatis, ordinis, ac conditionis ſunt, apud quos teſtimonio noſtro opus habuerit, cum debita ſubiectione ac reuerentia commendamus. Datum Heidelbergæ, ſub ſigillo Rectoratus, decimoquarto Calendas Nouembris, Anno milleſimo, quingenteſimo octuageſimo ſecundo.

***

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

HENRICO RANZOVIO PRODVCI CIMBRICO S. D.

DAVID CHYTRÆVS D.

Literas tuas, nobilis & magnifice Domine, datas 21. Martii, triduo poſt in feſto Paſchę accepi, vna cum Epitaphio filii tui Heidelbergæ ex his terris euocati: de quo grauiſſimos & eruditos Paulini verſus ex Panegyrico ad Pneumatium recte me vſucapturum exiſtimo:

Gratuler an doleam? dignus vtroq; puer.
Cuius amor lacrumas, & amor mihi gaudia ſuadet,
Sed gaudere fides, flere iubet pietas.
Tam modicum patribus tam dulci e pignore fructum
Defleo in exiguo temporis eſſe datum.
Rurſus vt æternæ bona voluo perennia vitæ,
Quæ Deus in cœlo præparat innocuis:
Lætor obeſſe breui functum mortalia ſeclo,
Vt cito diuinas perfrueretur opes.
Ne terrena diu contagia, miſtus iniquis,
Duceret in fragili corporis hoſpitio:
Sed nullo iſtius temeratus crimine mundi,
Dignius æternum tenderet ad Dominum.
Ergo Deo potius quam nobis deditus, &c.

Cetera, ne dolorem tuum tempore ipſo iam lenitum refricem, omitto. Reuerenter autem oro, vt hunc honeſtum & eruditum iuuenem, M. Dauidem Vaſmarum, beneuolentia & patrocinio tuo complecti, ac ſi aliquis tui ordinis pædagogum & cuſtodem filio in Academiã aliave loca mittendo, adiungere velit, commendare digneris. Nõ enim bonis literis ſolummodo, ve-

do, verum etiam bonis moribus, fide, & diligentia in omni officio excultum cognoſces. Quod te ſingulis epiſtolæ meę capitibus poſt menſem velle reſpondere, & quæ peto effecta dare, oſtendis; reuerenter gratiam habeo. Nouæ gubernationis Liuoniæ formam a Poloniæ rege Stephano in proximis comitiis de conſilio Senatus inſtitutam, hodie typographo excudendam dedi; quam abſolutam ſtatim habebis. Accepi ſimul priuilegiorum Rigenſium confirmationē regiam, & orationem Præpoſiti Ieſuitarum apud Senatum Rigenſem, de collegio ſocietatis illius Rigæ inſtituendo habitam; & alia quædam ſcripta; quæ ſi legere tibi liberet aut vacaret, non grauate mitterem. Bene & feliciter vale heros præſtantiſſime. Feriis Paſchæ anno M. D. LXXXIII.

GVLIELMVS DEI GRATIA, LANDGRAVIVS HASSIÆ, COmes in Catzenelnbogen, &c. S. & conſtantem beneuolentiam mittit.

HENRICO RANZOVIO,
Produci Cimbrico.

NObilis & magnifice, ſincere nobis dilecte: Literas tuas Bredenbergæ Cal. Quintil. datas, accepimus, & ex iis, te viribus tam corporis, quam ingenii adhuc integris antiquum ſtudiorum mathematicorum curſum gnauiter vrgere, ſingulari cum voluptate cognouimus. Id genus ſtudiorum cum ſuperiori ætate noſtra mediocriter nos quoq; habuit diligentes, ſollicitos & exercitatos: tum nec hac ingruente *Epiſt. e Germanico conuerſa.*

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ſenecta nobis ſordet, quamuis hæc tam nos affligat, vt parum in illis vlterius proficere poſſimus. Nihil tamen nos per has moleſtias ab inueterato illo Vraniæ amore remittimus; ſed dum per ætatem minus quid eximii pręſtare nobis ipſis licet, doctos nonnullos & induſtrios adoleſcentes alimus, horumque opera, & ope organorum perquam exacte & affabre confectorum, quorum haud vſquam exſtare credimus ſimilia, annuente diuina bonitate, ſtellarum fixarum motus, quorum veritas tam in longitudine quam in latitudine, quin etiam diſtantia ipſarum inter ſe, ab annotatione tabularum, quæ circumferuntur, plurimum diſtat, nos correcturos confidimus. Quod ipſum e catalogo, quem re confecta & abſoluta miſſuri ſumus, plenius cognoſcere poteris. Vtrum vero fixæ ſtellæ peculiaribus quibuſdam motionibus, hactenus ob tarditatem neglectis, ferantur, an vero conſignationes veterum perperam exculſint, iudicet poſteritas. Liber tuus de periodis imperiorum, quem ſuperiori hyeme nobis tranſmiſiſti, diligenter & accurate a nobis fuit perlectus: in quo complures caſus notatu dignos inuenimus: quo nomine admodum nobis grata foret iterata illius, quem auctum iam prælo ſubieciſſe ſcribis, editio. Ac, vt tecum concludamus, omnia ſpectant ad ruinam & interitum: ſed ante ruinam magna fiet & horribilis totius orbis concuſſio. Quemadmodum idipſum Christus, prophetæ, aſtrorum poſitus, & omnes Rerumpubl. circumſtantiæ ſatis ſuperque teſtantur; & præ ceteris inteſtina noſtra in rebus ſacris diſſidia, ac ingens animorum cæcitas: quod vitium certiſſimum eſt inſtantis ruinæ indicium. Fatales autem neceſſitates videntibus & agnoſcentibus eas, ſunt ineuitabiles. De nouis Gallicis quicquid iam habuimus, tibi hiſce communicatum voluimus clementi & beneuolo affectu, quem in te conſtanter retinemus.

Datæ

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Datæ e munitione noſtra Caſſellana, VIII. Calend. VItil. Anno Chriſti M. D. LXXXV.

ALEXANDER PARMÆ, PLACENTIÆQVE PRINCEPS,

Ordinis aurei velleris Eques, Sereniſſimi Hiſpaniarum Catholici Regis in Belgio gubernator.

HENRICO RANZOVIO,

Produci Cimbrico. S.

Literas tuas Bredenberga, prima Decembris proxime præteriti anni ad nos datas, accepimus, & ſiquidem cauſa tua iuſtis poſtulatis inniti videtur, petitioni tuæ libenter annuimus, atque ad Antuuerpienſes ſcripſimus in eam ſententiam, quam ex adiuncto hiſce exemplo poteris intelligere. Perſuademus itaque nobis, illos nihil omiſſuros eſſe eorum, quę ab ipſis, vt tibi, tuiſque ſatisfiat, præſtari vnquam poterunt. Verum cum ciuitas illa pernicioſorum hominum aſtu atque tyrannide in eum ſtatum adducta ſit, vt commiſeratione digna videatur: omnino nobis de te pollicemur, quod ea, quæ tibi tuiſque vigore inſtrumentorum debentur, non eo, quo par erat, tempore, præſtita fuerint, aut etiam poſthac forte non ſtatim præſtari, queant, id te iniuriæ temporis aſcripturum. Ideoque a ſtricta iuris via, repreſſaliis atq; durioribus illis remediis, quæ tibi ex pacto illo permittuntur, ad æquabilitatem & humanitatē aliquantulum eſſe deflexurum. Erit hoc prudentiæ ac virtuti tuæ (: quæ nobis a Sudermanno aliiſque lauda-

tis viris mirifice prædicatur:) maxime conſentaneum, nobiſque pergratum, quod vbi res poſtulabit, benigne liberaliterque reponemus. Datum Bruxellis XIIII. Martii, Anno &c. LXXXVI.

Alexander manu ſua.

CAROLVS DEI GRATIA Princeps et Comes Arenburgenſis, &c. S.P.D.

HENRICO RANZOVIO Produci Cimbrico.

E Germanico conuerſa.

NObilis & magnifice Vir, amice nobis admodum dilecte: Ex amico & beneuolo in te animo re celare nolumus, per diuturnam illam & iniuſtam rebellionem hoſtilemque eorum pertinaciam, qui contra potentiſſimum Regem Hiſpaniarum, dominum noſtrum clementiſſimum armis ſumtis, in Selandia & Hollandia tumultuantur, ceteras Belgii prouincias quæ fideliter adhuc Regiæ ipſius Maieſtati parent, ad magnam annonæ penuriam ob intercluſa itinera, quibus frumentum aduehatur, redactas eſſe, adque maiorem indies redigi. Cui inopiæ vt occurreretur, & ſubditi victus difficultate liberarentur, hactenus ſatis proſpici non potuit. Et quamuis ſpes aliqua mediocris leuaminis nobis affulgeat ex meſſe inſtanti, quæ ſatis apparet copioſa, vt eius vbertas caritatem nonnihil ſit ſubleuatura: tamen cum paſſim in agris ſementis nondum facta ſit, verendum eſt, ne proxime affutura hyeme idem vulnus recrudeſcat, ac vehementius has oras vexet. Accedit huc eorum, qui

manuarias

manuarias operas tractant,ingens ærumna,quam his infelicibus bellorum tumultibus, victu per opificiorum exercitia colligendo,experiuntur.Quemadmodum & illorum calamitas haud eſt exigua, qui e cenſu ac reditibus vitam tolerare conſueuerunt. Vnde pernicies miſerabilis, & ingens vaſtitas harum regionum eſt metuenda. His tamen incommodis,vt,quoquo modo fieri poterit, Senatus,qui a Potentiſſimo Hiſpaniarum Rege, Domino noſtro clementiſſimo, Finantiæ (:vt vocant:) eſt præfectus, medeatur,& annonæ penuria per frumentum aduectum ſubleuata,ſubditi in fide conſtantes ac firmi retineantur; ad ſe pertinere duxit, in media, quibus frumenta tempori aliis e locis adueherentur, eſſe intentum.Quam curam ſuam vt Senatus ipſo opere afflictis probaret, Magnifico viro,Iacobo Fickio,Regiæ Maieſtatis Hiſpanicæ veteri miniſtro & commiſſario, harum rerum perito negotium dedit, vt in vicinis regionibus & vrbibus, ac inprimis in Holſatia veſtra frumenti vim mediocrem iuſto pretio compararet. Vtque de æris ſolutione & lucro haud vulgari, iis, qui mercaturam ac nauticam cum annona exercebunt, ſecure proſpiceretur, Senatus huius vrbis Bruxellenſis cōtractus modum ac formam ad aliquot modiorum myriades compoſitam,publico ſcripto diuulgauit.

Cum autem Illuſtriſſimus Holſatiæ Dux Adolphus longo iam tempore Regiæ Maieſtati Hiſpanicæ conſilia ac operam ſuam addixerit, tum quoque nuper ipſius Celſitudinis Capitaneus ac legatus Henricus Luchtius de beneuolentia ac promtitudine Principis ſui omnia bona fuerit pollicitus, quod nimirum, is, ſi de hoc negotio frumentario compellaretur, ad ſubleuandas harum terrarum anguſtias, ſingulari amore & cultu in Potentiſſimum Hiſpaniarum Regem, & cōmiſeratione in afflictos Re-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

giæ ipſius Maieſtatis ſubditos, iſtam frumenti col-
lectionem conſilio & auxilio ſit adiuturus; Tu
vero, pro auctoritate, qua inſigniter polles, non ſo-
lum conſilio, verum etiam ope tua coram Celſitudi-
ne illius plurimum momenti prędicto negotio affer-
re poſſis: Ideoque a Senatoribus Finantiæ diligen-
ter rogati fuimus, vt publico bono, prædictum Fic-
kium, dilectum noſtrum, qui has tibi reddit, & Rei
publ. quam agit, cauſſam tibi commendaremus. Eo-
rum nos petitioni ac voluntati iuſtæ & honeſtæ, pro
noſtro in miſere exhauſtas has regiones affectu de-
eſſe noluimus. Quare amice rogamus ac volumus,
vt ſæpius commemoratum Fickium, & eius negoti-
um tibi curæ eſſe patiaris, patrocinio & ope tam co-
ram Illuſtriſſimo Holſatiæ Duce, quam alibi, quaqua
ipſi opus fuerit, iuues, omninoq; efficias, vt fructum
ſe aliquem noſtræ commendationis percepiſſe, &
coram nobis, & publice prædicare poſſit. Hoc vt
te lubenter minimeque grauate noſtro amori & ho-
nori daturum confidimus: ita viciſſim tibi omnia
ſtudia ac ſinceræ beneuolentiæ officia tibi offerimus
ac pollicemur. Quod te certo tibi perſuaſum ha-
bere, ac vna longum valere volumus. Da-
tæ Bruxellis, IV. Non. Vtil.
Anno Chriſti M.D.
LXXXVI.

***

GVLIEL-

GVLIELMVS DEI GRATIA, LANDTGRAVIVS HASSIÆ, Comes in Catzenellenbogen, Dietz, Zigenhein, & Nidda, &c. Salutem plurimam, ac beneuolum animum mittit,

HENRICO RANZOVIO
Produci Cimbrico, &c.

NObilis, Magnifice, & ſincere nobis dilecte. Literæ tuæ pridie Iduum Auguſti in Segebergenſi ſaltu datæ, vna cum carminibus adiectis redditæ ſunt nobis. Quibus impigre perlectis, carmina iiſdem inſita, ſtylum Ranzouianum repræſentantia, eueſtigio ſuboluimus; vt Muſis ea dictantibus te excepiſſe, nobis imaginaremur. Verum enimuero quoniam alii ea adſcribis, fides adhibenda eſt nobis. Nec minus iſti adſtipulamur, filium tuum Fredericum te plane inuito hoc iter ingreſſum. Ea enim natura ac indole præditi ſumus, vt quæcunque ad nos perferuntur, illico veriſſima nobis perſuadeamus. Vtcunque vero ſeſe res habeat, ac qualiſcunque tandem eorum auctor ſit, certe acu rem tetigit. De rebus Belgicis quicquid allatum ad nos, ex quo particularē harum prouinciarum ſtatum cognoſcere licet, tibi, omnia Clementiſſimi Principis officia pollicentes, tranſmittimus. Datum Caſſellis in munitione noſtra, ſeptimo Calendarum Septembr. Anno Chriſti LXXXVI.

E Germanico conuerſa.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

IOANNES GEORGIVS DEI GRATIA, MARCHIO BRANdenburgenſis, &c. S. Romani Imperii Archicamerarius, & Elector. S. fauentiſſimam dicit.

HENRICO RANZOVIO, Produci Cimbrico, &c.

E Germanico conuerſa.

NObilis, & præclare, ſincere nobis dilecte: Meminimus adhuc non ita pridem, ꝙ canem venaticũ, qui ſua ſponte inueſtigat feras, & venatorẽ ad repertas deducit, a nobis petieris, quodq; nos clementer operam daturos reſpondimus, vt abſoluta venatione noſtra illi petitioni tuæ ſatisfiat. His pollicitis vt nos exſoluamus, per Regiæ Maieſtatis Danicæ miniſtrum præſentem duos canes illius generis, alterum quidem adultum, ac prouectioris ætatis; alterum vero adhuc iuuenem clementer tranſmittimus. Ille ſenior, quãuis tardius aliquanto inquirat: ſi tamen non nihil temporis ipſi fuerit relictum, officium ſuũ egregie præſtare deprehenditur. Nec minus iunior ex genere præſtanti, & optimo, quem itidem, ſi nactus fuerit, peritum venatorem, ſuæ induſtriæ, & generoſitatis ſpecimen editurum confidimus. Quare abs te clementer petimus, vt vtrunq; canem tibi gratum, & acceptum eſſe patiaris. Quod munus, vt ex animo in te beneuolo profectum eſt: ita nos eundem vberius erga te declarare quocunq; tempore, loco, negotio fieri poterit, amanter recipimus. Datæ Coloniæ ad Sueuum VI. Id. Octob. Anno Chriſti M. D. LXXXVI.

HENRI-

HENRICO RANZOVIO VICARIO REGIS, S. D.

PETRVS LINDEBERgius Roſt.

QVAM verum ſit illud illius Lyricorum apud Gręcos Principis, venuſtum ac vetuſtum adagium: *Cum tribuunt homini vnum fata bonum, duplex ſubiungunt malum:* vnus ex multis, ſolus ex omnibus Ranzoui inclyte, teſtis es locuples, qui paucis ante menſibus, nouello & tenello generis tui ſurculo ac incremento, *id eſt*, nepote, quo confectis ſenio auis nihil gratius, nihil ſuauius, nihil amabilius accidere poteſt, a cœli terrarumque conditore benigne donatus,& egregie exhilaratus, nunc rurſum gemino affligeris dolore: dum nepte, quam paulo ante pręmiſiſti, & modo filia, filia cariſſima, cariſſima illa, illa Friderici Alefeldii cõiuge Catharina, etiamnum adoleſcentula, in ipſo ætatis flore, ſubito mortis caſu, proh dolor, abrepta, viduaris ac ſpoliaris. Dii boni, quæ rerum humanarum viciſſitudo hæc? quanta hæc metamorphoſis? Quam cito, quã ſubito poſt ſudum venit vdus Olympus, poſt riſum fletus, poſt gaudia mœror. Quid? nati ne ad hæc ludibria homines ſumus, vt tum potiſſimum cogamur arere, cum maxime cupimus florere, tum potiſſimum decreſcere, cũ maxime putamus ſuccreſcere, tum potiſſimum ad mortem accedere, cum arbitramur ętate procedere. Mehercle ad id nati,& quidem fatis deſtinati, ob protoplaſtę peccatum. Quis autem cõtra fatum, immutabile & ineuitabile? Nemo, vt opinor, ſanæ mentis. Quocirca neque tu, Heros generoſe, eidem refragare: ſed placide & pie fortunæ vtramque paginam, & hoc, quod tibi impo-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ſitum diuinitus eſt, oneris, ferendo perfer. Fortiter ferendo vincitur malum, quod euitari non poteſt: & bonus animus in re mala dimidiũ eſt mali. Atqui hoc vt facias, non ſolum Prophetarum & Apoſtolorum te monent & mouent exempla, quemadmodum & aliorum ſanctorum, inprimis Iobi ſingularis patientia, in ſumma ſua afflictione dicentis: Dominus dedit, Dominus abſtulit: vt Domino placuit, ita factum eſt: ſit nomen Domini benedictum: verumetiam Ethnicorum pertinax conſtantia, præ reliquis Anaxagoræ, qui audita filii morte, nihil ſibi ignotum & nouum nunciari affirmauit, quod ex ſe natum mortalem ſciret: Deinde Periclis, qui duobus filiis intra quatriduum ſpoliatus, iiſdem diebus vultu non magis moto, quam ſi fuiſſet dura ſilex, cõcionatus eſt: Tandem etiam Pauli Æmilii & Xenophontis, quorum hic, cum filium fortiter pugnando interiiſſe animaduertiſſet, numina teſtatus eſt, ſe ampliorem ex filii virtute voluptatem, quam ex morte amaritudinem ſentire: ille duorum filiorum iacturam tam patienter pertulit, ac ſi non ex ſe, ſed alio nati fuiſſent. Cum tantam cõſtantiæ loricã induerint Ethnici, quanto magis nos Chriſtiani debebamus? qui maius cõſolationis armamentarium & paratius alleuamentum, ex ſacrarum literarum arcanis haurimus: Animarum nimirum immortalitatem, mortuorum reſurrectionem, & poſt hanc momentaneam vitam vitam æternam: In qua modo Filia tua Catharina, nomine & omine a peccatis pura, a morte & morbis ſoluta, a dolore & angore libera, in cœtu cœleſtium Dominarum, Euæ, Abigaelis, Mariæ, &c. beata viuit, teq; ſuum Patrẽ dulciſſimum, præpoſtero naturæ ordine in terris ſuperſtitem relictum, ſicuti & maritum ſuauiſſimum, & tres ſuos liberos vnice caros, Deo opt. max. commendat, minime cupiens, vt ob immaturũ ſuum ex hac vita diſceſſum, animo cadas, aut te proiicias, ſed vt cedas diuinæ

Maieſtati,

Maieſtati, quæ nobis hominibus non ſemper iucunda, ſemper tamen vtilia, & in hoc breui exilio, vel in æterna patria profutura, impertitur. Deum trinum & vnũ oro, vt in hoc tuo duplici luctu te confirmet, ne, licet admodũ angaris, prorſus mœrore frangaris: ne, licet paululum premaris, prorſus ſqualore deprimaris: ne licet aliquantulum procumbas, prorſus dolore ſuccumbas: vtq; in hoc arido & morbifero mundi ſenio, & imminenti tuo climactere difficili clementer te conſeruet, fatalis horæ ſpatium diutiſſime extendat, & oẽs tuas actiones ſecundet. Id votis ſuis expetunt, quibus benefacis quotidie, pauperes. Id, quos conſolaris ſæpe, precantur ſenes. Id, quos defendis vbique, probi optant. Id, quæ fulcis ſtrenue, templa & ſcholæ poſtulant. Id, Cimbrica Cherſoneſus patria, cuius tu iam non pater es amplius, ſed auus, precibus ſuis contendit, & ego cum illa. Datum Geltingæ in Anglia minore, Anno mirabilis prodromo: Epochæ autem Chriſtianæ milleſimo, quingenteſimo, octuageſimo ſeptimo, octauo Calendas Iulii, quo ante annos quinquaginta Chriſtianus III. Daniæ Rex electus, a D. Ioanne Bugenhagio, qui & hoc ipſo die Anno 1499. in lucem editus, multa ſolemnitate & pompa Hafniæ coronatus eſt.

HENRICVS RANZOVIVS S. D.

PETRO LINDEBERGIO, R.

DEcimus iam agitur, Lindebergi optime, dies, cũ cõſolatorias tuas de obitu filię meæ literas accepi, quæ ſane mihi fuerunt gratiſſimæ. Confirmatus enim iis ſum (cur negem?) & erectus nõ parum. Quod prorſus: id non auſim affirmare. Hærent enim adhuc

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

inopinati iſtius luctus radices in pectore meo, obuerſatur adhuc oculis hiſce filia mea, filia inquam cariſſima Catharina; eiusq; liberorum, mater vbi es, mater vbi es, clamantium eiulatus, aures circumſonant meas, & alia in mentem veniunt infinita, quibus tamen, cum diuinis eloquiis, tum literarum tuarum panchreſto ſuffultus, quemadmodũ hominem vere Chriſtianum decet, maſcule reſiſto, minime dubitans de filiæ reſurrectione, deque vita poſt hanc mortalem immortali. Quis ſcit quando me mea, te tua, fata manebunt? Ego mehercule, præterquam quod ipſo in limine climactericus meus difficilis ſit, indies, & quidem ſingulis horis, diſſolutionem huius corporis auide pieq; deſiderans exopto, & eſſe cum Chriſto Domino & Saluatore omnium noſtro cupio, cuius protectioni te Lindebergi cariſſime, commendo. Carolo Alefeldio nepoti meo ſalutem ex me plurimam dicito, eiq; vt materteræ ſuæ pie defunctæ epitaphium ſcribat auctor eſto. Segebergæ, An. ſalutis XXCVII. ſupra M.D. Iulii die ſecundo.

HENRICO RANZOVIO PRODVCI CIMBRICO, S. D.

Georgius Bruno Agrippinas.

ILluſtris, Generoſe & Magnifice Domine ac Patrone, Domine obſeruandiſſime. Binis Mag. veſtræ literis, diuerſo quidem tempore datis, ſed ſimul præſentatis, iam reſpondendum erit. Ac quidem iis, quæ Epitaphium Nobilis Matronæ filiæ cariſſimę continebant Legi illud, quod mihi placuit, quia verbis, rebus & modis eſt elegans. Conſolarer autem Magn. T.

nisi

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

niſi ſciremus, mortem nobis diuini numinis iuſſu & diſpoſitione contingere. Et cum DEVS ſit optimus, idemq; ſapientiſſimus, illum nihil, niſi quod bonum eſt agere, & cuncta in hoc mundo diſponere ſuauiter. Cum vero Potentiſſimus, ſe, quisnam illi opponet? Cordati igitur viri eſt, eum dolorem, quem temporis longinquitas mitigare ſolet, lenire prudentia, ſapientia mollire. Interim Epitaphiorum munus grate accidit, quo quidē nomine gratias dico maximas. Id ad varios amicos meos paſſim tranſmitto. Nunc ad poſteriorem Epiſtolam tuam. Quod iſta initio de vtraque ad me transmiſſa ciſtella commeminit, ad id iampridem enodate ad me reſponſum fuit. Itaq, prolixior earum repetitione non ero, ſed bene valere Magn. tuam iubeo, 17. Auguſti. An. M.D.LXXXVII.

HENRICVS RANZOVIVS PRODVX CIMBRICVS S. D.

GEORGIO BRVNONI Agrippinati.

Literę tuę, vir Reuerende ac Clariſſime, quibus me de morte filiæ meæ conſolaris, fuerūt mihi gratiſſimæ, etſi enim ipſemet probe noui, homines nos eſſe, humanosque caſus fortiter eſſe ferendos: tamen literæ tuæ ad leniendum mitigandumque mœrorem ex morte filię meæ contractum, non parum momenti attulere. Gratias itaque pro hoc officio tibi ago, teque fugere nolo, me ex ſomnio quodam, quod de ſepultura amitæ meæ habui, hunc caſum prædixiſſe, quod ſomnium huiuſcemodi Epigrammate deſcriptum eſt;

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

A. C. 1587. xvi. Maii, Hæc amita mea fuit abbatiſſa olim in Cœnobio Itzohoëſi, obiit A. C. 1564. Octogenario maior.

Nuper & in ſomnis amitam ſepelire videbar,
Quæ Catharina ſuo nomine dicta fuit.
Euigilans recito caris hæc ſomnia natis,
Nec minus algenti pectore triſtis eram.
Namq; obitum gnatæ viſum hoc prædicere ſenſi,
Cui quondam ex amita nomen & omen erat.
Nec mora; proh dolor, euentus reſpondit & iſta
Deprendi haud vera viſa carere fide.
Nam Catharina graui correpta eſt filia morbo,
Quem quoq; mors ſubito dira ſecuta fuit.
Illa ſepulturæ cauſam mihi præbuit, illa
In ſomnis viſus quam ſepelire, fuit.
Hic etiam luctus grauior mihi crede fuiſſet,
Ni præuidiſſem nocte ſilente malum.
Nam, quia præuidi, ſtudui ante venire dolorem,
Quem dederant mortis triſtia fata mihi.
Et luctum metuens ſolatia quærere cœpi,
Ex verbo nunquam decipiente Dei.
O felix qui non ſecure ſomnia ridet
Rite ſed obſeruat, quid ſibi cuncta velint, &c.

Hæc in præſentiarum reſpondere tibi volui, teque diuinæ protectioni commendo. Vale datæ Segebergæ 18. Auguſti, Anno C. XIIIC.

HENRICO RANZOVIO PRODVCI CIMBRICO.

Albertus Leoninus, S. P. D.

ACcepi literas tuas, Heros clariſſime, quibus non mediocriter affectus ſum. Nam tuam optimam in me voluntatem, meque amicorum tuorum numero aſcriptum eſſe, ſumma animi lætitia cognoui, vicitq; exſpectationem meam tuæ humanitatis magni-

tudo.

tudo. Itaq; nunc quod mihi maxime in votis fuit con-
ſecutus: quanto quidem maior eſt tua illa non inani-
bus titulis, ſed ſpectata virtute omnibusque veræ ra-
tionis modis cõſtituta claritas; tanto illuſtriorem mi-
hi lauream obueniſſe ſentio; tantoq; magis mihi gra-
tulor, & aliquam eſſe in me genialem virtutis ener-
giam percipio: Multi enim dignitates, & virtutis inſi-
gnia, etiam inmerito & ſine virtute aſſecuti ſunt: ta-
lium virorum tantam beneuolentiam & iudicii teſti-
monia, ſola profecto virtus aſſequi poteſt; ea vero et-
iam præclara maximeque iucunda laus eſt, & exiſti-
matio, quæ a laudato præſtantique viro proficiſcitur.
Nomen igitur amici ſingularis, a te mihi inſcriptum,
ſumma lętitia & gratulatione, debitaque reuerentia
amplector & accipio, amicitiamque hanc inter nos
initam non modo literis conſeruare, ſed animi grati-
tudine, omnibusque officiis excolere ſtudebo. Neq;
etiam poſteris ignotum eſſe patiar, quod te non ab-
nuere video. Porro, vt nunquam quicquam eſt ab o-
mni parte beatum felixque, ſic me gaudio per literas
tuas delibutum, quę illis adiuncta erant Epicedia, rur-
ſum turbarunt; Dolui mediusfidius, vt debui, eoque
magis, quod quanto radicem ipſam ſiue arborem ex-
cellentiorem, tanto meliores eius plantas, longiore
vita & ꝓpagatione plurima digniores exiſtimarem.
Sed quandoquidem ita fuit viſum Deo, ad cuius glo-
riam totius naturæ vniuerſitas cõſtituta eſt & diſpo-
ſita, eam ex hac lacrumarum valle luteique tenebroſi
corporis ergaſtulo omnis imperfectiõis pleniſſimo,
& omnibus mundanæ huius externæ multitudinis
circumſonantibus malis in patriam, & ęternam vnius
in bono confirmatæ multitudinis beatitudinem per-
petuamque quietem reuocare, ipſaque anima in hac
naturæ vniuerſitate quaſi ſtadium cucurriſſet, tam
glorioſo expetendoque fine, tam præclara victoria
ad metam perueniens; vt ab iis nunc impedimentis,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

quæ rationis vim, magnamq; æterni luminis partem perſtringebant & obſcurabant, omnique certaminis periculo ſoluta; miſera omnia, caduca, obſcura & impedita, veris, feliciſſimis, æternisque bonis & perfectæ cognitionis & intentionis puritate commutauerit, nihil amplius dolendum, neque de præpropero vitæ exitu & paucorum annorum amiſſione querendum, quorum inſtar vmbræ fugiẽtium acceſſio nihil iuuare potuiſſet, ſed potius de repræſentata felicitate tantoque eius bono lætandum eſſe iudicaui.

Libenter autem, quod reliquum erat in amici officio, conſolatoriam ad te ſcripſiſſem; ſed neq; te tanta prudentia præditum, egere conſolatione putaui, neque quicquam a me proferri poſſe, quod tibi incognitum aut nouum videri poſſit; Neque vero etiam credendum eſſe, quin tu & cogites ſemper, penſitesque diligenter omnia, qui eam perſonam ſuſtines, vt in te tanquam in præclarum aliquod lumen, ſiue exemplar, omnium oculi conuerſi ſint. Impulit me vero meus in te amor, vt carmina quædam in obitum præſtantiſſimæ filiæ tuæ conſcriberem; ideoque licet occupatiſſimus, poeticen tamen, a multis annis prorſus omiſſam, in memoriam & paululum reuocaui, quo numeris ſaltem propriis ea, iuſtaque quantitatum proportione edere poſſem; quod ipſum tamẽ vt ſatis recte fecerim vereor. Nam quod ad poeticam venam attinet, nihil eſſe ſcio, vixque digna, quæ in conſpectum tuum veniant; neque enim Poeta ſum, neque vnquam fui, neque iam fonte labra prolui Caballino, vt ſic repente Poeta prodirem: ſed amator olim artis nunc vellicaui myrtos, ad condecorandum cœleſtes, aſtrorumque lauros. Qualiacunque autem ſunt, mittenda eſſe duxi, vt in eiuſmodi cauſa non & nihil efficiendo tibi deeſſe viderer, & tuam in me beneuolentiam aliqua deditiſſimi animi ſignificatione quam primum remunerarer, amiciq; nomine fungi

inci-

inciperem: quæ ſi etiam ad leuandum dolorem nonnihil feciſſe videbuntur, gaudebo. Hac hyeme commorabor Coloniæ, niſi quid interpellauerit, ad nundinas autem ero Francofurti; mandabis igitur, ſi quid illic fieri vel curari a me velis, dirigendo literas tuas, vel immediate Francofurtum, ad Goſwinum Colinum Materni filium typographum Colonienſem illic in nundinis futurum, vel alioqui ad Metellum noſtrum. Quod ſi vnquam, ita ferente fortuna, ea loca verſus iter inſtituero, non illibenter ad te tam benigne inuitatus accedam. Immo interea vero etiam, ſi quid forte ſe tibi oſtenderit, heros clariſſime, in quo ego videbor Regiæ Maieſtati operam nauare poſſe, vt mei memineris peto; conſtitui enim (vt me inpellit Genius meus, ac neſcio quid præſagit animus) cōditionem, ſi cōmoda & me digna offeratur arripere, præſertim dum fortuna nos Belgas tractat haud ſuauiter, tempeſtasq; illa non remittere, ſed magis etiam ingraueſcere videtur. Etſi autem pluribus me rebus non idoneum eſſe exiſtimem, vel legationibus obeundis, vel formandis gubernandiſque (ſi qui ſunt) Regiæ Maieſtatis liberis, vel iuris cognitionem, vel rebus gerendis, tuiſque prudentiſſimis conſiliis non minore fide expediendis; eam tamen functionem maxime optarim, quæ quam minimum habeat inuidiæ, meque Philoſophiæ interdum vacare patiatur. Sed tuæ hoc prudentiæ, qui omnia apud Regem potes, eſſe iudico. Quod reſtat operam meam non ingratam fore ſpero. DEVS ter maximus tuam Amplitudinem terque quaterque, anima ſcilicet & corpore felicem præſtet. Spiræ

XII. Auguſti 87.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

HERMANNVS ADOL-
PHVS, COMES SOLMENSIS

Dominus in Munzenberg & SonnenWalde, Cathe-
dralium Eccleſiarum, Colonienſis, Argentinenſis &
Wirceburgenſis, Canonicus: S. & amo-
rem conſtantem mittit.

Henrico Ranzouio Produci Cimbrico.

E Germanico conuerſa.

NObilis & Magnifice Domine, amice ſingularis. Etſi iam non habebam magnopere dignum ſcriptione: motus tamen recordatione beneficiorum & officiorum, quibus ſuperiori hyeme agnatus meus Dn. Erneſtus Comes Mansfeldicus, &c. & ego, cum ad Potentiſſimum Daniæ Regem, clementiſſimum Dominum noſtrum vna iter haberemus, abs te cumulate ornati fuimus: non intermittere potui, quin oblata hac commoda occaſione aliquid ad te darem literarum. Res autem noſtras ſcito DEI benignitate, antiquam adhuc obtinere faciem, hoc eſt, lætam & ſerenam.

Exercitus Nauarræus diebus abhinc 14. ex his oris in Lotharingiam ſeceſſit, ibidem exurendis ac capiendis pagis, oppidis ac arcibus occupatus, indeque in Gallias ſeſe recepturus. Adieci his exemplar reſponſi illius, quæ iſtæ copiæ Maieſtati Cæſareæ ipſas e Germania diſcedere iubenti, dederunt. Hæc tibi, cuius ſum amantiſſimus & ſtudioſiſſimus, ſcribere volui. Deus te & nos ſeruet. Datæ Argentinę, proprid. Kal. Septemb. An. C. 1587.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

SEQVVNTVR
EPISTOLÆ DE OBITV ET FVNERE FRIDERICI RANZOuii, in Gallia, apud Bituriges, non procul a Champeraulx, per inſidias interfecti, & in oppidulo Couleuure ſepulti.

Effigies Friderici Ranzouii.

DOMINVS GAMASCHE, A
Illuſtrem ac generoſum Dominum de Schonberg, Com
tem de Nanthueill, Mareſchallum Germanorum
militum apud Regem Galliæ, de obitu

FRIDERICI RAN-
ZOVII.

ILluſtris ac generoſe Domine, quod non ea, qua v
lebas, celeritate literis tuis reſpondi: mea non acc
dit negligentia. Si enim quiſquam eſt tui ſtudioſiſ
mus, mihi profecto præ cęteris, res tuæ maximæ ſu
curæ. In culpa fuit aliud. Longum enim tempus ia
hic commoror, neq; vel per miniſtros meos, vel am
cos quoſdam præcipuos, quos huius rei gratia ſæpi
hinc ablegaueram, comperire potui, quonam mo
Nobilis ille Germanus, commiſeratione profecto d
gnus, quem amiſiſti, perierit. Poſt tot ſedulo habit
inueſtigationes, deprehendi demum, globulis æne
ipſum eſſe traiectum, ad extremitatē magni cuiuſda
lacus, prope arcem Champeraulx. Poſſidet hanc D
minus Beau Regardt Gadagnie, qui tempore cæd
perpetratæ Moulini fuit, vt ex eius ad me exaratis lit
ris, quas miſi, colligere licet. Cædis quidē inquiſitio
nem inſtituit, impetrato ſcripto regio: cuius ſe mi
copiam facturum promiſit. Verum auctores cędis f
ga ſibi conſuluerunt. Eſt eorum alter miles ſtipendi
rius de Curſi, quo in loco exercitus tui caſtra erant
ter coquus Domini de Beau Regardt. Plane exiſtim
Dominū de Beau Regardt, pro excellenti ſua virtut
hac in re, officio ſuo & iuſtitiæ adminiſtrationi nō de
futurum. Interfecti cadauer reperire nuſquam potu
quamuis de eo plurimū laborauerim. Scelerati nam
que nebulones tanta cautione iſtud per ſyluas abſco
derunt, vt nulla eius appareant veſtigia. Puer ab illis i
arcem deductus fertur, poſteaq; rurſum dimiſſus. A
ego cū Domino eum occiſum eſſe credo. Hoc quo
de cæde ſcripſi, ipſiſſima eſt veritas. Cæterum exami-
mo do-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

modo doleo vicem iſtius nobilis. Vtinam captus fuiſſet. Multo certe pretio, ſi vel omnis ſubſtantia mea fuiſſet exhaurienda, in tui honorē ipſum redemiſſem. Nam de ſeruiētis tibi fide mea, illud audacter tibi polliceatis velim: me pro re, dignitate, ſalute tua, nihil non libentiſſime facturum, ſi vel cum certiſſimo vitæ fortunarumque mearum periculo coniunctum fuerit. Vale, &c.

DOMINVS COVLON, AD EVNDEM DOMINVM DE SCHONBERGK, &c.

ILluſtris ac generoſe Domine, literas tuas, quas ad me miſiſti, Domino Gamaſche tuo mādato reddidi: qui confeſtim certo homini negotium dedit, vt Germanum nobilem, quem Lurceii amiſeras, inquireret. Is cum in reditu certi nihil afferret: dictus Domin' Gamaſche a me petiit, vt ipſe Lurceium proficiſceret. Quod cum facile a me impetraſſet, in itinere quanto fieri poterat ſtudio inueſtiganti ſignificarunt, nobilem iſtum in agro arcis Champeraulx, quā Dominus BeauRegardt, tibi nō ignotus, tenet, eſſe interemtum. Quia vero Dominus de Beau Regardt, cum ego adeſſem, peregre aberat, nec dum a ſuo ex caſtris diſceſſu domum reuerſus, ſed per aduerſam valetudinem Moulini detentus: vicem ipſius gerens plane incertus erat, quid ſibi in hac re agendum eſſet. Hinc præter cædem nihil ex ipſo reſciſcere potui: quod ſcitu admodum fuerit difficile, quo in loco eſſet ſepultus. Tandem ex multis indiciis cognoſcere erat, Domino de Beau Regardt admodū graue eſſe, quod nefarium hoc facinus, eo in loco, cui ipſe præeſſet fuerit

perpetratum. Nec dubito, quin ſummo ſtudio latro-
nes ſit perſecuturus. Id quod literis quoq; ab ipſo p
tii. Quibus quid reſponderit, ex adiunctis ipſius, ad
Ian. datis, perſpicere licet. In earum calce, quæ litu
ſignata vides, ad hanc rem non attinent. Vt vero ce
tam rei hiſtoriam attexam: celare te non poſſum: ho
micidas illos, ſub reditum Domini de Beau Regar
ex arce Champeraulx clam aufugiſſe: quod ſibi ab e
quem ob commiſſum ſcelus vehementer cõmotu
eſſe ſciebant, metuerent. Per exploratores tamẽ, cu
in arcẽ, quæ ex partibus Regis Nauarræi eſt, in Au
regne, confugiſſe eos reſciuiſſet: exuuiis defuncti
terra effoſſis, codicillos & cætera ad hanc rem nece
ſaria, confici curauit: atque hac de re ſtatim me vt pr
mum corpus repertum fuit, certiorem reddidit. I
cuius rei fidem, ipſas eius literas xxx. Ianua. ad me ſcri
ptas, prioribus addidi. Ante reperiri illud non potui
etſi quam accuratiſſime quæſitum. Cæterum gladi
percuſſus fuit, capite vulnerato, & pectore bis trans
foſſo. Equum, cui inſidebat, per bombardę ictum pri
mo confectum eſſe, credibile eſt. Puer ipſius biduu
vel triduum prope arcem Champeraulx commora
tus eſt. Deinde quæſiuit de via, quæ Bituriges duci
ea ſpe, fore vt ibi Germanos quoſdam ſcholaſticos o
fendat, quibus cum hinc diſcedere poſſet. An ibidem
adhuc commoretur, facile reſciſcam. Illud, Illuſtris &
Generoſe Domine, tibi omnino perſuaſum habeas,
Dominum de Beau Regardt nihil vel operæ, vel ſtu-
dii prætermiſſurum, iuſtas ſupplicii pœnas ſicarii ne
effugiant: vt conſtare poſſit, & ſcelus teterrimum
maximo opere ipſum deteſtari, & tui eſſe ſtudioſiſſi-
mum: vt vero vlterius procedatur, conſultum mihi
viſum nõ eſt. Auctores enim cædis ex his regionibus
profugerunt, domi tamen ſuæ liberis & vxoribus re-
lictis. Alter Domino de Beau Regardt inſeruiit. Iam
vero matrimonio contracto, per annũ officio caruit.
Vix

Vix abfuturum credo, quin rariori & clandeſtino reditu ſuos vterque reuiſat: præſertim vbi inquiſitionem ceſſare compertum habuerint. Atq; tum accurata eorum obſeruatio & cuſtodia non deerit. Corpus exangue balſamo inungi curaſſem, niſi putredo eius nimia, omnes Chirurgos, ne manum admouerent, deterruiſſet. Tandem σαρκοδόχῳ incluſum, honorifice intra ſacram ædem humandum curauimus: tali tamen in loco, vnde, ſi parentes voluerint, repeti facile poſſit. Atque hæc hactenus. De quibus, ſi quid plenius ſcire deſideraueris, publicos codicillos, quorum ſuperius memini (quos tamen integre confectos nondum habemus, quod teſtium quorundam enunciata, necdum excepta, iis inſerenda ſunt) ad te mittam. Vale feliciter. Dabantur Fontonai III. Februarii. Anno M. D. LXXXVIII.

HENRICO RANZOVIO S. D.

PETRVS LINDEBERGIVS.

Contra decorum & omnem humanitatem facturus mihi videbar, Heros generoſe, qualicunque epiſtola, tibi in hoc ſummo tuo luctu præſto eſſem, & ſi poſſem, hac mei doloris ſignificatione, tuum quodammodo ſubleuarem. Etſi autem is ego non ſum, qui funditus profundum hoc tuum vulnus conſolationum mearum medicamentis, vt nunquam recrudeſcat, conſolidare poſſit: ea tamen expromam & proferam remedia, quibus ſi non prorſus ſanari, certe ex parte refocillari valeas. Atqui ne longius euager, primum omniũ inflicto vulneri linimenti loco, hanc

fati æternam ab æterno in æternum legem, inſeri iu-
beo; vt lignum natum eſt vri, ariſta ſecari, ſic homo
mori. Deinde hoc cataplaſma ſuperimpones; Homi-
nem ea conditione ſatum & natum, vt quandocunq;
mundi ſummo Imperatori viſum, vitam hanc bre-
uem & leuem, quam vſui, non mancipio accepit, de-
relinquat. Quibus, ſi prædicta ad dolorem tuum non
ſatis erunt efficacia, fomenta hæc & acopa adiungan-
tur: Hominis fragilitas, mortis æqualitas, vitæ huius
breuitas, & alterius e diuerſo longæuitas. Videſis mi-
hi hominis fragilitatem, aut, ſi mauis, fragilem ho-
minem ipſum. Quid ille? Nonne lutum ſcite mi-
xtum, mancipium mortis, tranſiens viator? Bulla le-
uior, momento breuior; imagine vanior, ſono ina-
nior; vitro fragilior, vento mutabilior; vmbra fuga-
cior, ſomno fallacior? Videſis mihi etiam mortis æ-
qualitatem. Moriuntur Papa, Imperator, Reges,
Principes, pauperes, diuites; iuuenes, ſenes; ſapien-
tes, inſipientes, pariter omnes: nec vlli parcit lethum
non lætum, Parcaque parca minus. Mors omnes o-
mnibus æquat, & nihil aliud ipſa eſt, quam animæ a
corpore abſceſſus, mera requies, & exitus mortalis
vitæ. Mortalis autem vita eſt στιγμὴ χρόνου, exſpectatio
mortis, ludibriorum ſcena, miſeriarum mare, atque
vt breuibus multa dicam, vna hemina ſanguinis,
quam quilibet leuis caſus rumpit, quælibet febricula
corrumpit. Vnde Poetarum ille ſcite admodum ce-
cinit:

Hæc vita haud vita eſt, ſed vitæ verius vmbra,
Cum viuo viua eſt, viuere, vita DEO.

Et alius quiſpiam:

Viuito venturam valeas vt viuere vitam,
Vita viri, vt ventus vel leuis vmbra volat.

Ventura autem vita, æterna illa eſt vita, vita illa vitalis
& patria vera, nullus vbi labor eſt, nullus vbi dolor eſt,
nulli luctus, nullæ lachrymæ, ſed feſtiuitas ſine fine,
ſerenitas

ſerenitas ſine nube, pax ſine clade, æternitas ſine la-
be,& gaudia ſempiterna in ſempiternum. Quibus ꝓ-
culdubio filius tuus Fridericus, cum auo & auia, fra-
tribuſque duobus & ſorore, nunc fruitur, adſcitus in
beatorum Angelorum conſortium, vbi breui ſequu-
turus eum videbis, quoque ego & omnes pii, quem-
admodum Prophetarum & Apoſtolorum arcanis e-
docemur, depoſita hac mortali ſarcina, aliquando tra
ducemur. Atat patre procul, patria procul, procul ſe-
pulcris paternis occubuit miſer, inquies ? De patre
concedo. Interim tamen non inficias eo, quod præ-
ſens præſenti tibi maius forſan vulnus obitu ſuo infli-
xiſſet, quam abſens vnquam potuiſſet. Nam quæ nõ
vident oculi noſtri, minus tangunt & angunt pecto-
ra. De patria minime. Nõ enim exiguum hoc, quod
Cimbria coercet, quod Oceanus cingit, neque is lo-
cus vbi aerem primum hauſit, vbi infantia eius vagi-
it, ſed vniuerſus orbis, illius aliorumque mortalium
patria eſt, Socrate teſte, qui interroganti cuiatem ſe
ferret? Mundanum reſpondit, licet vt ſacra teſtantur
eloquia, veriſſima & germana cœlum ſit. Atque vt
verum fatear, animus magnanimus non includit ſe
prædictis terminis, neque patitur ſe adſtringi ad cer-
tam terræ partem inſtar captiui, qui compede deuin-
ctus vno perſtat in loco: ſed cogitatione & ſenſu to-
tum hoc vniuerſum complectitur vt ſuum, quibus te
quoque, Ranzoui illuſtris, ſubſcripturum non dubi-
to. In bello, pergis, occubuit, & quidem a ſicariis per-
cuſſus clanculum. Quid? illene ſolus, & nemo ante i-
pſum? At miſerabili & mirabili mortis genere periit.
Scio & miſereor. Debuit autem tali genere fati. De-
buit, inquam. Lata ita lex eſt, quam fruſtra ſolicitant
acumina ingeniorum. Deus, qui cœlum quotidie vo-
luit & reuoluit, ſolem ducit & reducit: Deus qui tri-
ſtia ſubmittit & læta, & vt paucis concludam, qui o-
mnium rerum diſpenſator eſt (: peccatum excipio,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

cuius auctor diabolus:) tali illum, nõ alia, morte mo-
ri voluit, eius imperium alacres & pleno gradu ſequi
debemus, quemadmodum milites, qui in caſtris au-
dito viæ ſigno vaſa colligunt, audito pugnæ ſigno, de-
ponunt, animo, oculis, auribus parati ad omne impe-
rium. Sed hic paululum te attolle. quid illud miſera-
bile? cum omnia ad ſacoma trutinaris probe, mori &
interire. Mori autem & interire, vt hominibus, ita
etiam omni creaturæ commune eſt. Æterna enim lex
naſci & denaſci, oriri & aboriri. Totum hoc mundi
corpus adſpice. Ruet aliquando. Solem vide: defe-
cit ſæpe. Lunam: tabeſcit. Sidera; labuntur. Tranſi
ad aquas, flumina illa, quæ perennia dicuntur, alibi
pereunt, alibi alueum mutant & curſum. Si terram
intueris, quam immobilem referunt, motu concuti-
tur, & diluuie corrumpitur. Si regum regna: occidũt.
Si vrbes: harum vna emoritur, quando alia exoritur.
Quod ſi cadauera cœli terrarumque futura ſunt, & ad
interitum prædicta omnia deſtinata, quid doles, He-
ros generoſe, filium tuum? obiit ille nunc quidem, ſe-
quemur omnes. Ah quid dico obiit, abiit ſaltem, nec
periit, ſed præiit, nec occubuit ſed procubuit, nec a-
miſſus, ſed præmiſſus eſt per mortem in æternam pa-
triam, ad quam ſuſpiramus omnes, tendimus cuncti,
diuerſo tamen tempore, diſpari fato. Cur id? varia ad
eam via eſt, dura, leuis; longa, breuis; lata, anguſta,
quamuis vna eademque omnibus, vbi metam attige-
re, quies. Tuus filius per duram & breuem viam iſt-
huc peruenit, dum naturæ debitum, at ſceleri latro-
num indebitum, tranſuerberatus ſclopeto perſoluit.
Alios per vndas eo ducit Deus, alios per ignem, alios
alio modo, prout Maieſtati ſuæ libitum & lubitum.
Hæc cum ita ſeſe habeãt, Mecœnas optime, tuæ pru-
dentiæ & moderationis erit, remedia hæc propinata
admittere, deprompturus ipſe ex ipſo ſacrarum litera-
rum myrothecio ſalubriora, nec huic Dei voluntati
repugna-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

repugnare, neque immodico luctu & mœrore, quibus non tam leuantur mala, quam augentur, fruſtra te conficere. Vale, heros generoſe, meque nouum amicitiæ tuæ candidatum tibi commendatum habe. Datum in arce Epiſcopali Suaueſtedio, anno mirabili, *id eſt*, a partu Mariæ ſemper virginis octuageſimo octauo ſupra ſeſquimilleſimum, menſis Februarii die quarto & vigeſimo. Quo Imperator Rom. Carolus Quintus Gandaui in Flandria, anno M. D. in vitam venit: Et Franciſcum Gallorum Regem ad Papiam, anno M. D. XXV. deuicit, nec non Imperatoriam coronam Bononiæ a Pontifice Clemente VII. anno M. D. XXX. ſuſcepit. Et Imperium Ferdinando fratri, Anno M. D. LVIII. rurſum ceſſit.

HENRICVS RANZOVIVS, S. D.

PETRO LINDEBERGIO Roſtochienſi.

ETSI multarum rerum oneribus & curis, quemadmodum noſti ipſe, ita premor, clariſſime Lindebergi, vt reſpirare vix licitum: facere tamen nō potui, quin literis tuis, de obitu filii mei Friderici in Gallia cæſi, amantiſſime ad me perſcriptis conſolatoriis, breuibus reſponderem. Fuerunt enim illæ, cum propter multiplicia, quæ promis ad leniendum dolorem noſtrum remedia, tum propter ſermonis elegãtiam, tam gratæ, tam iucundæ, quam tui ſimilium nullę. Vtque illud planius intelligas, vbi Segebergam, quemadmodum certe nobis recepiſti, te conferes, gratos

nos experiere. Interim longum vale, & tumultuariam hanc reſponſionem æqui bonique conſulens, de me, quæ velis, omnia tibi pollicere. Sed heus tu, percommode occurrit epiſtolam obſignaturo, quod omiſſum dolerem. Pauca hæc Epigrammata, quo vna typis deſcribantur, reliquis addi peto: quæ pro tua prudentia loco iuſto inſeres. Iterum vale. Segebergæ, Anno Chriſti XXCIIX, ſupra milleſimum & quingenteſimum, Martii die ſexto.

LITERÆ PROFECTIONIS QVIBVS HENRICVS RANZOVIVS,

Vicarius Regius, miniſtrum ſuum in Galliam ablegatum, vt de cæde filii inquirat, inſtruxit.

SEreniſſimæ Regiæ Maieſtatis Daniæ ac Norwegiæ, &c. in Ducatibus Sleſuigæ, Holſatiæ, Stormariæ & Dithmarſię locum tenens, Conſiliarius & Pręfectus arcis Segebergæ, Ego Henricus Ranzouius, Ioannis filius, vniuerſis & ſingulis, præſentes literas viſuris, lecturis, vel audituris, cuiuſcunque ſtatus conditioniſve fuerint, poſt officiorum & beneuolentiæ meæ oblationem, notum facio: præſentis ſcripti exhibitorem, miniſtrum meum Hermannũ Wolffium, in Lotharingiam, ad Illuſtrem & Generoſum Dominum Chriſtophorum, Baronẽ de Bedſtein, &c. cauſa filii mei Friderici Ranzouii, nuper in Gallia a ſicariis per inſidias interemti a me ablegatum eſſe. Vt igitur dictus meus miniſter iter hoc inſtitutum, abiẽs reuertenſq; tanto celerius ac tutius perficere queat: omnes ac ſingulos, quibus præſens ſcriptum exhibebitur,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

bitur, ea, qua par eſt, diligentia ac ſtudio rogo: vt illi non ſolum per regna, ditiones, ac territoria ſua, liberum & ſecurum concedãt tranſitum: ſed etiam quacunque re poterint, iuuent ac promoueant. Tantundem, vel eo amplius, petitionem meam admittentibus me debere profiteor, atque libentiſſime præſtiturum polliceor. Ad fidem conciliandam præſenti ſcripto, ſigillo id meo muniui, propriaque manu ſubſcripſi. Actum Segebergæ, XXIIII. Martii, anno LXXXVIII.

HENRICVS RANZOVIVS

AD

ILLVSTREM ET GENEROSVM Dominum Chriſtophorum, Baronem de Bedtſtein, alias Baſſompierre, Sereniſſimi Regis Galliarum exercitus Ducem ſupremum, &c.

ILluſtris ac Generoſe Domine, D. ſumma obſeruantia colende: cum non ſolum a miniſtris meis mihi ſit relatum, ſed etiam ex literis vltro citroq; miſſis cognouerim: quanto ſtudio quantaque diligentia Celſitudo tua, id egerit, vt in latebris abditum corpus filii mei Friderici, a ſicariis nuper in Gallia ſcelerate trucidati, ſit recuperatum, ac in Celſitudinis tuæ, domicilium Haruuæ in Lotharingiam tranſlatum: ſane ea, qua maxime decet, ſubiectione, Celſitudini tuæ, hoc nomine ago gratias: ac me viciſſim ad quæcunque officia præſtanda Celſitudini tuæ reuerenter & ſubmiſſe offero. Quantum ad defuncti filii corpus attinet: nolim hoc per tantam locorum intercape-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

dinem traduci, præſertim hoc turbulento rerum ſta-
tu: ſed potius ibi, vbi Deus opt. Max. ipſi finem vitæ
præſtituit, ſepulturæ mandari. Quocirca maiorem
in modum a Celſit. T. ſubmiſſe peto: vt corpus exan-
gue, in vrbis Lotharingiæ Nancei primario templo,
quo Duces ac Comites locum ſepulturæ habent, hu-
mari clementer procuret. Mitto Celſ. tuæ inſcriptio-
nem marmoreo monumento incidendam. Illud in-
ſertum templi muro, in memoriam filii, iuxta ſepul-
crum reponi cupio. Quod vt fiat, ſi mandauerit cle-
mentiſſime Celſit. tua, maximo beneficio me affece-
rit. Sumtus ad eam rem impendendi, nempe 300. co-
ronati, plus minus, Celſ. T. ſubminiſtrabuntur ex ſti-
pendio regio, quod Friderico filio per Sereniſſimum
Regem Galliarum ſoluendum reſtat. Quod ſi vero id
tardius numerabitur: ſubmiſſe peto, vt Celſ. T. pecu-
niam in eum, quem dixi, vſum conuertendam expo-
nere velit, meq; certiorem facere, quo in loco perſol-
ui a me debeat: num Lutetiæ, vel Nanceæ? Simulac
enim hoc ſciuero: dabo operam, vt Celſ. T. bona gra-
tia per mercatores reſtituatur. Secretario Celſ. T. vi-
ginti coronatos dari: ac reſiduum quod erit, ex ſum-
ma deſtinata ſumtibus funeris Eccleſiæ, in qua Fride-
ricus filius ſepelietur, dicari, cupio: Reliquum eſt, vt
Celſ. T. ſummo ſubiectionis ſtudio obteſter: apud Ge-
neroſum & Illuſtrem Dominũ de Gadagnie, Domi-
num de Beau Regardt diligenter vt inſtet: quo ſicarii,
qui per inſidias filium meum trucidarunt, ad ſuppli-
cium capitale pertrahantur. Hoc etiam peto: vt ad fi-
lium meum ſpectantes equi, quam primum in Ger-
maniam reducantur. Pluribus verbis a Celſ. T. hoc
contenderem: niſi perſuaſum haberem: memoriam
amicitiæ, qua me ſibi deuincire placuit Oenoponti,
cum Dux Holſatiæ Adolphus apud Imperatorẽ Ca-
rolum V. ibidem commoraretur, apud Celſ. T. non-
dum prorſus eſſe exſtinctam: atque priſtinæ erga me
bene-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

beneuolentiæ recordatione, locum petitioni meæ non grauate illam tributuram. Filii fato accidit, quo minus tum Regiæ Maieſtati, tum Celſit. T. operam ſuam promtiſſime, vt conſtituerat, nauare potuerit. Ego ſi quam nactus fuero occaſionem, Celſit. T. obſeruantiam & ſtudium meum declarandi: amplectar eam cupidiſſime: nec patiar a me requiri vllum officii genus, quod non libentiſſime reddam debitum, vt receptum eſt. Adiunctas literas, vt Celſ. T. ad dominum de Gadagnie prima quaq; occaſione iubeat perferri: & arborem Genealogicam familiæ noſtræ, in mei filiique memoriam conſeruet, ſubmiſſe peto. Hiſce Celſit. T. protectioni diuinæ reuerenter commendo. Datæ, ex arce Segeberga, XXIIII. Martii, Anno M. D. LXXXVIII.

EPITAPHIVM FRIDERICI RANZOVII.

FRiderico Ranzouio, Henrici filio, Archidiacono & Canonico Sleſuicenſi, ætate tenera, in aula Electoris Auguſti educato, Latinæ linguæ non ignaro, cum quinque expeditionibus interfuiſſet: Primæ Colonieſ̃i, ſecutus Ioannem Caſimirum Palatinum, Anno M. D. LXXXIII. Secundæ Liuonienſi, verſus Oeſeliam & Arnsburgum, cum Regio Danico Admiralio, Anno M. D. LXXXIIII. Tertiæ Gallicanæ, Duce Erneſto de Mandeſchlo, Anno LXXXV. Quartæ Belgicæ, Anno LXXXVI. in qua vnius turmæ equitũ ductor fuit: Quintæ Gallicanæ & ipſi, Anno 87. in qua Regis Henrici III. partes ſecutus, & nõ procul a Champeraulx a ſicariis globo aliquoties ex inſidiis traiectus [a] periit: Henricus parens, qui

[a] *Obiit A. Chriſt.* 1587. 29. *Nou.*

Catharina filia[a] in Dania: & Catharina ex filia Oligarda, nepte in Germania:[b] & hoc Friderico filio natu tertio in Gallia: nec non duobus fratris ſui Pauli filiis, Ioanne[c] in Polonia, &[d] Daniele etiam in Gallia, ſpatio vnius anni, orbatus eſt. Senex Iuueni, mutato naturæ ordine, ſummo animi dolore affectus, minime opinatum hoc monumentum ſacrauit.

a *Obiit A. Chriſt. 1587. 20. Maii.*
b *Obiit A. Chriſt. 1588. 20 Ianuar.*
c *Obiit A. Chriſt. 88. 23. Ianuar.*
d *Obiit A. Chriſt. 1577. 24. Nou.*

LITERÆ PVBLICÆ FIDEI, AB HENRICO III. REGE GALLIÆ

liæ datæ Henrici Ranzouii Regii Danici Vicarii miniſtris: qui vt exſtinctum corpus Friderici Ranzouii filii ſui in Germaniam deportarent, erant deſtinati.

NOs Henricus, Dei gratia, Rex Franciæ, &c. notum facimus omnibus locumtenentibus, generalibus, adminiſtratoribus, prouinciarum præfectis, prætoribus, iudicibus, aut horum legatis, conſulibus & ſenatoribus, excubitoribus portuum, pontium & viarum, & præterea vniuerſis & ſingulis præſens ſcriptum viſuris: Cum nos præterito tempore, proſequendi ac expellendi peregrini exercitus cauſa, qui regnum noſtrum inuaſerat, arma ſuſceperimus, & Molinum verſus nos contulerimus: Fridericuſque Ranzouius, Regis Daniarum, fratris ac cognati noſtri dilectiſſimi Vicarii in ducatibus Holſatiæ, &c. filius, qui noſtras partes ſecutus, apud Generoſum Dominum de Schonberg, Comitem de Nantueil, ac noſtrorum tribunum militum, operam ſuam militarem nobis aliquandiu præſtitit, in hac expeditione ſit exſtinctus, ipſiuſque corpus in æde ſacra oppiduli Couleuure

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

leuure ſepulturæ ſit mandatum: Parentes vero a nobis ſubmiſſe petierint, vt faceremus ipſis poteſtatem, exſtinctum corpus e ſepulcro rurſus tollendi, ac in Holſatiam ad ſepulturam maiorum tranſportandi: huic ipſorum petitioni refragari noluimus. Quocirca ordinamus & mandamus, vigore præſentium, vt dicti Dn. Ranzouii corpus rurſus ibi, vbi in oppido Couleuure ſepultum eſt, effodiatur, & ex regno noſtro in Ducatum Holſatiæ tranſvehatur. Ideoque non ſolum currui, funeri vehendo deputato, ac itineris comitibus numero ſex armatis, ad deductionem eiuſdem deſtinatis, abſque omni impedimento, liberam viam, tranſitum ac iter permittetis: ſed potius quacunque re poteritis, eos iuuabitis. Volumus etiam, vt ipſis neceſſaria in itinere, pro iuſto pretio ſubminiſtrentur. Hoc mandato noſtro eſt conſentaneum, cui vt ea, qua par eſt, ſubmiſſione morem geratis, præcipimus. Datum Lutetiæ Pariſiorum, xxix. Martii, Anno LXXXVIII.

ſignatum

Henricus

Ad mandatum Regis

Brulardt.

IONATHAS GVTSLOBIVS

PROVINCIALIS CANCELLA-
rius Sleſuigæ & Holſatiæ:

HENRICO RANZOVIO
Regio Danico vicario, S. P. D. officioſiſſ.

QVæ ſuperioribus diebus ſparſa fuit fama Magni-
fice & Nobiliſſime vicarie regie, Domine & Pa-
trone perpetua ſummaque obſeruantia colende, de
obitu filii, in militia ſuſcepta cæſi, viri ſane nobiliſſi-
mi & fortiſſimi, ac virtutis bellicæ, eiuſdemq; vſus at-
que experientiæ, qua ſuæ familiæ maiores claruerunt,
æmuli ſtrenui & ſtudioſi: illam ego famam hactenus
vanam vt opinatus fui: ita vaniſſimam exſiſtere, vehe-
menter exoptaui. Nam cum repetita conſuetudine,
pluribus occaſionibus propoſitis, Dominum Fride-
ricum Ranzouium ea vi ingenii præditum perſpexiſ-
ſem: vt ſpem conceperim de eo: quam fratres in to-
gata vita nominis celebritatem obtinerent, hanc mi-
litaribus illum ſtudiis ſibi conciliaturum: difficulter
potui, & inuitus volui illam mihi ipſe ſpem præcide-
re. Ac hinc quidem ægre admiſi incertis auctoribus
iactatos rumores ſiniſtros: quod his terris, harumq;
commodo & ſalute, tantos viros ſeruari, atque ſuper-
ſtites diu eſſe: plurimum intereſſe, nullo iudicii erro-
re ſtatuerem. Sed certum iam eſt, occubuiſſe virum
ſummæ ſpei. Eſt profecto quod doleat non patria ſo-
lum: ſed vicinæ prouinciæ etiam, nationeſque exter-
næ: quibus & conſilio & opera vtiliter profuiſſet o-
lim,

lim,ætate confirmata Magnificen.tuæ,vtpote patris, atque nobiliſſimæ matris, lectiſſimæ prudentiſſimæque fœminæ, dolorem & luctum, quin ex meo affectu æſtimare queam : non ita ab omni humanitate ſum alienus. Sed quam ille dolor eſt acerbiſſimus: tam ei ſuperando,vobis communiter generoſitatem naturæ præſtantiſſimam eſſe inſitam, meminiſſe poteritis. Manibus excellentiſſimi viri qui parentabunt vobiſcum mœroris ſocietate:non deerunt.Ego mortuum, quod viuum nouerim, lugeo : & parentibus, ac paucis aliis cōcedo, quin his dolore ſim proximus. Verumenimvero dolorem omnium, quos hic funeſtus nuntius afflixit,moderatum eſſe conuenit. Nam in ſuſcepto vitæ genere,ex hac ærumnoſa vita euocati, quo fato interierint, non adeo ſpectandum eſt. Quin potius quod animis & voluntate ſemper fuerint conſociati cum Eccleſia vera Chriſti:ſuiſque ſtudiis & actionibus, pietati & honeſtati conſentaneis, veros ſe Dei cultores declarauerint atque comprobarint,repetenda eſt recordatio. Hæc efficaciſſimam propinquis ſuperſtitibus, & ſuorum deceſſum luctu proſequentibus,præſtabit conſolationem. Statuere enim citra dubitationem debebunt: pietati deditos, quicunque caſus inopinatus eos opprimat,Deo curę eſſe : atque tum vel maxime,cum a vita deſeruntur mortali: quam æterna ipſe æternus ſe commutaturum ſancte promiſerit. Temperabit autem ſibi Magnificētia tua ſingulariter,vt deſiderium filii viris bonis erepti æqua mente ferat,vel hanc ob cauſam : ne ingraueſcentem ætatem, eamque maximis grauiſſimiſque laboribus continua ſerie ſeſe excipientibus fractam,nimium indulgendo recenti ægritudini,grauius offendat,ſeque dolorum cruciatu prorſus conficiat,maximo Reipub.& multorum priuatim incommodo. Eſt Deus Opt.Max.vita noſtra,eiuſq; conſeruator : quam diu exigere eam in hoc ergaſtulo nobis

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ſalutare iudicat. Noſtram ſtationem, ſuo arbitrat
cum meliore commutare quando placet: & ratio
quidem modoq; ipſi placente: nulla ratione, nec re
ćte refragabimur. Acquieſcat itaque Magnificē
tua & animo ſuo ſi dolorem penitus eiicere nequ
quod quidem patri φιλοστοργοτάτῳ graue fuerit, leniat
lum, concepta fiducia emigrationis factæ per filium
pietatis virtutiſque ſtudioſiſſimum, ex mortali, in æ
ternam vitam: ac cogitatione, quod mortalem gen
erit: & florentem militari conſpexerit dignitate: no
non illius memoriam dignitatis ipſe ad poſteritate
tranſmiſerit. Deum precor vero cordis affectu, ve
robur animi inſitum Magnitudini tuæ exſuſcitet &
proferat, quod ad vim curarum & ſolicitudinis vin
cendam fuerit par, ac Magnitudini tuæ longa vit
incolumis atque vegetæ ſpatia tribuat. Ceterum Ma
gnitudini tuæ me benigniſſime complectendum &
ornandum officioſiſſime commendo. Datæ Sphe
nopoli Cimbrorum, pridie Cal. April. Anno Chri
Ieſu M. D. LXXXVIII.

HENRICO RANZOVIO
PRODVCI CIMBRICO
S. D.

IONATHAS GVTSLOFF. D.

VEritatem ſignificationis, de Sereniſſimi Regis,
Domini noſtri clementiſſimi obitu: Magnifice
Vicarie Regie Domine & patrone plurimum obſer-
uande: confirmarunt magnificentiæ tuæ literæ, bene
mane hoc ipſo die mihi redditæ. Commutauit qui-
dem

dem Sereniſſimus Regnum pie , iuſte clementiſſimeque hic adminiſtratum ſumma cum laude ad poſteritatem nullo vnquam tempore intermoritura: cum regno cœleſti & æterno, cuius modo poſſeſſione beatus fruitur , inter Reges Eccleſiæ nutritios & defenſores, Ioſaphat, Ezechiam, Ioſiam, Conſtantinum, Theodoſium, Carolum Magnum, Ludouicum Pium, Chriſtianum Tertium, &c. Nobis, quos ſuperſtites reliquit ſubditos & miniſtros, biennium funeſtum necdum exactum, luctu nouo effectum eſt acerbius. Quem vt leniat Deus, noſtri miſertus, iuſta indignatione aduerſus nos licet accenſus, toto pectore oro. Idem pœnas meritas a nobis & vniuerſa Germania quas imminere huic & aliis prouinciis Magnificentia T. pro ſua ſapientia non falſo auguratur, benigniſſime auertat , iudicii & conuentus prouincialis prorogationem, quæ cauſæ pariant , obſcurum non eſt. Capto conſilio cum decretum erit aliquid, Magnificentia T. vt ſciã, faciet. Illuſtriſſima Principiſſa clemẽtiſſime ſalutat Magnificentiam T. & coniugem teſtata verum animi dolorem ex nuntio luctuoſiſſimo conceptum : & quod hoc ſe ſolatium nunc efficaciſſimum, quod in rege collocauerit, ſecundum Deum, deſtituerit. Non ignara, inquit, ærumnarum & moleſtiarum, quę nos tantum non obruerunt mole ſua & varietate: a ſolo Deo conſolationem & auxilium exſpecto. Recordata fortunæ filii Magnificentiæ tuæ, qui in Galliis occubuit : mandauit mihi Illuſtriſſima ipſius Celſitas, ſuis verbis Magnificentiam T. & coniugem vtrumque parentem, vt benigniſſime horter, curis & mœrori vt modum ſtatuatis. Siquidem nihil proficiatur illis: præterquã quod nunc ſua Celſitas experiatur, ex languore & imbecillitate virium lætaliter ægra & decumbens , etiamnum, incerta ſpe recuperandæ ſanitatis: ſiquidem nocte proxima luctandum ſibi fuerit acerrime cum

difficultate reſpirationis, poſt remiſſionem morbi...
uiculam præcedẽtibus diebus ſenſu perceptam. H...
mandata vt & ſequentia, ab Illuſtriſſima Principe...
cepi lectulo aſtans. Significat per me, circiter C...
Maii Dominum Landgrauium fratrem venturum...
Reinbeck: id ſe ex literis recens acceptis, comper...
habere. Cupidiſſimum colloquii cum Rege, illa o...
caſione præſentiæ magno dolore affectum iri co...
git: illud ſibi iam negari. Spem cõmunicationis co...
ſilii, in rebus dubiis de Magnificentia T. fouent Illu...
ſtriſſima mater & Illuſtriſſimus filius. Excuſation...
de non miſſis literis, præ animi mœrore, benigni...
me admiſit Illuſtriſſima. Se quoq; quod non ſcrib...
excuſat. Hæc ſcribentem benigniſſime moneri...
rauit Illuſtriſſima quoque a Magnificentia T. vt e...
quirerem, quid fieri oporteat, pro publici grauiſ...
mique luctus teſtificatione, de campanarum imp...
ſione, paſſim in omnibus oppidis & vicis harum r...
gionum. Quod ſignificabitur, ad Illuſtriſſimam fid...
liſſime referam. Inſcriptiones monumentorum...
maximæ ſpei Filio debitæ, memoriam virtutis, quæ...
eo eluxit in eorum animis, qui ipſum coluerunt, int...
quos ego meum profiteor nomen, conſeruabũt, ſe...
uabuntur & illæ ipſæ a me accurate, vt ſcripta omn...
quæ mihi a M. T. obuenerunt. His in præſentia fin...
facio. Spirenſes literas & harum ſignificationes e...
ponam cum opportunũ videbitur, vel imperabitur...
Propitium Deum oro: vt Magnificentiam T. incolu...
mem nobis diutiſſime tueatur clementer. Chi-
lonio raptim x. April. Anno &c.
M. D. LXXXVIII.

***

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

EPISTOLA SERENISSIMI REGIS DANIÆ, FRIDERICI

Secundi, quam triduo ante mortem dedit

AD

HENRICVM RANZOVIVM

de obitu Friderici filii.

FRIDERICVS Dei gratia, Rex Daniæ, &c.

NObilis, præclare, ſincereque nobis dilecte, filium tuum Fridericum in Gallia mortem oppetiiſſe, non ſine animi perturbatione audiuimus. Si Deo ita viſum fuiſſet, ſane diuturniorem vitam ex animo ipſi optaſſemus. Cum autem huiuſmodi caſus fatales immutari nequeant: noſtrum eſt, Deo Optimo Maximo, qui vnicuique mortalium certum vitæ exigendæ terminum præfixit, liberam de illis ſtatuendi poteſtatem æquo animo permittere. Fati tamen infelicitas, quo interiit filius, quam nobis commutationem expreſſit regiam ac piam, quin teſtatam his tibi faceremus patri mœſto & conturbato, omittendum non putauimus. Te vero, ſincere nobis dilecte, beneuolentia regia proſequentes, Deo immortali conſolatione ſuſtentandum commendamus. Datum Anderſchouii, xxx. Martii, Anno Chriſti M. D. LXXXVIII.

***

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

EPISTOLA MARCI D[E] GAVIER EQVITIS, DOMINO D[E] Groſſone: ad Dominum de Schonberch, Comitem de Nantueil, Regis Galliæ magiſtrum Equitum, &c.

DOmine colende, in abſentia Domini de Beau Regardt, cum diuertiſſem ad eius domum i Champeraulx: agnati mei domini de Gadaignie lite ræ ibi allatæ ad me fuerunt: ex quibus perſpexi ipſum petere, vt negotium de D. Friderico Ranzouio ſuſci piat. Id ſane ego, ipſo abſente, non minori procura ui diligentia, ac ſi mea, & ipſius præcipue interfuiſſe Certo enim ſcio, Dominum de Beaux Regardt illud ita efflagitare, vtpote qui ad quælibet officia tibi præ ſtanda promtiſſimus exſiſtit. quemadmodum & ego tibi operam meam pro virili addico. Regi noſtro pedibus, copioſe tibi exponet, quanta fide hoc nego tium tractauerim. Non dubito, quin dominus Beau Regardt inſigniter doleat, quod Friderico Ranzouio haud alio officii genere gratificari potuerit. Vale. Datum Couleuure, IX. Aprilis, Anno M. D. LXXXVIII.

TESTIMONIVM CHIRVRGI COVLEVVRENSIS, DE vulneribus Friderico Ranzouio inflictis.

EGo Gebhardus Perret, Chirurgus ac tonſor (: oppiduli Couleuure:) notum facio omnibus, quos

præſens

præſens negotium concernit: me XXX. die Ianuarii, Anno LXXXVII. ex mandato magiſtratus mei, ad locum quendam ſpatio vnius miliaris hinc diſtantem fuiſſe profectum, cuiuſdam humani corporis inſpiciendi gratia, quod multis vulneribus fuit confectum. Corpore autem exangui producto, eſt cōpertum, capiti tria vulnera inflicta fuiſſe: primum in vertice, alterum in occipitio, tertiū in inferiore parte maxillę. Omnia hebeti gladio facta fuiſſe apparuit. Præterea aliud pectori: nec non adhuc alia duo, vnum ſiniſtro brachio, alterum lateri eidem, vtrumque vero pugione, inflictum fuiſſe, veriſimile viſum eſt. In cuius rei fidem, pręſens teſtimonium manus meę ſubſcriptione cōfirmaui. 9. April. Anno Chriſti .M.D.LXXXVIII.

CONSIGNATIO CONDITIONVM, QVIBVS DIONYSIVS Niſiers Lapicida pro nobili Friderico Rāzouio monumentum lapideum elaborandum ſuſcepit: & quantum pretii ipſi pro hoc perſolui debeat.

PVblice notum ſit, quod Dionyſius Niſiers lapicida, habitans in oppidulo Couleuure, volēs libere promiſit nobili viro Andreę Pleſſio, ſe intra menſem futurum Auguſti, elaboraturum lapideum ſarcophagum, ſex pedes longum & tres pedes latum, in æde ſacra oppiduli Couleuure collocandum, in quem Friderici Ranzouii corpus reponetur. Eiuſdem nomen ac cognomen, & quibus parētibus natus ſit, ſermone Gallico incidetur ſuperficiei: addito ſcuto, & in galea duobus cornubus bouinis, ac aliis conſuetis ornamētis plumarum: idque præfinito tempore, & impenſis

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

dicti artificis:ita tamen,vt ſcriptura ſupra indicata, in ſarcophago pingatur colore nigro. Mercedem conuentam,ſexaginta coronatos, Andreas Pleſſius apud nobilem virum Nicolaum Bartenbam, locum tenentem generalem in Couleuure,depoſuit: vt medietas in principio operis,reſiduum perfecto opere artifici Nicolao Niſiers perſoluatur: qui poſtea ſe integram ſolutionem accepiſſe per apocham cõfitebitur. Hæc omnia certo promiſit,ſub obligatione omnium ſuorum bonorum. Acta ſunt illa, & obſignatæ hæ literæ ſigno Regio,in caſtro oppiduli Couleuure,ante meridiem,nono die April. Anno M. D.LXXXVIII. In præſentia nobilium,Marci de Gauier Equitis,Domini de Groſone,& Chriſtiani de Ponte Equitis,tanquam teſtium:ex quibus Chriſtianus de Põte & Dionyſius Niſier, cum ſuſcribere non potuerint, ſubſignauit Bekelen.

HENRICO RANZOVIO, REGIO DANICO Vicario,

IONATHAS GVTSLOBIVS, PROuincialis Cancellarius Sleſuigæ & Holſatiæ: de obitu Friderici II. Regis Daniæ, &c. nec non Friderici Ranzouii.

Epiſtola paulo alia quam ſuperior.

Veritatem diuulgatæ ſignificationis, de ſereniſſimi & potẽtiſſimi Daniæ,&c. Regis Frederici II. Domini noſtri clementiſſimi obitu; Magnifice Vicarie Regie &c. cõfirmarunt Magn. T. literæ, bene mane hoc ipſo die mihi redditæ. Commutauit quidem Sereniſſimus ſuæ Maieſtati in his terris diuinitus cõmiſſum,& pie,iuſte, clemẽtiſſimeque adminiſtratum regnum, ſumma Magn. tuæ laude, ad poſteritatem

nullo

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

nullo vnquã tempore intermoritura,cum regno cœleſti & æterno:cuius modo cõmunitate beatus fruitur,inter Reges Eccleſiæ nutritios & defenſores,Dauidem,Ioſaphatum,Ezechiam,Ioſiam,Cõſtantinum, Theodoſium,Carolum Magnum , Ludouicũ Pium, Chriſtianum III.&c. Nobis,quos ſuperſtites reliquit ſubditos & miniſtros,morte inclyti & fortiſſimi Principis Domini Adolphi patris , & magnæ ſpei filii D. Friderici, pariter Dominorum noſtrorum clemẽtiſſimorum,biennium funeſtum, ac necdum exactum, luctu nouo effectũ eſt acerbius.Quem vt leniat Deus noſtri miſertus,iuſta indignatione aduerſus nos licet accenſus,toto pectore oro. Idem pœnas meritas , a nobis,& vniuerſa Germania,quas imminere huic,& aliis prouinciis Magn. T. pro ſua ſapientia , non falſo auguratur,benigniſſime auertat. Illuſtriſſima Princeps Adolphi vidua,Domina Chriſtiana &c. clemẽtiſſime ſalutat Magn. T.& coniugem , teſtata verum animi dolorem, ex nuntio luctuoſiſſimo conceptum & quod hoc ſolatium efficaciſſimum , quod in Rege collocauerit, ſecundum Deum,ſe deſtituerit. Non ignara,inquit, ærumnarum & moleſtiarum , quæ nos tantum non obruerunt mole ſua & varietate : a ſolo Deo cõſolationem & auxilium exſpecto. Recordata fortunæ Friderici,filii Magn. T. qui in Galliis occubuit:mandauit mihi Illuſtriſſima ipſius Celſitas , ſuis verbis Magn. T.& coniugem, vtrumque parentem, vt horter:mœrori & curis vt modum ſtatuatis : ſiquidem nihil illis ipſa profecerit. Quinimo hoc contraxerit,vt ex languore & imbecillitate virium ſuarũ angorib.perpetuis debilitatarum,grauiter ægra iam decumbat,etiamnum incerta ſpe recuperãdæ ſanitatis: cum nocte proxima luctandum ſibi fuerit acerrime cum difficultate reſpirationis ,poſt remiſſionẽ morbi leuiculam, præcedẽtibus diebus ſenſu perceptam. Hæc mandata,vt & ſequentia,ab Illuſtriſſima Princi-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

pe accepi. Significat per me circiter Calendas Maii, Dominum Guilhelmum Landtgrauium Haſſiæ, fratrem, aduenturum Reinbecum: id ſe ex literis recens acceptis compertum habere. Cupidiſſimum colloquii cum Rege, illa occaſione præſentiæ: magno dolore affectum iri colligit: illud ſibi iam negari. Spem communicationis conſilii, in rebus dubiis, commodo ſuo, & filii Illuſtriſſimi Ducis Philippi, de Magn. T. fouet. Excuſationem de nō miſſis literis, præ animi mœrore, admiſit. Se quoque, quod non ſcribat, morbo impediri affirmauit. Propitium Deum oro, vt Magn. T. incolumitatem diutinam cōmodo publico patriæ, & priuato bonorum concedat clementer. Raptim Sphenopoli Cimbrorum, 10. Aprilis, Anno M. D. LXXXVIII.

HENRICVS RANZOVIVS AD ILLVSTREM ET GENEROſum D. Caſparum de Schonberch, &c.

ILluſtris ac generoſe Comes, Domine obſeruande, officia mea Gen. T. ſubmiſſe defero. Eandem celare nequeo, me literas, filii mei Friderici ſepulturam, ac monumentum huic applicandum concernentes, a miniſtris meis reuerſis, ea, qua decet, reuerentia accepiſſe ac perlegiſſe. Generoſitati tuę, pro ſingulari diligentia, tam indagādo filii mei mortuo corpore, quam eodem honeſte ſepeliendo præſtita, reuerenter gratias ago. Non minus mihi gratum accidit, quod in eos vſus, Gen. T. ccl. coronatos Andreæ Pleſſio mutuos dederit. Ad Nicolaum Damicium perſcripſi, vt hoc aurum exactū a D. Chriſtophoro Barone de Baſſompietre, Gen. T. reſtituat. Sin minus, idipſum ad Gen.

T. fra-

T.fratrem mittẽdum Lipſiam verſus deferri curabo, certior factus, cui id Gen. T. numerari velit. Epitaphium filii mei Parienſe, hiſce literis adiunctum Gen. T. officioſe trãſmitto: cum mihi inprimis probetur. Proinde perofficioſe peto, vt illud lapidi ſepulcrali incidatur. Hoc mihi nihil gratius futurum eſt. Non male enim illud congruit cum Epitaphio a me facto atque eo etiam eſt elegantius. Cupio ſub illo lapide filiũ meũ requieſcere, & exſpectare glorioſum illũ nouiſſimum diem, quo piis vniuerſis æternæ beatitudinis poſſeſſio tradetur. Iterum peto perofficioſe, vt Gen. T. diligentiſſimam inquiſitionem inſtitui mandet, qua nefarii iſti latrones, quorum inſidiis eſt circũuentus filius, indagentur, & ad ſupplicium meritum pertrahantur, vel èo ipſo irrogandum loco, vbi filium globo æneo traiecerunt, vel extra portam oppiduli, in quo filius humatus eſt. Sumtus, qui eam in rem impendẽtur, ſumma cum gratia Gen. T. reddam. Si quid inſuper officii a me viciſſim proficiſci poterit: faciam, ne vnquam Gen. T. in me vel ſtudiũ, vel operam deſideret. Noui his locis occurrit nihil: niſi quod sereniſſimus Rex Danię, IIII. Aprilis diem ſuum obiit. Luctum grauiſſimũ inde cõtractum mitigat ſubditis, cõcepta ſpes de Regię ſuæ Maieſt. filio Chriſtiano IIII. paterna veſtigia hunc ſecuturũ, aſſerta iuſtitia, & laude amoris atq; clementiæ erga ſubditos expetita. Dãtiſcani, Rigenſes ac Pruſſiæ ordines, Regi Poloniæ electo Sigiſmundo, Sueciæ deſignato, conſuetum homagium præſtiterunt. Rex e conuerſo ipſorum priuilegia confirmauit. Deo omnipotenti Gen. T. diu incolumem tuendam commendo. Datæ Segebergæ, 14. Aprilis, Anno Chriſti,

M. D. LXXXVIII.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

EPITAPHIVM FRIDERICI RANZOVII, IN OPPIDVLO Galliæ Couleuure apud Bituriges ſepulti, per Sorboniſtas Lutetiæ Pariſiorum factum:

FRIDERICVS RANZOVIVS
HOLSATVS, PATRE NATVS NOBILISSIMO ET AMPLISSIMO VIRO HENRICO RANZOVIO, SERENISSIMI DANIÆ REGIS CONSILIARIO, ET IN HOLSATIA LEGATO, DOMINO HÆREDITARIO IN BREDENBERCH ET DRAKENBORCH, *&c.*

PATRIS NEMPE FORTISSIMI GENVINA VIRTVTE FILIVS,
FAMILIÆ COLVMEN, PATRIÆ LVMEN,
EQVITVM SVB COMITE BASSONPIERRO MAGISTER,
DVM SECVNDA CHRISTIANISSIMO REGI GALLIARVM STIPENDIA MERET, ET FVGATIS HOSTIBVS RARIORI COMITATV, CASTRIS LONGIVS ABSCEDIT,
NATVRÆ DEBITVM LATRONVM SCELERI PERSOLVIT.
ET MORTALIS CORPORIS MORTALES EXVVIAS CVM STOLA COELESTI COMMVTAVIT.

EAS

EAS PER MAGISTRATVM HORVM LOCORAM HONORIFICE COLLECTAS, ET POSTEA A NOBILISSIMO VIRO ANDREA PLESSIO COGNATO COGNITAS,
MOERENTES AMICI HVIC TVMVLO MANDAVERE,

Patria procul, patre procul,
Procul ſepulcris paternis.
An hoc ille infelicior?
Non eſt, non eſt, viator.
Cur?
Fortibus & piis omne ſolum
Vt patria eſt, ita ſepulcrum.
Et hoc ſi didiciſti,
Viator, abi.

ILLVSTRIS AC GENEROSVS COMES D. CASPAR de Schonberg, &c.

AD

HENRICVM RANZOVIVM *Regium vicarium.*

NObilis ac magnifice Domine Pręſes, qua ratione filius tuus, infelici prorſus caſu, p nefarios quoſdam latrones ſit interemtus: id procul dubio ex literis meis, miniſtro tuo a me traditis, cognouiſti. Sane hunc triſtem caſum ita eueniſſe, grauiter doleo. Cuperem rem aliter cecidiſſe. Non ita pridem Pleſſius, cum miniſtro meo, ad locum, vbi filius tuus iacuit, occiſus, ſeſe contulit. Corpus exſtinctum, cum ſolénita-

tibus iuris ſolitis ſublatum, ita affectum eſſe deprehenderunt, vt impoſſibile fuerit, illud inde alio tranſportari. Curarunt igitur, ita neceſſitate poſtulante, vt id in vicina quadam æde ſacra, prope primariá aram honeſte tumularetur. Si pręter lapidem ſepulcralé aliud quippiam in memoriam filii erigi voles: facies me de eo certiorem. Illud enim non ſolum primo quoq; tempore effectum reddi curabo: ſed etiam argentum, quo ad eam rem opus fuerit, perlubens ſubminiſtrabo. Proculdubio Pleſſius tibi rem omnem, vt geſta eſt, coram pluribus exponet. Si præterea alio in genere tibi gratificari potero: ſemper promtum ac paratum me experiere. Datum Lutetiæ Pariſiorũ 16. Aprilis, Anno Chriſti M. D. LXXXVIII.

ANDREAS PLESSIVS, NOBILIS HOLSATVS,

ad

HENRICVM RANZOVIVM,

de nece ac ſepultura filii ſui Friderici.

NObilis ac generoſe regie Præſes, nolo Gen. T. latere, me ſeptimana quinta ante nundinas Chilonienſes, ad Balthaſarem Alefeldium generũ tuum, & Theodoricum Blomium dediſſe literas, quib. cum filio tuo Friderico, cui Deus ſit propitiꝰ, quomodo actum ſit, expoſui. Reſponſum Gen. T. iam pridem expectaui, vt quid de exſtincto corpore fieri velit, ſciré. Illud cum nondum acceperim, intermittere non potui, quin quo fine is vitam clauſerit, hiſce literis Gen. tuæ breuiter commemorarem. In Gallia, apud Bituriges, hoſtem copiis ſuis feſtinanter inſequi ſtatuit

magiſter

magiſter equitum, exercitus Duce ſupremo Domino de Bedtſtein abſente, quod ex morbo tunc decumberet. Fueramus Fridericus & ego alias magiſtro equitum præſto. Tunc vero conſcenſo equo, & adiuncto ſibi comite puero ſuo, Fridericus in ſyluas vicinas ſe contulerat. Sæpe idem alias fecerat. Quæ cauſa fuit, tum Mareſchallo, tum mihi, Fridericũ, quod incautius feras atque volucres crebro inſectaretur, rogandi: ne temere per loca minus tuta vagaretur, ſeque in vitæ diſcrimen coniiceret. Obtulit ipſi aliquoties Mareſchallus, ad id euitandum, x. atq; xx. etiam ſclopetariorum præſidium. Sed eam animi præſentiam oſtendit Fridericus, vt cum paribus, obuiam vbiuis locorum factis, congredi non expaueſceret. Idcirco minus ipſum mouerunt admonitiones, & periculi propoſiti denuntiationes. Cum vero noſter exercitus progrederetur, prope Lacerittum vicum traiiciens Ligerim, in pagum Laurei dictum tridui itinere iam venerat, necdum ad illum ſe recipiente Friderico, ego impatientia deſiderii longioris, cum miniſtris Fridericum paſſim inquirere non ceſſaui. Exiſtimauimus omnes, eum apud equites hærere: ſed falſo. Ideoq; perreximus ad Elſium ſupremum locum tenẽtem ſiue Legatum Regis, quæſitum, numnam in eius caſtris commoratus fuiſſet. Hoc negantem rogauimus, comites, qui retro nobiſcum equitarent, ipſius Friderici inueſtigandi gratia, ſi forſitan de via aberraſſet. Sed locumtenens propoſitum noſtrum improbauit, quod prætenderet, toti exercitui inde impendere periculum a ruſticis: tum etiam metuendũ eſſe, ne currus præſidio deſtituti diriperentur: ac Fridericum forſitan ex inſidiis nefarie interfectum, & in paludem demerſum, difficulter repertum iri. Interrogati miniſtri, hæc vniuerſa Generoſ. tuæ fuſius enarrabunt. Tranſmiſſo rurſus Ligeri, in nauiculatores incidimus, ſignificantes rumorem conſtanter

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ſpargi, nobilem tormento æneo traiectum eſſe, q
quadraginta equorum ductor fuerit. Hoc audito,
go, & Friderici miniſtri, cōcitatis equis iterum ad
premum locumtenentē reuertimur, petentes, vt n
bis quinquaginta equos adiūgat comites: & pro
tentes, daturos nos operam, vt incolumes reducā
Ille ſerio ſuadet, ne palantes in diuerſa ſecedamus.
tiamſi, inquit, veſtrum mille forent equites, ad int
necionem omnes cæſi occumbent. Nec vana erat
prædictio. Copioſus enim non procul ab eo loco n
merus erat ſclopetariorum, qui poſt Regis diſceſſu
prædationibus inhiabant. Quin & gubernatore
Laceritti conuenimus, de 200. ſclopetariis cōced
dis, quibus equum honorarium promiſimus. Sed n
que illos impetrare potuimus. Coacti itaque ſum
cum equeſtribus copiis progredi tantiſper, do
aduenit Mareſchallus, qui Regiæ Maieſtati adfuer
Hic re omni cognita, ſane Friderici cædem perac
be tulit: & me inſtante, ad Gubernatorem eius lo
& ad Regiæ Maieſtatis ſtabuli præfectum, qui n
procul inde caſtrum ſitum habebat, ac ad alios no
les, vicina loca incolentes, de Friderico inueſtigan
literas dedit. Apud Regiam Maieſtatem præter
interceſſione ſua effecit, vt edicto hominibus eius
ci, nec non rerum capitalium iudicibus præcepe
ſiue viui, ſiue mortui Friderici reſtitutionem. Ita
diuerſis in locis quæſitus Fridericus, tandem in pal
de quadam, parum diſtante a magno lacu, a pago
ro Laurei vnico miliari, ramis contectus eſt inuent
Iudices eius loci, adhibitis ſolemnitatibus iuris co
ſuetis, trucidatum produci curarunt. Conuenerat
eo multi viri equeſtris ordinis, cum Regiæ Maieſta
ſtabuli præfecto, ac Comite quodam, qui exſtinctu
corpus per Chirurgum lotum ac purgatum aſpexe
runt. Quot vulnera corpori inflicta apparuerint, e
Chirurgi documento patet. Poſt inſpectionem
corpus

corpus currui impoſitum, ad ædem ſacram in Comitis oppidulo Couleuure ſitam deportarunt. Ibi iubente Comitis vxore, indutum interula munda, ac linteamine inuolutum, debita ſolemnitate in Sacello quodam prope chorum tumularunt. Omnes vicini Nobiles in eo elaborarunt, vt latrones, quos expiſcati ſunt, caperent. Sed horum duo fuga vitæ conſuluerunt, vxoribus & liberis deſertis. De reliquis ſociis cædis adhuc non conſtat; niſi quod narratur, plures eorum exſtitiſſe. Peracta ſepultura, Regius ſtabuli præfectus, ceterique ordinis equeſtris viri, Mareſchallum de omnibus rebus fecerunt certioré: quod ex literis, quas miniſtris tradidi, eſt manifeſtum. Miniſtri quoque Friderici, e ſuo numero, ad Mareſchallum Lutetiam Pariſiorum, vnum ablegarunt. Decreuerunt enim corpus defunctum in patriam traducere: eumque in finem literas ſalui conductus a Regia Maieſtate petierunt. Has in diem decimumquintum miniſter Lutetiæ detentus, tandem Calendas Aprilis obtinuit. Conceſſerat enim Regia Maieſtas in monaſterium quoddam. Hinc tardius illæ ſunt ſubſcriptæ. Secundo Aprilis, ego, cum dicto miniſtro, ad locum ſepulturæ ſum profectus. Mareſchallo enim conſultum videbatur, vt ipſe me iſthuc reciperem, quod ſane feci perlubens. Si enim vniuerſæ Ranzouiorum familiæ officiis meis commodare poſſem, neutiquam id recuſarem. Tuto autem Procedere non licebat, abſque ſaluo conductu. Nam viæ adeo erant infeſtæ, vt ne quidem mercatores, citra ſaluum conductum, iter ſecurum haberent. Egimus itaque cum veredario Regio, omnium viarum gnaro, vt nos, pacta mercede vigintiquinque coronatorum, ad oppidum Burſii deduceret. Eo vix ab incurſionibus ruſticorum ſalui peruenire potuimus, quod Germanis eſſent infenſiſſimi. Alteri homini ſex coronatos ſoluimus, quod nobis viam

per locum paluſtrem commonſtrauerat. Diſtat L
tetia Pariſiorum iſthinc, quo tendebamus, octuag
ta miliaribus Gallicis. Incidi ibi forte fortuna
quendam præfectum mihi probe notum, qui m
omnes circumſtantias corporis defuncti retulit:
colorem veſtium ac pilei, atque ocrearum form
deſcripſit. Antea enim ſubdubitauerant nonn
Friderici corpus eſſe, quod honore ſepulturæ affe
fuit. Idem præfectus, & alius quidam, cui aliquan
lum nummorum dabam, indicabant, quorſum
ctores cędis ſe ſubduxiſſent, & quo pacto facinus
perpetraſſent. Proinde ſtatim acceſſi Comitis c
iugem, eique reuerenter gratias egi, pro hon
quem ipſa & maritus D. Comes mortuo corpor
hibuerant. Auxit beneficium eadem, currum
rens, quo corpus, :: modo per graueolentiam
poſſet, ad Ligerim vſque deportaretur: qui fluuius
de VII. miliaribus diſtat. Contuli me etiam ad
minum oppiduli: petiique vt mihi corporis effo
nem ac auectionem concederet. Quod facile o
neri a ſe paſſus eſt. Ipſemet enim mecum ad lo
ſepulturæ profectus, iudici mandauit, vt corpus
hibitis ſolemnitatibus iuris effoſſum, mihi trade
Ei mandato ſequenti die obtemperatum eſt. Ac
ſitus & ipſe in ædem ſacram, a ſarcophago ligneo
egeſtam ac remotam terram eſſe deprehendo:
patefacto, apparuit Fridericus nitida interula in
tus, ac linteamento obuolutus, probeque lotus.
midia vero pars faciei, naſus, capilli, ac barba tan
agnoſci potuerunt. Ceteræ enim partes capitis
exſtabant: niſi quod oculus loco ſuo excuſſus a
reſceret tamen, & guttur eſſet ſauciatum. Cutis c
poris ac pedum atrum contraxerat colorem. F
ris exhalantis grauitas ea fuit, vt adſtantes haud
rent. Comparaueram duo linteamina, cera & p
peruncta, quibus corpus inuoluere conſtitueram
ſarc

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ſarcophagum item plumbeum & ligneum, ſed abductionis conſilium mutandum fuit, ob ingraueſcentem indies ex cœpta putrefactione odorem ingratum: etſi iam egeram cum certo homine in oppido Barſii habitante, vt ad vicum Laceritti corpus veheret. Ruſticorum operam requirere ibi non licebat. Quin nobiles nos monuerant, quo noſtræ ſalutis exactam ac diligentem haberemus rationem. Germanis enim equitibus, propter damna ſupra hominum fidem illata, illos eſſe infenſiſſimos. Interim nihilominus cum præfectis iudicii certis conditionibus pactus ſum, vt Generoſitas tua corporis Friderici quocunque tempore compos fieri queat, ſi Generoſitas tua illud repetere volet. Proceſſus iudicii non caruit magna moleſtia. Exegerunt enim in illud adſcripti quinquaginta coronatos: ego opponebam, cognatum meum ab illius loci hominibus necatum eſſe, & me ne quidem bona pace ab ipſis impetrare poſſe documentum, complectens ſignificationem, per inſidias interfectus quo modo eſſet inuentus: præbituros mihi ipſos cauſam, deferendi rem omnem ad Regiam Maieſtatem. Hac comminatione tandem ab ipſis extorſi documentum: pro quo numerandi fuerunt iudicũ collegio v i i i. coronati: & famulo vnus. Iudicem ſeorſim donaui armorum Friderici parte: vt ſeuere perſequatur ſicarios. Chirurgus honorario mediocri contentus fuit. Cum litoglypho conuentionem inii, ſexaginta coronatorum pretium ſoluturus, vt paret lapideum monumentum, additis ei inſignibus & ſcriptura. Huius exemplum tranſmitto. Pro artifice Iudices ac duo Nobiles fidem ſuam interpoſuerunt. In cryptam impendi xx. In Eccleſiæ paſtorem & pauperes erogaui eleemoſynam, quanta in rationes eſt relata. Quam rem Generoſitati T. non ingratam fore, confido. Rothomagum verſus, atq; iſthinc mari, in Germaniam tranſuehi commo-

diſſime corpus poterit: ſi ita Generoſitati T. vid
bitur. Qua in re, ſi opera mea Generoſitas T. vti v
let, non huic ea deerit. Sin Generoſ. T. mauult fili
hoc in loco ſepultum relinqui: poterit procurare,
memoriæ ipſius Epitaphium aliud primo elegant
collocetur: quamuis prius etiam exiguis ſumtib
poſſet expoliri. Sacellum ſepulturæ Friderici deſtin
tum, ligneis cancellis muniendum eſt, ad inſtar illi
quod ſibi Comes in ſiniſtro latere templi fecit. S
& nobilibus in eadem Eccleſia ſuæ ſepulturæ: eleg
te quidem illa, & adiacente viæ regiæ, quæ ab opp
Burſii verſus Lugdunum vergit. Quid Generoſ
T. huius fieri velit, faciet vt ſciam. Mareſchallus
omnes vſus neceſſarios argentum perlubens
miniſtrabit: nec abnuet ſolutionem, ſi Lipſiam r
ciatur. Qua forma Gen. T. Epitaphium confici vel
in charta penicillo per pictorem mandabit deſcri
Mitto conſignationem de hiſce rebus omnibus, g
lico idiomate: cum cito in germanicum ſermon
conuerti non potuerit. Quod ad ſicarios attin
facile illos indagabo, & ſupplicio tradi curabo, fe
quæ imminent, elapſis. Sunt quidam patrati ſcele
conſcii, qui breui ſeſe prodent. Vnum nactus, re
quos etiam facile inquiram. Prætori in Burſii ſpe
feci honorarii honeſti: eius itidem miniſtris aliq
coronatos promiſi, ſi auctores cædis ſiſtere po
runt. Duorum domicilia exploraui: noui etiam, q
ſe abdiderint. Abeſt locus X X X V. miliaribus
oppido Burſii, extra iuriſdictionem Burſenſem ſitus
Impetrandum erit a Regia Maieſtate mandatum, a
prætores rerum capitalium, vt ſicariis in quacu
que ditione deprehenſis manum iniicere procu
tori in eam rem conſtituto permittatur. Moue
omné lapidem, quo ex G. T. & totius familiæ ſent
tia gerantur vniuerſa: G. T. de omnibus rebus fa
am quamprimum certiorem. Ad grata enim offic

tan

tam Generoſitati T. quam eius toti familiæ præſtanda ſum promtiſſimus. Hiſce G. tuam, vna cum omnibus, quibus bene cupit, protectioni diuinæ commẽdo. Datum Lutetiæ, XVIII. Aprilis, Anno Chriſti M. D. LXXXVIII.

RESPONSIO D. CHRISTOPHORI, BARONIS DE BASSOMpierre, ad Dom. Henricum Ranzouium, Vicarium Regium Danicum.

ILluſtriſſime Domine, mihique ſumma obſeruantia colende, dici non poteſt, quanto cum luctu & animi perturbatione, filii tui crudele fatum ſim proſequutus: quantamque diligentiam operoſe adhibuerim, audito infelici nuntio, Friderici interemti vt corpus recuperarem. Intellexi, quod nolis filii cadauer, ex diſſito locorum interuallo, in Germaniam deportari: ſed vbi Deus Opt. Max. filio finem lucis tribuit, ſepeliri. Studioſe ſum enixus, illud vt traduceretur in Lotharingiam, in domicilium meum Harouel, aut in præcipuam aliquam Galliæ ciuitatem. Sed difficultas itineris, & corporis corruptio fecit, vt cum Domino de Chombert egerim, de corpore in Gallia relinquendo, & in vrbis eius non incelebris Couleuure præcipuo templo, cum illuſtri pompa funebri humando. Vt ibidem ſacello aſtruatur marmoreum monumentum, eique miſſo a te ſcripto comprehenſa incidantur, præcipiam. Sumtus funeris & ſepulturæ ſubminiſtrari nequeunt ex ſtipendio, filio tuo per Regiam Maieſtatem debito. Nam totum illud, quãtum fuit, filii ſeruis dedi: & per

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

eoſdem, omnes etiã illius equos ad te remiſi. Nihilominus omnem pecuniam neceſſariam ſuppeditabo. Agam inſuper omni diligentia cum D. de Gadaigne, Domino de Beau Regardt, vt homicidę comprehendantur, & capitali ſupplicio plectantur: tuaſq; literas ad illum quam citiſſime deſtinabo. Gratiam habeo ſingularem, quod me donatum Genealogica arbore nobiliſſimæ familiæ tuæ honoraueris. Aſſeruabitur a me, quoad vixero, in tui filiique memoriam. Propter eam quoq;, quæ Oenoponti inter nos interceſſit neceſſitudinem, omne officium, omnẽ laborem, omne ſtudium & operam, quouis tempore tibi præſtabo. Grata accidit ſignificatio, de nuntiis Archiducis Auſtriæ: de Turca congratulante Regi Poloniæ: & de legatis ab hoc, & Rege Sueciæ in omnes mundi cardines ablegatis. Hiſce Henrice Ranzoui Dei protectioni te reuerenter commendo. Data Harguel, in Lotharingia, xv. April. Anno M.D.LXXXVIII.

HENRICVS RANZOVIVS REGIVS DANICVS Vicarius,

AD *ANDREAM PLESSIVM.*

NObilitate generis ac virtute præſtans vir, cognate cariſſime: literas tuas XVIII. Aprilis Lutetię Pariſiorum datas, ſuperiorib. diebus accepi: quantumque ſtudii, diligentiæ ac laboris, ob filium meum Fridericum Ranzouium aliquandiu ſuſtinueris ac impenderis, ex illis intellexi. Peramanter itaque tibi gratias ago, hac adiuncta beneuola ac amica oblatione, ſi

ne, ſi in te tuoſque viciſſim aliquid beneficii cõferre potero, nihil in me deſideratum iri. Nam quod filio meo, in peregrinis ac remotis regionibus, varia pietatis officia præſtiteris: mihi lõge fuit gratiſſimum. Ad nos feliciter reuerſus, equos, aut quicquid voles, viciſſim a me exſpectabis. Epitaphiũ Domini Mareſcalli, Comitis de Schoneberg, & tuo impulſu Lutetiæ Pariſiorum filio meo compoſitum, mihi inprimis probatur. Quocirca rogo peramice, vt idem ſacrophago per litoglyphum, prout inter vos conuentum eſt, incidẽdum, corpusque primo quoque tempore in teſtudinem collocandum non grauate curetis. In Eccleſiæ Paſtorem, pauperes & Chirurgum factam donationem, liberaliorem fuiſſe decuerat. In poſterum a me ſarcietur, quod hac in parte neglectũ ab aliis eſt. In iudicem ex Friderici, piæ memorię, armis collatam donationem, ratam habeo. Spero enim inquiſiturum facinoroſos diligenter: & vindicaturum necẽ filii ſeuere. Ad Nicolaum Damicium perſcripſi, vt CCL. coronatos a magiſtro equitum mutuo ſumtos, Domino de Baſſompierre reſtituat. Per eum hoc magiſtro equitum remitti oportune poterit. Si qua mora, hoc in negotio nummario, præter opinionem incidet: pecuniam omnẽ Lipſiam trãsferri curabo: vbi ſciuero, cui debeat tradi. Coronatos 27. quos vltra ſummã acceptorum a magiſtro equitum expoſuiſti, magna cum gratia huc reuerſo perſoluã. Hoc vnice a te peto iterum atque iterum, vt apud dominum Magiſtrũ equitum pro virili inſtare non deſinas: quo authores cædis inquirantur, ac iuſto ſupplicio afficiãtur, vel eo loco, quo Fridericus globo eſt cõfectus, vel non procul ab oppidulo Couleuure, vbi ille eſt ſepultus. Sũtus ad eam rem neceſſarios promtiſſime rependam. Domino Magiſtro equitum officia mea deferes: gratiaſque ages, quod Epitaphium filii componi fecerit. Cum meo quia conuenit, ſummopere placet. Qua ra-

tione gratiam dignam referam, neſcio. Captabo ta-
men occaſionem referendi. Quæ ex voluntate mea
effici velim in his curãdis te facilem præbebis. Tuam
diligentiam grato animo ita amplectar, vt referendæ
gratiæ cupidiſſimum me perſpicias. Deus incolumi-
tati tuæ faueat. Datæ Segebergæ, 14. Maii. Ann. 88.

RESPONSIO SECVNDA D. HENRICI RANZOVII, AD ILLVſtrem & Generoſum Dominum, D. Chriſtophorum, Baronem de Baſſompierre, ac sereniſſimi Regis Galliæ exercitus Ducem.

ILluſtris ac Generoſe Domine, ſumma mihi obſer-
uantia colende, Generoſæ T. Celſitud. literæ, qui-
bus de ſepultura filii mei certior reddor, ante paucos
dies, a miniſtris meis ex Gallia reuerſis, mihi ſunt tra-
ditæ. Ex his, nec non ex miniſtris meis, abunde cum
cognouerim: quantum ſtudii, quantumq; diligentiæ
adhibuerit Celſ. T. vt corpus interemti filii mei, tum
recuperaretur, tum etiam in celebri Galliæ apud Bi-
turiges vrbe Couleuure, in æde ſacra, atq; ſacello no-
biliſſimi Domini de Chombert, honorifica pompa
funebri humaretur: immortales Illuſtri Celſ. tuę gra-
tias me debere profiteor. Officia mutua mea Celſ. tua
experietur paratiſſima. Illuſtri domino de Chõbert,
tum etiam nobiliſſimę eius vxori, ſummopere gratias
ago: quod corpus filii mei non ſolũ ſacello ſuo inferri
ſint paſſi, ſed etiam præcipuo ſepulturæ honore affe-
cerint. Tale officii genus non vulgarem poſtulat gra-
tiam. Si quid igitur, in his oris, viciſſim præſtandi da-
bitur occaſio, quod Celſit. tuæ, atque etiam ipſis gra-
tum fuerit: eum me declarabo, vt nihil me recuſare
omnium veſtrum cauſa, liquido conſtet. Quantum
ad in-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ad inſcriptionem monumenti marmorei attinet, Illuſtris Comes D. Caſpar de Schonberch, ac Andreas Pleſſius Holſatus, Lutetiæ Pariſiorum epitaphium in haſce literas coniectum componi fecerunt. Id monumento filii mei incidi cupio, per artificem ad hoc cõductum. Nam mihi valde placet, quod in eandem, qua meum, confectum eſt ſententiam: & verbis conſtat lectiſſimis. Sub illo monumento filius meus requieſcens, reſurrectionem ad vitam æternam exſpectabit. Non enim ſinam corpus inde ad alium locum transferri. Sumtus omnes neceſſarios ſubminiſtrabit Illuſtris Comes de Schonberg. Hos Nicolaus Damitius Celſit. tuæ reddet, vt acceptam pecuniam Illuſtri Comiti remittat, eum obnixe rogatum velim. Cæterum etiam atque etiam peto, vt Illuſtris T. Celſ. apud D. de Gadaignie, Dominum de Beau Regardt, id ſerio agat, vt nefarii latrones ac ſicarii, qui filio meo violentas admouerunt manus, iuſto ſupplicio capitali quã primum plectantur: Idq; vel eo ipſo loco, vbi latrocinium nefandum perpetrarunt, vel etiam, ſi commodius videbitur, prope oppidum Couleuure, in quo filius ſepulturæ mandatus eſt. Sumtus in hanc rem impendendos, itidem ſumma cum gratia exſoluam, admonitus, quo loco & tempore id fieri debeat. Munuſcula chartacea, qualibus ego nõ vulgariter delector, eam gratiarum actionem, quę a Celſ. tua profecta eſt, minime merentur. Volui illa tantũmodo præ ſe ferre qualemcunq; ſignificationem ſtabilis amicitiæ, ante aliquot annos Oenoponti inter nos initæ. A qua tantum abeſt vt neglecta fide recedam: vt potius, ad ſancte conſeruandã, quæ conducere cognouero, omnibus neruis proſequi vehementer geſtiam. Hęc breuiter perſcripta, in optimam accipiat partem Celſ. tua: quam vt Deus Opt. Max. tueatur, opto. Datæ Segebergæ, XIIII. Maii, Anno, &c.

LXXXVIII.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

QVÆ SEQVVNTVR, EXCERPTA SVNT EX LITERIS Inſtructionis, de cuius præſcripto, Illuſtriſſimi Principis ac Domini, D. Iulii, Ducis Brunſuicenſis ac Luneburgenſis mandata Nobilis ac Magnificus vir D. Henricus a Luhe, præfectus Epiſcopatus Halberſtadienſis,

HENRICO RANZOVIO
Vicario Regio expoſuit.

INITIO Conſiliarius noſter Hērico Rāzouio noſtram gratiam & beneuolentiam, pretereaq; ſignificet: nos non ſolum in genere erga inclytum Daniæ regnū, de Sereniſſimi potentiſſimique Principis D. Friderici II. Danorū quondā &c. Regis, Ducis Sleſuici, Holſatiæ, Stormariæ & Dithmarſiæ, &c. noſtri Domini, affinis, agnati & fratris dilectiſſimi, laudatiſſimæ memoriæ: ſed etiam ſeorſim reſpectu ipſius, de filii Friderici, filiæ, neptiſque ex filia nec non fratris Pauli duorum filiorum obitu (quos omnes deus Op. Max. pro immutabili ſuo conſilio & voluntate, intra anni vertentis ſpatium per mortem ex hac vita eripuit) cōmiſeratione pia & clementi affici: interim tamen nihilominus cupiētes, quod alias etiam illum nō facturum confidimus, ne humano illi dolori & mœrori nimium indulgeat: ſed potius ſpe reſurrectionis, & omniū piorū congregationis, in nouiſſimo & glorioſo illo die Domini, vt Chriſtianum decet, ſeipſum ſoletur & ſuſtētet: hac ſpe concepta, Deum pro ſua bonitate, vel in hac vita, illorum caſuum triſtitiam, ſubſtituta inſperata lætitia, abſterſurum paterne, nedum alleuaturum, &c. Datæ ex arce Lycaonia, XXV. Maii, Anno Chriſti LXXXVIII.

IVLIVS.

HENRICVS IV. FRANCIÆ ET NAVARRÆ REX, &c. S. D.

HENRICO RANZOVIO, P. C.

SCIO iampridem, Domine Ranzoui, q̃ pulcræ raræq; virtutes in te ſint ſitæ, & quanta me beneuolentia complectaris: ac quemadmodum iſtæ non niſi tecum poſſunt emori, ita hanc te non niſi cum vita depoſiturum ſpero. Quæ quidem ſpes fidem mihi facit, te Domino Bongarſio, quem negotiorum cauſa in Daniam ablego, non defuturum. Rogo itaque, vt ipſi tantum commodes, quantum potes: Scio autem te plurimum poſſe. Tu me tuique tam gratum ſemper habebitis, quam virtutes & ornamenta tui animi amore ſingulari proſequor. Deum oro Domine Ranzoui, vt te benigne ſeruet. Scriptũ in caſtris Dieppanis, XXVII. die Auguſti Anno 1589.

EPISTOLA SERENISSIMI AC ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS AC Domini, D. Chriſtiani eius nominis IIII. Danię, Noruuegiæ, Wandalorum ac Gothorum Regis, &c.

AD

HENRICVM RANZOVIVM

Regium Danicum Vicarium

NOBILIS ac fidelis cõſiliare, ſincere nobis dilecte: cum nobis iamdudum perſpectum exploratum-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

que ſit, quam ſingulari laude ac integritate, noſtro in Chriſto pie quieſcenti D. auo ac parenti piiſſimæ ac illuſtriſſimæ memoriæ, per tot annos vtiliter ac fideliter inſeruiendo nauaueris operam, quantaq; diligentia regiam illorum dignitatem in quibuſcunq; arduis ac grauibus negotiis & cauſis defenderis: Omnino non dubitamus, quin noſtri quoq; rationem non minori fide ac obſeruantia conſtanter ſis habiturus, &c. Datum in arce noſtra Coldingæ, ſub ſigillo noſtro regio, ac noſtrorum ad regni deputatorum Conſiliariorum ſubſcriptione. 4. Ianuarii. Anno M. D. XCI.

Nicolaus Caaſius, ſubſcr. Petrus Munckius, ſubſcr.
Georgius Roſenkranzius, ſubſcr.

HENRICVS RANZOVIVS, AD *ILLVSTREM AC GENEROSVM* *D. Caſparum de Schonberch.*

ILluſtris ac Generoſe Domine, amice plurimũ colende: etſi per literas ſuperiores, quibus iſtarum exhibitorem gentilem ac agnatum meum Paulum Ranzouium Gen. T. cõmendaui, eidem officioſe gratias egi, pro ſingulari ſtudio ac labore, quem inquiſitioni contra auctores cædis, in filium meum Fridericum, crudeliter admiſſę, Gen. T. impendit: quam gratiarum actionem hoc loco repetitam volo: tamẽ cum præ nimia celeritate ac negotiorum multitudine ſit neglectum, quo minus iiſdem literis etiam Gen. tuam denuo rogauerim, vt reos cędis ad ſupplicium pertrahi curet, id ſummopere a Gen. T. modo petendũ eſſe iudicaui: ne inultum ferãt atrociſſimum maleficium. Maiorem itaq; in modum a Gen. T. omni contentio-

ne rogo: ne hac in parte mihi operam ſuẽ neget: quo in vincula coniiciantur, & iuſtas pœnas dent ſicarii improbi: quorũ alter eſt miles ſtipendiarius de Courſit, alter vero Domini de Beaux Regardt coquus: teſtantibus id Gen. T. literis: atq; etiam comprobante idem domino de Gadaignie. Hac in cauſa nullis ſumtibus parcere conſtitui. Quare aliquot centenos coronatos propter id negotium expoſitos, Gen. tuæ animo grato reſtituere non recuſarem. Ad hæc Gen. tuæ mutuo ſtudio atq, opera mea nullo loco deero. Reſtat in clientelam Dei propitii Generoſ. tuam diligenter vt commendem. Datæ Segebergæ, 28. Iulii, Anno Chriſti, M.D.XCI.

In eandem ſententiam ſcripſit Henricus Ranzouius, ad gentilem ſuum Paulum Ranzouium.

ILLVSTRISSIMO PRINCIPI AC DOMINO, D. CHRISTIANO, Principi in Anhalt, Comiti Aſcanię, Domino Zerueſtæ & Bernburgi, &c. ſummo Chriſtianiſſimi Regis Galliæ equitum Germanorum Duci atque Imperatori, Domino ſuo clementiſſimo.

HENRICVS RANZOVIVS Vicarius Regius.

ILluſtriſſime Princeps ac Domine, Domine clementiſſime: cum ex variis diuerſiſque locis ad me allatum ſit, Illuſtriſ. Celſitudinem veſtram, non modo expedito per omnia loca tranſitu in Galliam veniſſe: verum etiam militiæ ſuſceptæ, tum ſe, tum militem,

qui ſub Illuſt.tuę Celſit.imperio eſt,proſpero etiamnum vti ſucceſſu;fuere mihi noua hæc auditu tã grata,quam quæ gratiſſima:eamque fortunam Illuſt.veſtræ Celſit.reuerenter & ex animo gratulabar,atque etiam nunc gratulor: cæterum quamuis non ſum neſcius,Illuſtriſſ.Cel.veſtram in hac expeditione ſua,ingenti grauiſſimarum occupationum varietate diſtrahi,vt priuatis meis rebus eaſdem interpellare vix auſim;inſignis tamen illa στοργὴ,qua filio meo pie defuncto Friderico me Deus ipſe deuinxit, nolentem volentem cogit,vt ſumma gratiæ veſtræ fiducia, qua me ſub ingenti hoc grauiſſimarum curarum & ſolicitudinis onere ſuſtento, ad Illuſtriſſimam veſtram Celſitud.accedam.Summus namque ille Celſitud.veſtrę in me fauor declaratus eſt primum,cum Haderslebii, præſente Rege Friderico,piiſſimæ memoriæ, veſtræ Celſ.frater ſponſalitia celebrauit: quo tempore catena aurea ex Illuſtri Celſ.veſtræ munificentia donatus ſum. Nec ita pridem huius veſtrę Celſ. alia quoque ſingularis beneuolentiæ exſtiterunt indicia, quando ab Illuſtriſ.Electore Brandéburgico Ioanne Georgio &c.teſtis baptizatæ filiæ anno proxime elapſo,Berlini adhibitus fui. His nixus ſignificationibus clementiæ erga me minime vulgaris, ad ea,quæ ſumma animi mei ægritudo mihi exprimit,digredior; quæ maiori ex parte Celſ.veſtra ex fama paſſim diuulgata,cognoſcere potuit.Non enim dubito,quin Celſ. veſtra cõpererit indignam cædẽ dicti filii mei,pię memorię, ante quadriennium,a duobus nebulonibus,altero ſtipendiario Domini de Curſii milite, altero Domini de Beaux Regart coquo,per inſidias crudeliter patratam. Cuius rei indigniſſimæ graui commotus iniuria, nullis hactenus nec laboribus, nec ſumtibus peperci,vt cædis auctores ad debitas ſceleri pœnas traherentur.Sed quid?laterem (quod aiunt) hactenus laui.Verũ cum certo mihi perſuaſum habeã, Illuſtriſſ.

Celſ.

Celſ. veſtram ſingulari me meosq; proſequi beneuolentia: ac ad omne id, quod fas ac iura nobis tribuunt, clementer eandem non defuturam; tum quoq; horrendum hoc ſcelus extreme deteſtari: Illuſtriſſimam veſtram Celſit. quanto poſſum ſummo obſeruantiæ ſtudio, etiam atque etiam rogo; vt ſua interceſſione, auctoritate & ope, clementiſſime efficere dignetur, quo dicti nebulones deprehenſi ex merito ſuo grauiter plectantur. Quod ſi Illuſtriſſ. Celſitud. veſtra, per occupationes ſuas militares, huic negotio minus vacare poterit, reuerenter & obnixe peto, vt Illuſtriſſ. Celſit. veſtra, hac de re ad dominum de Tureine referri curet, vt is ſuis hominibus, qui cum imperio iis in locis ſunt, mandet, inquiſitioni aduerſus facinoroſos ſedulo vt ſtudeant. Sumtus eam ob cauſam impenſos quantoscunque, licet aliquot coronatorum centurias ſuperent, nō modo lubenter, verumetiam gratiſ. ac obſeruantiſſima mente Illuſtriſſ. Celſit. veſtræ reſtituam: eique omne id officii genus, quod pro virili præſtare poſſum, reuerenter & ſubmiſſe offero. Hiſce Illuſtriſſ. Celſit. veſtra feliciter valeat: ac optatiſſimo actionum omnium cœptarum, atque in poſterum ſuſcipiendarum ſucceſſu, quam diutiſſime fruatur. Dabantur Segebergæ, XXI. Septem. Anno LXXXXI.

EPISTOLA HENRICI RANZOVII, V. R.

AD CASPARUM PENSIUM.

NObilis vir, cariſſime cognate, non te latet, quam indignis modis anno ab hinc quarto Fridericus

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

filius meus, piæ memoriæ, crudeli ſicariorum du rum manu interemtus ſit. Eius rei gratia ad Illuſtri Principem Anhaldinum ſcripſi, ſubmiſſe rogans, cædis auctores comprehendi, & iuſto ſupplicio ſu iici, benigne curet. Sceleratorum alter tunc temp ris ſtipendia merebat apud dominum de Courſi; ter vero coquum domini de Beau Regardt ageb Quia vero tua quoque opera non parum mome huic negotio afferre poteſt: amanter peto, vt omn moueas lapidem, iis in locis, quibus iuris adminiſt tionem impetrari poſſe ſpes eſt, ne debitas pœnas gitioſi iſti homines effugiant. Hoc tuo dabis in me mori. Mea viciſſim in te officia conſtabunt. Hiſce tuitioni Dei ter Opt. Max. commendo. Daban Segebergæ, 21. Septemb. Anno XCI.

ILLVSTRI AC GENE ROSO VIRO D. PHILIPPO D Fraxinis, &c. Chriſtianiſſimi Galliarum & Nauarræ Regis Legato digniſ- ſimo, S. D.

HENRICVS RANZOVIVS,

MAgnifice ac Generoſe Domine, vt res ſecund ac felices natorum in ſummam parentibus læ tiam; ita infelices horũ caſus iiſdem in ſummum mæ rorem ac animi perturbationem cedere, etiam me non monente, Generoſa Dom. T. probe nouit. Qu circa quantum in luctum me immaturus ac infel coniecerit obitus filii mei Friderici: qui dum parte Chriſtianiſſimi Regis Galliarũ in bello ſequitur, an quinquennium, prope arcem Champeraulx, ex in ſidiis a quibuſdam ſicariis, globulis aliquot ex tor mento æneo exploſis, traiectus ac miſere interfectus eſt; Dom. T. facile conſiderare poteſt. Etſi autem dolor

dolor tum longinquitate temporis, tum etiam cōſolationibus tam ex ſacris, quam prophanis literis petitis, aliquo modo ſit imminutus: tamē neſcio quo pacto, paterna illa στοργὴ ſiue affectio, qua filium vnice proſequor, me exſtimulare ac incitare non deſinat, vt nefarios latrones ad meritū ſupplicium pertrahi curem: quin & manes filii mei iure quodam a me hoc flagitare videntur. Proinde cum certo mihi perſuadeam, D. tuam in hac re mihi fidelem nauare poſſe operam, intermittere non potui, quin ad eam literas hac de re darem. Latere D. tuam autem nolo, duos nebulones huius cædis auctores exſtitiſſe: quorum alter Domini de Courſii miles ſtipendiarius; alter vero Domini de Beaux Regardt coquus fuit: quos licet aliquoties literis ad Generoſos Dominos D. de Baſſompierre, nec nō Comitem de Schonberg datis, diligenter perſecutus fuerim: tamen hactenus impune euaſerunt. Cum autē nihil magis exoptem, quam vt tandem iſti latrunculi in vincula coniecti meritas luant pœnas; maiorem in modum, ea qua decet obſeruantia, D. T. rogo, ne quid laboris, diligentiæ vel ſtudii prætermittat, quo tandem indagentur, ac ad dignum ſupplicium pertrahantur. Sumtus quos hoc negotium inquiſitionis ſiue indagationis requiret, magna cum gratia refundam: ac ſi qua in re in hiſce oris Dom. tuæ viciſſim inſeruire potero, promtiſſimum atque paratiſſimum me experietur. Reuerenter autem peto, vt Dom. tua hanc meam in ſcribendo audaciam, cum antehac nulla mihi cum ea interceſſerit amicitia, boni conſulere, neque eam meæ impudentiæ, ſed paternæ affectioni imputare velit. Hiſce Dom. tua diu incolumem ſaluamque valere iubeo.

Dabantur ex arce Regia Segeberga, in Holſatia, Calendis Octob. Anno Salutis M. D. XCI.

HENRICVS RANZOVIVS
D. IACOBO BONGARSIO
Legato Gallico. S.

QVAs Francofurto, vir nobiliſſime, amice cu
primis dilecte, XXII. die Septembris ad me ded
ſti literas, eas cum libellis & literis, amico noſtro
ſcriptis, poſtridie Calend. Octobris demum accep
& literas quidem ea ipſa hora, cum certam nactus
ſem occaſionem, iſthuc quo oportuit, tranſmiſi. D
libellis & nouis, quæ literæ tuæ continebant, ago ti
gratias peramanter, ſummopere rogans, quotieſcun
que nouarum aliquid rerum e Gallia habueris, de
me certiorem vt facias. Humanitatem noſtram in
tuosq; non eſt quod tantopere prædices. Hilari q
dem & libenti animo exhibemus aduenientibus quo
rumcunque, atque inter hos etiam exterorum Re
gum ac Principum legatis humanitatis & hoſpitalita
tis officia, quæ ſi non ſatis reſpondent dignitati perſo
narum, attamen, vt ſpero, eiuſmodi commode ſen
tientibus videbuntur, vnde voluntatem noſtram, ſi
cultas ſi deſit, non obſcure poſſint cognoſcere. Qu
propter ſi tale quippiam in te tuosque fuerit pro
ctum, peto vt id boni conſulas. Scripſi ad Domin
de Freſnes, ſuper negotio filii mei Friderici, in Gallis
quod noſti, prope Champeraulx ex inſidiis interfecti
& ſummo ſtudio eius Generoſitati eam cauſam, vt ni
mirum curet ſicarios inquiri, & ad ſupplicium tra
commendaui. Mihi non conſtitit hactenus te Fran
cofurti iam ſubſiſtere, alias & ad te hac de re ſcripſiſ
ſem fuſius. Quamuis de tuo in me ſtudio, & gratifi
candi animo non dubitem: tamen quantum in te erit
vt hoc negotium perſequendi, & puniendi eos, qui

violen-

violentas manus intulerunt filio meo, corditibi eſſe patiaris, etiam atque etiam peto. Habebis me viciſſim ad omnia beneuolentię ſtudia promtiſſimum. Vale vir nobiliſſime: & me data occaſione literis tuis crebro inuiſe. Datæ Segebergæ, IIII. Septembris, Anno XCI.

GENEROSO DOMINO HENRICO RANZOVIO, BREdenbergæ Domino, &c. Sereniſſimi Daniæ Regis in ducatibus Vicario. S.

Illuſtris ac generoſiſſime Domine: accepi ante aliquot dies Celſ. tuæ literas, calendis Octobris datas, quibus quot citius non reſponderim, nolim ex vlla negligentia factum putet Celſit. tua. Nam præter inclytam heroicę tuæ virtutis famam, quę omnium bonorum animos & ſtudia tuæ Celſitudini cōciliat, memorero in perpetuum ſingularis illius humanitatis, qua me ante octodecim menſes Segebergæ excepit tua Celſitu. cum in Daniam cogitarem. Et ſunt adhuc apud me luculenta illa & eruditionis & Illuſtritatis tuæ monumenta, quibus me tum temporis ornauit tua Celſitudo. Sed cum ab aliquot menſibus perpetuis & laborioſiſſimis peregrinationibus fuerim iactatus; nullaq; ſatis tuta ſcribēdi occaſio ſe obtulerit, exſpectandum fuit, donec Françofurtũ ad ſtationem ordinariam me reciperem. Quod cum primum Dei beneficio mihi contigit, etſi variis negotiis curiſque implicitus: nihil tamē prius habui, quam vt hoc quacunque, ſed certiſſimum in tuæ Celſitud. obſeruantiæ teſtimonium, exararem. Itaque vt ad literas tuæ Celſitud. reſpondeam, cum non ignoret Celſitu. tua, in regnorum & populorũ gubernatione iam pridem

ingenti cum laude verſata, fieri non poſſe, vt aliquis ad ſupplicium trahatur, niſi legitima accuſatione & probatione ex legum præſcripto præcedente; tuam Celſ. obnixe rogo, vt ſi quas apud ſe habeat informationes, ex quibus de iniuſta Illuſtris tui filii nece, aduerſus illos ſicarios in literis tuæ Celſit. nominatos conſtare poſſit, illas quam primú ad me mittat. Tum enim cauſæ perſecutionem lubenter ſuſcipiam, neq; ante deſiſtam, quam rei iure conuicti, iuſtis pœnis afficiantur. Sed ſi nullas informationes aut teſtium depoſitiones habeat tua Celſitu. omnino opus eſſet, vt procuratorem in Galliam mitteret, qui apud Iudices locorum ſuo nomine querelam inſtitueret, & vt tota res geſta ſit, ſigillatim exponeret. Neq; enim ego, vel alius quiſpiam, qui defuncti conſanguineus nō ſit, aut a Celſitudine tua mandatum non habeat, idoneus eſſet ad litem hanc capitalem inſtituēdam. Sed vereor ne fortaſſe res aliter tuæ Celſ. relata ſit, quá apud nos feratur. Eſt enim fama, Illuſtrem filium tuæ Celſitud. cum prædam ex pagis aliquot more militari, ageret, a ruſticis ſpoliatis interfectum fuiſſe. Quod ſi ita eſt, vix Iudices ordinarii cognitionem de tali facinore inſtituent. Debuerant enim Illuſtris tuæ Celſitu. filii amici, apud Iudices caſtrenſes agere, aut certe (vt plerumque fit) armata manu vindictam exercere. Itaq; Celſitud. tuæ prudentiæ erit, in rei veritatem diligenter inquirere, antequam quidquam moueat. De me vero omnia ea officia & ſtudia ſibi promittat, quæ ab amico addictiſſimo, & virtutis tuæ admiratore ſummo, debet exſpectare. De rebus noſtris puto Celſit. tuam frequentiores Hamburgo, & ex aliis maritimis locis ſi literas accipere, quam vt a me quidquam noui poſſit audire: cū tibi de his cura ſit longe maxima. Iam enim a menſe nihil fere certi habeo: ſed in horas magnum aliquod nuntium exſpecto: cum Regiæ Maieſtati ſit conſtitutum, prælii aleam vel iniquo Marte ſubire, antequam

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

antequam ab incepta obſidione deſiſtat. Deus autem, qui bonę cauſæ ſemper fauet, iniuſtos conatus & auſus irritos reddet: & Regiam Maieſtatem, vt hactenus fecit, aduerſus omnem vim iniuſtam tuebitur, & in auito ſolio pacifice tandem ſtabiliet. Cum autem Magnificus Dominus Bongarſius de his ſigillatim ad Celſitud. tuam ſcribendi prouinciam in ſe ſuſceperit, pluribus illam non detinebo: ſed Deum Opt. Max. orabo, vt Celſitu. tuam incolumem & florentem bono publico conſeruet diutiſſime. Francofurti Idibus Ianuariis, Anno cIↃ. IↃ. XCII.

Celſitud. tuæ

Studioſiſſimus & ad omnia officia paratiſſimus,

De Freſnes.

ILLVSTRI AC GENEROSO DOMINO PHILIPPO CANAIO, Baroni in Fraxinis, ſanctioris conſilii Regiæ Maieſtatis Galliarum Conſiliario, & eiuſdem per Germaniam legato. &c.

Henricus Ranzouius Produx Cimbricus.

ILluſtris ac generoſe Domine, non opus fuerat excuſatione vti, quod tardius ſuperioribus meis literis reſponderis. Prope enim ipſemet noui, te hactenus variis peregrinationibus a ſcribendi officio auocatum eſſe. Nunc autem te incolumem & ſaluũ Francofurtum ad ſtationem ordinariam rediiſſe lætor. Quod humanitatem meam, quam ante aliquot

menſes hic Segebergæ te expertũ eſſe ſcribis, tanto-
pere prædicas: in eo ſane, vt par eſt, beneuolum tuum
animum agnoſco. Ego vero fateor fuiſſe illam exilio-
rem, quam pro Magnificentia tua decebat. Si quid e-
nim officii in te, vel alios potentiſſimorum Regum ac
Principum legatos, a me proficiſci poteſt: more meo
dabo operã ſedulo, ne animi mei promtitudo a quo-
piam iure deſiderari queat.

Cæterum quantum ad negotium ipſum attinet, de
quo nuper ad te binas literas dedi: non eſt dubium, fi-
lium meum Fridericum interfectũ eſſe prope arcem
Champeraulx, in ditione Domini de Beau-Regardt
Gadaignie ſitam, auctoresque cædis exſtitiſſe ſtipen-
diarium quendam militem de Courſy, & coquum
dicti Domini de Beau-Regardt. Confirmant hoc li-
teræ ipſius, nec non D. de Gamache, D. Coulon, &
D. de Schonberg. Francofurti prælo ſubiiciam breui
eas Epiſtolas, vna cum Chriſtianiſſimi Regis Gallia-
rum Henrici III. Illuſtriſſimæ ac piiſſimæ memoriæ
literis, quas miniſtris meis clementiſſime tribuit. Ab-
ſoluta editione, exemplum vnum atque alterum tibi
tradi curabo. Ex lectione facile deprehendes: filium
meum haud propter commiſſam more militum præ-
dationem, a ruſticis, ſed a ſupra dictis ſicariis, immeri-
to ac citra omnem culpam per maleficium ſcelerate
interemtum eſſe.

Ac vt interim habeas rei geſtæ verã narrationem,
paucis hæc accipe. Mirifice delectabatur Filius meus
feris ac auibus ex inſidiis per globulos bombardicos
traiiciendis, habebatq; equos ad hoc venationis ge-
nus aſſuefactos & idoneos. Huius honeſtæ voluptatis
ſuiq; ipſius exercendi gratia plerunque ſolus egredi
ſolebat, comitatus vno aut altero miniſtro: ita vt Co-
mes Schonbergius ex mãdato Regis aliquoties illum
admonuerit, ne ſolus ſyluarũ luſtra ingrederetur; eã-
que ob cauſam aliquot illi milites obtulerit, quorum

custodia

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

cuſtodia vteretur. Has admonitiones paruipendens, cum puero mane, prius dictis precibus, egreſſus eſt, vt ſolito exercitio indulgeret, duoſque pedites bombardis armatos ſecum ſumſit, quos tamen vix paululum progreſſus, domum remiſit. Vbi igitur in paluſtria conſueta venerat, & traiiciendæ volucris gratia globum e ſclopo emiſerat: ſtatim ſcelerati iſti ſicarii, qui aduentum ipſius ſpe prædæ, putantes ipſum catenis, armillis, annuliſq; aureis fore ornatum (:quæ tamen omnia eo die depoſuerat:) ibi præſtolabantur, ex inſidiis proſilientes, equo prius vulnerato, ipſum inermem aliquot vulneribus confecerunt. Id & in aula Regia percrebuit, & ita contigit, vt Dn. Schonbergio, & ceteris, qui illic loci ſunt, notum eſt.

Procuratorem, qui accuſationem contra reos capitalem intētaret, in Galliam iamdudum ablegaſſem: niſi turbulentus rerum ſtatus prohibuiſſet, nec ipſi relictis domiciliis in alia loca profugiſſent. Quocirca quam primum tumultus bellicus deſæuiet, procuratorem literis mandati inſtructum mittam, qui nefarios iſtos latrunculos coram iudice ordinario illius loci accuſet, quo tandem inueniantur. Alia autem ratione quam legitima, reos perſequi nolo, ne Domini locorum, vbi cædes in vicinia commiſſa eſt, vis vlla inferatur. Quod quoque facile nunc ſubornari a me poſſet; cum habeam iam in Gallia cōſanguineos, gentiles & affines, ab vtraque parte caſtra militaria ſequentes. Nam Domino de Beaux Regardt multum debeo: quod nullum recuſauerit laborem, Friderici corpore exangui indagando. Coniunx etiam honeſtiſſima Domini de Chombert, Comitis, &c. cui oppidulum Couleuure paret, in omnibus, quæ ad honorem ſepulturæ pertinuerunt, præſtitit ſe promtiſſimam atque humaniſſimam. Quo officii genere me ſibi illa non vulgariter obſtrinxit. Pietas interim paterna hanc mihi iuſtam indignationem &

ſeueritatem exprimit : vt ſceleris perpetrati pœnas reis improbiſſimis remittere nequeam. Quapropter re- denuo maiorem in modum rogo: cum in Galliam re- uerteris, meis ſumtibus, quantum fieri poteſt, inquiri mandes: vbi nam locorum iſti latrones commoren- tur: meque de hac re quam primum certiorem faci- as, quo tandem iuſto ſupplicio afficiantur. Nocetur enim bonis, cum parcitur malis. Hoc tuum officium mihi erit longe gratiſſimum. A me in his oris offi- cia mea paratiſſima viciſſim exſpectabis. Vale. Da- tæ Segebergæ, XXIIII. Febr. Anno XCII.

SEQVVNTVR

EPISTOLÆ DE CAPTIVI- TATE ET OBITV CAII RAN- ZOVII, ab Reuerendiſſimo & Illuſtriſſimo Principe, Domino Ioanne Adolpho, Ar- chiepiſcopo Bremenſi, & Epiſcopo Lube- cenſi, Herede Noruegiæ, Duce Sleſuigæ, Holſatiæ, &c. in Conſiliarium ac Præfe- ctum Gottorpienſem cooptati: atque eidem ſcripta Epitaphia & Elogia.

Effigies

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

In eandem Epigramma:

Quis iuuenis, cui tam forma placet indice virtus?
Tam grauis humani quem nitor oris amat?
CAIVS RANZOVIVS, *cui ſpes ſurgebat honorum*
Maxima, ni lethi falce reſecta foret.

EXEMPLA LITERARVM SEreniſſimi Daniæ Regis Friderici II. ad Status Hollandiæ confœderatos, & Illuſtrem Baronem de Willigbui, Reginæ Angliæ D. Eliſabethæ Bergii ad Somam Gubernatorem, de dimiſſione Caii Ranzouii ſcriptarum Scanderburgo, XI. *Februarii, Anno Chriſti*

M. D. LXXXVII.

Salvus Conductus,

QVO REX DANIÆ FRIDERICVS II. CAIVM Ranzouium, in Belgicum cum ablegatus eſſet, inſtruxit.

NOs Fridericus II. Dei gratia, Daniæ, Noruegiæ, Vandalorum, Gothorumque Rex, Dux Sleſuici, Holſatiæ, Stormariæ, ac Dithmarſiæ, Comes in Oldenburg & Delmenhorſt: notum facimus, nos nobilem miniſtrum noſtrum aulicum & inprimis dilectum fidelem Caium Ranzouium, ad Illuſtrem Principem conſanguineum & vicinum noſtrum cariſſimum, Dominum Alexandrum Farneſium, Parmæ & Placentiæ Principem, &c. clementiſſime ablegaſſe: ac quo tutius illud iter conficere poſſet, hiſce noſtris literis communiuiſſe. Quamobrem omnes & ſingulos, quibus hæ noſtræ oblatæ fuerint literæ, pro cuiuſuis ſtatus ac conditionis ratione, amice ac clementer rogatos volumus; noſtris vero mandamus, vt prædictum miniſtrum aulicum, non modo ſecure & ſine vlla impeditione, ire & redire permittant: verum etiam quocunque caſu exſiſtente, prout res poſtularit, omnem gratiam, fauorem atque auxilium, noſtram in gratiam præſtent. Hoc nobis de ſingulis indubitato animo pollicemur: pari animi promtitudine, beneuolentia ac gratia, data occaſione compenſaturi. Noſtri vero qui iuris ſunt, eo ipſo huius noſtri mandati ſententiam exſequentur. Datæ in Regia noſtra Coldingenſi, xi. die menſis Nouembris, Anno Chriſti, &c. LXXXVI.

Friderich.

HENRI-

HENRICVS SVDERMANNVS ANSEATICArum ciuitatum Syndicus,

D. HENRICO RANZOVIO, Produci Cimbrico S. P. D.

ELegantiſſimum Magn. veſtræ filium vidi. Amplexus, & in eo plurimũ recreatus ſum. Fortunet magnos ipſius conatus altiſſimus. In eo toti nunc ſumus, reliquum vt itineris, ꝙ pluſculum periculi habet, feliciter perficiat. Comitatum itaq; ipſi nũc tutum procuramus. Heſterna cœna ampliſſimus ſenatus noſter, pro antiqua patriæ conſuetudine, vino ipſum, vti Regium legatum, honeſtauit. De reliquo ita mihi commendatus erit, veſtra vt Mag. meum erga iſtam familiam affectũ plane cognoſcat. Quam bene feliciterq; Neſtoreos in annos valentem, diuinæ protectioni committo. Hæc raptim, ex Muſeo noſtro, occupatiſſimus, XVI. Decemb. Anno M. D. LXXXVI.

HENRICVS SVDERMANNVS, ANSEATICARVM ciuitatum Syndicus,

D. HENRICO RANZOVIO, Produci Cimbrico, S. P. D.

NIhil hoc tempore ſcriptione dignum habeo. Itaque has ſaltem cariſſimi filii tui literas, quas ante ſex dies Bruxella accepi, tranſmitto. Quibus me etiã plurimum recreauit, eo quod ex harum latore, ciue Colonienſi, qui filio hinc itineris ductor fuit, ma-

gno cum gaudio perceperim, ipſum & ſaluum Bru-
xellas veniſſe; & Arenburgicum Principem, cum Du-
ce Parmenſi, præter opinionem, ibidem offendiſſe.
Abfuerant enim Gandaui in Flandria; quo filium ſub-
ſecuturum metuebamus, ob maxima itinerum peri-
cula, & hoſtiles Bergenſium ad Somam excurſiones.
Nunc itaque ſingulos in dies ipſum reducem exſpe-
cto, qui vbi, gratia fauente diuina, ſaluus & incolu-
mis in Cimbriam veſtram redierit, vel volumen de
Belgicis rebus ſuppeditare poterit. Laminam para-
tam habeo, cuius exemplar hiſce adiungo. Eam, cum
literis, & aliquot exemplaribus filio deinde tradam.
Supereſt iam vnica Epiſcopi Ranzouiani perficien-
da, quæ Aquisgrani a præſtantiſſimo quodam artifi-
ce, in æs ſculpitur. Noſtri enim hic Coloniæ ita oc-
cupati ſunt, vt eam nobis perficere non potuerint.
Bene vale. Datæ Coloniæ Agrippinæ, ſexto Ianuar.
anni LXXXVII. quem annum tibi ſalutarem &
felicem opto, cum tot aliis, quot vixit prope Arenſ-
burgum in Weſtphalia ſacerdos quidam curatus, Ti-
thonus noſtri ſeculi, qui ante paucos dies obiit, anno
ætatis ſuæ centeſimo vigeſimoquinto, ſacerdotii ve-
ro, centeſimo primo.

POST LITERAS.

Regius veſter legatus Caius Ranzouius, adoleſcẽs
ſane lectiſſimus, & ſummæ exſpectationis nobilis,
quem non modo indies, ſed in ſingula quaſi momen-
ta reducem exſpectabam, die XIX. Ianuar. cum literis
& reſponſis ad Maieſt. Reg. Danicam Bruxella Colo-
niam ſe conferens, in prædones Brabanticos incidit,
& ab iis Bergam ad Somam captiuus eſt abductus. Id
quod hac ipſa hora, has obſignatas ad Tabellarium
mittens, ex viro fide digno accipio; qui triſtis ſane &
condolens id mihi ſignificauit.

Certe, vt omne incommodum, quandoque ſecum
aliquod

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

aliquod commodum trahit; ita minus quidē malum, quod captiuus abductus, nō ſtatim nefariis latronum manibus trucidatus fuerit. Quod nimis apud illos frequens & familiare. Datæ, vt in literis.

HENRICVS SVDERMANNVS, ANSEATICARVM ciuitatum Syndicus,

D. HENRICO RANZOVIO, Produci Cimbrico, S. P. D.

CAriſſimi filii tui Caii memoriam vix vnquam deponere poſſum, de quo, an certi quidpiā ex Brabantia per Hollandiā acceperis, ſcire percupio. Certo ſtatuo, iamdudū a Regia Maieſtate literas directas eſſe ad Bergenſes ad Somam, aut eius loci præfectos: ne bonus ille Caius diu ibidem detineatur. Neſcio ſane, quidnam illi, hinc in Brabantiam abeunti, animus præſagiuerit mali. Cum enim illi rationem itineris difficultatemq; explicarem, & quanam potiſſimum curſum dirigeret, pericula vt prædonum declinaret: incidit illi, & quidem valde prudenter, incidit de catena ſua aurea cogitatio, quam apud me in reditum ſuum deponeret. Fidem illi meam, operamque fideliſſimam, pro meo erga iſtam familiā ſtudio, obtuli; ſed ita tamē, vt vel antas prius certo numero, vel catenā ipſam ponderando, vel demum eam in capſulam concludendo & obſignādo, mihi exhiberet. Riſit curioſitatem hanc meam, & tamē rationibus meis adductus, catenā ſuam in capſula occluſam, ante diſceſſum meæ fidei concredidit, eamque apud me de-

poſuit; ita vt abſconditum apud me theſaurum nunc habeam: de quo quid nam fieri velis, an diutius mihi retinendus, an ad te in filii aduentum, vel per noſtros vel per veſtros nuntios remittendus, iube & impera. Nihil enim ſine expreſſo mandato faciam. Non arbitror eum hac iter habiturum: ſed poſt dimiſſioné impetratam, per Hollandiam domum profecturum. Minori etiam cum periculo & detrimento liberabitur, quam ſi alius quiſpiam eiuſmodi conditionis ac fortunæ ex hoſtilibus oris detentus fuiſſet. De Regiis literis quidnam facturi ſint, mirabor: an etiam illas reſignaturi? facturos putaré, cum ab Illuſtriſſimo Duce Parmenſi, hoſte ſuo profectæ.

Porro hinc diſcedens, quatuor ſecum meritorios equos, cum ciue quodam Colonienſi, viro optimo, cuius equi erant, abduxit. Mercedem illi Bruxellę obtulit 27. Imperiales Daleros. Verum ciuis ille rogauit, pecuniam vt illam apud ſe retineret, nõ enim audere ſe, ob periculum, illam ſecum recipere. Sed nominaret amicum aliquem Coloniæ, qui ſuo nomine 27. illos Imperiales perſolueret. Itaq; viſis literis magnuque filii, curaui, vt agens Bonauenturæ Bodequerii hanc iſti ciui pecuniam numeraret. Quod Magn. tuæ ſignificandum eſſe duxi, ne Bonauentura Bodequerus difficultatem forte aliquã in hac ſolutione acceptanda moueat. Quod eum tamen non eſſe facturum puto. Atque hæc quidem ſunt, quæ iam hoc tempore ſcribenda eſſe putaui. Reſtat nunc, vt ex voto bene valentem, Mag. veſtram diuinæ protectioni commiſſam; Deum orans, Reipublicæ vt te ſanum multos in annos obſeruet. Ex Muſeo noſtro Agrippinenſi,

x. Febr. ſtylo antiquo, Anno M. D.

LXXXVII.

HENRI-

HENRICVS RANZOVIVS PRODVX CIMBRICVS,

D. HENRICO SVDERMANNO, Anſeaticarum ciuitatum Syndico,

S. P. D.

Binæ a te mihi ſunt redditæ literæ, vir reuerende ac humaniſſime, quæ mihi gratæ fuerunt, eo quod priores de filii mei Caii Ranzouii captiuitate, poſteriores vero de dimiſſione eiuſdem certo me edocuerunt. Ad quarum capita præcipua cum antea reſponderim: iam tantum de filio meo nonnihil ad te perſcribam. Et ſane ita ſeſe res habet, quemadmodum antea ſcripſiſti, nempe quod is, dum reditum Coloniam parat, tribus miliaribus a Bruxellis, ab 23. equitibus Brabanticis captus, per deuia quæque loca & flumina per octiduum fere pertractus, ac tantũmodo pane ac aqua ſuſtentatus, tandem Bergam ad Somam deductus eſt, omnibus prius ſpoliatus: ita vt ne quidem calcei ipſi relicti fuerint. Erepta etiam ipſi fuit catena aurea, qua ab Illuſtriſſimo Duce Parmenſi donatus fuerat: cuius niſi etiam effigiem auream apud ſe habuiſſet, ac eadem ipſis ſpem maioris lucri feciſſet, proculdubio interemtus eſſet. Ad Bergenſes vbi venit, præfectus eius loci lectis literis Regiis ſalui conductus, in diuerſorium eum deduci iuſſit, ac poſtea dimiſit. Idem enim præfectus in aula Sereniſſimi noſtri Regis Daniæ fratrem habet, quæ res ad impetrandam dimiſſionem non parum momenti attulit. Longolius etiam inſuper ipſi viaticum ſubminiſtrauit. Diſcedens inde filius meus Caius miniſtrum

ſuum ibi reliquit, qui ſedulo inſtaret, vt ademta
reſtituerentur: verum nihil eorum recuperare p
tuit. Illuſtriſſimi Ducis Parmenſis literas Regi D
niæ inſcriptas, Ordines Hollandiæ per biduum ap
ſe detinuerunt, ac poſtea ipſi reſtituerunt; Comiti
vero Arensburgiæ literas omnes reſignarunt. Pu
runt, vt mea fert opinio, filium meum, priuatorū n
gotiorum cauſa, ad Illuſtriſſimum Ducem Parme
ſem ablegatum eſſe. Caius eos ſedulo monuit, ne
teras Regiæ Maieſtati inſcriptas reſignarent. Ha
nus enim a Regiis Hiſpanicis miniſtris id non fa
ratum. Quod ſi committerent, ius gentium vio
rent. Ceterum quantum ad Illuſtriſſimum Duc
Parmenſem, ac Comitem Arenſburgicum attin
filius meus ſatis ſplendide ac magnifice exceptus
tractatus eſt: ita vt illorum beneficentiam apud R
giam Maieſtatem merito prædicare teneatur. Q
Caius ipſemet ad te ſcribat, ex literis adiūctis cog
ſces. Nihil tam male Caium habet, quam iconis
luſtriſſimi Ducis Parmenſis iactura. Sed nullum
dubium, quin aliquando reſtitutionem ſint factu
Quas enim Rex literas, ob dimiſſionem eius imp
trandam, ad Status & Baronem de Willigbui deſti
narit, ex literarum exemplis annexis patet.

Vale. xx. Februar. Anno
LXXXVII.

***

FR

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

FRIDERICVS II. DANIÆ, NORVEGIÆ, GOTHORVM, VANdalorumque Rex, Dux Sleſuici, Holſatiæ, &c.

GENEROSIS, NOBILIBVS AC Strenuis Status Hollandiæ confœderatos repræſentantibus, ſingulis ac vniuerſis.

EX ſingulari clementia noſtra vos ignorare noluimus, per fide dignos homines ad nos certo afferri, quam indignis modis nobilis aulę noſtræ miniſter, fidelis ac ſincere dilectus, Caius Ranzouius, a Duce Parmenſi, ad quẽ cũ literis noſtris ipſum dimiſeram⁹, rediturus, a quibuſdam militibus, qui ſacramento vobis obſtricti dicebantur, inter Bruxellas & Coloniam captus ſit. Quia vero nec propter res noſtras, nec ex priuato commodo, ſed communi totius Belgii bono, vt nimirum bello inter Regem Hiſpaniarum, Reginam Angliæ, ac Ordines Belgicos cõpoſito, priſtinæ quieti loca iſta reſtituerentur, ad Ducem Parmenſem ipſum ablegauimus, ſaluo conductu noſtro inſuper munitum, quamuis, abſq; iſto, de fide ac beneuolẽtia veſtra optima, quæq; nobis ac illi pollicebamur. Idcirco hanc iſtorum prædonũ petulantiam, quam cõtra omnes omnium locorum cõſuetudines ac leges, as prȩſertim, quibus legati iure gentium ſacroſancti habentur, nefarie in hunc noſtrum miniſtrum exercuerunt, ægerrime ac ſingulari cum indignatione ferimus. Nec dubitam⁹ quin Illuſtr. Principiſſa cognata, ac ſoror noſtra cariſſima, ſereniſſima Angliæ Regina, vbi ſcelus compererit, extreme nobiſcum illud ſit deteſtatura, & per vicarios ſuos in Belgio, ſeueriſſimis pœnis in nequiſſimos auctores animaduerſura.

Et profecto nec vobis ipſis, nec bono cuiquam ho-
iuſmodi quid poteſt probari. Clementiſſime itaq;
nec non ſeueriſſime a vobis poſtulamus, vt, ſi dict-
miniſter noſter Caius Ranzouius, ante redditas h-
noſtras, dimiſſus nondum fuerit: confeſtim inqui-
tis, vbi locorum a veſtris detineatur: tum inuent-
abſq; vlla mora non modo dimittatis incolumem
immunem: verum etiam omni opera ſedulo iuue-
ac quibuſcunq; opus fuerit rebus citiſſimum eius
nos reditum promoueatis. Quod ſi clementiſſi-
huic noſtro ac ſerio poſtulato ſtatim non ceſſeri-
experiemur remedia ea, quæ vobis ſint futura diffi-
lima, noſtris vero cum teſſera ſalui conductus pro-
ciſcentibus, tranſitum facilem ac tutum, quacunq;
eant, deinceps paritura. Quod vos conſiderare vo-
mus; quos alioquin regia beneuolentia proſequ-
mur. Dabantur Scanderburgo, XII. Februar. An-
M. D. LXXXVII.

FRIDERICVS DEI GRA-
TIA, DANIÆ, NORVEGIÆ, VAN-
dalorum, Gothorumq; Rex, Dux Sleſuigæ, Holſatiæ,
Stormariæ ac Dithmarſiæ, Comes in Olden-
burg & Delmenhorſt, &c.

BARONI DE VVILLIGBVI,
Reginæ Angliæ gubernatori Bergii
ad Somam.

NObilis, ſtrenue, ſingulariter nobis dilecte: retu-
lerunt nobis homines fide digni, aulicum noſtrum
miniſtrum, nobilem, dilectum noſtrum fidelem Cai-
ium Ranzouium, ab illuſtri Principe Parmenſi, qu[...]
eum [...]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

um ablegaueramus, redeuntem, a militibus quibuſ-
m, prædonibus verius, inter Bruxellam & Coloniã
terceptum, & captiuum abductum eſſe. Hunc vero
os, non noſtri priuati commodi cauſa, ſed cum lite-
ris, quæ pacem, quam non ſine magno labore & ſum-
tu conficere ſtudemus, prouinciis Belgii procurent,
teſſeraq; ſalui conductus, & Latine & Germanice ſcri
pta, noſtraq; manu & ſigillo firmata, inſtructum dimi
ſeramus. Ideoq; ſane, vti par eſt, indigne ferimus, nul-
lo habito reſpectu, ab hominibus iſtis contra ius gen
tium tam inſigniter eſſe peccatum. Ac minime etiam
probaturam eſſe hoc factum ſereniſſimã Angliæ Re-
ginam, ſororem noſtram cariſſimam, cui prædones
iſtos obſtrictos eſſe prætendunt, imo ex merito per
ſuos Præfectos punituram, certo confidimus. Nun-
tiatum eſt inter ſuperiora hoc quoq;, perductum eſſe
miniſtrum noſtrum Ranzouium, Bergam ad Somã,
quam adminiſtrationi tuæ creditam exiſtimamus. Et-
ſi autem de optima tua erga noſtros voluntate mini-
me dubitemus: & abs te nobis prolixe polliceamur,
Ranzouium tuo iuſſu, tuaque ope dimiſſum, ad nos
liberum incolumemque breui rediturum: hoc tamẽ
ipſum vt ſtudioſe efficias, clementer cupimus. In po-
ſterum etiam militibus illis, vt interdicas, ne quid iu-
ris ſibi in noſtros vſurpent, atque præcipias, præcla-
ris potius virtutibus, quam prædonum illicitis arti-
bus, famam ſibi conciliare vt ſtudeant, te hortamur.
Id enim niſi fiat, vt noſtræ ferent rationes, conſilium
capiemus, quo noſtri deinceps tutius itinera ſua no-
ſtro iuſſu inſtituta conficere poſſint. Cęteroquin Re-
gia noſtra beneuolentia te complectemur. Daban-
tur Scanderburgo, XII. Februar. Anno
M. D. LXXXVII.

***

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

IVSTVS LIPSIVS HENRICO RANZOVIO, S. D.

ILluſtris Domine, binas a te literas (quæ tua dilige-
tia eſt) eodē exemplo accepi: ſemper mihi grat
cum ſignum & manum tuam agnoſco, & magis cu
verba lego, nō noui amoris non nouos ſemper teſt
Dona etiam mittis nō ab auro, vt nuper, ſed a melio
ingenii tui aura: quibus fateor ex animo me affe
Hiſtoriolam quidem illam ſtatim legi: prudēter p
fecto, dilucide, ordine ſcriptam. Nam quin vere
ambigam, a tali vel auctore, vel directore? Iam Elo
illa ad æternę famę virum patrem tuum, quæ ſubi
cta, profecto preſſo & rotūdo ſtylo ſcripta. Quiſqu
is auctor, ſcio non inuiſum eum vixiſſe melioribu
Muſis. Doctrina vetus, nec affectata in iis apparet,
iudicium ante omnia directum quoddam in toga
ſagatiſque rebus. Vno verbo, pręco ille non indign
eo Achille.

Zonta veſtra nuper clauſa, mirifice anxios nos h
buit. Quid mirum? ab ore illius freti pendent tot m
lena hæc ora. Nonnulla iniuria, fateor, illata filio
Caio in his terris: & doluimus ego, aliique boni
(nec id clam) nō paulo honeſtius cum eo actum. Se
fons mali a prædonibus: & qui mederi debebāt, le
ti & imperiti potius horum remediorum, quam m
aut contemnētes. At Regis tui ſereniſſ. eam magni
dinem animi & manſuetudinē ſperamus, vt diſſim
lare eiuſmodi noxas malit quam vindicare. Hoc la
dabilius, & niſi fallor, magis ex Germaniæ bono.

Nos nūc Politicum quiddam damus, & mittem
ad te inter primos. Adiunxi huic epiſtolæ libellos
meis

meis,& e tuis,quos petebas. Scribe autem, Illuſtris Domine, ſi quid amplius voles, illi qui parere & auſcultare tibi paratus eſt. Lugd.Batauorum, Cal.Iun. ∞ Iↄ LXXXVII. Saluere officioſe iubeo R. virũ D.Dauidem Chytræum. De filio tuo Friderico nihil intellexi; quæram tamen,& ſi quid reſciero,ſcribam.

CONSOLATORIA CASPARIS HOYERI, REVERENDISSIMI & Illuſtriſſimi Principis,Domini Ioannis Adolphi, Archiepiſcopi Bremenſis & Epiſcopi Lubecenſis, heredis Noruegiæ,Ducis Sleſuigæ,Holſatiæ,&c. Conſiliarii,& præfecti Eiderſtedenſis,

AD

ILLVSTREM, NOBILEM ET Magnificum virum, Dn.Henricum Ranzouium, Regium Vicarium.

Ex tuis literis, Illuſtris ac Nobilis vir, inopinatum ac immaturum obitum Caii Ranzouii filii tui, ornatiſſimi iuuenis, magno animi dolore percepi: Siquidem inſperatus caſus iſte, non minus me affecit, quam ſi de filio meo eſſet ad me ſermone perlatus. Dolorē autem meum auxit perſpecta & a teneris annis cognita filii tui optima indoles & admirãda naturæ bonitas,ad omnem virtutem propẽſa,& quodammodo honeſtati & ſuauitati humanitatis nata:tum etiam,quod indubitatam ſpem animo conceperam, ipſum optimorum parentum veſtigia perſecuturum, & Reip.capeſſendæ, ſingulari communis patriæ bono,maxime idoneum futurum.Sed hac ſpe(proh dolor!) triſti caſus inopinati nuntio fruſtratus,non im-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

merito deploro vicem patriæ:quam paucis retro annis,nobiliſſimis & eximiæ ſpei adoleſcẽtibus,& proxime præteritis diebus filio tuo,fortuna minus nobis amica orbauit: ſuperſtitibus relictis quibuſdam aliis parum frugi hominibus. Sed dandum hoc infelicitati noſtræ,quæ a Deo, ob manifeſta delicta offenſo & nobis irato,merito immittit. Exorandus igitur Dominus,vt miſericordiæ recordetur: pœnas plus ſatis meritas clementer auertat & leniat,ne hominibus ad gubernandum idoneis Reſp. noſtra penitus deſtituta, grauius damnum aliquando ſentiat. Non defuerunt hactenus nobis viri boni,& Reip.vtiles; ſed recidit numerus ad paucos: extimeſcẽdum,ne breui ad pauciores. Scribo hæc non ignarus rerum noſtrarũ: ſiquidem in iis plus minus annos xxx. verſatus ſum. Cogititaq; me publicæ ſalutis ſtudium, vt quod ſentio exprimam. Niſi enim iuuentus & rectius educetur,& informetur, quam ſuperiore ætate, parentum & præceptorum incuria,factum eſt: non video,quid de ſeneſcẽtibus his,qui ad gubernacula modo ſedent,de Repub inpoſterũ recte adminiſtranda ſpei reliquum ſit.Præſtitiſti tu quidem,& nõnulli alii præcipuæ nobilitatis præclari viri,in liberis ſuis informandis optimi parentis officiũ, ex quo ſine dubio fructum vberrimum aliquãdo Reſpub.noſtra percipiet. Ceterum perrarum hoc eſt,& ſingulare decus paucorum.Reſpub.autem,vt quævis,ita noſtra,numero nõ paucos, ſed multos requirere videtur homines, ad virtutem & gubernandi artem educatos. Diutius huic argumento immoror,tibique viro longo rerum vſu prudentiſſimo,ac naturæ dotibus ornatiſſimo,non ignota in memoriam reuoco, triſtitiæque maiori cauſam præbeo: cum conſolari lugentem potius oporteret. Sed veniam daturum te mihi, nec ſecus quam ſcripta hæc ſunt interpretaturum,confido. Mouet enim me amor patriæ, deſiderium filii tui Caii, & præcipitata

fata

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ta quorundam nobilium adoleſcentum; vt patriæ, bi, & aliis bonis viris condoleam: meaque vota & preces, pro florentis ſtatus harum prouinciarum cõſeruatione, veſtris coniungam. Tu interim, Magnifice vir, pro animi tui magnitudine ferens hunc caſum, qui mutari ob fati neceſſitatem nequit, patienter, dolori modum ſtatuas, & Deo repetenti ſuum ne refrageris. Eſt enim illud fortis & magnanimi viri: hoc in Deum pii, & in ſecundis pariter & aduerſis obſequentis. Quod vt facias, amicitiæ noſtræ iure, iam multis annis inter nos ſincere cultæ ac continuatę, maiorem in modum abs te peto, & fideliter moneo. Expedit hoc inprimis valetudini tuæ, laboribus debilitatæ, & ingraueſcenti ſenio, indies pluſculum infirmitatis contrahenti. Oro ego DEVM Opt. Max. vt tuum & nobiliſſimæ honeſtiſſimæque coniugis dolorem leniat: & iacturam defuncti filii, ſingulari exoptatæ felicitatis vſura benigne recompenſet: teque quam diutiſſime Reipublicę, coniugi, liberis, ac nobis amicis tuis ſaluum & incolumem conſeruet. Quod autem ad exequias defuncti filii me inuitaueris: agnoſco ex eo ſingularem tuam in me beneuolentiam: de qua gratias ago permagnas. Adero lubens ad præſtitutum funeri deducendo diem, niſi me iudicia Tundertenſia, quibus ſecundus dies Maii deſignatus eſt, prę-ter voluntatem meam impedient. His vale, præſtantiſſime vir: & me tui amantiſſimum redama.

Ex Hoyers Worda Eiderſtedii, viceſimoquarto April. die, An. Chriſti M.D.XCI.

EPISTOLA REVERENDISSIMI ILLVSTRISSIMIQVE Domini, D. Ioannis Adolphi, poſtulati & electi Archiepiſcopi Bremenſis ac Epiſcopi Lubecenſis, Ducis Sleſuuigæ & Holſatiæ, &c.

AD

HENRICVM RANZOVIVM Regium Vicarium.

Qua ipſum conſolatur, de obitu filii Caii.

NObilis ac ſincere nobis dilecte: nobilis ac fidelis Conſiliarii noſtri Caii Ranzouii filii tui obitum, tum ex literis tuis, tum etiam fama publica non ſine animi perturbatione cognouimus. Sane optandum erat, longiorem vitam ipſi diuinitus fuiſſe cōceſſam. Cum autem vniuerſorum hominū vita e Dei immortalis pendeat voluntate; eaque benigna æque ac conſtans ſit: diſſentiendum ab illa non eſt, multo minus illi repugnandum. Quamobrem patienter & moderate feres mortem filii, ex hac ærumnoſa & fugaci vita, ad beatam æternamque euocati. Diem VII. Maii cum intellexerimus funeris exequiis præſtitutum eſſe; nobili ac fideli noſtro Conſiliario Theodorico Blomio mandauimus, vt noſtro nomine & loco illius ſupremi diei honeſtet celebritatem, quo ad templum Itzehoenſe filio funus ducetur. Reſpondimus his breuiter ad tuas, noſtram tibi voluntatem propenſam in his declaraturi benigniſſime, quib. plurimum ſignificare poterimus. Datum Ieuenſtedæ, 29. Aprilis, Anno Chriſti M. D. XCI.

CONSO-

CONSOLATORIA DAVIDIS CHYTRÆI, AD Henricum Ranzouium.

NObilis & Magnifice Heros, Patrone colende, poſteaquam de nobiliſſimi generis ac ingenii iuuene, ſenilem prudentiam & virtutis maturitatem ante annos adepto, filio tuo Caio, ſuperioribus diebus ex hac vita euocato, intellexi: ad officium pietatis & gratitudinis Domino & patrono de me optime merito debitæ pertinere iudicaui, συμπάθειαν meam, & doloris ac mœſtitiæ ſocietatem tali tempore declarare. Vult enim Deus nos aduerſis amicorum & patronorum caſibus vero mœrore affici: & ſimul de communi naturæ noſtræ infirmitate, de cauſis ingentium miſeriarum & mortis humanæ, & de fontibus conſolationum, quos Deus monſtrauit, cogitare. Magnum quidem & acerbum vulnus, ꝑpropera & immatura mors talium liberorum, cordi noſtro infligit, in quibus ingenium cæleſte ſuis velocius annis ſurgit: qui ante annos animumque gerunt, curasque viriles: qui virtute & induſtria ſingulari exculti ac politi, iam patriæ ſuæ, & Regibus ac Principibus, patriæ Dominis, cū laude ſeruire cœperant: & quos ſi diutius vixiſſent, magno Reipubl. & ſuis præſidio & ornamento futuros, ſpes erat. Sed non caſu fortuito, nec cauſis ſecundis tantum naſci & occidere homines, vt pulcerrimi arborum & herbarum flores, hoc anni tempore, ſubito defluunt ac pereunt: veluti poma, alia matura, alia ante maturitatem decidunt: ſed certo Dei patris cæleſtis conſilio & voluntate, certa vitæ ſpatia, aliis longiora, aliis breuiora tribui ſcimus. Definiti enim dies

hominis ſunt, vt vox diuina inquit: numerus menſium illius penes te DEVS eſt: conſtituiſti terminos eius, qui præteriri non poterunt. Etſi autem cauſas diuini conſilii, optima quæque prius a nobis auferentis, & impleri numeris deteriora ſuis permittentis, omnes perſpicere non poſſumus: tamen cum omnibus hominibus ſtatutum ſit ſemel mori: multis calamitatibus & periculis tempeſtiue morientes præripi, non ſolum exempla plurimorum fortuna, potentia, dignitate florentium, Pompeii, Ciceronis, Crœſi, Polycratis, Valeriani Cæſaris, &c. quibus diutius vixiſſe nocuit: verumetiam cæleſtia oracula confirmant. Et vno veluti faſce, Seneça mortis tempeſtiuæ commoda complectens exclamat: o ignaros malorum ſuorum, quibus non mors, vt optimum naturæ inuentum, laudatur: quæ ſiue felicitatem includit: ſiue calamitatem repellit: ſiue ſatietatem aut laſſitudinem ſenis terminat: ſiue iuuenile æuum, dum meliora ſperantur, in flore deducit: ſiue pueritiam ante duriores gradus reuocat: omnibus finis: multis remedium: quibuſdam votum: de nullis melius merita, quam de iis, ad quos venit, antequam inuocaretur. Floruit filius tuus, ingenii ſagacitate & prudentia ſenili: ſingulari in rebus agendis dexteritate ac induſtria: morum grauitate, & victore omnium voluptatum animo, plane adhuc iuuenis. Iam quicquid ad ſummum peruenit, ad exitum properat, ait idem Seneca. Eripit ſe aufertque ex oculis perfecta virtus: nec vltimum tempus exſpectant, quæ in primo maturuerunt. Ignis quo clarior fulſit, eo citius exſtinguitur. Sic ingenia, quo illuſtriora, eo breuiora ſunt, vt de Marcello adoleſcente, Auguſti ſororis filio, Virgilius cecinit: O ſtendent terris hunc tantum fata, nec vltra eſſe ſinent. Auguſtus ipſe, viuum & vnicum fere, inter Reges, Ariſtotelicæ beatitudinis, cum excellenti ſapientia, virtute & felicitate, cætera etiam fortunę

bona coniuncta habentis, exemplum, duos nepotes ſuos, Caium & Luciũ, in quibus ſpem generis & imperii præcipuam collocarat, in ipſo ætatis ac rerum gerendarũ flore amiſit. M. Cato ille ſapiens & ſenex, filium prætorium, virum optimũ & virtute præſtantem, terræ ſe mandaſſe refert, cum contra ſibi ab illo parentari decuiſſet. Paulus Æmilius ille, qui Perſeum Macedoniæ Regem a ſe captum in triumpho duxit, cum ex quatuor filiis, duos adoptandos in Scipionum & Fabiorum familiam dediſſet, duos ſuperſtites, illis ipſis triũphi diebus, ante ſe ex hac vita migrare vidit.

Hęc cum ſummis iſtis imperii Romani luminibus, & aliis Principibus & priuatis, in Eccleſia Dei euenerint: iniuſtum eſſet a nobis ſimilia onera recuſari: pręſertim cum Deum ſapienti & grauiſſimo cõſilio, noſtræ potiſſimum vtilitatis & ſalutis cauſa, nos morbis, & noſtrorum morte, & aliis aduerſis caſibus, interdum exercere ſciamus: vt timor Dei, fides, inuocatio, patientia noſtra, & cæteræ virtutes: quæ rebus omnibus ad volũtatem fluentibus, languidiores fiunt, & paulatim prorſus exſtinguuntur, per crucem & calamitates in nobis explorentur, exerceantur, creſcant & confirmentur.

Vere enim Demetrius, vitam ſecuram & ſine vllis fortunæ incurſionibus, mare mortuum appellat, quod nullis ventorum flatibus, vt cætera, agitetur. Nam nihil habere, ad quod exciteris, ad quod te concites, cuius denuntiatione & incurſu firmitatem animi tui tentes: mortuum verius, quam viuum refert. Hinc Attalus etiam Stoicæ diſciplinæ Philoſophus dixit, Malle ſe, vt a fortuna in caſtris ſuis, quam in delitiis habeatur. Sed noſtræ potius philoſophiæ Principis Chriſti teſtimoniis vtamur, qui omnis doloris ac ærumnarum expertes, pro ſpuriis & nothis, non pro filiis, a Deo haberi oſtendit. Quis enim eſt filius, quem non erudit ſubinde & caſtigat pater?

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Quod igitur te quoque, non Ariſtotelica ſolum
felicitate, vt de Auguſto Cæſare paulo ante dixi, ſa-
pientia, virtute, doctrina, ſplendore, gloria, flore li-
berorum, opibus, latifundiis, plena auctoritatis & di-
gnitatis ſenecta vigentem: ſed etiam poſt mortem, ſe-
cuturam beatitudinem in cælis æternam exſpectan-
tem: ſubinde mortalitatis & fragilitatis humanæ, De-
us, tuorum funeribus, & aliis rebus incommodis, ad-
monet: beneuolentiam Dei erga te paternam hac
quoque in parte agnoſces, nec voluntati Dei vehe-
mentius repugnabis.

Cumque cariſſimus filius tuus, in vera agnitione
& inuocatione filii Dei Domini noſtri Ieſu Chriſti
deceſſerit, certo ſtatuimus, eum in æterna cum Deo
eccleſia & cæleſti conſuetudine, conſecuturum eſſe
æterna cum Chriſto gaudia, & nunc lætari, ſe miſeriis
ærumnoſæ huius vitæ mortalis perfunctũ eſſe, & co-
ram frui conſpectu & voce filii Dei, & clariſſimorum
Regum, Dauidis, Ioſiæ, Conſtantini, Caroli I. Chri-
ſtiani III. Friderici II. & nobiliſſimi Herois Ioannis
Ranzouii, aui paterni, & fratrum, qui eum præceſſe-
runt, & tuam, ac nobiliſſimæ matris, & fratrum, ſoro-
rumque ſuperſtitum ſalutem Deo commendare.

Quod ſi in Chriſtum credimus, & fidem verbis ac
promiſſis eius habemus (inquit D. Cyprianus) cur
non cum Chriſto futuri, & de Domini pollicitatione
ſecuri, ad Chriſtum, cũ quo victuri & ſemper regna-
turi ſumus, læta ſecuritate venimus? Quis non ad me-
liora feſtinet? Iam terrenis cæleſtia, & magna paruis,
& caducis æterna ſuccedunt. Quis hic anxietatis &
ſolicitudinis locus eſt? quis inter hęc trepidus & mœ-
ſtus eſt, niſi cui ſpes & fides deeſt? eius eſt enim mor-
tem timere, qui ad Chriſtum nolit ire: eius eſt nolle
ad Chriſtum ire, qui ſe nõ credit cum Chriſto regna-
re. Et paulo poſt: non igitur ſunt lugendi fratres & li-
beri noſtri, accerſione dominica de ſeculo liberati:
cum

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

tum ſciamus, nõ eos amitti, ſed præmitti: recedentes, præcedere, vt proficiſcentes & nauigantes, deſiderari eos debere, non plangi: nec accipiendas hic eſſe atras veſtes, quando illi ibi induméta alba iam aſſumſerint.

Non dubito autem, te, vniuerſam Eccleſiæ doctrinam, & hunc præcipue portum vitę ac ſalutis æternę, in quem filius tuus tempeſtiuo curſu iam peruenit, intuentem, & hæc, quæ commemoraui omnia, & alia dolorum remedia cogitanté, mediocriter in Dei voluntate acquieſcere, & mœſtitię repugnare. Exiſtimaui tamen ad officium patrono & amico de ſe optime merito debitum pertinere, tali tempore aliquã communis mœſtitiæ & luctus ſignificationem oſtendere, quod te, tali ſapientia & bonitate virum, non aſpernati confido. Deum æternum patrem Domini noſtri Ieſu Chriſti, fontem omnis conſolationis, & vitę pręſentis ac æternæ, ardentibus votis precor: vt tibi, & nobiliſſimę coniugi tuæ, vires animi & corporis confirmet, & vitam ad multorum hominum & Reipublicæ ſalutẽ proroget, & vniuerſam familiam veſtram, incolumem & florentem perpetuo ſeruet. Datæ Roſtochii Calendis Maii. Anno M.D.XCI.

RESPONSIO HENRICI RANZOVII.

AD

EPISTOLAM CONSOLATORIAM D. Dauidis Chytrai.

Literas tuas Chriſtianæ pietatis & humani officii pleniſſimas, Reuerende ac Clariſſime vir, quibus me de immaturo filii mei Caii Ranzouii, in ipſo æui

flore exſtincti, obitu conſolaris, accepi cupide, & ſpe bona, operam in id a te collocatam eſſe, vt meum ſedare ſtuderes obortum dolorem, legi, hoc ipſo fructu efficaci percepto. Non ſolum enim multorum clariſſimorum virorum, qui parem mecum experti ſunt amiſſis liberis fortunam, prolixam continebant enumerationem: ſed etiam ex ipſis ſacris literis, veriſſimis nempe conſolationum fontibus, certa remedia proponebant. Quo factum eſt, vt dolorem ac luctum, ex triſti illo caſu contractum, non parum leuari atque leniri deprehenderim. Quocirca pro hoc officii genere, gratias tibi habeo quam maximas.

Equidem ingenue fateor, me legiſſe conſolationes philoſophicas, cum eam, quam Criticorum cenſuræ expoſitus libellus, de luctu minuēdo, in quo, ſi genuinus eſt, ſeipſum Cicero de morte filiæ cōſolari conatus eſt, exhibet: tum alteram, quam olim Iacobus Sadoletus, initio Apoſtolicus Cubicularius, poſtea Cardinalis, ad Ioannem Camerarium Dalburgicum Epiſcopum Wormatienſem, & quondam Maximiliani I. Imperatoris Conſiliarium, de obitu matris, Romæ ſcripſit. Coniunxi Marci Antonini Imperatoris, Senecæ, Boetii & Petrarchæ libros, ad animi tranquillitatem, in fortuna tam ſecunda, quam aduerſa conciliandam, lectu vtiles: Meditationes item in aduerſis, quæ auctore Ioachimo Camerario Papebergenſi in publico exſtant. Occurrerunt ad hæc magnorum virorum, & Græcorum, & Romanorum innumera vetera atq; etiam domeſticorum recentia quædam exempla, quæ ad animi firmitudinem cōparandam non parum valere poterant.

Pericles enim, amiſſis duobus filiis, coronatus nihilominus in concione diſſeruit.

Xenophon ſacrificans, cum audiret filium fortiter dimicantem occubuiſſe: depoſuit quidem coronam, ſed eandem continuo capiti repoſuit.

Anaxago-

Anaxagoram, cũ ei mors filii nuntiatur, nihil aliud dixiſſe ferunt, quam, genuiſſe ſe eum mortalem.

Demoſthenes orator ille inſignis amiſſa filia vnica, ſeptimo die indutus albis veſtibus coronatuſq; in publicum proceſſit.

Rex Antigonus audita filii Alcyonei magno animo dimicantis, & mediis in hoſtibus occumbentis, morte, nihil aliud dixit, quam, mea opinione tardius, o fili, audacter in hoſtem impetum faciendo, cecidiſti.

Quintus Martius Romanorum Rex, cum vnicum filium amiſiſſet, eo ipſo die, quo filii rogum ſpectarat, curiam ingreſſus ſenatum conuocauit.

Harpagus Medus, cum filius interfectus, ipſi, inter epulas, iuſſu Regis ſui Aſtyagis proponeretur, nihil perterritus, quicquid Regi placeret, ſibi non diſplicere, innuit.

Prexaſpes morientis filii, cũ Cambyſes iaculo eum transuerberaſſet, ſine indicio doloris ſpectator fuit.

Lucius Paulus præterea, duos filios, ſpatio ſeptem dierum: Lucius Bibulus totidem filios, ab Ægyptio milite crudeliſſime necatos: P. Craſſus in conſpectu ſuo filium: D. Iulius, vnicam filiam: D. Auguſtus liberos & nepotes (quorum & tu, mi Chytræe, mentionem facis) & ſuorum frequentem turbam: L. Fabius Maximus vno die vxorem, & matrem: Filium etiam paulo poſt conſularem amiſit. Ex his quemq, ſuorum interitum infracto animo tuliſſe, proditum eſt.

Recens etiam, nobiles illi Holſati, Petrus Dominus in Troieburg, & Dethleuus in Kletkamp, Rãzouii, ambo gentiles & agnati mei cariſſimi, poſtquam vnius anni ſpatio, patria procul, vita exceſſiſſe vnicum ſuum filium vterq; cognouit: mirum in tam acerbo caſu, quam viros Chriſtianos, & a nobilitate fortitudineq; Cimbrorum veterum haud alienos ſe præſtiterunt: Petrus præſertim, qui vt ætate, ita animi præſentia & firmitate Dethleuum ſuperauit.

Obuerſatur in primis Illuſtriſſimæ quoq; Princi-
pis Chriſtinæ Landgrauicæ, Adolphi bellica virtute
laudatiſſimi optimique Ducis viduæ, in ſexum fœmi-
neum imbecilliorem vix cadens animi moderatio,
dum magnam illa funerum domeſticorum frequen-
tiam, paucorum annorum curriculo patiẽter ſpecta-
uit, orbata marito fortiſſimo, filiis duobus ætate pro-
uectioribus, Friderico & Philippo, indole & erudi-
tione plæclara ornatiſſimis, atque etiam filia Elizabe-
tha, ſpectatiſſima puella.

His exemplis omnibus non parum a ſolicitudine
me abduci ſentio: præſertim hoc etiam conſideratō
mala, quæ nec vitari, nec humanis vel conſiliis, vel vi-
ribus auerti poſſunt, ferenda eſſe toleranter.

Quæ non tolerari poſſũt ea ſunt toleranda.

Verumtamen nihil magis me conſolatur, quam
ſpes & fiducia, quam de reſurrectione corporum hu-
manorum, immortalitate animæ, ac tribuenda vtriq;
vita æterna, certam concepi, ita verbo diuinitus pa-
facto edoctus: ſecundum quod in ſacris literis expo-
ſita exempla Patriarcharum, Abrahami & Iacobi, Re-
gis Dauidis, Iobi, & aliorum ſanctorum, intuenda
& imitanda (quatenus mea fert tenuitas, ſpiritu diui-
no ſuffulta) mihi propono.

Vel vnus Apoſtoli locus, in prioris Epiſtolę ad Co-
rinthios 15. capite, ſæpe a me relecto, cui non eximat
omnem dubitationem, de futura pie defunctorum
glorioſa reſuſcitatione? Differit de hac luculenter &
prolixe D. Paulus, diſerte docens: Quomodo & quali
corpore reſurgent defuncti, & prodibunt vitæ reſti-
tuti. Affert enim imaginem & experimentum vulgo
cognitum, de ſemine, quod nõ viuificatur, niſi emor-
tuum fuerit: & cui Deus dat corpus, ſicuti voluit: &
vnicuiq; ſeminum proprium corpus. Quam partem
Apoſtolici typi venuſtiſſime illuſtrat Tertullianus, in
libro de reſurrectione carnis: ſeritur ſolummodo
granum, inquit, ſine folliculi veſte, ſine fundamento

ſpicæ,

ſpicæ, ſine nutrimento ariſtæ, ſine ſuperbia culmi: exſurgit autem copia generatum, compagine ædificatum, ordine ſtructum, cultu munitum, & vſquequaq; veſtitum. Hæc ſunt ei corpus a Deo aliud: in quod non abolitione, ſed ampliatione mutatur. Hæc ille. Quemadmodum noſtra etiam corpora, terræ mandata & corrupta, reſurgent in potentia, οὐ φυσικά, ἀλλὰ πνευματικά. Plane enim ſignificanter τὸ φθαρτὸν τοῦτο, ait D. Paulus. Quæ verba Theodoretus ſuo quodam dialogo inſigniter vrget & ponderat, ſic ſcribens: ὁρᾷς τὴν ἀκρίβειαν, τὸ θνητὸν τοῦτο ἔδειξε δεικτικῶς, ἵνα μὴ ἄλλης νομίσῃς σαρκὸς ἀνάστασιν. Quod ita interpretari conati ſumus: Vides accuratam expreſſionem, mortale hoc, quaſi digito extenſo monſtrauit, ne putes alterius carnis (præter hanc quam circumfers) reſurrectionem.

Quid prohibet? inter alia argumenta neutiquam dubia, quæ confirmant perſuaſionem piorum animis alte infixam, de redituro aliquando in corpora emortua vitæ ſenſu: quo minus huic quoque conſiderationi aliquid tribuatur. Compertum habeo, corpora humana iamdudum exſtincta, exſanguia, omnique vitali ſpiritu carentia, atque ex illis amputatas partes etiam poſt longum temporis interuallum, priſtinum recipere ac ſtillare ſanguinem.

Libet eius rei duo exempla certo cognita hoc loco commemorare. Vnum factum, recordor, Chriſtiernum II. eius nominis Regem Daniæ mihi narrare. Aulicorum ſuorũ quidam tempore veſpertino, quod lis inter eos exorta eſſet, luminaribus exſtinctis, ſtricto pugione interemtus eſt in conclaui: in quo tunc temporis, præter regium curſorem, adhuc vndecim aut duodecim aulici nobiles conuenerant. Cum autẽ de cædis auctore non conſtaret, ac nobiles culpam in curſorem conferrent: Rex vero curſorem, quem ſingulari fauore complectebatur, exiſtimaret extra noxam eſſe, & nobiles contra curſorem conſpiraſſe:

omnes in conclaui dicto congregatos ſimul cuſtodiæ tradi, ac prope corpus interfecti ſiſti, ſingulosq; manum dexteram nudo illius pectori admouere, atque iurato ſe purgare coegit, quod extra culpam patratæ cædis eſſent conſtituti. Id cum a nobilibus ordine fieret, corpus occiſi nullum ſignum emanantis cruoris edidit. Acceſſit tandem curſor, admiſſi ſceleris conſcius. Hic mortui pedes primum doloſe deoſculatus eſt, vt eum hac ratione ob commiſſam cædem placaret. deinde vero manu ad exanime pectus defuncti applicata, ſtatim ſanguis, tam ex vulnere, quam ex naribus cadaueris magna copia erupit, necíſque auctorem oſtendit. Curſor huiuſmodi ſanguinis indicio conuictus, conſcientiaque ſceleris adactus, reum ſe confitetur. Proinde mandato Regis ſtatim capitis ſupplicio eſt affectus.

Idem factum Illuſtriſſimus dux Megapolenſis Vdalricus, Sophiæ Danorum reginæ pater, Regem Chriſtiernum commemorantem audiuit: quod tibi oportune percontanti, opinor, exponet. Viuunt adhuc ex nobilibus nonnulli, qui iſtius cædis fuerunt inſimulati.

Poſt eum diem, Rex Chriſtiernus dictum modum explorandi cædium auctores, in toto regno ſuo paſſus eſt obſeruari.

Addam exemplum alterum, quod patris mei tempore Itzehoæ accidit. Cuidam viatori in itinere interfecto, quod de latrocinii auctore non conſtaret, manus reſecta, ac in carcere ſenatus Itzehoëſis, ex tigno in fumo ſuſpenſa eſt. Tandem cum forte fortuna poſt decem annorum interuallũ, auctor cædis in eam domum ſe recepiſſet: manus iam dudum exſanguis & arida, ſanguinem ex alto in menſam ſubiectam ſtillare cœpit. Ex quo coniectura facta eſt, hominem latrocinii reum exſiſtere. Carnifex viſa ſenatui indicat. Hic homine in vincula coniecto, patrem meum accerſit.

Latro,

Latro,eo præſente,euidens iudicium diuinum agnoſcens, cædemq; ante multos annos a ſe perpetratam affirmans, iuſtam ſceleris pœnam, quam ſibi infligi vltro petiit, perſoluit.

Huiuſmodi exempla ego,cum multis aliis, in hiſce aliiſque regionibus,aliquando adhibitus emergentibus eius generis caſibus, obſeruaui, quæ ſcio vere ſe ita habere. Nec dubito, quin tu quoque Roſtochii quædam notaueris.

Teſtatur de conſimili admirando iudicio reorum homicidii, dictū Gen. 4. Clamauit vox ſanguinis fratris tui de terra. Equidem exiſtimo, a tempore illo, videlicet ab anno mundi 130. ſemper clamaſſe ſanguinem iniuſte interfectorum. Colligi id poteſt ex Chriſti dicto, Matth. 23. Ego mitto ad vos Prophetas, & ſapientes, & ſcribas, & horum aliquot occidetis: vt veniat ſuper vos omnis ſanguis iuſtus, qui effuſus eſt ſuper terram, a ſanguine Abel iuſti, vſque ad ſanguinem Zachariæ filii Barachiæ, quem occidiſtis inter templū & altare. De illo ſanguine D. Euſebius, & D. Auguſtinus ſcribunt, quod fluxerit adhuc tempore gubernationis Ioas, Iudæ regis ordine decimi: & quod ſanguis ebullierit inſtar ollæ aqua plenæ & igni admotæ: donec Nabuzardan ſupremus Dux Nebucadnezaris, videns hanc ebullitionē ſanguinis, quam diuinæ iræ eſſe teſtimonium, recte iudicauit, interfectis aliquot Iſraelitarum, ex omnibus tribubus, ſic ſanguine illorum litauit. Quo peracto, ſanguinem e terra fluere deſiiſſe, volunt citati ſcriptores.

Theodorus Bibliander, Albertus Stadienſis in Chronicis.

Anno mundi 3100.

Euſebius vixit anno Chriſti 340.

In ſermone de tempore 242.

Et in explicatione capit. 23. Matth.

Epiphanius cum nobis aſtipuletur, ſentientibus teſtificari de corporum humanorum reſurrectione promanantem e cadaueribus ſanguinem, illius huc verba adſcribemus, omiſſa diſquiſitione, quod dixerit, in ſanguine animam eſſe. Negantes, inquit, reſurrectionem mortuorum, cōuincuntur ex Abele: quia ſanguis eius poſt mortem ad Dominum clamat. San

Vixit Anno Chriſti 396.

Sanguis clamat: germanice, Das Bludt klaget.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

guis autem non eſt anima, ſed in ſanguine anima eſt. Et non dixit Deus: Anima clamat ad me, ſed ſanguis clamat ad me, oſtendens ſpem reſurrectionis corporum.

Vidimus etiam corpora mortua interdum emittere ſanguinem, proximis cognatis ad ea poſt aliquot hebdomadas accedentibus: cuius rei facultas ex eo datur, quod in his regionibus, corpora defunctorum nobilium, in patentibus ſarcophagis ad multos dies conſeruantur, ita vt facies aſpici poſſit, antequam in conditorium maiorum reponuntur.

Præterea non vulgare futuræ hominum reſuſcitationis argumentum ſuppeditare exiſtimo, inita horrenda iſta cum diabolo pacta, quibus nonnulli miſeri homines, Spiritu ſancto gubernatore deſtituti, & Dei fallaciaſuæque ſalutis obliti, ob exigua quædam, imo fallacia caducæ vitæ lucella, corpus æque atque animam, tum viua voce, tum chirographis proprio ſanguine ſignatis, diabolo in æternum mancipant. Exempla huius generis etiamnum plurima (proh dolor) ſuperſunt. Superioribus annis, quæ Roſtochii acciderunt, recenti memoria plurimi tenent. Magnam multitudinem virorum, atq; in his etiam quorundam Iuriſperitorum atque ſacrificulorum, vt taceam numeroſiorem cætum fœminarum, in Archiepiſcopatu Coloniensi atque Treuirenſi, & finitimis vtriq; locis, ignis ſupplicio, ob horrendas haſce conuentiones, periiſſe, non ita diu nuntiatum eſt.

Poſſem & ego huius generis plurima auditu horribilia, enarrare: quæ intra annos XXXVII. quibus præfecturæ Segebergenſis præſidem egi: & a parentis mei, piæ memoriæ, obitu Bredenbergam tenui: his in locis, tum ipſe præſens conſpexi, tum per ſcribas ac miniſtros meos comperi, ex maleficis hominibus ſupplicio affectis: qui aperte profeſſi ſunt (& nonnulli quidem abſque tormentorum vi) ſe diabolo, ad

crebras

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

crebras eius ac importunas flagitationes, & animam & corpus deſpondiſſe. Vnicum exemplum, quod in ipſo gubernationis meæ limine, triginta ab hinc annis, ſingulari profecto Dei prouidentia, accidit, adſcribere non pigebit: vbi hoc præmiſero.

Solebam iuuenis, in Academicis diſputationibus, & familiaribus colloquiis, necdũ ſtabilita ſatis aſſenſione, in ea parte doctrinæ Chriſtianæ, qua corporum humanorum reſurrectio aſſeritur, conquiſitis rationibus contrariis, liberius contra illam diſſerere. Hoc quo minus poſtea facerem, ſolidius in doctrina religionis publice inſtitutus, & in lectione ſacra priuatim diligentius verſatus, non inficior, hæc etiam confectarum cum immani hoſte pactionum adminicula qualiacunque, dubitationem de reſtituendis rediuiuis corporibus illis, quę tantum non euanuerunt, ſubinde obrepentem, mihi exemiſſe: atque hanc immenſa Dei miſericordia, datam eſſe mihi occaſionem, atque cogitationem eiuſmodi, de formidanda exitii extremi hominum cupiditate in diabolo, iniectam mihi eſſe, me agnouiſſe, atque nunc etiam agnoſcere.

Habet autem ſe, quod inſtitui commemorare, hoc modo. Deferebatur ad me nomen mulierculæ, quæ magicas fraudes ab anno ętatis decimoſexto a diabolo edocta, vicinis ſuis damna multa intulerat. Ac conſueuerat iſte impoſtor, formam viri holoſerico induti, in ſyluis repreſentare: interim vel prominente ferina vngula pedis, vel alterius cuiuſdam membri defectu non occultato, notam ſui conſpicuam gerens. Nam in verum perfectumque hominem, qui Dei eſt imago, quod ſe tranſmutare poſſit, vel etiam auſit, nunquam crediderim.

Muliercula cum maritum haberet, & aliquot liberorum mater eſſet: ad crebriorem Veneris vſum nihilominus impurum admiſerat Diabolum. Poſt-

quam examini vt ſaga ſubiiceretur, mandaueram: neque tamen carnifex manum tormentis adhuc admouiſſet, caput iſti adeo intumuit, vt duplo grandius appareret. Ibi ego protinus, cum cæteris qui aderant, flexis genibus Deum ardenter precabar, vt diaboli molitiones, exitium corpori & animæ intentantis clementer prohiberet. Ad preces communes noſtras, cum priſtina capitis forma rediiſſet, percontanti mihi quidnam illi accidiſſet, reſpondit: diabolum caput & linguam ſubiiſſe, & ſi promiſſis prioribus ſtaret, ſe omnibus ex anguſtiis liberatum iri, clam inſuſurraſſe: cum conſentire noluiſſet, peccatorum atrocium gratiam precata Deum, tandem a ſe illum receſſiſſe.

Poſt hæc, totam malorum, quibus afflixerat alios, telam libere retexendo, culpam agnitam abſque tormentis faſſa eſt, & petiit enixe, metu diabolici inſultus, quod redire denuo poſſet, mutatæ voluntatis facturus periculum, ne in carcere diu ſola detineretur: ſed vſu cœnæ dominicæ de remiſſione peccatorum confirmata merito ſupplicio quam primum ſubiiceretur.

Nocte ſequente, cum duobus furibus eodẽ tempore comprehenſis, iterum carceri incluſam, ante fores conſiſtens, & ſermones obſeruans prolatos, diligenter admonere fures deprehendi; vt ſe Deo commendarent. Fatebatur quoque ſe antehac a Diabolo, in cuius fuiſſet poteſtate, miſerrime eſſe ſeductam, & Diaboli potentiam diu admodum expertam. Iam vero ſe ad Deum conuerſam, firmam habere dicebat fiduciam, perſoluta pœna mortis merita, cum immortali DEO ſibi deinceps æternam fore conſuetudinem corpore pariter & anima. Ad ſimilem conuerſionem & fidei conſtantiam, fures etiam cohortata eſt, ita poſſe eos effugere inſidias noxias diaboli, & DEVM ſibi reddere placatum, dictitans.

Poſtridie

Poſtridie ſupplicium patienter ſuſtinuit, pieque de-ceſſit muliercula.

Talia horrenda facinora dum animo attento me-cum ſæpius repeto, ita colligo, damnatos etiam Spi-ritus teſtimonium de reſurrectione corporum hu-manorum perhibere. Neque enim, cur diabolus tam impenſe corpus ſimul & animam ſibi obſtringi & ad-dici cupiat, cur miſerum in modum organa corporis ſæpe inuadat, cur variis aliis modis μυριότεχνος ille ſua in caſtra illecebris corporeis homines pertrahat, aliã cauſam reperio, quam quod vehementi odio æterni Dei & hominum inflammatus, & cruciatuum infer-nalium ſocios complures ſibi adſciſcendi cupiditate incitatus, glorioſam corporibus deſtinatam reſurre-ctionem defunctis inuideat: cum huius veritatem, & ſua inter impios æterna in inferno tormenta, piorum vero cœlis perpetua gaudia, poſt alterius vitæ reſtitu-tionem, certo certius ſciat.

Quid vetat, vt iterum dicam, præter luculenta re-ſuſcitationis mortuorum teſtimonia ſacra, hæc quo-que ſuperius expoſita, atque alia illuſtria reſurrectio-nis veſtigia, quæ Deus impreſſit toti rerum naturæ aſ-ſumere, atq; inde ratiocinando colligere? Si in corpus mortuum, quod omnis ſenſus & ſanguinis expers, & iamdudum arefactum eſt, ſanguinem redire, ac inde emanare cernimus: ſi dæmones exitium corporibus humanis, peculiari quodam ſtudio & vafro conatu machinantur: ſi appetente vere terra reducit grami-na, flores, fruges: ſi arbores frondibus, floribus, fru-ctibus veſtiuntur: ſi inſectis frigore hyberno exſtin-ctis vigor & vita reſtituitur: ſi Phœnix ex flamma & cineribus, vt dicunt, renaſcitur: nam perit vt viuat, ſe tamen ipſe creat: æternam vitam mortis adepta bo-no, &c. profecto in dubium vocari nequit, corpora humana ad vitam æternam diuinitus quoq; reſuſcita-ri, & cum anima iterum copulari poſſe.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Etſi autem teſtimonia collecta, pleraq; ἀναγκαῖα ϗ ἀποδεικτικὰ, atq; ob id ἀξιόπιστα & irrefragabilia ſunt: nonnulla etiam πιθανὰ ϗ ἔνδοξα, euidentia tamē & luce meridiana clariora: atque hinc vberiore confirmatione nō indigeat religioſa hæc noſtra de ſecutura vita corporum humanorum aſſertio: fortaſſe tamen erunt, quibus illa non ſatisfacient, opinātibus eſſe παντάπασιν ἀδύνατον, corpora hominum, ita diſſipata, vt illorum ne quidem reliquię conſpectui ſe offerant, denuo reſurgere. Ex his, cum venerando & clariſſimo viro D. Nicolao Henningio, quæro: Cur putent mortuos non reſurrecturos? Nam ſi abiicienda penitus eſt, vel περὶ τῆς ἀναστάσεως ſpes: omnino neceſſe eſt, vt id fiat, vel quia Deus non poſſit: vel quia non velit mortuos exſcitare. Si non poteſt, vel ignorat modum ſuſcitādi: vel ſi nouit, imbecillior eſt, quā vt facto eum exprimere valeat. Nunc autem quia ſapientiſſimus eſt, ignorare non poteſt: Et quia potentiſſimus (vt patet ex creatione rerum ex nihilo, & earundem perpetua gubernatione & conſeruatione) non poteſt imbecillior dici, quam vt valeat. Præter hæc quæro, vtrum facilius ſit, ex nihilo aliquid creare, vel corrupta reſtaurare? Si enim Deus fecit nos qui non eramus: facilius eſt illi nos reparare qui eramus: Auguſtino teſte.

Sed ſentiant alii, quid velint. Caueant tamen, diffidentia ſua & futilitate contradicendi veris ſententiis, indignationem diuinam ne incurrant.

De me liquido pronuntiare poſſum, niſi ſpe ac fiducia ſecuturæ alterius vitæ beatæ, me erexiſſem, & cogitaſſem, vnicuique certum vitæ terminum præfinitum eſſe diuinitus, quem præterire nemini liceat: ac Deo nos ex hac ſtatione euocanti parendum eſſe: iamdudum perturbationi animi atque dolori ſuccubuiſſem, & cum Cicerone exclamaſſem: Cedo, & manum tollo: quod ipſum tamen virum grauem haud decuit. Non enim paucæ, neque exiguæ aduerſitates, ex fre-

Germ. Ich gebe mich.

ex frequentia funerum, intra aliquot annorum ſpatium, me exercuerunt. Nam non ſolum parentes meos, & fratrem vnicum Paulum, ſororemq; vnam, me iuniores: ſed etiam præter filiam, quatuor filios amiſi: quorum duo eo ætatis proceſſerant, vt tum Regibus ac Principibus operá ſuam vtiliter iam nauare: tum etiam mihi ætate confecto, meiſque, prȩſidio ac ornaméto eſſe potuerint: ac maiore quidem, ſi Deus Opt. Maximus longiorem vitæ vſuram ipſis cōceſſiſſet: vt interim ſilētio prætereeam fratris filios, ac meos nepotes, cum neptibus, ſubinde mihi ereptos: atque inter neptes, ante paucos menſes, Idam ex filia Elizabetha natam.

Præmatura etiam mors ſereniſſimi Regis Daniæ Friderici II. me ſummopere commouit, magnamq; omnibus ingentis publici, mihi etiam priuati luctus acerbitatem attulit: quod editis in eiuſdē Regis ſempiternam memoriā monumentis, conſtructo ſacello, excitatis pyramidibus, & erecto obeliſco ſum atteſtatus. Caii filii mei mortis caſum, quod is nouiſſimus eſſet, grauius aliquantulum quam reliquorum filiorū tuli. Hic enim debita obedientia promtiſſimoq; obſequio, nulli ceterorum liberorum cedens, me ſingulariter coluit. Acceſſit, quod Reuerendiſſimus ac Illuſtriſſimus Archiepiſcopus Bremenſis, Ioannes Adolphus, & Dominus meus clementiſſimus, decreto ſtipendio honeſto, ipſum in Collegium Conſiliariorum Holſatiæ aſciuerat, præfecturamque arcis Gotorpienſis ampliſſimam ipſi cōmiſerat: & quod meo maternoque conſilio, nuptias cum lectiſſima & pudiciſſima filia Theodorici Blomii, iam ipſi deſponſata, breui celebraturus erat. Quo ex felici rerum ſucceſſu, in hac ſenili mea ætate, non parum ſubſidii ac ſolatii, maioremq; amicorum & affinium numerum mihi eram pollicitus. Sed Deo aliter viſum eſt, quem eundem agnoſco eſſe, qui & finem vitæ filii de-

terminauerit, & vt copulationis animi atq; corporis
olim, ſic nunc diſſolutionis fuerit auctor. Hoc vario-
rum caſuum eorundem concurſu, quibus luctus lu-
ctum ferme continenter excepit, cumulatis funeri-
bus, placide conquieui, ad exemplum Iobi me com-
ponens. Deo autem cum primis acceptam referen-
dam eſſe ſtatui ἀτεκνίαν, atq; Dei hoc præcipuum be-
neficium interpretatus ſum, quod ſe, donec eſſent ſu-
perſtites liberi, morigeros declararunt parenti vtriq;
Quocirca etiam illis corporalis vitæ munere perfun-
ctis, diuinæ voluntatis decreto, eidem minime eſſe
refragandum duxi.

Teſtimonium meæ erga Deum ſubiectionis, &
præſentis animi, complures, qui Caio filio, poſt ſum-
tam ſacram eucharistiam, in pia recordatione meri-
torum filii Dei, morienti, mecum vna adfuerũt, abun-
de ſunt præbituri. Viderunt enim non pauci, flexis
genibus, & vero cordis affectu, Deo immortali animá
illius me commendare, & oculos placide conſopiti
propriis manibus claudere: quod ipſum pietatis offi-
cium antea pręſtiteram parentibus, fratri, ſorori & fi-
lio Theodorico. Plures fuerunt αὐτόπται, q; ab admini-
ſtratione regiorum negotiorum, quibus proximum
triduum ab obitu filii conſumtum eſt, in pręſentia ſe-
reniſſimæ Reginæ Daniæ, & quibus magna omnium
admiratione Segebergæ interfui, me auocari paſſus
non fuerim, ſed ſingularem adhibuerim animi præ-
ſentiam, ac in rebus gerendis, de ſtudio priſtini illius
mei conſtantiſq; moris remiſerim nihil. Cum funus
Bredenberga Itzehoam vicinum in oppidum dedu-
ceretur: legatis Reginæ Danię, & Archiepiſcopi Bre-
menſis atq; Antiſtitis Lubecenſis, qui ad cohoneſtá-
dam pompam funebrem miſſi erant: propinquis iti-
dem gentilibus & amicis meis, ob commodatá præ-
ſentiam ſuam, conſueto orationis filo, in cœmiterio
ipſe gratias publice egi. Pleroſq; conſimilibus caſibus
confli-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

conflictātes ſæpenumero ita occupare dolorem cer-
nimus, vt & vox ipſis intercipiatur, & inter ſingultus
atq; ſuſpiria, materia ſermonis ægre ſuppetat. Con-
cioni inſuper & exſequiis funebribus interfui: & exu-
uias in auitum monumẽtum, ſine animi commotio-
ne ſingulari, in præſentia mea deponi curaui.

Omnino ita faciendum fuit, niſi mei diſſimilimum
me perhibere, & ab eius generis ſubiectionib⁹, quas,
mi Chytræe, præclaras tua epiſtola es complexus, ab-
horrentem, vniuerſis me præbere voluiſſem conſpi-
ciendum. Quapropter vt ita me comparare poſſem,
multiplici cõſolatione animum triſtitia affectum ob-
firmaui, præter alias in has defixus cogitationes, hu-
ius corporis compage ſoluto mihi, ad filium Caium
paulo poſt emigrandum eſſe, & poſt hanc omnibus
hominibus communiter propoſitam mortem, nos
tandem, cum illo bonis omnibus circumfluente cœ-
leſtium Angelorum & beatorum cœtu, ſimul coniũ-
ctos, perpetuam rurſus eſſe adepturos vitam: ac beatę
immortalitatis cõpotes, iucundiſſimo conſpectu au-
guſtiſſimæ diuinitatis, in æternam perfruituros inter
cœleſtes æternitatem, quam nulla temporis circum-
ſcriptio metietur: atq;, hic licet mœſti & moleſtiis in-
finitis confecti, ex ordine, tanquam illiberali hoſpitio
exceſſimus: lætos tamẽ & recreatos in cœleſti patria,
corpore & anima ἐν ἀτόμῳ καὶ ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ conſociatis,
rurſum eſſe conuenturos. Eadem hæc ego, ingraueſ-
cente nunc ætate mea, ſæpe attenteq; cogitare nõ de-
ſino. Velim itaq;, Deo ex immenſa ſua miſericordia,
meam hanc momentaneam vitam, cum ea, quæ vera
vita eſt commutante, eos quos ſanguine, vel beneuo-
lentia mihi coniũctos relicturus ſum ſuperſtites, hoc
ſibi habere perſuaſiſſimũ: ſic eos a me appellari, mei
deſiderio aliquo fortaſſe affectos, *Non finis (o liberi,
conſanguinei, amici) meæ vitæ, ſed melius & altius initiũ
aduenit. Nunc enim veſter parens, propinquus, amicus*

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

naſcitur, quia moritur. Quo modo, alio tamen ſenſu, Epaminondam ad ſuos moribundum verba feciſſe accepimus.

Illas ipſas meditationes meas, breuibus expreſſas verbis, etiam ad poſteritatem prodidi, in illa inſcriptione, qua Sacellum, in monumentum & conditorium patris, matris, filii mei Caii, & poſterorum, Itzehoæ de integro ædificatum, exòrnaui: vt is etiam locus conſolationis aliquid mihi adderet, quem pia affectione in religioſum conuerti.

Reſtat, vt tres etiamnum ſuperſtites filios, ac quatuor filias, cum 22. nepotibus ac neptibus, Deo clementiſſimo incolumes ſeruandos & gubernãdos, vt ſint ſalutaria organa ſibi & aliis, ardentibus votis aſſidue commendem.

Tu quoque longum vale, mi Chytræe, videbor equidem modum epiſtolæ exceſſiſſe. Fateor, me ſcribendo longius progreſſum eſſe conſulto. Hoc enim egi: vt ex hac opera ſcribendi producta, leuationem aliquam moleſtiarum, quibuſcum luctor in præſentia, perſentiſcerem. λόγος γὰρ ἐστὶ λύπης φάρμακον μόνος. Et, *Colloquium mœſtis lenit minuitq; dolorem.* Dimouenda quoque fuit ſuſpicio, minus gratum accidiſſe mihi ſcribendi officium tuum: quæ ſi fuiſſem reſcribendo breuior, fortaſſe naſci potuiſſet: cum re vera tam fuerit gratum id officium, quam quod gratiſſimum. Iterum vale, bono eccleſiæ, & ſtudioſorum eruditionis vſibus: cuius vel vnica ſuauitas, vitam propter ingruentes varias moleſtias alioquin ingratam, reddit vtrique noſtrum iucundam. Datæ in arce mea Bredenberga, Cal. Iun. Anno Chriſti M. D. XCI.

Monumentum ſeu Sacellum, ab

HENRICO RANZOVIO

Vicario, Itzehoæ nuper conſtructum.

Condidit HENRICVS monumentum hoc nomine RANZOW,
Pro ſe, proque ſua poſteritate domus.

Ad lectorem Ranzouiorum exſuuias prætereuntem.

Ranzouidum exſuvias & mortua corpora cernis,
Verum per Danos fortia geſta vigent.
Norunt Germani, nouit gens Cimbrica facta:
Virtutem & famam, lector amice, foue.

Referatur ad folium 207.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

EPIGRAMMATA IN MONVMENTVM RANZOVIANVM in Sacello Itzehoenſi.

Condidi ego Henricus *monumentum hoc nomine* Ranzou,
Pro me, proque mea poſteritate domus.
Hoc ſimul & vobis poſui commune ſepulcrum,
Quod mea cum veſtris oſſibus oſſa tegat.

Aliud ad HENRICVM RANZOVIVM.

Dum templa ædificas, Ranzoi, *terrea patri,*
Præparat ipſe tibi cœlica tecta Deus.

Alio modo.

Dum buſtum condis, Ranzoi, *vtriq; parenti,*
En rurſum in cœlis aurea templa meres.

Alio modo.

Templum, Ranzoi, *paruum ſtruis, optime patri:*
Templa tibi rurſum præparat ampla Deus.

Petrus Lindebergius.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Effigies Henrici Ranzouii.

INSCRI-

INSCRIPTIO SACELLI ITZEHOENSIS, NVPER AB HENrico Ranzouio conſtructi: cuius in præcedente Epiſtola mentio eſt facta.

EGo Henricus Ranzouius, trium Danię Regum in Ducatibus Vicarius, ex vnanimi Dominæ Abbatiſſæ Catharinæ Alefeldiæ, & conſulum Itzehoæ, ac templi ibidem D. Laurentii curatorum conſenſu, quibus pro loco D L X. tetradrachmas dedi, Anno à partu ſemper virginis M D. X C I. ætatis vero meæ L X V I. hanc ædiculam ſeu Sacellum propriis ſumtibus exſtrui, Deoque trino ac vni dedicari ac conſecrari feci: inque illud, ex auita iam penitus repleta, & nimis anguſta crypta, patris, matris & filii Caii corpora transferri curaui: vt eſſet tam ipſis quam mihi, coniugique Chriſtinæ ab Hallen, vnice cariſſimæ, & poſteris, conditorium commune, cum quibus etſi nunc non queo loqui: tamen a morte oſſa miſcebimus noſtra: & quemadmodum in terris viximus vitam mortalem, ſic iterum reſuſcitati in cœlis viuemus æternitatem æternam.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

INSCRIPTIO SARCOPHAGI, QVEM HENRICVS RANZOuius mortalitatis memor, ex ſolido lapide ſibi & vxori excauari, & in prænominato conditorio, ad ſe & illam in iis ſepeliendum ſeorſim, poni curauit.

IN HOC SARCOPHAGO CONDITVS EST HENRICVS RANZOVIVS, IOANNIS EQVITIS AVRATI FILIVS, HENRICI NEPOS, BREDONIS PRONEPOS, CAII ATNEPOS, REGIS DANIÆ CHRISTIANI III. FRIDERICI II. ET CHRISTIANI IV. VICES IN DVCATIBVS SLESVICENSI, HOLSATIÆ ET DITHMARSIÆ OLIM GERENS, PRÆFECTVS ARCIS SEGEBERGENSIS, DOMINVS IN BREDENBERG, DRAKENBVRG, RINTLEM, WELLINGSBVTTEL, HADSTEDT, TVSCHENBECK, BVG, RANZOVISHOLM, WANDESBECK, OVENKEN, MELBECK, REDINGSTORP, GRODORP, NVTSCHAW, NVCHEL, ET RANNOW, STELNOW, ERFRAD, ET RANZOW: QVI MORTVVS EST ANNO DOMINI

MINI M. . . . . . CVM VIXISSET, ...
ANNOS, ET HIC EXSPECTAT SECVTV-
RAM COPVLATIONEM ANIMÆ CVM
CORPORE, RESVRRECTIONEM CARNIS,
AC OMNIVM RERVM REPARATIONEM.

HENRICVS RANZOVIVS VICARIVS AD IMITA-tionem Pontani de ſuo Sar-cophago.

Viuus lapideum hunc mihi paraui lectulum,
In quo iacerem mortuus.
Noli obſecro me mortuum laceſſere,
Qui viuus obfui nemini.
Henricus ille namque ſum Ranzouius
Regis Dani Vicarius:
Quem plurimum plures amarunt Principes,
Suique paſſim ſubditi.
Quem docti honeſtarunt viri, cumque improbis
Laude cumulauerunt probi.
Nunc, Hoſpes, ecquis ſum, aut mage fuerim, tenes.
Veruntamen qui tu ſies,
Non cognitum eſt mihi. Igitur tu teipſum bene
Noſcas, rogo. His longum vale.

EPITAPHIVM HENRICI RANZOVII.

Henrici heic tumulum cernis cognomine Ranzoui
Cetera facta viri terra fretumq; ſciunt.

Daniel Tuitemeier.

ALIVD.

Henrici tumulus Ranzoi *heic: cetera norunt*
Europæ gentes orbis & occiduus.

M. Filliardus Lubbinus.

AD LECTOREM EXVVIAS RANzouiorum prætereuntem.

Ranzouidum exuuias & mortua corpora cernis,
Quorum per Danos fortia geſta vigent.
Norunt Germani: nouit gens Cimbrica, facta:
Virtutem & famam, Lector amice cole.

Daniel Tuitemeier.

AD HENRICVM RANZOVIVM Tetraſtichon.

Fortunate ſenex, ergo te clara manebunt
Aſtra: ea cum tanta ſedulitate colas.
Sic paulo ante obitum depinxit Tullius orbes,
Sperabat quos poſt funus adire, poli.

Martinus Nigrinus.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

HENRICVS RANZOVIVS ALLOQVITVR SVOS, EODEM in loco a ſe ſepultos.

Accipe, care pater, quæ munera filius offert,
Sintq; precor cineri munera grata tuo.
Tu mihi das lucem vitæ, do mortis honores:
Heu heu quam diſpar gratia noſtra tuæ eſt.
Accipe fraternum, frater cariſſime, munus,
Et tu cara, pia cum genetrice, ſoror.
Accipito, & fili, funebria dona parentis,
Qui mihi debueras buſta parare ſeni.
Heu mihi quod numerum reliquorum filius auxit.
Hoc queror, hæc luctus maxima cauſa mei eſt.
Sed iuſtus Deus eſt, ſic iuſte cuncta gubernat,
Ac fuit hæc iuſto res ita viſa Deo.
Is mihi, quem gnatum dederat, mihi rurſus ademit.
Cuius velle fuit, nunc quoq; nolle fuit.

Inſcriptio Altaris Itzehoenſis.

ITZEHOÆ IN TEMPLO D. LAVRENTII, VBI ALTARE S. Trinitatis apud ſepulcra Ranzouiorum eſt, hæc ſequentia, in tabula lapidea, cui crux dominica eſt inſerta, leguntur.

SVPRA CRVCEM.

HOc altare a Breidone Ranzouio, Anno Chriſti M. CCCC. LVI. conſecratum eſt ſanctæ

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

& indiuiduæ Trinitati,& ab eius filiis & poſteris Her-
manno,Marquardo,Petro, Henrico,Paulo,aliiſque,
perpetuis annuis prouentibus liberaliter dotatum.

EPITAPHIVM CAII RANZOVII.

INFRA CRVCEM.

CAius Ranzouius, Henrici Vicarii Regii Danici filius,Præpoſitus Hamburgenſis,qui Latinam & Gallicam linguam calluit, cum aliquot annos in aula Regis Daniæ Friderici II. ſubſtitiſſet,& ab eo decem millibus Thaletorum,eo quod cum literis Regiis,pacem concernentibus,tractatam inter Regem Hiſpaniarum,Reginam Angliæ, & Belgicos Status, in Belgium miſſus, & captiuus, non leues ibidem iniurias ſuſtinuerat,donatus fuiſſet,in aulam Brunſuicenſem cum coniuge Domini Henrici Iulii,Epiſcopi Halberſtadenſis, ac Ducis Brunſuicenſis & Luneburgenſis profectus eſt. Poſtea vero ab Archiepiſcopo Bremenſi & Holſatiæ Duce, D.Ioanne Adolpho, in numerum Conſiliariorum Holſatiæ aſcitus,& ampliſſimæ præfecturæ Gottorpiēſis adminiſtrator deſignatus, cum ad ſubeundam prouinciam ſibi demādatam contenderet, ac vix Bredenbergam ad lares patrios veniſſet,ibique ex febri ardente dies 14.decubuiſſet, immatura proh dolor morte præreptus, ſponſus obiit Anno Chriſti M. D. XCI. die xx. April. ætatis XXVIII. menſium VIII. D. XI.

Hoſpes quid ſim, vides: quis fuerim, noſti:
Futurus ipſe quid ſis, cogita.
Fui, non ſum. eſtis, non eritis. nemo immortalis,
Vt moriens viuerem, vixi vt moriturus.

SVBSI-

SVBSISTE VIATOR.

ET,

Henrico Ranzouio, trium Daniæ
Regum in Ducatibus vicario,
Viro optimo, patri mœſtiſſimo,
Pro pietate tua condoleto.
Hic conditur
Caius,
Ex nobiliſſima & antiquiſſima
Ranzouiorum gente apud Cimbros oriundus,
Spes patris & patriæ, matris ſolamen,
Columen familiæ.
Qui Reuerendiſſ. Bremenſis Archiepiſcopi,
Holſatiæ Ducis, Ioannis Adolphi, Conſiliarius,
Et arcis Gottorpii præfectus,
In ipſo ætatis flore,
In medio vitæ curſu,
Cum Hebdomatico quarto completo,
Vixiſſet annos octo & viginti,
Menſes octo, dieſq; vndecim,
Prothalamo, quem cogitabat,
Tumulum adit.

CIϽ IϽ XCI. XX. April. Bredenbergæ.

ALIVD, VERSIBVS expreſſum.

Vincor materia, & cito tu vis ire viator:
Expediam verbis, ne mora longa, tribus.
Hic iacet illuſtri Caius Ranzouius vrna,
Filius Henrici, cetera noſcis, abi.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

INSCRIPTIO MONVMENTI MARMOREI Itzehoæ poſiti.

HEnricus Ranzouius, Ducatuũ Regionum in Holſatia præſidens & gubernator, prẹter reliqua parentibus, filiis & filiabus erecta monumenta, etiam ſingulare marmoreum, in pariete templi Itzehoenſis, ſibi parari, & illud reliquis maiorum Epitaphiis adiungi viuens fecit: in quo tum ipſe, tum eius vxor, filii, filiæque omnes ſacroſanctam Trinitatem venerabundi intuentes, ad viuum expreſſi ſunt, cum inſcriptione tali.

DEO TRINO ET VNI SACRVM.

AD HENRICVM RANZOVIVM de Inſcriptione tumuli.

Cur te ſollicitet viuentem inſcriptio buſti,
Mirari nequeo, vir generoſe, ſatis.
Immortalis enim cum ſis; labor irritus iſte eſt,
Hoc tua ſcripta docent, hoc tua facta probant.

Georgius Wippermannus.

INSCRIPTIO MONVMENTI.

HENRICVS RANZOVIVS, IOANNIS FILIVS, REGIÆ MAIESTATIS DANIÆ IN DV-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

BIBLIOTHECA REGIA HAVNIENSIS

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

IN DVCATIBVS LOCVM TENENS, DOMINVS IN BREDENBERG, DRAKENBVRG, RINTELEM, WILLINGSBVTTEL, HATSTEDT, TVSCHENBECK, RANZOVISHOLM, WANDESBECK, BVGKEN, MELBECK, REDINGSTORP, OVENDORP, NVTSCHOV, NVCHEL, GRONOV, STELNOV, ERFRAD ET RANZOV: HOC MONVMENTVM, IN HONOREM SANCTÆ ET INDIVIDVÆ TRINITATIS, AC MEMORIAM MAIORVM SVORVM, IVXTA ALTARE S. TRINITATIS SEPVLTORVM, PROPTER LOCI COMMODITATEM, HIC PONI CVRAVIT, ANNO CHRISTI M. D. LXXVIII.

CYPRIANVS, QVI VIXIT ANNO C. CCXLIX.

QVid non properamus & currimus patriam noſtram videre, vt & parentes ſalutare poſſimus? magnus ille nos numerus exſpectat parentum, fratrum, filiorum.

CYRILLVS, QVI VIXIT ANNO C. CCCCXXXII.

NOn ſunt fabulamenta, ſed ſententia voce mentiri neſcia prolata: quod corpus noſtrum in loculis conſumtum, vere reſurget: & anima per mortem excluſa, rurſus in corpore habitabit: & vitę noſtrę declaratio exacta adducetur.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

RESPONSIO D. DAVIDIS CHYTRÆI.

AD

HENRICI RANZOVII EPIſtolam, & de hac eius iudicium,

S. D.

NObiliſſime Heros, patrone colende. Non ingratum Mag. veſtræ officium conſolandi meum accidiſſe, gratiſſimo animo, ex veſtris literis, & munere magnifico intellexi. Quod vero reſcribere etiam Mag. veſtra epiſtolam, ſapientiſſimis ſentẽtiis, & illuſtribus hiſtoriarum ac exemplorum luminibus, ex omni antiquitate & noſtra memoria repetitis, ſtipatam, & cum meo tenui epiſtolio coniunctam, edere dignata eſt: omni auro & gemmis antefero. Etſi enim doctrinæ & conſolationũ, ex philoſophiæ, & ſapientiæ cœleſtis in Eccleſia Chriſti patefactę fontibꝰ hauſtarum, grauitate, copia, varietate, & aliis eloquentiæ ornamentis, longe vinci me a M. V. & ſuperari video: tamen a tanto Heroe ſuperatum eſſe, & Æneę magni dextra cecidiſſe, honorificũ & gloriosum duco. Sperat M. V. minus ægre me laturum editionem epiſtolarum? ego vero eam eximii ac ſingularis beneficii & muneris loco accipio: & pro roſis nobilibus donatis reuerenter gratias ago: ac Deum, vt Mag. veſtrę, & toti veſtræ illuſtri familiæ viciſſim benefaciat, oro. Bene & feliciter æternum valete. Die Margaridis, A. C. M. D. X C I.

EPISTO-

EPISTOLA BARTHOLOMÆI RHODOMANNI,

de monte regio Boruſſi,

AD

HENRICVM RANZOVIVM

Regium Vicar.

COnſolationem, Illuſtris & Generoſe Heros, inopinatus filii tui dilectiſſimi Caii obitus quam requirit, eam a me dari non poſſe, ſatis intelligo. Non enim defuturos longe ante video, quorum ſcriptis ad magnanimitatem, in cruce patienti animo ferenda, humaniter inuitaberis. Tu quoq; fundatas illas in arte conſolationes, viro ceu tibi magnanimo conuenit, vltro admittes. Ego vero vt iis obſequerer, quorum auctoritas apud te exigua nō eſt, breui Epicedio id egi, vt ex morte Caii, vitæ humanæ conditionem deplorarem, & iuuenili ętati non fidendum, oſtenderem. Suſcipies itaque hoc quod affero, Generoſe Heros, mente placida: ſimulq; ſtudia mea tibi commendata habere non dedignaberis. Vale, Roſtochio, VII. die Maii, Anno M.D.XCI.

MEMORIÆ CAII RANZOVII.

Cur dolor ex morte eſt? certe eſt in funere fœnus,
Cum morimur, cœlo nos capit, alma quies.
Terra dat hoſpitium, patrias vita altera ſedes,
Hic luctum, in cælis gaudia iuſtus habet.
An non deflendus potius qui naſcitur infans?
Editus obiicitur pluribus ille malis:
Contra cum plauſu rigidam mittendus in vrnam,
Qui iuuenis fati lege ſolutus obit.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Hoc dictu facile eſt: qui vero ita mœſta ſuorum
A ſe dimittat funera, rarus erit.
Quod vix Ranzouius poterit, quem fama celebrem,
Quem virtus magnum, quem facit aula grauem.
Angit nati obitus, de quo ſpes magna, parentem:
Hoc mage, quod longum viuere dignus erat.
Vixit in officio nullo grauis, omnibus æquus,
Ante annos animum, magnaq; corda gerens.
Signaq; plura dedit patriæ virtutis, vt illam
Conſilio æquaret, moribus, arte, fide.
Sed quæ reſtabant maiora in rebus agendis,
Heu dolor, illa dies abſtulit vna patri.
Ergo homo dum ſano tibi ſunt in corpore vires,
Quæ tibi promittis tempora? diſce mori.
Vita eſt inſtabilis, nec conſtans, plena laborum:
Hæc perit, vt prati flos cadit, vmbra fugit.

ALTERA EPISTOLA IVSTI LIPSII, AD ILLVSTREM Dominum Henricum Ranzouium, Regium Vicarium.

Literas tuas accepi, & mœſtus legi, ob mœſtitiam qua tu affectus. Amiſiſſe te optimum filium video, in magna indole virtutum & ſpe honorum: & in hac ſenili ætate tua, ſentio quam ſit hoc grande vulnus. Reuera tecum doleo. Operam dabo, vt publice aliquid exſtet, celebrandæ eius memoriæ, & leniendo dolori tuo. Profecto optima illa pietas ſiue gratitudo in defunctos, laudare & meminiſſe. Cœpi iam aliquid pangere. Sed totus in curanda valetudine ſum, per fontes iſtos Spadanos: quibus dies, imo ſeptimanas aliquot

aliquot iam vtor. Vbi illa paulo firmior: (Deus, vt ſpero, dabit.) hoc quoque quod cœpi dabo perfectum. Te interea oro atque hortor, ne luctu te abiicias: ſed memineris loci atque ordinis, quem tenes: & quam nihil a te geri dicive poteſt, quod non in voces atque oculos incurrat aliorum. Prę i exemplo patribus, quomodo orbitates & hæc vulnera ferenda ſint, quæ infliguntur a diuina manu. Solari te nolui: & tamen ſolor. Quid enim queri aut dolere poſſumus, ſi hæc a Deo? Atqui eſſe ab illo, Chriſtiani nos non ſcimus ſolum, ſed quotidie profitemur: imo rogamus eum etiam, vt fiat voluntas eius, facta eſt: feramus. Sed hęc in ſcriptū ipſum differamus. Vale vir Illuſtriſſ. quem amicum ſenſi, vt deinceps idem eſſe pergas, ex animo rogo. Ego quidem tuus ſum. Datum ex aquis Spadanis, 18. Calend. Iunii, Anno Chriſti M.D.XCI.

EPISTOLA D. ABRAHAMI BOCKII, CONSILIARII INtimi Electoris Saxoniæ Chriſtiani, ad Henricum Ranzouium, de obitu filii Caii.

Literæ tuæ, nobilis & magnifice Dn. vicarie, Domine & amice obſeruande, cum tranſmiſſis libris mihi fuerunt redditæ. Fuit in illis, quod me partim delectauit, partim vehementer perturbauit. Recte enim adhuc te cum tuis, qui ſunt ſuperſtites, valere, auditu mihi fuit longe iucundiſſimum. Quæ vero de præmaturo filii tui Caii obitu ſcribis, ſumma cū mœſtitia legi. Tanto enim Reipubl. detrimento, ipſum e vita diſceſſiſſe, ſpectatum virtute, ac ætate integrum, maxime dolendum eſt: cum ſi longiorem vitam fata

ipſi conceſſiſſent, maximo compluribus vſui eſſe potuiſſet. Sed quid?

Naſcentes morimur, finisq; ab origine pendet.

Hæc ſcilicet vitæ noſtræ miſeria eſt: vt non abſurde ad conditionem hominum accommodari poſſit, quod quidam ſenſit:

Vidi ego mane roſam ſolis cum lumine naſci:
Et vidi rurſum, ſole cadente, mori.

Quid autem facias? tu monitore non eges. Abſq; hoc enim, quod ad leniendum dolorem confert, ex teipſo depromes. Cæteri qui moleſtiis tuis nos affici teſtamur, tuum exemplum ſecuti, etiam noſtro loco conabimur nos a luctu abducere. Quod ita te velle, atq; non minus a nobis exſpectare, ac ipſe decenter id facis, perſuaſum eſt omnibus. DEVS ſuo præterea ſpiritu communiter nos conſolari atque confirmare dignetur.

Pro tranſmiſſis libris reuerenter gratias ago atque habeo: maiori ex parte eos perlegi, aliisq; bonis viris & amicis communicaui. Amanter etiam peto, ne me deinceps eo, quem inter amicos tuos ſemel mihi aſſignaſti, loco moueas, ſed patrocinio tuo, vbicunque opus fuerit, adiutum conſtanter ames. Quod ſi viciſſim vel hic, vel alibi, tibi tuisq; conſilio, re, opera prodeſſe potero: annitar ſedulo, nullibi defuiſſe iiſdem vt videar. Non negabis hoc quoq; petenti, vt ſit, qui adiunctas literas, quibus de ſecretioribus quibuſdam negotiis ad filium tuum Gebhardum, præfectũ Flenſburgenſem, ſcripſi, fideliter reddat. Hiſce nos omnes tutelæ diuinæ commendo. Dabantur Dreſdæ, IIII. Non. Iunii, Anno ſalutis cIↃ. IↃ. XCI.

EPISTO-

EPISTOLA REVERENDISSIMI AC ILLVSTRISSIMI DOMINI, Domini Ioachimi Friderici, poſtulati adminiſtratoris Archiepiſcopatus Magdeburgenſis, Marchionis Brandeburgenſis, Boruſſiæ, Stetini, Pomeraniæ, &c. Ducis, &c.

AD

HENRICVM RANZOVIVM Regis Daniæ Vicarium in ducatibus Sleſuigæ, Holſatiæ, &c. qua ipſum conſolatur de obitu filii ſui Caii.

NObilis ac ſincere nobis dilecte, ex rumoribus aliorum, inſperatum obitum filii tui perinuiti cognouimus: præſertim cum ipſi, qui a multis nobis inſigniter commendatus eſt, quod virum ſe declarauerit magnæ ſpei, vita diuturnior optanda fuerit. Cum autem vnicuique mortalium certa viuendi meta ſit præfixa atque præfinita, quam præterire nemo poteſt: non dubitamus, te in hoc triſti verumtamen irrecuperabili caſu, pie acquieſcere: teque hac conſolatione animum obfirmare, quod aliquando cum filio tuo, in cœleſti patria, ad perpetui gaudii & gloriæ ſocietatem, rurſus cõuenies: ac ibidem ipſius omniumque electorum cõuerſatione in omnem æternitatem frueris. Quod in ſignificationẽ noſtræ, qua te proſequimur, beneuolæ affectionis, perſcribere ad te voluimus, in eadem ſemper perſeueraturi. Datum Hallæ Saxonum, 6. die Iunii, A. Chriſti, M. D. XC I.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

RESPONSIO HENRICI RANZOVII, AD LITERAS REuerendiſſimi ac Illuſtriſſimi Principis D. Ioachimi Friderici, Adminiſtratoris Magdeburgenſis, &c.

VOluntatem promtam expoſitamque meam, Reuerendiſſime Illuſtriſſimeque Princeps ac Domine, Dn. clementiſſime, ad exhibenda demiſſe quæcunque obſequia, Excelſitati tuæ ſtudioſe defero: ac ſignifico, literas conſolatorias de immaturo filii mei Caii Ranzouii, Holſatię Ducis Conſiliarii ac Præfecti Gottorpienſis, obitu clementiſſime perſcriptas, ea qua decet, ſubmiſſione reuerenter me accepiſſe. Gratias equidem ago quam maximas, quod ſua cõſolatione me dignum iudicauerit. Ego auctoritate Celſitudinis tuæ adductus, & rationibus a me conquiſitis perſuaſus, quem in hoc caſu acerbo & inopinato, cum opinatus maxime fuerit, me præbuerim, & quam conſolatione me erexerim, ex adiuncta mea ad D. Dauidem Chytræum ſcripta epiſtola, Excelſitas tua clementer cognoſcere habet. Hanc, vt omni moleſtia eius generis, quæ me afflixit, vacuam atq; liberã præſtet, Deum immortalem precor: ac eidem, ſalutem & incolumitatem Celſ. tuæ atq; eorum omnium, quos ipſa caros habet, diligenter commendo. Me nullum officium detrectaturũ, Celſ. T. patrocinio ſuo benigne dignabitur. Hoc etiam atque etiam abs tua Celſ. peto. Datæ Segebergæ, die 27. Iulii,

Anno C. M. D. XCI.

PETRVS

PETRVS LINDEBERGIVS R. S. D.

HENRICO RANZOVIO Vicario Regio.

GEneroſe ac Nobilis Heros: etſi animum prorſus induxeram, cõſolatione aliqua leui & breui hanc quoque nouam noui tui luctus acerbitatem permulcere & delinire: præter ſpem tamen & omnem opinionem meam, eadem nunc ſuperſedere cogor. Audio enim quotidie, ah quid dico, audio, vidi ipſe hiſce, tanta te patientia & grauitate, tanta te conſtantia & magnanimitate, Caii filii tui obitum ſufferre & perpeti, vt minime conſolationum panchreſto & medicamentis noſtris indigeas. Quocirca ne γλαῦκας, quod dicitur εἰς ἀθήνας, non tam ob conſtantiam te extollo, quam vt in eodem ſtadio pergas, animo. Quod ipſum & filii tui preces requirunt, gentilium exempla poſtulant, auctoritas tua deſiderat. Ad filii preces quod attinet, non te fugit, quam ſæpe, quam pie, quam ſubmiſſe idem, cum quarto ante obitum ſuum die, diem ſibi nouiſſimum in his terris futurum, ſomnio diuinitus admonitus prædiceret, a te patre ſuo cariſſimo contenderit, ne ſe mortuo de ſtatu demigrares, & ab animi tui præſtantia degenerares. Iis precibus quantum conceſſeris, omnis tua familia teſtatur, & ego ab ipſa, qui raram tuam cõſtantiam ſilentio ſepelire non poſſum, nec debeo. Non enim ſolum filii conſolationes, quod humanitatis eſt, admittebas libenter; ſed vice verſa eundem, quod magnanimitatis eſt, verbo diuino conſolabaris diligenter. Et quod maioris eſt admirationis, oculos morientis manibus claudebas

propriis. An non hæc animi magnanimi omnia, & cōcoctu fercula difficilima? Mehercle magna omnia, nec ſtomachi cuiuſuis. Quotus quotus eſt, qui ſiccis oculis, agonizantem filiũ poſſit intueri? Quotus quotus eſt, qui filii morigeri, filii probi, filii ſponſi & vnice cari, in ipſo ętatis ſuæ flore, in ipſo honoris ſui limine morientis, abitum & obitũ animo infracto valeat tolerare? Quotus quotus eſt, qui in funeris deductione, amicis feralia officia exhibentibus, pro dignitate gratias, abſq; ſingultu, abſq; ſuſpiriis, imo abſq; magna vi lacrymarũ, queat agere? vix multis e millibus vnum & alterum inuenies. Ex quibus tamen tu, Heros Generoſe, nequaquam es vltimus, prudentiſſimæ etiam Danorum reginę Sophię iudicio, cui proximo ab obitu filii triduo toto inuictus, magna cum illius admiratione, Segebergæ aderas, cuiusq; conſilio, cum reliquis totius Ducatus ſenatoribus, non tantum intereras, ſed & prę eras, minime paſſus, nouo hoc luctu, cœli incommoditate & inualetudine, a regiorum negotiorum adminiſtratione & priſtino ſtudio te auocari.

Nunc gentilium & agnatorum fortitudinem tibi ante oculos pono, Petri ſcilicet & Dethleui Ranzouiorum, quorũ hic Argentinæ; ille Patauii filio amiſſo, dolorem ita temperarunt, vt ſuis admirationi, reliquis exemplo fuerint: Cum tamẽ eorum luctus nequaquam videatur cum tuo comparandus: Hic enim & ille filium ſuum cariſſimum & quidem vnicum amittunt: Tu filium cariſſimum, nec tamen vnicum, ſuperſtitibus adhuc tribus. Hic & ille in procul a- diſſitis locis filio viduãtur: Tu in arce hereditaria tuo priuaris. Hic & ille mortales exuuias deponentibus longe gentium abſunt: Tu morienti propriis manibus oculos claudis. Hic & ille mortuos in patriam afferri curant: Tu præſentem habes. In hoc ſaltem æquales, quod ſicut hic & ille ſuo, ita & tu tuo extremũ honorem perſolueris, eumq; in auitum monumen-

tum

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

um intuleris, vbi ad nouiſſimũ vſq; diem requieſcet.

Quamobrem cum omnibus hiſce poſthabitis, ambo tui gentiles Ranzouii dolorem illum tam animoſe pertulerint: non mirum cuiquam videri debet, quod tu, qui ex parte nominatis es felicior, maius aliquod tuæ magnitudinis ſpecimen edas, eosq; multis præcedas paraſangis. His ſubſcribit auctoritas tua, quæ tanta eſt, vt minime patiatur ab animi tui ſolita præſtantia te deſciſcere: cum ex omnibus vnum, non vt magiſtratum, ſed tanquam patrẽ, Holſati te ſalutent: nobiles, non vt parem, ſed tãquam ſuperiorem, honorent: Rex Danus, non vt ſubditũ, ſed tanquam filium, amore & fauore proſequatur: Duces Cimbri, & alii diuerſarum regionum Principes plurimi, non vt priuatum, ſed tanquam nobilem nobilium omnium doctiſſimum, & nobilem doctorum omnium nobiliſſimum, quem ætas grauem, facundia ſuauem, doctrina clarum, humanitas gratum, virtus memorãdum, prudentia venerandum facit, ſuſpiciant ac venerentur. Non dantur hæc auribus tuis, Ranzoui illuſtris, abſit id a me longe, qui palpum obtrudere non didici, neque vt faciam neceſſe habeo. Luce meridiana clarius eſt, & nemini non notum, quam fidem omnem, a me quæ dicta ſunt, exſuperent, quamque toleranter (etſi non libenter) & placate, & pacate, huius potiſſimum tui luctus acerbitates deuores ac ſuſtineas. In quo tuo propoſito, vt pertinax ſubſtes, nõ tam te rogo, quam vrgeo. Datæ Roſtochii, Anno ſalutiferi partus M. D. XCI. Quinctilis die primo, qui Hermanni Ludoici, Electoris Palatini, Friderici filii, emortualis, & Friderici II. ſereniſſimæ memoriæ, Danorum Regis, & Academiæ Marpurgenſis natalis eſt.

HENRICVS RANZOVIVS S. D.

PETRO LINDEBERGIO.

NOn fucatam & fictam, ſed veram & fidam obſeruantiam mei tuam hinc facile perſpicio, doctiſſime Lindebergi, quod non ſolum proſa, ſed & ligata eleganti Epiſtola, nouum hunc meum dolorem, ob Caii filii diſceſſum obortum mihi abſtergere, & efficacibus efficacium conſolationum tuarum pharmacis depellere labores. Equidem grata mihi tua voluntas, gratus animus, gratiſſima ſcriptio, quibus vt in iucundis, ita etiam in aduerſis mihi deeſſe noluiſti. Atqui homo non ſim, ni beneficium hoc beneficio recompenſem. Quem autem præſertim in luctu præſenti, me præſtiterim: vidiſti ipſemet præſens, & teſtis eſt epiſtola tua. Ego, qui primum filia mea Catharina in Dania, filio Friderico natu tertio in Gallia, nepte Catharina ex Oligarda filia in Germania, duobus fratris mei Pauli filiis, Daniele in Gallia, & Iohanne in Polonia: deinde Friderico & Philippo fratribus, Holſatiæ Ducibus: & Friderico II. Danorum Rege potentiſſimo, Dominis meis clementiſſimis, intra trium annorum ſpatium orbatus ſum, poſtero naturæ ordine, ſuperſtes relictus, ingenue & aperte vt fatear: ex omnibus enarratis luctibus, quã præſentem, magis viriliter tui nullum: non quod Caium filium nuper defunctum minus amarim: ſed quod verbo diuino & amicorum conſolationibus ſuffultus, ad tot funerum turbam, tandem quadantenus obdurem. Interim tamen neque illud ſilentio poſſum tranſire, quod ſicuti prioribus, ita etiam hoc nouello luctu

contur-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

conturbatus fuerim non parum. Quis enim tot fluctuum impetum ſuſtineret ſolus? tot dolorum generibus reſiſteret vnus? ita vt de priore conſtantia remiſiſſe videretur nihil. In me talem non reperio, & in mei ſimilibus multo minus, qui tantis calamitatibus obruti, iamdudum animum deſpondiſſent. Verum hæc iuſtæ orationis forent, non breuis epiſtolæ. Ad huius præcipuum argumentum venio. Libellum meum de ſomniis denuo excudi, eique filiorum meorum a te ſcripta Epitaphia addi cupio. Quocirca vt corrigendi, & probe omnia diſponendi laborem in te ſuſcipias, & primo quoque tempore Roſtochii typis libellum deſcribi cures, etiam atque etiam oro. Tranſmitto ſcriptum exemplar, & quæ typographo dari debet, pecuniam. ſi quid adieceris, reddam ſtatim. Vale, & prima occaſione me literis tuis ſaluta. Segebergæ, Idibus Iuliis, Anno M.D.XCI.

EPISTOLA ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS AC DOMINI, DOMINI VDALRICI, HEREDIS Noruegiæ, Ducis Sleſſuigæ & Holſatiæ, &c.

AD *HENRICVM RANZOVIVM.*

Compertum habemus, Magnifice vir, ſincere nobis dilecte, Caium Ranzouium filium tuum inopinato & premature diem ſuum obiiſſe. Eo triſti nuntio, & tuo nomine, & publico, non leuiter perturbati ſumus. Non dubitamus enim, te, filio tanto, qui & ipſe nobis carus erat, orbatum, quod quæ de

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

eius egregiis virtutibus, & meritis in patriam, ſenectæ tuæ ſolida gaudia deſponderas, his excideris, acerbo luctu implicari. Quo te ſane releuatum eſſe expediret: ac pro noſtra erga te propenſione, cum primis cuperemus. Nam difficulter ſarciendam iacturam amiſſione ciuis induſtrii rempublicam feciſſe, inficias ire non poſſumus. Ac quo plures bonos decedere audimus, hoc profecto grauius animi angimur: quod mirum nihil nobis ſit ſalute publica antiquius. Cum tamen ab humanarum rerum moderatoris decretis religioſe nos pendere deceat: certum eſt, illius arbitrio & iuſſui fruſtra reclamari: nec quemquam defunctorum, lacrymis & gemitibus in vitam reduci. Quare nobis in mentem venit cogitare, te virum ſapientiſſimum, quem & longo rerum vſu, & multiplici doctrina, ad eiuſmodi caſus admodum pie occalluiſſe neceſſe eſt, dolori non immoderate indulſurum: ac cum non tam ſuperſtites, ipſi quoque præſtantes, liberi tui, quam ipſa patria, tua & tui ſimilium fide ac conſiliis freta, longęuitatem tuam ſummis votis (quibus cum & noſtra coniungimus) expetant, & illorum, & tui rationem habiturum eſſe. Quod ne facere recuſes: hiſce literis te rogatum voluimus, quæ noſtram ſcilicet affectionem erga te facient teſtatam. Optamus, vt & tu diu floreas, & nos tua ſapientia fruamur. Helmeſtadii 14. Iunii, Anno Christi

CIↃ. IↃ.XCI.

HENRI-

HENRICVS RANZOVIVS S. D.

ILLVSTRISSIMO PRINCIPI & Domino, D. Vdalrico, Heredi Noruegiæ, Sleſſuici & Holſatiæ, &c.

MVltorum redditis literis, Illuſtriſſime Princeps ac Domine, Domine ſubmiſſa obſeruantia colende, & quidem tum Principum, tum virorum doctiſſimorũ, vix vllis æque delectatus ſum, ac tuis: non eo ſolum, quod propenſam erga me meosque beneuolẽtiam, & efficacia profundi doloris remedia continerent: ſed quod ea verborum puritate atq; elegantia eſſent contextæ, vt nunc auſim certo mihi polliceri, te a cariſſimi parentis tui, Friderici II. Danorum Regis, laudatiſſimæ memoriæ, & reliquorũ tuorum maiorum veſtigiis ne latum quidem vnguem deflexurum. Elucet profecto tanquam e ſpeculo, ex omnibus Epiſtolæ partibus, indoles tua heroica, & quædam ſenilis prudentia. Elucet ſingulariter beneuola tua erga me propenſo, & fauor eximius: pro quo reuerenter tibi gratias ago: eundemq; vt erga me, meosq; quam diutiſſime cõſerues rogo. De me viciſſim hoc tibi perſuadeas, quantum vel officii, vel ſeruitii, in hac ætate mea affecta, pręſtari a me poterit, vniuerſo illo me tibi ſemper fore præſto, & nulla in re vnquam defuturum. Cęterum Deum immortalem votis ardentibus oro, vt ſub triſti hoc mundi veſpere, ad Eccleſiæ ac patriæ noſtræ ſalutem, incolumitatem & incrementum, te ſaluum diu cuſtodiat ac tueatur. Datæ Segebergæ, ſexto Calendas Septembris, Anno M. D. XCI.

GEORGIVS ROLLENHAGIVS, RECTOR Scholæ Magdeburgenſis,

A D *HENRICVM RANZOVIVM.*

ETſi Generoſe & Magnifice Domine, homines ingenioſi de fontibus conſolationum tam in Philoſophia, quam Theologia, multa erudite ſcripſerunt: tamen & in meis & amicorum calamitatibus ſæpe expertus ſum, quod Cicero quęritur: eas conſolationes tantum poſſe, quantum in cuiuſq; animo eſt roboris atq; virium. Heroicus enim animus ſeipſum cohibet atq; in gyrum rationis ducit, etiam nihil monitus: muliebris cōtra vel ſapientiſſime tractatus parum adiuuatur. Vtriq; medicus optimus eſt, Spiritus ſanctus & temporis quædam longinquitas. Quapropter commemoratione earum rerum, quas iam olim tum literis noſtris, tum vſu diuturno ſuggerente, perceptas tenes, neq; aures tuas grauare, neq; dolorem refricare volo. Tantum meos tecum gemitus & lacrymas coniungo: & te oro, vt pro te quoq; repetas Tragici vnicum illud: me longa dies & generoſus animus patientiam docuerunt: atque propter Eccleſiam Dei & Rempubl. reuerendæ tuæ ſenectuti parcas. Nobis enim omnibus diuturnus luctus noſter, hoc Dauidico Epiphonemate aliquando finiendus eſt: An poſſum eum reuocare? Ego quidem ad illum migrabo: ille vere nō redibit ad me. Hæc breuiter tibi in mentem reuocare volui: tibique, quod reſtat, totique familiæ, animum in voluntate Dei acquieſcentem, & firmam valetudinem: filio, piæ memoriæ, tandemque nobis omnibus lætam reſurrectionē exopto. Vale Magdeburgi. Anno M. D. XCI. die 7. Iunii.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

IOANNES VORSTIVS PRÆPOSITVS ITZEHOENSIS,

HENRICO RANZOVIO

Produci Cimbrico,

S. D.

NObiliſſime & Magnifice Domine, Vicarie Regie, Domine colendiſſime. Quanquam Nobiliſſimi Viri Caii Ranzouii piæ memoriæ, veſtræ Excellentiæ filii cariſſimi piam & ſanctam in ſua infirmitate Confeſſionem, & eiuſdem obitum felicem, apud veſtram Excellentiam priuatim & in funebri Concione, prædicauerim & laudauerim antea palam: tamen non ingratum veſtræ Excellentię fore ſum arbitratus, ſi eadem hac ſcriptione repetam: præterquam enim quod vtile ſit, piorum in Christo defunctorum, pias & Sanctas Confeſſiones apud poſteritatem extare, etiam dolorem, qui etiamnunc ex memoria filii. cariſs. veſtræ Excellentiæ cor angit, eius commemoratione mitigatum iri confido. Recordatio enim amiſſi boni, quod vere dileximus, ſua natura dolorem affert. Cum porro omnino Dei voluntate parendum ſit, neq; ſpes ſit eius, quem ſemel amiſimus, imo præmiſimus, recuperandi in hac vita, vlla. Et vnicum ſit ſolatium & contra omnem dolorem remedium efficaciſſimum, eos, quos præmiſimus, pie & ſancte in Domino obdormiuiſſe, & ex huius mundi calamitatibus multis ereptos, in ſumma cum Deo & S. Angelis felicitate viuere, quibus cum etiam breui in gloria æterna conuicturos nos ſperamus & exſpectam⁹. Propterea (: omiſſis iis, quæ de vita æterna, eiuſque infinita felicitate ab aliis dicta ſunt pie & grauiter:) de

eis tantum, quæ de Nobiliſs. veſtræ Excellentiæ filio
Caio Ranzouio, dũ me miniſterio in ipſius infirmita-
te vterque veſtrum vti voluit) coram vidi & audiui,
vere teſtabor, omnino certus, ea apud veſtram Excel-
lentiam eo plus habitura ponderis, quod non me, ſed
cariſſimum filium per me coram loquentem audiat.
Neq; enim alia, quam quæ ipſe mecum, & ego cum
illo, imo quæ coram Deo vterque, & quæ Deus ipſe
præſens egerit dicam. Si enim Deum, iuxta ſuam pro-
miſſionem, *vbicunq; duo vel tres in nomine ſuo congre-
gati ſunt*, præſentem credimus, omnino in hoc ſuo ſa-
croſancto Miniſterio, ipſe præſens, peccatorem gra-
ui mole peccatorum preſſum, & ira Dei perterrefa-
ctum coram per Miniſtrum lætiſſima voce remiſſio-
nis peccatorum erexit, conſolatus eſt & ſanctiſſimo
ſuo corpore & ſanguine, arrabone, contra omnẽ ten-
tationem, certiſſimo cõfirmauit & obſignauit. Quin
& ſuam præſentiam in noſtro Caio, efficaci ſua ope-
ratione, probauit palam, quod ipſe in Aula (vbi parũ
eſt pietatis, verſatus, in hac florenti ætate, quæ multis
vitiis eſt expoſita) in hac ſua infirmitate contemptis &
neglectis, quę huius mundi ſunt, omnibus, nihil aliud
quam de Deo, ſuaque ſalute loqueretur. Erat vero i-
pſius ſermo non fucatus, nõ arte compoſitus, ſed ſyn-
cerus ex corde vere contrito, & vere timente Deum
natus. Ex toto corde peccata ſua agnoſcebat, toto
corde ſeſe ſui domini mandata tranſgreſſum deplora-
bat, toto corde iram Dei aduerſus ſua peccata time-
bat, toto corde a ſeuero Dei iudicio cohorreſcebat,
ſæpe ex intimis animi præcordiis ſuſpirans, elatis in
cœlum oculis peccata ſua confitebatur, ſeſe Dominũ
& Deum ſuum non timuiſſe, ſæpe ipſius verbum leui
occaſione neglexiſſe, ſeſe nunc iuſtas ſuorum pecca-
torum dare pœnas, imo maiores & æternas meritum
eſſe. Et ſi vero in eo verus iræ Dei ſenſus eſſet & graui
onere peccatorum premeretur, non tamen ceſſit, ne-
que

que ſuccubuit, vt deſperaret, ſed certa fiducia miſericordiæ Dei in Chriſto ſeſe erigit, luctatur & vincit; Magna ſunt, inquit, mea peccata fateor : Magna eſt Dei aduerſus mea peccata, ira, agnoſco, Maxima eſt quam meritus ſum, quamque cogitans cohorreſco pœna. Maior tamen eſt Dei miſericordia, maius eſt Ieſu Chriſti redemtoris mei meritum. Hæc eſt, inquit, in his meis doloribus conſolatio certiſſima, q̃d iureiurando teſtatus eſt Deus, *ſe nolle mortem peccatorum: ſed vt conuertatur & viuat*. Et hoc eſt vnum in his meis terroribus ſolatium, quod Ieſus Chriſtus in hũc mundum venit, vt ſaluos faceret peccatores. Peccaui ego fateor, doleo, ſed Ieſum Chriſtum pro peccatis meis mortuum, pœnam, quam ego peccãdo meritus ſum, in ſeſe tranſtuliſſe, eamque ſoluiſſe ſua morte, vt me a morte liberaret, credo, gaudeo & lætor.

Hanc Nobiliſſimi Caii Ranzoui, piam & ſanctam confeſſionem meo miniſterio confirmaturus, omni conſolatione pleniſſimum Ioan. 3. dictum, *Deus dilexit mundum, vt filium vnigenitum daret, vt omnis qui credit in eum non pereat, ſed habeat vitam æternam*. Verborum pondere indicato, expono. Magnam omnino & ſtupendam in Deo eſſe dilectioné, qui peccatis noſtris grauiter offenſus, eos, quos perdere iure poſſet, etiam diligat, & ſic diligat, vt proprio ſuo filio non pepercerit, ſed redimendis nobis inimicis ſuis, filium ſuum dilectum, eumq; vnigenitum & quem habet vnicum daret. Admirandam item in filio caritaté, qui ſuo erga nos amore, ſuaq; bonitate, ne nos periremus, totus noſter eſſe voluit, vt aſſumta noſtra carne, quicquid in nobis eſſet mali, in ſeſe deriuaret & a nobis auferret, & ſua viciſſim bona, imo ſemetipſum nobis communicaret. Ineffabilem item ſacroſancti bonitatẽ, qui ſua clementia, patris erga nos amoré, eiuſque liberaliſſimũ Dominum Ieſum Chriſtum ſuum filium, & quæ per eum conſequimur immenſa bona,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Remiſſionem peccatorum,Iuſtitiam, & vitam æter-nam,nobis offert,donat,& fiduciam,qua læti in Deo, acquieſcimus,clementer & efficaciter operatur. At-que hanc vere ſtupendam Dei patris dilectionem, quam dato filio comprobauit,eiuſque filii,qui noſtra aſſumta carne,& communicato ſemetipſo,ſuiſq; bo-nis omnibus, ſua morte cõparatis, noſter eſſe voluit, incomprehenſibilem caritatem, & Sp. ſancti, qui intra nos habitans, filium, & cum filio infinita ipſius bona, nobis donat, amorem dum amplifico, dictus Nobiliſſimus Caius Ranzouius, in ſingula verba in-tentiſſimus, totus gaudio plenus, clara voce erupit; Si inquit, Ieſus Chriſtus meus eſt, quid mihi deeſſe? quid mihi obeſſe poteſt? Quare totum me in ipſius manus dedo,paratus mori,ſi ita Deus meus volet. Et ſi viuere me voluerit,gratum me fore & vitam emen-daturum promitto.

His inter nos communicatis,ego Miniſterio mihi commiſſo,lætam Euangelii vocem; remiſſa eſſe ipſi ſua peccata omnia per meritum paſſionis Ieſu Chri-ſti,eiuſque reſurrectionis,annuntio. Et breui addita de ſacroſancta cœna Domini inſtitutione, cui ipſe p omnia cõſenſit in certiſſimum remiſſionis peccato-rum & reconciliationis cum Deo ſignum,ipſi corpus & ſanguinem Dn.Ieſu Chriſti porrigo, & hoc dato, admoneo; tam certo ſibi ſua peccata remiſſa eſſe ſta-tuat,quam ipſe certo verum corpus & ſanguiné Ieſu Chriſti in mortem pro nobis oblatum, & in remiſſi-onem peccatorũ,offuſum,ipſe iuxta Chriſti inſtituti-onem,ipſiuſque clara verba comederit & biberit.

Quoniam vero in adminiſtratione cœnæ Domi-nicæ Pſalmum aliquem prælegere, & ſymbolum A-poſtolorum recitare conſueui,ex eo quæro: num per infirmitatem hanc moram ferre poſſet. Libenter, in-quit: Et dum Pſalmum 130. *De profundis clamaui ad te Domine*,&c.incipio,hic, inqt, Pſalmus mihi fami-liaris

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

[ſ]atis eſt, quem quotidie inter meas preces recitare conſueui; quare prælegentem me, non ſubſequebat, ſed pręcedebat: Item Symbolum Apoſtolorum & orationem Dominicã clara voce recitans & orans verum corpus & ſanguinem Dn. Ieſu Chriſti plenus fiducia in Chriſto, accipit. Subinde repetens, ſeſe nunc bene pacatum, totum ſe Domino ſuo committere, ſibi ſatis eſſe, quod certiſſimo fœdere & ſigno ſuæ reconciliationis cum Deo, corpore ſcilicet & ſanguine Dn. Ieſu Chriſti confirmatus, certiſſimam ſuæ ſalutis & vitæ æternæ ſpem habeat. Hæc ita primo die acta, Poſtea reuerſus dum paucis repeto, ſæpe dictus Nobiliſs. Caius Ranzouius, tenui voce, ingraueſcente ſcilicet infirmitate, & manus leni preſſione comprobauit, & ita quietus in Domino obdormiuit.

Hæc porro in funebri concione latius (vt erat ſingulorum verborum tunc memoria recentior) dicta non nunc repeto, vt dolorem tempore ſopitum excitem, ſed vt, ſi qui reliquus eſt, vera felicis & piæ cariſſimi filii cõfeſſionis & mortis commemoratione, & certa ſpe vitæ æternæ, qua nunc coram Deo fruitur, aliquo modo leniam & mitigem. Non eſt tamen (vt verũ fatear) nulla iuſti doloris cauſa, quæ non tantum veſtram Excellẽtiam & cariſſimos cognatos, ſed quæ multos, imo totam hanc patriam attingit. Dolebam ego tunc quidem vero dolore, & dolent etiam nunc quotquot huic patriæ bene volunt, ingenio, ſapientia & ſingulari modeſtia ſupra ætatem ornatum, qui huic patriæ vtiliter inſeruire, & multis prodeſſe poſſet, in florenti ætate abreptum eſſe. Quoniam vero Deo ſic placuit, eum toto pectore oro, vt ſapientia & iudicio præſtantes & iuſtitię amantes, qui huic patriæ prudenter & bene præſint, excitet. Et veſtram Excellentiam in hac ſua ſenecta, diu incolumem & ſanam conſeruet, Amen. Veſtram Excellentiam Deo omnipotenti, qui eſt vita noſtra, &

longitudo dierum noſtrorum commendo. Datum Itzeho, die Solſtitii æſtiui, XCII.

NICOLAVS PETRÆVS HVSANVS CIMBER,

HENRICO RANZOVIO, S. P. D.

SI nobiliſſimum illud animal, Henrice Ranzoui, vir nobiliſſime, hominem videlicet, cum belluis brutiſque animantibus, rationis actionum & ſpectabilis harmoniæ reſpectu, conſiderate conferas; nihil eo, me hercule, in totius huius vniuerſi amphitheatro, Deo & angelis exceptis, pulcrius, nihil felicius, nihil præſtantius, nihilque prudentius deprehendes & reperies. Nam & ratione, per quam cauſas rerum videt, earumq; progreſſus, & quaſi anteceſſiones non ignorat, quaque cum Deo ſocietatem habet; & harmonia, quæ admirabilis, quaq; omnium animantium formam & σύνθεσιν πλαστικὴν vincit, illis præſtat & antecedit. Sin vero eius cum his, præſentis huius vitæ & fortunæ ratione, aliquanto penitius collationē inſtituas: hæc eo feliciora, & in meliori ſtatu poſita, ſuffragante animo concedes. Licet enim omnia hominis cauſa creata generataque eſſe, cum diuina, tum philoſophorum placita teſtentur & approbent; his tamen illum multo pluribus infortunii, calamitatumq; telis expoſitum & ſubiectum eſſe, quam clariſſime videmus & experimur: cui etiam Homerus aperte album calculum addit, in hoc Epiphonema Odyſſ. 6. v. 129.

&

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

…130. protumpens: οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο, πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει. Et ſane veriſſime οὐδὲν ἀκιδνότερον dixit. Si enim examuſſim iam porro in humanæ vitæ curſum cogitationem intenderis; nihil in eo lætabile aut dulce, ſed amara omnia, & perpetua afflictionum & ærumnarum mole permixta & conferta; nihil ſtabile aut firmum, ſed omnia lubrica, fluida & momentanea, oculis tuis obiicientur. Quod cum Cato Maior prudenter animaduertiſſet, grauiſſime exclamauit: o Dii boni, quid eſt in hominis vita diu? nihil equidem; nihil, inquam, in hominis vita diuturnum; ſed vana & inania omnia. Etenim ipſa experientia probatrix veriſſima, hominem continuis ærumnarum & miſeriarum fluctuationibus & ictibus propoſitum eſſe; & maxime iam de vitæ longitudine & prorogatione meditantem, præpropero ſæpiſſime mortis aduentu opprimi & exſtingui, conuincit & quotidianis teſtimoniis communit: ita; vt non immerito quis, vtrum viuere, an mori melius ſit, animi pendere poſſit. Cum enim in memoria noſtra penitus inſideat, homini hic primodum variis fortunæ vicibus exagitato & debilitato, tandem tamen etiam cum gemitu animam ipſam relinquendam eſſe, quis quæſo diuturnæ vitæ deſiderio teneatur? quamuis vero vita hæc naturali quadam appetentia ſuauis & iucunda, mors vero inſuauis & aſpera; omnes tamen, natura ita diſponente, mortalitati ſubiecti ſumus: & certe nemo omnium mortis immunitatem ſibi promittere poteſt; cum omnibus ſimpliciter & abſolute mors parata & definita ſit. neque hic Themiſtoclis auctoritas, Carneadis eloquentia, Scipionum fulmina, Mutii audacia, Vlyſſis aſtutia, Crœſi diuitiæ, fortitudo Herculis, & Solonis ſapientia, defenſionem & patrocinium præbent.

His ita animo reuolutis, Henrice Ranzoui, vir nobiliſſime, generoſam tuam mentem, propter Caii filii

tui cariſſimi, ex imbecilla ac fragili huius vitę ſtatione
emigrationem, nimia triſtitia non aggrauabis: ne &
ipſe tibi damnum irrepabile inferas, & vitæ tuæ me-
tam abbreuies. Sed potius hoc in mentem tibi veni-
at, eum ex hoc proſcenio, non tanquam ex domo, ſed
tanquam ex hoſpitio, mortali hoc corpore, veluti in
apodyterio, hic exſuto & depoſito, ad cœleſtis vitæ
beatitudinem tranſiiſſe. Commorandi enim in hac
area diuerſorium, non habitandi, natura mater dedit.
Memineris, amabo te, ipſum hominem fuiſſe: ideoq;
nihil humani ab eo alienum: & eos caſus grauiter nō
feras, quos nullo cōſilio vitare poſſis: communemq;
hominum ſortem perpendendo, nihil noui tibi acci-
diſſe, cogites: & nihil in malis ducendum, quod ſit vel
a diis immortalibus, vel a natura parente omniū con-
ſtitutū. Quippe cum in morte omnis miſeriæ & for-
tunæ aduerſæ finis exſiſtat, homini mala eſſe non po-
teſt: ꝙ & ipſorum Deorum iudicio cōfirmari & ſtabi-
liri poteſt. Nam cum Argia ſacerdos ſuperos precata
eſſet, vt Cleobi & Bitoni filiis, pro pietate erga paren-
tem præmium darēt, quod lōge maximum hominia
Deo dari poſſet: poſtridie ambo in lecto mortui ſunt
inuenti: tanquam ita Dii iudicarint, maiorem homini
voluptatem obtingere non poſſe, quam ſtatim ex hu-
ius mūdi calamitatibus eripi. Imo ipſos Brachmanas
ſapientes Indorum Philoſophos, mortem bonorum,
natiuitatem ad veram illam & felicem vitam eſſe, ſa-
pienter & grauiter docuiſſe, non ignoras. Proinde tu,
Henrice Ranzoui, collatione pręſentis huius & futu-
ræ vitæ eriges: & eius conſideratione dolori non ſuc-
cumbes. Hic luctus & lacrymæ, illic gaudium & ab-
ſterſio: hic triſtitia, illic conſolatio: hic mortalitas, il-
lic immortalitas. Ex hac igitur vita, quaſi ex conducti-
tia domo, filium tuum Caium in alteram tanquam in
perpetuum domicilium, quia pie vixerit, penetraſſe:
ibiq; cum omnibus beatis mentibus, ineffabili & in-

eſſabili lætitia perfrui, dubium omnino nõ eſt. Quæ m ita certo certius ſeſe habeant: quid obſtat, quo nus filii tui deceſſum patienter & conſtanter per-as: aliiſque heroibus viris tui ſimilibus exemplum rtitudinis præbeas & proponas? Vale. Roſtochio, d quartum nonas ſextilis, Anno M.D.XCI.

EPISTOLA ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS AC DOMINI, D. Otthonis, Ducis Brunſuicenſis ac Luneburgenſis:

AD

HENRICVM RANZOVIVM

Vicarium Regium.

NObilis ac Regie Præſes; Quod petitioni noſtræ, ex ſententia Epiſtolæ propria manu ad te ſcriptæ, morem geſſeris; perlubenter cognouimus, eoq; tibi nomine gratias agimus. De luctu etiam tuo nuper concepto, ob immaturum Caii filii ex hac ærumnoſa vita deceſſum, eſt ad nos perlatum. In eius nos quoque luctus ſocietatem vocari tua cauſa, fatemur. Sed Deus æternus, citra cuius voluntatem nemini quicquam euenit, cuique omnia toleranter ſubmittenda ac commendanda ſunt, pectora mœrore oppreſſa conſolabitur, tum in hac vita, tum in omni æternitate: cui propitio Deo te, vna cum tota familia, diu incolumem tuendum commendamus. Datum ex arce noſtra Harburgo, feſtinanti calamo, & manu propria x. Auguſti, Anno M. D. XCI.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

EPISTOLA ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS AC DOMINI D. CAroli, Comitis Arnsburgenſis, Baronis in Siebenburgen, aurei velleris Equitis aurati, Regiæ Maieſtatis Hiſpaniarum Conſiliarii:

AD

HENRICVM RANZOVIVM, Regium in Ducatibus Holſatiæ, &c. Vicarium.

NObilis ac magnifice vir, amice nobis inprimis dilecte, ſecundum felicitatis ac incolumitatis votum; quam tibi ſolidam & perpetuam largiatur illius auctor Deus, ſignificamus literas tuas ad nos recte delatas eſſe. Ex his, non ſine ſocietate doloris, animique perturbatione, obitum filii tui Caii Ranzouii cognouimus. Fuit ille & ſumus omnes morti ſubiecti: eaque nobis omnibus momentis, iuxta diuinæ voluntatis arbitrium, ex quo pendet, eſt exſpectanda. Quid his certius? Non eſt igitur quod dubitemus, te virum prudentia præſtantem, omnipotentiæ diuinæ quicquid filio euenit, cum gratiarum actione permiſſurum. Id cum facies, tuarum etiam erit partium, vt animum quieti tradas, & vitandæ iræ diuinæ cauſa, te a mœrore abducas. Deus æternus filii tui pie defuncti miſertus, qua omnium beatorum animæ fruuntur felicitate, hac eundem participem reddat: req; incolumem tueatur. Datum ex caſtris, die xxx. Iunii, ſtylo nouo. Anno Chriſti M. D. XCI.

EPI-

PISTOLA VICARII RE- II HENRICI RANZOVII, AD CA- rolum Principem Arenſburgenſem, Baronem in Siebenburgen, &c.

Lluſtriſſime Princeps, Domine clementiſſime, binas Illuſtr. Celſ. T. literas accepi, ex quibus Illuſtr. Celſ. T. piam atq; benignam erga me commiſeratio- em, ob filii mei e vita diſceſſum, animo gratiſſimo, ea, qua par eſt, reuerentia cognoui. Nullus apud ne dubitationi relictus eſt locus, diuino conſilio id ccidiſſe, vt in ipſo ætatis vigore conſtitutus, tamen ortem oppeteret. Quare tum exhortatione ad me ſtituta, tum inductione propria permotus, volun- ti diuinæ obſequor: & filii mortem, quam excepit ta melior, æqua perfero mente. Hoc ad Illuſtr. T. Celſit. teſtari debui: quam diuinæ protectioni com- endatam, officia quæcunq; & obſeruantiæ cultum bi de me polliceri velim. Datæ Segebergæ, xv. die Auguſti, anno Chriſti M. D. XCI.

D. GEORGIVS BRVNO Eccleſiæ Colonienſis, ad S. Georgium Decanus.

D. HENRICO RANZOVIO, Produci Cimbrico S. P. D.

Perilluſtris, Nobilis & Generoſe Domine, Domine colendiſſime.

Iam binis mihi tuis reſpondendum: prioribus, quę conſolatoriã Chytræi, Epitaphia ſimul & elogium

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

cariſſimi filii tui Caii continebant , vna cum alio ad Iuſtum Lipſium literarum faſce: poſterioribus quidem, quæ & ipſæ alias ad Reuerēdiſſimum D. & amicum noſtrum Romanum continebāt, & elegantiſſimo ioco ſtatim in ipſo limine conditæ erant. Atq; ad priores quod attinet, cariſſimi filii tui caſum iam ante, fama nuncia, ex nundinarum quoq; catologo ruditorum opera exhibente, non ſine doloris ſenſu cauſa tua acceperam. Etſi enim multum tibi cōſtantiæ, fortitudinis, conſilii atq; ſolatii, perſpectam iam ante mihi generoſitatem animi tui, in hoc caſu, ſuppeditare non ignorarē: ob ſingulares tamen tam præſtantis filii dotes, & elegantem ac maſculam prudentiam, quam in eo, dum hac Colonia ad Parmenſem Ducem Regis tui legatus tranſiret, multis argumentis cognoui, tanto eum parēti cariſſimum fuiſſe, ipſa mihi ratio facile ſuggerit. Atq; proinde nec naturam ipſam, nec rationem etiam pati, vt ſine mœrore ac luctu, tam caro deſiderio ac pignore, in ipſo virtutis & ætatis flore, priuere, facile credo. Quid autem, mi Ranzoui, facias? te ſoleris, ipſe oportet, vitæ huius incertitudine tibi ob oculos poſita. Tua tibi prudentia conſolationem præbeat, quam tēporis diuturnitas quibuſcunque etiam aliis ſuppeditare ſolet. Quod te facere forti conſtantique animo, quo cætera mundi ludibria ſpernere ſoles: ipſum tuum ad Chytræū reſponſum manifeſte demonſtrat. Chytręi quidē epiſtolam libenter vidi & legi, vt quæ plurima atq; pulcerrima conſolationis argumenta eleganti ſtylo exhiberet. Ad hanc autem tu tam erudite & neruoſe reſpōdes, multo plures rationes atque hiſtorias, quibus ipſe dolorem hunc tuum mitigas adducendo: vt mea quidem opinione ſuperuacaneū fuerit, operoſam conſolatoriam ad eum dirigere, qui tam euidentibus accuratiſq; ſe ipſum cōſolandi rationibus & argumentis inſtructus erat. Hæc etiam cauſa fuit, cur
ego in

...in conſolandi rationibus & argumentis ſtrictior
breuior fuerim; vt, qui non ignorarem te, tanta re-
m experientia & longo vſu, tantaq; eruditione po-
um, aliorum conſolatione minus egere. Argumé-
ſit vnicum ad Chytręum reſponſum. Sed finem
nc facio, Deum orans, vt Magnificentiam veſtram
ltos in annos bene valentẽ conſeruare dignetur.
aptim, ex Muſæolo noſtro, XII. Auguſti Anno re-
ratæ ſalutis M, D. XCI.

MELCHIOR NEOFANIVS PASTOR BRVNSVICENSIS, AD D. Petrum:

HENRICO RANZOVIO, Vicario Regio, &c. S. P. D.

SVmmo cũ dolore, Heros magnifice, ipſo die Ioã-
nis Baptiſtæ, ex literis tuis ex arce Lycaonia ad me
miſſis percepi, filiũ tuum Caium, doctrina, ingenio,
authoritate, pietate, & humanitate, rerumque expe-
rientia ſupra ætatem excellentẽ, in ipſo ætatis ac for-
tunæ flore, immatura morte, ex hac ærumnoſa vita,
relicto poſt ſe, nõ tantũ tibi patri, tuiſque, magno ſui
deſiderio, ſed toti etiam terræ Nordalbingiæ, regni-
que Danici populis, qui magnã in ipſo dudũ ſpẽ po-
ſuerunt, fore vt patris maiorumq; veſtigiis inſiſtens,
conſilio & prudentia matura patriam honeſtaret &
conſeruaret. Illam nunc ſpem intercidiſſe ex animo
doleo, tuamque inprimis vicem deploro, qui quot-
annis tot optimorum amicorũ funera luges. Sed vo-
luntati diuinę, vnde hæc omnia proficiſcũtur, paren-
dum eſt animo patiẽti, cui viuimus & morimur: vtq;

Deo bona & grata dãte, lætamur, ita ipſo hoc prò pa-
terna ſua gratia & prudenti conſilio repetente, ac-
quieſcendum eſt: exemplo Iobi, qui amiſſis omnibus
bonis & liberis, magno animo ait: Dominus dedit,
Dominus abſtulit, ſit nomen Domini benedictum.
Conſolabitur autem te, vir generoſe & optime, quod
videris filium tuum in vera agnitione Dei, veraq; pœ-
nitentia & fide, vitam finiiſſe, animamq; ſuam in ma-
nus Saluatoris plena fiducia tradidiſſe. Qui enim ita
in Domino moriuntur, illos, quemadmodum te non
latet, ſcriptura beatos pronuntiat. Quam metam ſi
quis attigerit, gratulandũ ei omnino cenſeo, & vices
eius minime eſſe deplorandas. Affectus equidem pa-
ternus dolorem prorſus diſſimulare nequit: id enim
haud humanum eſſet: veruntamen cum certi ſimus,
non amittere, ſed præmittere tantum nos, qui morte
hinc auocãtur: ſpe erigamur oportet, fore vt præmiſ-
ſos amicos, in contubernio amœniſſimo, & cõſortio
piorum omnium, in ſinu Abrahæ cum gaudio ineffa-
bili ac æterno, rurſum breui viſuri ſimus. Qua ſpe te
quoq; in hoc triſtiſſimo caſu conſolaberis: vt amico-
rum pia vota & monitiones, carmine lugubri in obi-
tum filii beatiſſimi expreſſæ, te ſedulo adhortantur,
pro quarum communicatione ſtudioſe & reuerẽter
tibi gratiam habeo: ſicut & pro aliis voluminib. mul-
tis, quibus aliquoties me liberaliter donaſti. Cumq;
hanc communicationem Epitaphiorũ, filio tuo, piæ
memoriæ, ſcriptorum, pro tacita admonitione acce-
perim, vt & ego aliquid pro amicitia noſtra, quã ego
ſane vt par eſt, magnifacio, pangerem: incepi ſane E-
picedion canere, a quo publicis & priuatis negotiis a-
uocatus ſum ſæpius. Pergã tamen in eo, Deo annuen-
te, deinceps: & ſi non ingratum tibi hoc fore intelle-
xero, ad finem, breuem maiorum gentis veſtræ Cata-
logum, factorumq; eorundem delineationem attе-
xam: interim voluntatis tuę ſignificationem & decla-
rationem

tionem exſpectans. Vale. Heros generoſe, cum tota a familia longum. Dabantur Brunſuigæ, 13 Augu-, Anno M.D.XCI.

M. NICOLAVS CORNOPÆVS, SCHOLÆ CHILONIENSIS Rector: Henrico Ranzouio Regio Vicario S. P. D.

GEneroſe & Magnifice Domine, quod Generoſ. tuam, tot grauiſſimorum & plane regiorum negotiorum mole occupatam, ineruditis meis literulis hoc tempore interpello: veniam temeritatis meę peto. Non ſolum enim excellentium donorum, ſapientiæ, virtutis, doctrinæ, natalium ſplendoris, gloriæ, auctoritatis & dignitatis, quæ omnia Deus in te vnum cumulatiſſime contulit, admiratione; ſed & Heroica Gen. Tuæ erga me infimum ſuum clientulum liberalitate & munificentia, ad ſcribendum ſum excitatus. Accepi enim ante paucas ſeptimanas, donata mihi abs T. G. egregia illa præſtantiſsimorum virorũ monumenta Hiſtorica, Mathematica, plenaque pietatis, beneuolentiæ & συμπαθείας Chriſtianæ ſcripta conſolatoria, quæ ſub ampliſsimi tui, & tota pene Europa, apud omniũ ordinũ homines longe celeberrimi nominis auſpicio, hoc año in publicũ ſunt emiſſa. Quare gratias T. Gen. quantas animo concipere poſſum maximas ago, qđ pro ſua excellenti & plane Heroica bonitate, me infimæ ſortis hominem, ſed tamen humaniorum literarum cultorem, ſcriptorum illorum cõmunicatione exhilarare dignata eſt. Quæ vt cupi-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

diſſime magnaque cum voluptate, inter hos pulueris ſcholaſtici ſtrepitus & moleſtias, perluſtraui: ita acerbiſſimo illo vulnere, quod Deus pro ſua paterna voluntate, obitu nobiliſſimi tui filii Caii, viri ad ſumma omnia nati Gen. Tuæ ἐπὶ γήρᾳ ὀδῷ inflixit, non mediocriter ſum perturbatus: & ſæpe inter legendum, mea etiam ſuſpiria, cum illorum, quorum ſcripta in manibus erant, lacrymis & gemitibus cōiunxi. Deus æternus Pater Domini noſtri Ieſu Chriſti, veram & ſalutarem in heroico tuo pectore conſolationem, per Spiritum ſanctum accendat: & Gen. Tuam vna cum nobiliſſimi generis coniuge, liberis totaque Ranzouiorum familia, ad ſui nominis gloriam, & communis patriæ tranquillitatem & ſalutem, quam diutiſſime incolumen & florentem conſeruet. Datæ Chilonii, XIIII. Auguſti Anno Chriſtiano M. D. XCI.

D. HENRICO RANZOVIO, PRODVCI CIMBRICO, AVO, S. P. D.

CAROLVS ALEFELDIVS, NEPOS.

QVamuis, Aue nobiliſſime & cariſſime, audito de præmaturo Generoſiſſimi viri, Caii Rāzouii, auūculi mei obitu, quoddam παραμυθικὸν, vna cum Epitaphio qualicunque, rudi Minerua cōtexto, continuo ad V.G. exarare decreui: nihilominus tamen, veritus, ne his meis literis vulnus, ex nupero Caii diſceſſu cōceptum, auo magis exaſperaretur: quod curādo, fieri quædā maiora videmus vulnera, quæ melius nō

tetigiſſe

tigiſſe fuit: de induſtria propoſitum meum hucusque diſtuli,dum dies auo,vt Terentiano vtar,maxima ex parte adimeret ęgritudinem. Auus igitur ſcriptum hoc tanto ſpatio eſſe reiectum, & quod quaſi κατόπιν τῆς ἑορτῆς ἥκων, excuſatum me habeat; cum alias profecto illud a puero,quippe xv. annum nondum egreſſo, parum ponderis habere videatur: ac alii, qui grauioribus ac firmioribus argumentis auum conſolarentur, non defuerint. Debita autem pietate ac naturali φιλοστοργίᾳ motus, ſuperſedere non potui, quin auum hac rudi & leuidenſi epiſtola conſolatoria tandem inuiſerem. Rogo equidem auum,vt Dauidis, & aliorum ſanctorum virorũ exemplo, in hoc caſu, ſanctæ Dei voluntati lubens ſe ſubiiciat: cum præſertim nõ male,ſed bene cum Caio noſtro Deum Opt. Max. egiſſe, liquidum ſit. Noluit ipſe Caium diutius in hac lugubri miſeriarum valle iactari. Quin potius placuit, mature eum in aulam cœleſtem,omni delitiarum genere plenam,transferre. Ibi nunc ille,cũ aliis & beatis electis, propitii Dei & ſanctorum angelorum, atque etiam maiorum ſuorum (quorum laudes & res geſtas toties decantari audiuit, ideoque ſæpenumero iis præſto fieri optauit) iucundo conſpectu & colloquio fruitur. Ibi cum omnibus illis Nectarea dulcedine imbutus,in dulciſſimo cœlitum choro, hymnos ſuauiſſimos Deoque cariſſimos perpetuo concinit: præ quorũ dulcedine mortalis huius vitæ ne quidem meminit amplius: niſi quod θαυμαστὰς ἡδονὰς ἔχων τῇ καθαρειότητι καὶ τῷ βεβαίῳ, deſideret reſiduos ſibi in terra cognatos & conſanguineos, primo quoque tempore, in communem cœleſtium gaudiorum fruitionem ſibi aſſociari. Quandoquidem igitur optimus ille pater cœlitum, tam bene Caio noſtro proſpexit: æquum eſt,vt auus,auiaque,& reliqui neceſſarii,mortem eius æquo animo tolerent. Præcipue vero auus ſibi temperabit,ne nimium ſe curis maceret,propter Caium,

cui ex luctu parentum nihil emoluměti accedit, quinque perfectiſſima & beatiſſima gaudia auo precatur, nedum dolores & cruciatus eius ſibi requirit. Dabit hoc quoq; auus ſuperſtitibus filiis, & nepotibus, aliisque ſanguine iunctis, ne plus æquo dolori indulgeat. Omnium enim maxime intereſt, auum diutiſſime ſupereſſe. Quod ſi enim illis ante fata ſe præripiat, ob vnum filium amiſſum (potius ac verius diceretur præmiſſum) cæteris liberis conſuetudine aui iucundiſſima erit carendum: ac intercipientur eis opportunitates plurimæ atq; ampliſſimæ, quarũ fructum ex auo viuente ſibi promittũt. Quare, vt rem tandem in paucа contraham, iterum atq; iterum rogo auum: vt tum Caii noſtri beata conditione, qua nunc fruitur, conſiderata, tum reſiduorũ filiorum ac nepotum ſuorum vtilitate, propriisq; corporis imbecillitate penſitata, modum faciat querelarum, ſeq; Dei arbitrio, placido animo permittat, quod vt Deo ſacrificium eſt gratiſſimum, ita nobis ſuperſtitibus maximo cedet emolumento. Denique Dei Opt. Max. protectioni te auum meum cariſſimum, meq; viciſſim tuo, aue cariſſime, fauori & beneuolentię, pie diligenterq; commendo. Vale. Datæ Schuabsſtedi, Anno M. D. XCI. 14. Calend. Nouemb.

SERENISSIMO AC ILLVSTRISSIMO PRINCIPI AC DOmino, D. Ferdinando de Medices, Magno Duci Hetruriæ, Florentiæ, Senarum, Piſarum, &c. Domino meo clementiſſimo.

SEreniſſime, Illuſtriſſimeq; Princeps ac Domine, D. clementiſſime: Etſi hactenus nulla ſeſe obtulit, occaſio, qua Illuſt. C. tuę gratiam demereri potuerim: tamen

tamen ampliſſimis Celſ. T. laudibus, quæ non ſolum
in tota Italia, ſed etiam in his noſtris ſeptẽtrionalibus
oris innotuerunt, permotus, diutius intermittere no-
lui, quin me in gratioſam C. T. beneuolentiam, ea
qua decet ſubmiſſione, ratione aliqua inſinuarem.
Mitto itaque Celſ. tuæ, per Ioannem Melhorn, quem
ex C. T. literis ſalui conductus & commendatitiis, e-
iuſdem miniſtrum eſſe intellexi, munuſcula quædam
exigui pretii: gradarium equum niuei coloris, pileum
ex pellibus exoticis, & librum quendam Genealogias
aliquot nobilium familiarum in Saxonia continen-
tem: quæ vt ſereno vultu excipiat ſubmiſſe rogo.
Quantum ad gradarium attinet, propter loci interca-
pedinem, & viarum aſperitatem, valde metuo, vt qua
nunc eſt corporis habitudine & alacritate præditus,
eadem ſeruata, in Italiam perueniat. Probe etiam no-
ui, veſtes pellibus ſuffultas, propter calidã aeris tem-
periem, in Italia non magno eſſe vſui. Suam nihilo-
minus delectationem inſolentia fortaſſis afferet. Li-
brum autem Genealogiarum Celſit. T. gratum fore
ſpero: eumque ſi C. T. in bibliothecam ſuam referat,
non parum gentem Germanam honeſtauerit. Quod
pias aures offendere queat, in eo, quod ſciam, de re-
ligione non tractatur. Si Celſit. T. aliquot ſaxa mar-
morea, nauibus, quæ eo Lubeca vel Hamburgo fru-
mentum deportant, remittet: ſummo me beneficio
ſibi deuinciet. Ego enim parentum, fratris, ſororis ac
filiorum, nec non meum, vxoris, nepotum, poſtero-
rumque monumenta, quibus proprium fanum de-
dicaui, marmore Italico decorare: ſimulque C. T. li-
beralitatem ac beneuolentiam inſcriptionibus præ-
dicare conſtitui. Si quid inſuper officii vel ſeruitii,
Celſit. tuæ viciſſim a me in his locis præſtari poterit:
audacter illa vt imperet, exſpecto.

Mittuntur aliquando ad nos ex Italia, qui falcones
in his regionibus coemãt, ac in Italiam tranſportent,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

horum comparandorum gratia ſi forte C. T. quos ex ſuis huc ablegare volet, literis ſalui conductus eos muniam, vt iſtuc loci, quo huiuſmodi aues veneunt, ſecuri ac incolumes peruenire poſſint: In hac enim re, vt & in aliis omnibus, Celſitu. T. pro lubitu opera mea qualicunque vti poterit.

Celare etiam Celſit. T. nolo, sereniſſime Princeps, in his oris, equeſtris ordinis homines aſſuefacere nõnullos equos ſolere, vt cum inſidias feris ſtruunt, eoſdem in quamcunque partem velint, manu ducere ſimulque poſt hos latere, ac ita ex occulto feras iaculari queant: exploſione bombardarum nullum equis terrorem incutiente. Huius generis equum, ſi Celſit. tua expetet, dabo: & ſi Celſ. T. certum hominem ad me mittet, adhibebitur huic, a quo rationem tractandi equum diſcat. Idem poſtea, ita aſſuefactum equum a me dono datum, in Italiam ad Celſit. tuam commodo deducere poterit.

Experietur quoque alias Celſ. T. me quouis tempore, & quibuscunque rebus ſtudioſiſſimum atque promtiſſimum. Id ſaltem, ea qua par eſt ſubiectione rogo, ne Celſ. T. vitio mihi vertere velit, quod literis meis importunis C. tuæ tam temere moleſtias exhibere auſus fuerim. Hiſce C. T. Dei opt. max. tutelæ commendo. Datum ex arce Regia Segeberga. XVIII. Martii, Anno

M. D. XCII.

ERNESTVS

ERNESTVS, COMES ET DOMINVS IN MANSFELD. &c.

HENRICO RANZOVIO, Vicario Regio, &c.

Salutem & amorem mittit.

NObilis & magnifice Domine Regie Vicarie, amice inprimis care. Literæ tuæ ad XXVI. Ianuar. Segeberga datæ, a latore harum mihi probe redditæ ſunt. Is huc appulit eo ipſo tempore, quo peregre aberam, profectus Nanceum negotiorum quorundam meorum cauſa, quæ coram ſummo ſereniſſ. Celſ. Lotharingicæ ſenatu mihi erant conficienda. Iſthic loci cum tres circiter ſeptimanas commorarer, accidit, vt tardius aliquanto tuus hic cum reſponſo meo dimitteretur. Cæterum pro libris transmiſſis gratias tibi amanter ago quam maximas, cui beneuolentiæ, quæ in aliis quoque rebus meis declarata eſt, vt in te tuosque paria facere poſſim, pro virili annitar, ac nullam non animi huius erga vos teſtificãdi occaſionem cupide amplectar. Iſti me tam iucunde affecerunt, vt non potuerim non, quamprimum eos accepi magna cum voluptate perlegere. In quibus vt cætera omnia mirifice me delectarunt, ſic vnicum iſtud maximopere turbauit, quod erat de obitu Caii Ranzouii, filii tui dilectiſſimi, mihique familiariter noti. Id ipſum primum iam comperi: Neque enim prius quicquam huiuſmodi ad me delatum fuit. Quare pie ac amice tibi condoleo, ipſi vero precor, vt magno illo iudicii die illuceſcente ad æternæ beatitudinis fruitionem a Deo ſuſcitetur. Cui ſi aliter viſum fuiſſet, vita iſti lon-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

gior omnibus votis optanda fuiſſet, ob ingentia commoda, quę ab ipſo in Patriam ac Rempublicam Chriſtianam proficiſci potuiſſent. Iam vero cum ſecus factum ſit, non dubito, quin tu pro pietate ac prudentia tua in eo placide conquieſcas, penes cuius arbitrium res iſta fuit. Ei quicquid videtur, optimum eſt, & e re noſtra maxime, quod nosmet ipſi in oratione Dominica ſubinde fatemur.

Lepida iſta querela Viti Canis tui de amicorum perfidia riſum quidem in me commouit: digna nihilominus eſſet, quæ ad complures Germaniæ noſtræ aulas tranſmitteretur: ob vitii iſtius frequentem, imo quotidianum iis in locis vſum. De literis noſtris ad vos deinceps mittendis quod mones, opera dabitur, vt per Francofurtenſem typographum curentur: cui vt ad inſtantes nundinas iſtud negotium committatur, efficiam. Libros recens his in locis impreſſos nullos iam habeo, præter Calendarium Capituli Argentoratenſis, de quo aliquot exemplaria transmitto. Si quid porro hac in parte, vt & nouitates, quas nactus fuero, non committam, id te vt fugiat. Si Deo placuerit ad menſem Maium te videbo. Intra quatuor enim ſeptimanas in Saxoniam mihi proficiſcendum erit, a quo itinere ad te quoque deflectam. Interea te Deo commendo. Dabantur Heſeputlingæ, Id. Mart. ſtylo antiquo, Anno M. D. XCII.

Reſponſio

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Reſponſio Sereniſsimi ac Illuſtriſsimi Principis Dom. Ferdinandi Magni Hetruriæ Ducis, &c.

NOS DEI GRATIA,
FERDINANDVS DE MEDICES, MAGNVS DVX HETRVRIÆ, FLORENTIÆ, SENARVM, Piſarum, &c.

Salutem precamur,

ILLVSTRI DOMINO HENRICO Ranzouio, Sereniſſimi Danorum Regis in Ducatibus Vicario.

ILluſtris Domine, literæ, quas amoris plenas ad nos D. T. dedit, nobis fuerunt pergratæ. Et quoniam de eximia tua dignitate, virtute, & familæ ſplendore probe edocti ſumus, te tuamq; amicitiam magni æſtimamus. Quo nomine ſi quid beneuolentiæ a nobis hic terrarum in D. T. eiusque filios proficiſci poterit, pro lubitu ſuo a nobis id petere licet. In cuius propēſi noſtri animi ſignum diuerſa aliquot marmoris genera ad te mitti iuſſimus, adeo vt D. T. liber ſit eorū, quibus delectetur potiſſimum, delectus: quod & ſcriptione nobis aperiat. Qua in re vt deeſſe noluimus condecorandis maiorū tuorum, de quibus ſcripſiſti, monumentis: ſic vbi viciſſim quid fuerit, quod ex veſtris oris huc mitti volumus, libere audacterque tibi ſignificabimus. Quod ad Genealogias Illuſtrium in Saxonia familiarum attinet, earum miſſu D. T. ſuperſedeat. Similiter de equo māſuefacto & ad feras

ex inſidiis poſt illum traiiciendas compoſito, ſuper-uacuum iudicamus, vt ad nos mittatur, cum id genus equos, quemadmodum & homines artis iſtius iaculatoriæ peritos, nos iamdudum ipſi alamus. Cæterum ſi pileum iſtum e pretioſis pellibus exoticis, cuius D. T. meminit, nec non equum gradarium, quem noſtri Æchinetam appellitant, ad nos deſtinaueris, gratiſſimum nobis feceris. Quæ dona vt magni pendemus, teſtes nimirum amoris erga nos tui; ſic beneuolentia noſtra, quam denuo offerimus, te viciſſim proſequemur. Deum rogamus, vt te florentem diu conſeruet. Florentia, 17. Quintilis, Anno M. D. XCII.

D. T.

propenſus

Magnus Dux Tuſciæ ſubſcripſit.

Subiungere placuit aliam eiuſdem sereniſſ. Dom. Ferdinandi Magni Hetruriæ ducis epiſtolam, quæ etſi non ad Dominum Henricum Ranzouium; de ipſo tamen admodum honorifice ad Reuerendum Dn. Georgium Brunium, Decanum Colonienſem ſcripta eſt. Cuius lectionem non ingratam Lectori fore confido.

Nos

NOS DEI GRATIA:

FERDINANDVS DE MEDICES, MAGNVS HETRVRIÆ, Florentiæ, Piſarum, Senarum, &c. Dux,

SALVTEM PRECAMVR:

ADMODVM PRÆCLARO AC Reuerendo Domino, Georgio Brunio, *Decano ad S. Mariam Colonienſi.*

ADmodum præclare ac reuerende Domine magnum nobis T. D. exhibuit beneuolentiæ officium, deſtinatis ad nos Domini Henrici Ranzouii literis, cuius virtutem, cum ſplendore generis ac dignitatum coniunctam, ac multorum hominum variis ex locis ad nos collata voce prædicatam, magni æſtimamus. Vnde amori erga nos ipſi⁹ haud impares futuri, operam dabimus, vt ipſius Dominorumque filiorum eius honori ac commodis nunquam deſimus. Interea D. T. hunc noſtrum animum ipſi aperiat, ſimulq; adiunctum literarum noſtrarum faſciculum, quem ad ipſum deſtinauimus, ipſi tráſmittat. Cumq; intellexerimus ipſum ad nos miſſurũ pileum ex pellibus exoticis miris & magni pretii, ac vna equum gradarium inſigniter bonum, D. T. ad ipſum ſcribat, vt in tranſmittendo vtroque opera vtatur procuratoris noſtri Hamburgenſis, ornatiſſ. Domini Ximenii, qui ſalua nobis omnia curabit. Nos vero huic Domini Henrici Ranzouii amori amanter reſpõdebimus: nec minus omni beneuolétia ac fauore D. T. proſequemur. Quam Deus incolumem diu ſeruet. Florentia VII. Quint. Anno M.D.XCII.

D. T.

propenſus

Magnus Dux Tuſcia.

SERENISSIMO AC ILLVSTRISSIMO PRINcipi ac Domino, D. Ferdinando Medices, S. P.

SErenisſime ac Illuſtriſſime Princeps, Domine clementiſſime: Sereniſſimæ Celſitudinis veſtræ literas cum diuerſis marmoris generibus, ea, qua decet, obſeruantia accepi. Ac primum ſereniſſimæ Celſitudini veſtræ ſubmiſſe gratias ago quam maximas, pro ſummo iſto eiuſdem in me meosq;, quem literis ſuis clementiſſimis teſtatum fecit, fauore, dum tenuia iſta munuſcula, quæ demiſſe obtuli, ſibi haud ingrata fore clementer ſcribit. Itaq; ſereniſſimæ Celſitudinis veſtræ procuratori clariſſimo ac ornatiſſimo Domino Ximenio, prout ea volebat, equos duos gradarios, alterum candidum, alterum ſubruffum cum pileo ac pellibus, inuolucro quodam tectis, nec non effigiem Regis mei ſereniſſimi, hiſce literis duplici incluſam exemplo tradidi, hac indubitata fiducia, ſereniſſimæ Celſitudini veſtræ ipſum omnia ſalua ac integra curaturum. Et quamuis phaleris præſtantibes inſignes, quos libentiſſime dediſſem, viſum tamen fuit potius, tenui quodam inſtrato eos tegere, quod ornatiores tráſmittere itineris longinqui iniuria ac latronũ metu non erat tutum. Ad pelles quod attinet, etſi Zobelinas non æquant, præſtantia tamen durabiliores & tempeſtatum patientes ſunt, vt quæ pluuiarum vim ac damna non horreant. Cuius generis, ſi ſereniſſima Celſitudo veſtra plures deſiderauerit, ad me ſcribat, dabitur tunc a me reuerenter opera, vt ſereniſſimæ Celſitudini veſtræ probe curentur. Magnopere autem reuerenterq; peto, vt ſereniſſima Celſitudo veſtra vile hoc munuſculũ clementi ac beneuolo animo accipere,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

accipere, ac me meosq; ſereniſſimæ Celſitudinis veſtræ obſeruantiſſimos ſua beneuolentia ac fauore deinceps quoq; proſequi dignetur. De cætero ſereniſſima Celſitudo veſtra non diffidat, quibuſcunq; in rebus hic terrarũ, nomine Celſitudinis veſtrę curandis, itidem, vt & procuratori eiuſdem Domino Ximenio, opera mea vſui eſſe poterit, ſtudium meum nunquam defuturum. Ac quia propediem miniſtrum quendam meum, in Italiam naui ablegabo, negotiorum quorundam meorũ cauſa; ſereniſſimæ Celſitudini veſtræ dolium ſimul cereuiſiæ Brunſuicenſis, quam Principes Germaniæ inprimis habent in delitiis, eaq; ad reſtinguendum ſitis ardoré vtuntur, per eundem tranſmittam. Is vbi Leouardiam, vrbem in ſereniſſimæ Celſitudinis veſtræ ditionibus ſitam appulerit, eidem ſubmiſſe ac obſeruanter curabit. Ad marmora quod attinet, cum ſereniſſima Celſitudo veſtra liberũ mihi delectum iſtorũ reliquerit, rubro, quod adiuncta ſpecies exhibet, impenſe præ cæteris delector: cuius generis ſi ſereniſſima Celſitudo veſtra, quod clementer mihi obtulit, tantum quantum ſibi viſum fuerit, ad condenda maiorum meorum monumenta, per naues Vandalicas tranſmitti ex illuſtri ſua munificentia curauerit, ſibi me meosque ingenti beneficio deuinciet. Quem gratum noſtrum animum vt ſereniſſimæ Celſitudini veſtræ ſubmiſſe probemus, nullo modo quicquam in nobis, quaſçunq; ad res indiguerit ſtudio noſtro, deſiderari patiemur. Quod vt ſereniſſima Celſitudo veſtra certiſſime ſibi perſuaſum habeat, tum me meosq; ea gratia, qua nos complexa eſt, proſequi vlterius pergat, omni animi ſubiectione rogo. Hiſce ſereniſſimam Celſitudinem veſtram Dei opt. max. tutelæ ex animo commendo. Segebergæ Auguſt. D. Anno Chriſti cIↄ. Iↄ. XCII. Sereniſſimæ Celſitudinis veſtræ obſeruantiſſimus.

Henricus Ranzouius.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

FERDINANDVS MEDICES MAGNVS DVX Hetruriæ, S.

HENRICO RANZOVIO Produci Cimbrico.

PErilluſtris Domine maximam ex eo percepimus voluptatem, quod intelligimus noſtras literas vna cum ſpeciebus marmorum, recte tibi traditas eſſe. Ac ſtatim, quando ſpeciem marmoris, qua præ cæteris impenſius delectaris, remiſeris, admodum lubenter tibi gratificabimur; verum optaremus menſuram iuſtam marmoris, faciemus enim illud poliri, & hic accommodari ita, vt ad te veniant affabre & pulcre exornata. Et ſi aliud fuerit in noſtris regionibus, quod volueris, fac vt intelligamꝰ, voluptati enim nobis fuerit, tuæ exſpectationi ſatisfacere. Sicubi deſan erunt nonnulla apud nos, quæ Regem tuum delectatura putabis, gratiſſimum nobis feceris, ſi nos de iis edoceas. Quãdo etiã hinc deſideraueris ſtatuas marmoreas, imagines aut res ſimiles ex marmore, ornatus gratia factas, ſcribas de eo ad me audacter & ſecure. Quando huc appulerit tuus miniſter, & ego intellexero; ſubito procurabo vt ſiet acceptus, neque opera & beneuolentia noſtra ipſi vlla in re deerit, vbi ipſum velle & opus habere animaduertero. Domin. Ferdinandus Ximenes agens meo nomine Hamburgi prædicauit mihi ſcriptis amorem, & fauorem itemque liberalitatem, quibus ipſum fuiſti proſecutus. Quæ omnia mihi fuerunt tuo nomine gratiſſima, & propter tuam virtutem & exiſtimationem, quam ego admodum diligo & magnifacio, Deum orans

orans, vt te cōſeruet & fortunet. Dabantur Florentiæ 11. Octob. Anno M. D. XCII.

SERENISSIMO ATQVE ILLVSTRISSIMO PRINCIPI AC Domino, Dn. Ferdinando Medices, magno Duci Hetruriæ, Principi meo clementiſſimo, S. D.

HENRICVS RANZOVIVS Produx Cimbricus.

Sereniſſime ac Illuſtriſſime Princeps, Domine clementiſſime: quantum Sereniſſima Celſitudo veſtra literis ſuis, V. Non. Octobris ad me quam clementiſſime ſcriptis, me ſibi deuinxerit, cogitatione facilius aſſequor, quam ſcriptione vlla ſatis exprimam. Neque ſolummodo ſuam in transmittendo marmore beneuolentiam literis quoque prioribus abunde teſtatur, denuo mihi Clementiſſime pollicetur: verumetiam Sereniſſimo ac Potentiſſimo Regi meo ſuum in tranſmittendis iis, quæ Regia ipſius Maieſtas ex veſtris oris deſiderare poſſit, ſtudium benigne offert. Quod non ſolum Regiæ ipſius Maieſtati Sereniſſimæ Celſitudinis veſtræ nomine, quam primum per literas decenter aperiam, ſed etiam (ſi DEO vitam proroganti viſum fuerit) ſub futuram æſtatem, quando commodo nauigationis tempore, in aulam Regiam mihi proficiſcendum fuerit, coram pluribus exponam. Nec dubito fore, vt Regia eius Maieſtas hanc Sereniſſimę Celſitudinis veſtræ beneuolentiam grato animo cognoſcat, tum pari fauo-

re ac ſtudio eandem proſequatur. Cæterum quod Sereniſſima Celſitudo veſtra iubet, vt luculenter & expreſſe ſcribam, qua menſura, quo modo marmora cupiam, equidem primum Sereniſſimæ Celſitudinis veſtræ ea, qua debeo ac poſſum obſeruantia gratias maximas habeo atque ago, pro hoc inſigni ſuo erga me fauore. Ac licet contentus omnino fuiſſem, ſi Sereniſſima Celſitudo veſtra tantum marmoris ea-que forma miſiſſet, quantum quoque modo ſibi benigne libuiſſet. Tamen ne Sereniſſimæ Celſitudinis veſtræ munificentiam aſpernari videar (quod longe a me abſit) ſubmiſſe eidem, quod volet exponam. Peto itaque primum diſtinctas tres marmoreas ſtatuas, quarum vna Chriſti in cruce pendentis; altera Diuæ Mariæ Deiparæ, tertia ſancti Ioannis Apoſtoli & Euangeliſtæ imagines repręſentet. Singulis quoque his velim inciſa eſſe Sereniſſimæ Celſitudinis veſtrę inſignia ad perpetuam donantis memoriam. Has ſacras imagines aræ templi, quod exſtruo in arce mea auita Ranzou, quam de nouo funditus ædificandam ſuſcepi, impoſitas, & ſacris vſibus deſtinatas volo.

Deinde ſeptem peto alias ſtatuas, quibus Planetarum icones ac ſigna cœleſtia ſingulis Planetis ſubiecta, quas Sereniſſimæ Celſitudinis veſtræ eiusque virtutis ac liberalitatis præcones indefeſſos ac æternos intra Bibliothecam meam Bredenbergenſem ſtatuere decreui. Denique peto quinq; tabulas marmoreas, ſingulas quinos pedes Geometricos longas, quaternos latas ex verſicolore marmore perpolitas, quibus ego monumentorum auitorũ inſcriptiones hic, vbi accepero, incidendas curabo. Hæc ſunt, quæ expreſſe ac nominatim, quandoquidem Sereniſſima Celſitudo veſtra ſic iubebat, ſcribere volui, quæ vt Sereniſſ. Celſitudi. veſtra, per naues noſtrates huc tranſmitti clementer mandet, tum quoque meæ

in ex-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

xprimendis hiſce omnibus audaciæ, pro ſingulari in me gratia benigne ignoſcat, quanta poſſum ani ſubiectione peto. Viciſſim Sereniſſimæ Celſidini veſtræ omnia mea meorumque officia, ſtudia obſequia, ſubmiſſe ac libenter offero. Quibus vt ereniſſima Celſitudo veſtra ſuo quaſi iure libere vur ad res quaſcunque, ad quas his in oris ſibi vſui e poſſe intellexerit, ſumma animi obſeruantia pe. Hiſce Sereniſſimam Celſitudinem veſtram diuiæ tutelæ commendo. Ex arce Regia Segebergæ, on. IXbris, Anno Chriſti cIɔ. Iɔ. XCII.

FERDINANDVS MEDICES MAGNVS DVX HETRVRIÆ, S.

HENRICO RANZOVIO Produci Cimbrico.

PErilluſtris Domine rem admodum gratam nobis feciſti, quod mentem tuam in parandis marmoribus & imaginibus, quas hinc deſideras, nobis aperuiſti. Ac ſtatim mandauimus, primum Chriſti crucifixi, beatiſſimæ Mariæ ſemper virginis & B. Ioannis Apoſtoli & Euangeliſtæ imagines ſculpi ac parari; uſſimus etiam expoliri tabulas illas quinque marmoreas pro incidendis literis ſecundum menſuram, quam præſcripſiſti, & curabimus, vt hæc omnia, quã primum fieri poterit, abſoluantur, & ad finem perducantur. Cæterum, quantum ad ſtatuas ſeptem Planetarum & ſignorum cœleſtium attinet, poſtulant ea multum temporis, & vel propterea non facile iam fieri illæ poterunt, quod artifices & ſtatuarii multos imperfectos labores habent ſub manibus. Nihilomi-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

nus certo tibi velim perſuadeas, me ſummopere deſiderare tibi gratificari in omnibus, & ex animo precor tibi omnem felicitatem. Dabam Sienæ VI. Iunii, Anno Chriſti cIↄ. Iↄ. XCIII.

FERDINANDVS MEDICES MAGNVS DVX HETRVRIÆ, S.

HENRICO RANZOVIO Produci Cimbrico.

ADmodum Illuſtris Domine, quod non prius ad literas tuas obſeruantiæ & amoris erga nos tui plenas reſpondimus, in cauſa fuit tardior aliquanto atque opinabamur, Secretarii tui ad nos ex vrbe Roma reditus. Is non ſolum ſingulari diligentia & dexteritate mandata ipſi a te commiſſa nobis expoſuit, ſed etiam omni ſtudio ſe hinc expedire, quam primum fieri potuit, & ad conſueta & tibi debita officia redire contendit. Piſces & aliæ res, quas nobis tradidit, fuerunt nobis gratiſſimæ, & propter bonam illorum qualitatem, & quia mittebantur a te, quem ſingulari fauore proſequimur & veneramur. Ceruiſiam interiiſſe doleo, & propterea ſi eiuſdem generis alteram mitteres, faceres nobis rem gratiſſimam, quam recompenſare ſtudebimus in omnibus rebus, quas ex commodo & voluntate tua fore intelligemus.

Præmiſimus aliquas res, quas ſperamus ſaluas & illæſas

miſſas ad te perueniſſe, quod ſcire percuperem. Expecto etiam reſponſum tuum ſuper marmore & ſtatuis, quæ hinc deſideras, ſecundum omnes circũſtantias & menſuras, vt ea omnia ad placitum & voluntatem tuam fieri ab artificibus poſſint. Et ſpero quod ſecretarius tuus pauca illa referet, vnde non obſcure potuit cognoſcere noſtrum erga te propenſum animum, & ad nulla non beneuolẽtiæ officia promtum & paratum. Deus Opt. Max. tibi concedat omnem proſperitatem. Datæ Sienæ 29. Maii, anno M. D. XCIII.

SERENISSIMO ET ILLVSTRISSIMO PRINCIPI AC DOMINO, D. Ferdinando de Medices, Magno Duci Hetruriæ, Florentiæ, Senarum, Piſarum, &c. Domino meo clementiſſimo.

Sereniſſime ac Illuſtriſſime Princeps, Domine clementiſſime: literas Sereniſſimæ Celſitudinis veſtrę xi. Februarii apud Ligures datas Haffnię primario regni Daniæ oppido, vbi tum tẽporis inclyti Regis mei literis euocatus commorabar, ea qua par eſt reuerentia, accepi, cum paulo ante exhibitor harum Capitaneus Simon Rol Dantiſcanus rector nauis D. Georgii, in Helſignor, celebrem Daniæ portum, appuliſſet, ex quibus ſane literis integram Sereniſſ. Celſit. V. ſanitatem perlubens cognoui: deinde Sereniſſ. Celſit. V. ad me tranſmittere duas menſas marmoreas, necnõ duas capſulas, quarum vna itidem marmorea, altera vero terra ſigillata referta fuit, quinquaginta itẽ lagenas, diuerſi generis vinis Italicis pretioſis plenas: in quarum etiam fine hæc fuit adiecta petitio, vt

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

huiuſmodi munera boni cõſulam: quæ omnia dictus Capitaneus in oppidulo Helſignor integra abſque omni vitio præſentari mihi curauit, ita vt eadem per alium nautam Lubecam nauigio recte deportari, inde q; in domicilia mea commode trãsferri potuerint. Ex qua re inſignem ſereniſſ. Celſ. V. erga me beneuolentiam agnoſco, pro qua maximas, ea qua decet ſubmiſſione, ago gratias. Sedulo etiam operam dabo, vt erga Celſit. V. gratum meum animum viciſſim declarem. Imprimis autem gaudeo, quod hoc potiſſimum tempore hæc munera ex tam remotis Italiæ oris per tam difficilem longamq; nauigationem ſalua ad me peruenerint, cum in his comitiis regiis Dominis ac amicis meis adeſſem, indeq; nonnihil de terra ſigillata iis communicare poſſem, prout etiam illud mamor, ꝙ Secretarius meus Caſparus Faber tranſmiſit ex Italia, ante paucos dies Hamburgũ illæſum eſt deportatum. Econtra intermittere non poſſum, quin de infelicitate mea nonnihil conquerar, ꝙ nauium altera, cui nonnulla munuſcula ad Celſ. V. alioſq; Dominos & amicos meos in Italia, perferenda commiſerã, ſubmerſa fuerit. Quod autem tum minime ſucceſſit, in poſterum auxiliante Deo melius compenſabitur. Interim iterum atq; iterum maiorẽ in modũ Celſ. V. pro hac regia plane liberalitate ſubmiſſe gratias ago, quam ſi reipſa referre potero, nihil in me deſiderari patiar. Quod ſi etiam certior factus fuero, Celſ. V. gradarium adhuc alium expetere, per D. Ximeniũ procurabo tranſmitti, & quidem prioribus præſtantiorem. Hiſce ſereniſs. Celſ. V. officiorum meorũ promtitudinem defero, eamq; Deo Opt. Max. diu ſaluá ac incolumem tutandam commendo. Datæ Haffniæ x. Iunii, Anno &c. M. D. XCIII.

Sereniſſ. Celſit. veſtræ

obſeruantiſſimus

Henricus Ranzouius.

FERDI-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

FERDINANDVS MEDICES MAGNVS DVX HETRVRIÆ S.

HENRICO RANZOVIO Produci Cimbrico,

PErilluſtris Domine; Binas tuas literas VI. & VII. Iulii menſis proxime elapſi accepimus, & ex iis libenter admodum intelleximus, quod paucæ illæ res quas miſimus ſaluæ & illæſæ ad vos appulerunt. Ac denuo mandaui, vt maturentur ſtatuæ & imagines, quas a nobis petiiſti, & quamprimũ fieri poterit, ad finem perducantur, vt eas mittere poſſimus cum prima occaſione. Quando viciſſim in veſtris locis aliquid fuerit ex noſtro vſu, ſcribam ad te de eo confidentiſſime. Verum ad equũ, quem mihi offers, quod attinet, non eſt, quod propterea ſis ſollicitus. Habemus enim id genus equorum his in locis abundantiam. Agimus tamen interim tibi gratias de tua promta voluntate & affectione, cui reſpondebimus ſemper omni oblata occaſione. Et precamur Deum, vt te conſeruet & quæcunque volueris tribuat.

Data Florentiæ XII. Septembris, anno Chriſti M. D. XCIII.

AD PRINCIPEM ALIQVEM MAGNI NOMINIS IN Italia.

HENRICVS RANZOVIVS.

REuerendiſſime atque Illuſtriſſime Princeps, Domine Clementiſſime, fateor equidem & ſine pudore diffiteri non poſſem, beneuolentiam & humanitatem tuam, qua miniſtrum meum Caſparum Fabricium Romę in ędibus tuis amplexus, imo complexus fuiſti, eſſe dignam gratiarum actione non tam ſera ſed potius recompenſatione aliqua ſubita & beneuolentia & humanitate tua non indigna. Quemadmodum autem, vt inquit Cicero, haud ſera gratulatio; ita etiam, meo quidem iudicio nec ſera gratiarum actio iure reprehendi poteſt, præſertim quando adſunt cauſæ ineuitabiles & honeſtæ ac iuſtę, quarum aliquam a me ſpero in medium adduci poſſe, ea ſpe & ea ipſa tua humanitate fretus, me propterea facile apud T. Celſitudinem iri excuſatum. Moræ autem huius cauſa fuerunt itinera mea continua & negotia publica, vbi præſertim, Regi noſtro Iuueni, magnæ exſpectationis principi, cum ipſi in comitiis Flenſburgenſibus, Calendis Septembribus celebratis a ſubditis horum ducatuũ, hæreditario iure ad ſe pertinentium, vnanimi voce & votis homagium præſtaretur, me adeſſe, actuiq; iſti non ſolum intereſſe, ſed etiam ratione officii mei præeſſe, & directorem agere oportuit. Finitis autem iis comitiis & quandoque rerum hic ad conſuetas ædes veni, mearum partium duxi has ad Celſitud. T. dare literas, officioſe & reuerenter

ter petens, vt moram hanc cauſis allegatis aſcri- re & acquieſcere mihi clementer velit. Nolo au- m hic facere verba de Curia Romana eiuſque ma- ificentia ampliſſima, quantum ſupradictus mini- er meus ea prædicarit, verũ ſolummodo de iis, quæ ſi a Celſ. Tua, tuis & domi tuæ contigerunt: vbi nõ is dici, nec ſine ſuſpicione aſſentationis aliqua, quá m vixi euitare ſtudui, proferri poteſt, quantopere hi ſingularem & in tanto viro raram & admirandã umanitatem, imo non humanitatem, ſed familiari- tem tuam prædicarit. Non enim ſolum te inſigni eneuolẽtia ſe amplexum, ſed brachiis tuis complexũ ſſe, humaniter inuitaſſe, familiariter tractaſſe, ſellam ibi ad latus tuum auguſtum poni curaſſe, tandem do- nis etiam illuſtribus, nominatim vero quatuor præ- ſtantioribus vinorũ generibus, nempe Græco, Muſ- catello, Sarello & lacryma, farciminibus duodecim Neapolitanis, zingibere, pipere & ſaccharo conditis, capſula demum conditorum aurantiorum pomis re- ferta donatum, honorifice dimiſiſſe dicit, tanta qui- dem laude & tantis encomiis, quantis maioribus non poſſet. In miniſtrorum tuorum porro in ipſum pro- fectis ſeruitiis commemorandis, quanquam etiam ea gratiarum actionem mereantur, nolo eſſe prolixior. Quibus verbis pro iis omnibus agam gratias, cum nõ reperiam, ſuperſedere iis, quam non aſſequi ea malo. Quomodo enim magnitudinem iſtorum aſſequerer? Cum ſint profecta a viro ſummæ & maxime auctori- tatis & exiſtimationis. Itaque etiam quanto muneris & officiorum auctor maior, tanto etiã maiori recom penſatione dignior. Verum rependere cum non poſ- ſim, erit tuæ humanitatis verboſa gratiarum actione acquieſcere. Hoc vnicum mihi in votis eſt, videre a- liquando illum diem & occaſionem, qua T. Celſitud. vel tuis iterum gratificari liceat: experieris, ſi nõ rem ipſam, animum tamen gratum, quo gratiorem expe-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

rieris nullum. Interim vero mitto libellum aliquem, in quo nihil continetur , niſi quod Chriſtianæ fidei ſit conſentaneum. Mitto vero ad te, quod cum iudicio legere omnia poſſis. De reſurrectione mortuorum potiſſimum in Epiſtolis iſtis conſolatoriis agitur, de quo articulo ſententiam meam ſyncere expoſui, & ſacræ Scripturæ teſtimoniis comprobaui. Lege igitur quæſo, & ſi per occupationes fieri poterit, perlege: Inuenies ibi fortaſſe non ſine commotione, commiſeratione, etiam voluptate, Regum & Principum erga me gratiam & fauorem, amicorum & aliorum clariſſimorum virorum ſtudia , parentum ſtorgas, affectus & dolores , & horum omnium conſolationes non vulgares, ſed ingenioſas & ex intimis animi, cordis ac naturæ viſceribus profectas, quibus ſpero & ſcio conſideratis, commiſeratione & voluptate haud mediocri afficieris. Huic libello, quemadmodum etiam Calendario ei annexo , vt locum concedas in illuſtri bibliotheca tua, & me beneuolentia tua conſueta complectaris, ea qua decet , animi ſubiectione peto. Si quid officii aut beneficii his in oris in Celſitud. T. a me conferri poterit, nunquam deero. Deum Opt. Max. rogans, vt Celſitud. T. cum tota familia illuſtri temporalibus & æternis benedictionibus cumulet & augeat. Dabam ex arce Regia Segeberga Cimbrorum, Calendis Octobr. Anno Chriſti M.D.XCIII.

***

NOBI-

NOBILITATE, VIRTVTE AC DIGNITATE. ILLVSTRISSIMO Domino, Dn. Henrico Ranzouio Regis Daniæ Vicario,

NICOLAVS GHIBERTVS Lotharingius, Doctor Medicus perpetuam optat felicitatem.

QVod pro mea ſumma & ſingulari erga te obſeruantia diu, multumque in optatis habui (clariſſime Ranzoui) vt tibi viro omnibus naturæ ac fortunæ dotibus ornatiſſimo aliqua ratione innoteſcerem & tuam demererer gratiã, idipſum, vt mihi iam prorſus ſpondeam, & quodammodo iamiam conſequutus ſim, lætor incredibiliter: facit enim nominis & generis tui ſplendor atque magnitudo, virtutumque tuarum clariſſima fama, vt te longiſſimo etiam interuallo diſiunctum, mihique de facie ignotum mirifice colerem & obſeruarem. Verum cum ad beneuolentiam mihi patefaciẽdam opportunum tempus & occaſionem exſpecto; ecce tibi forte fortuna accidit, vt D. Gaſpar familiaris & intimus tuus, Romam petens, hucad nos appelleret, qui eriſipelate vexatus, vt eum curarem, me his in locis, fatis ſic volentibus medicinam factitantem, cum conueniſſet, ipſumq; inter loquendum ex tuis eſſe familiaribus agnoſcerem, illico amplector hominem, meas deduco in ædes, curandi rationem præſcribo; deniq; id præſto, quod queo & debeo. Dumque hæc agerentur, multa ſuper rebus a Ranzouio præclare geſtis, multa ſuper libris rogito, ſuper ipſo Ranzouio multa: qui vt eſt dignitatis tuæ obſeruantiſſimus atque indefeſſus laudum tuarum

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

prædicator (in qua re neminem illi anteponi, paucos vero conferri iudico) eximio quodam candore animi iis te encomiis celebrare cœpit; & de tuis laudibꝰ tam multa etiam ex libris præſentibus depromere, vt ego, qui iam probe ſcirem innumera de tuis laudibꝰ veriſſime dici, & toto orbe, omniumque Doctorum ſermone ac prædicatione celebrari, in eam facile deuenirem ſententiam, te, vt fortunæ, ſic etiam virtutis ornamentis, rerumque peritia reliquis omnibus tuis æqualibus, qui ſunt, qui fuerunt, & qui futuri ſunt, longiſſime præſtare. Velim ne me putes hæc commemorare, vt adulatione quadam viam mihi ad beneuolentiam parare voluiſſe videar: nam, quibus mea natura ſatis cognita eſt, ſciunt me blandiri neſcire, & me neſcire vehementer gaudere: dico autem id, quod res eſt, & quod minime poſſit negari veritati, quodq; vel iniquiſſimis confiteri eſt neceſſe, neminem vnquam tot vel naturæ vel fortunæ vel doctrinæ præſidiis inſtructum, ad id dignitatis faſtigium, in quo es collocatus, paratiorem acceſſiſſe. Itaque cum tecum comparari poſſit nemo, non mirum eſt cernere in te ora, omniumque præſtantium virorum oculos in te conuerſos. Quod proculdubio debetur prudentiæ tuæ, qui parum putaueris te ſublimi loco, clariſq; parentibus ſatum eſſe, niſi etiam paternæ, auitæque nobilitatis antiquiſſimæ pariter ac Illuſtriſſimæ Ranzouiorum familiæ ſtemmata, vniuerſo heroicarum, maximarumque virtutum ambitu clauderentur: ratus id quod res eſt; nempe non tam locum & genus, quam propriam virtutem hominem decorare debere. Sed quoniam laudum tuarũ præconia per ſe notiora ſunt, quam vt mea oratione indigeant, & maiora, quam vt verbis conſequi valeam; propterea iis omiſſis, veniã ad id, cuius cauſa hanc ad te ſcribere decreui epiſtolã. Ego autem a D. Caſpare præcone tuo accepi, te opuſculum de conſeruanda valetudine iam toties paſſim impreſ-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

preſſum , rurſus per interualla reſumſiſſe , multis tibus auxiſſe ac locupletaſſe : hunc tam lepidum ellum ne longius ſupprimere cēſeas , ſed in lucem m,quam primum ad publicam vtilitatem prodire as,te etiam atque etiam rogo. Caue enim timeas, ampliſſime,iudicium ac cenſuram cuiuſquam doorum hominum : nam ſi illud opus crudius & imfectius & prima tui fœtura ingenii in lucem quōn prodiens maxima in gratia fuit,prout fuit , ac etm nunc eſt apud omnes doctos, cum propter ſumam eruditionem,quam continet, tum propter textam delectabilem & variam lectionem,in qua cenfuturum hoc recoctum,magis expolitū, & omnis ſuis numeris abſolutum : velim id ne parui ducas, omnium fortunatiſſime, nec ad laudem ac exiſtiationem tuam parum facere contendas vniuerſo præſtantiſſimorum virorum præſertim medicorum, ui placuiſſe: cum hæc me hercle ſi non inter præpuas,ſaltem nec inter infimas reponenda ſit. Quod hoc a te,vt ſpero,impetrauero pro tanto in rempublicam literariam collato beneficio aliquid etiam publicum rependam : vt qui iam tibi viro & nobilitate multiplici virtute ſplendidiſſimo , dignitate ornaſſimo , ego , contra obſcurus & inglorius , partum ex pluribus vnum (quæ domi iam perfecta & elaborata habeo) iam delegi, quod dicare conſtitui , vt & pronæ propenſæq; voluntatis in te meæ aliquod ſpecimen exſtet,& vt tanta nominis tui claritas obſcuriati meæ aliquid lucis adferat. Ceterum mitto ad te, vir ornatiſſime, præter thecam atramentariam auro depictam & tuis titulis inſignitam, vaſcula quædam ex materia metallica in formam vitri vi ignis conuerſa, quæ gemmas, topatios , ſmaragdos, ſaphiros colore repræſentant, ingenio & induſtria mea, vt non pauca alia eiuſdem generis,iam pridem conflata. So-lo autem ſucciſiui temporis aliquid , ex ſtudiis & aſ-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ſiduis ægrotorum curis ereptum,in huiuſmodi ſtudia & inuenta conferre,quibus a puero fui deditus, & in naturæ & artis operibus admirandis conſumere, & ſic conſolari procellas temporum & turbulẽtiſſimos noſtri ſeculi fluctus,patriæque ac propinquorum calamitates,lamentabilem Ghibertorum honeſtam familiam; Quæ cum noſtro etiam ſeculo viros habuerit & armis & toga, & non contemnendis fortunę & ingenii facultatibus clariſſimos, qui virtutis ſuæ præclara ſemina prodiderint, tamen (quæ eſt omniũ rerum viciſſitudo & fortunæ inconſtantia) in præſentia fluctibus iactatur iniquis & ex tam amplo ſtatu adeo concidit, vt in paucis,iiſque fere iam proſtratis, tota Ghibertina domus recumbat,e quorum numero me non poſtremum fortuna eſſe voluit;Qui haud ita dudum acerba ſæuientis fortunæ ludibria expertus, in multas ærumnas incidi,per ſummam iniuriam & ſcelus, non tam eorum,qui palam mihi fuerunt aduerſarii,quam nefariorum & improborum quorundam hominum ex viperarum progenie, qui curias ſimulant & Bacchanalia viuunt, quibus cum meam ſalutẽ cariſſimam eſſe arbitrabar,iis inimiciſſimis, crudeliſſimiſque vſus ſum:vt qui omni ſuo ſcelere & perfidia ad exitium meum abuterentur,rem familiarem frangerent,diſſiparent & diriperent,&(quod eſt maximũ & miſerrimum mearum miſeriarũ) me pulcerrimis, cariſſimis,iucundiſſimiſq; rebus in Muſæolo & Theſauruliolo reconditis ſpoliarent, pluribuſque voluminibus & propriis ſcriptis priuarent,quo ex naufragio,reliquiæ,quæ adhuc ſuperſunt, vt redintegrẽtur, & ad vmbilicum ducantur,totus nunc incumbo. Sed vt vnde digreſſus eo redeam & verbigerare deſinam, munuſculum hoc leuidenſe & ſplendore Ranzouiano forte indignum, ingenio vero tuo peregrino fortaſſe non ingratum,rogo vt acceptum habeas, meq; innata tibi humanitate ac beneuolentia complectaris.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Deum Opt.Max.aſſiduis precibus obſecro,vt te
um fortunatiſſimum nobis diu incolumem ſeruet,
tandem peracto hoc vitæ curriculo rebusque o-
nibus præclare ac feliciter geſtis, certum tribuat
definitum in cœlo locum,vbi tuorum meritorum
ercedem recipias ſempiternam. Ex ciuitate Vetu-
prid.Cal.Iun. Anno Chriſti M. D. XCIII.

HENRICO RANZOVIO
REGIS DANIÆ IN DVCATIBVS
Sleſuigæ,Holſatiæ ac Dithmarſ.Vicario, &c. Scipio
Admiratus Sacerdos, & trium magnorum
Hetruriæ Ducum ab Hiſtoria,

S. P. D.

CVM ad me veniſſet Gaſpar Fabritius familiaris tu-
us a ſecretis,vir bonus & prudens, & vt coniice-
re potui, dignus familiaritate tua,mirificum & inſpe-
ratum mihi gaudium attulit. Ipſe enim, Heros am-
pliſſime,& de virtute tua,de arte militari,de pruden-
tia,liberalitate, in rebus gerendis induſtria, & apud
Sereniſſimos Reges tuos Daniæ gratia, adeo me pe-
nitus certiorem reddidit,vt pene ſi tecum eſſem,ante
oculos cuncta animi & corporis tui bona haberem;
Cum demum genealogiam illuſtriſſimæ familiæ tuę,
quæ apud Beliſarium Vintam Sereniſſimi Principis
mei Magni Ducis a ſecretis exſtat, mihi monſtraret,
& ego arborem olim a me depictam videre potui,&
quod non modo ignorabam,ſed nec ſomniare po-

teram,eam eſſe inciſam, & nomine meo inſcriptam cognoui,partim admiratus ſum; nihil enim ad me de hac re ſcripſit Canonicus Coloniæ, poſteaquam illam ad eum miſi, partim incredibili voluptate affectus ſum, quod quantulacunque fuiſſet, opera mea excellentiæ tuæ non diſplicuiſſet, & propterea quod ab homine tam inſigni,quã tu es, cognoſci,& in partes a nobis remotas, veluti Dania eſt, iam totius quaſi orbis domina, nomen meum extendere, magnum laborum meorum pretium puto, exiſtimaui mea referre, vt tu de ingenii noſtri fructibus parua aliquot munera caperes, quapropter mitto tibi nonnullas Regum & Principum genealogias, quas ſi celebri bibliotheca tua dignas iudicaueris, incumbam, Deo concedente, vt habeas etiam illam de Regibus Daniæ, quam a me pridie abſolutam, cum ex relatione Gaſparis Fabricii tui imperfectam cognouiſſem, ad denuo reſarciendam animum applicaui, & emendatam ad excellentiam tuam mittendam, curabo, vt nomine meo Chriſtiano IIII. pręclariſſimo Danię Regi, magnæ exſpectationis Principi, impertire digneris; Faxit omnipotens Deus, vt per multos annos veneràbilis ſenectus, & canities tua prolatetur, poſtea quam præclaris geſtis, & operibus ſemper incumbendo ſicut decet Principem virum, vt diu viuas ad multorum commoda pertinere, a multis procul dubio dignoſcitur. Florentiæ, Feria quarta Pentecoſtes, anno M. D. XCIII.

GENE-

ENEROSO DOMINO ENRICO RANZOVIO, BREDENbergę Domino, Sereniſſimi Danię Regis in Ducatibus Vicario, S. D.

PHILIPPVS A FRAXINIS.

Illuſtris ac generoſiſſime Domine: Cum primum literas Celſitudinis tuæ 24. Februarii & 1. Aprilis Segebergæ datas accepi, ad illuſtrem Comitē Schonbergium ſcripſi, vt quibuſcunque rationibus poſſet, latrones cædis nefariæ illuſtris tui filii reos perquireret, & perquiſitos in carcerem coniici & aſſeruari curaret, donec Celſitudinis tuæ literas, probationes, & petitiones ad eum mitterem, vt cauſa pleniſſime cognita, iuſtis tandem, nimiſque dilatis ſuppliciis afficerentur. Sed cum nullum adhuc reſponſum acceperim, quid hac in re actum fuerit, affirmare non poſſum. Hoc tantum Celſitudo tua ſibi perſuadere velit, me officiis, quę a me exſpectat, non defuturum, nihilque intermiſſurum, quo Celſitudo tua cognoſcat, me iuſtiſſimo dolore tuo grauiter, vt par eſt, affici, nihilque magis cupere, quam vt Gallia noſtra tanto piaculo expietur. Vale Illuſtris & Generoſiſſime Domine. Francofurto 18. Iulii, Anno Chriſti M. D. XCII.

HENRICO RANZOVIO, PRODVCI CIMBRICO S. D.

GEORGIVS BRAVN, Ec-cleſiæ Colonienſis ad B. Ma-riam Decanus.

ILluſtris Nobilis, & Generoſe Domine, Dom. ob-
ſeruantiſſime, gaudeo, Magnificæ Dominatio-
ni veſtræ gratũ, in hiſtorica Quinti Theatri materia
nos modo verſari. Multo vero magis exſulto, eandem
vrbium quarundam icones, ſumtuoſo inſtituto no-
ſtro promittere. Quid vero de Marſtallero veſtro
de quo non tantum Magnificæ Dominat. veſtræ lite-
ræ, ſed & elegantiſſima poemata, vberrimos elegan-
tiſſimi ingenii fructus nobis promiſerunt. In eius gra-
tiam Bardum Pomeraniæ per noſtros ſculptores ex-
preſſimus, cuius aliquot exempla vobis iam exhibita,
& ad optimum virum tranſmiſſa exiſtimamus. Lite-
ris eum noſtris ad hiſtoricum & topographicum in-
ſtitutum excolendum iam pridem excitaſſem, niſi
hoc in ſe officium Magn. D. veſtra nuper recepiſſet.
Optarem vero omnes Pomeraniæ vrbes, nunquam
hactenus editas, hoc tomo inſeri, cui vniuerſalem
Pomeraniæ chartam præfigerem, prout in Danicis
ciuitatibus a nobis obſeruatum. Bene ac feliciter va-
le, vir omnium præſtantiſſime, & Marſtallerum
quæſo ad Hiſtoricum inſtitutum noſtrum promo-
uendum, excita. Ex Muſæolo noſtro Co-
lonienſ. M. D. XCIII. Iulii
XIX.

HENRI-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

HENRICO RANZOVIO PRODVCI CIMBRICO, S. D.

GEORGIVS BRAVN, Ecclesiæ Colon. ad Grad. B. Mariæ Decanus.

ILluſtris, Nobilis & Generoſe Domine, Dom. Colendiſs. a ſolito ſcriptionis officio iam aliquot ſeptimanas abſtinui, quia poſt multas diuerſaſque literas, nouitates, picturas, nihil reſponſi acceperim, ita, vt pertinax ſilentium veſtrum, & mihi ſilentium induxiſſe exiſtimauerim; donec tandem biduo, triplex literarum faſciſculus præſentatus, ab hac me opinione amouerit. Poſt exhibitionem tuarum decem & quatuor dies ob hunc ſolum finem, a reſpondendo quieui, vt reſcribens, non verba, ſed res, quod tua poſtulabat dignitas, redderem. Itaq; Holſaticam veſtrã Plonam, accurate delineatam hic mitto, cuius iconẽ, vt vides, ſtudium, conatus, & ſumtus, celeberrimo nomini tuo defero, cuius aliam & decentiorem, & auguſtiorem in hiſtorica deſcriptione, mentionem facio. Cur autem vacuus in picturæ angulo locus exſiſtat, a me annotatum videbis; Nunc in Ottonii delineatione verſor, cuius iconem ſuo tempore mittam. Etſi autem ciuitates veſtræ nonnullæ pagorum potius, quam magnificarum vrbium formam repræſentent, & proinde pictores noſtri, ad earundem delineationem ægre adduci queant; tamen, pro mea, erga nominis tui ſplendorem & Danicum Regnum veſtrum obſeruantia, hoc mihi curæ erit, vt, diuerſa loca veſtra, Quinto Theatro noſtro inſerantur, quod

tunc propenſius faciam, ſi ad tam plauſibile, gentiq; veſtræ laudabile inſtitutum, aliquam ſumtuum partem vel Illuſtrem Dom. veſtram, vel Daniam ſuppeditaturam, cognouero.

Marſtalleri reſponſum iudiciumq; plurimi facio, interim, antequam Illuſtriſſimorũ Principum ac Dominorum ſuorum conſenſum, de ſuis delineandis vrbibus conſequatur, Bardi ſaltem hiſtoriam communicet, cum lamina & delineatio iſta iam ſit perfecta. Deum Opt. Max. oro, vt nos omnes, valentes, & in vtroque homine florentes conſeruet. Ex Muſæolo noſtro VI. Septembris, anno orbis redemti M. D. XCIII.

Mitto etiam primariæ Wirtenbergenſis Ducatus ciuitatis Iconem, cuius Dux magnam correſpondentiam promiſit, & nõ minimam ſumtuum partem, ſed interea ingratiſſima nobis morte præpeditus fuit.

POST SCRIPTAS.

Ex vltimis literis ad me Roma ſcriptis. De Generoſi D. Ranzouii Miniſtri aduentu aliquid quamprimum cognoſcere cupio, & ſpero Ranzouio Imagines 51. Imperatorum & Regum iamdudũ vna cum ciſtis duobus vaſculis figulinis albis refertis recte traditas eſſe, quibus ipſum in recompenſationem tritici ante biennium mihi miſſi, donaui. Admodum opportune enim in iſta annonæ caritate triticum illud mihi mittebatur: quod ſi parata pecunia ſoluere debuiſſem, coactus fuiſſem expendere vltra centum coronatos.

***

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

EPISTOLA MARTINI MARSTALLERI POMERANIÆ DVCIS Conſiliarii,

AD HENRICVM RANZOVIVM.

ILluſtris & Magnifice vir, Mæcenas colende: præter officium eſſe fateor, quod gemino munere & binis literis denuo prouocatus tam ſero reſpondeo. Sed quia mea non eſt ea culpa, ſed temporis, cui ſeruire omnes imi ſummi cogimur, æquiore me te vſurum non diffido. Hactenus enim tot negotiis tum Princeps, ſine cuius præſidio non recte egero, quod ago, tum ipſe etiam diſtrahimur, vt pro voluntate tua & noſtra reſpondere non potuerim. Puto autem ad duo potiſſimum diſerte mihi reſpondendum fuiſſe, quorum vtrumque in rationem publicæ vtilitatis cedit. Primum eſt ex his, quod primis literis monuiſti, de colligendis per Pomeraniam inſcriptionibus monumentorum, aliisq; id generis dignis memoria longiore, aut ſi mauis æterna. Ea in re operam meam hac lege tibi offero, ſi Pomeraniæ Principes Domini mei clementiſſimi, vt negotium hoc promoueant, perficere poſſint, datis videlicet literis ad Magiſtratus cuiuſque loci, quibus hoc negotii illis detur, vt per Sacellanum, aut ſi quem alium doctiorem is locus habeat, deſcribi curent, omnia, quæ quidem momenti ſint alicuius, & ſine ſannis a politis hominibus legi poſſint. Vt autem in patriæ honorem effectum id dent, precibus ſubmiſſis cōtendam ab omnibus Po-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

meraniæ Ducibus ſub medium Septembris hic Bardi conuenturis, vt Illuſtriſſimi Principis ac Domini, D. Sigiſmundi Auguſti, Megapolenſium Ducis ducentis Claram Mariam filiam mei Principis, nuptias ornent.

Alterum, quod artium, vrbium & oppidorum Pomeraniæ, nobiliſſimi & magnifici viri Georgii Brunii opera nunquam ſatis laudata illi Theatro vrbium inſerendorum Hypotypoſin attinet, prius quoque expediri non poteſt, quam iidem laudatiſſimi Principes conuenerint. Quia enim laus, quæ inde reditura eſt, ad omnes pertinet; ad omnes quoque pertinet facere eius rei cauſa, quod faciendum eſt. Aget vero meus Princeps hac occaſione cum Dominis fratribus ea de re diligentiſſime, nec dubito perfecturum quod vult. Interim ipſe non ceſſabo neceſſaria conquirere, & ea de re etiam accuratius ad Magnificum Dom. Brunium ſcribere, cuius facilitas Illuſtriſſimo Principi gratiſſima accidit, quod ipſe propediem datis ad illum literis teſtabitur. Tibi vero idem optimus Princeps nunc pro hoc officio, quod apud Brunium negotium hoc promouiſti, agit gratias, & pollicetur gratiam, quam & præſtabit, ſi quid vſus feret. Porro clementer contendit & hoc, vt officio priori addas & hoc, vt ciſtas, quas ante annum Lubeca Itzehoam per tuos deportari benigne curaſti, eaſdem nunc Itzehoa Lubecam reportari vt cures, & quidem tam mature, vt nauta hic noſtras adferre illas ſecum poſſit. Sunt ciſtæ eæ in ædibus Vorſtii præpoſiti Itzehoenſis, cui inſcriptæ literæ his additæ. Pro hoc officio optimus princeps ſimile officii genus in ditione ſua tibi tuisq; pollicetur. Ego quoq; ſi qua in re opus fuerit, fidem & diligentiam in curandis rebus tuis eam tibi probabo, quam benigna tua in me voluntas meretur. Interim gratias ago maximas pro libellis tuis politiſſimis, quorum lectione crebro me oblecto, gaudio gauiſus, quod borealibus his noſtris nō deeſſe video

Prolomæus,

Ptolomæos, Cæſares, Mæcenates, & ſi qui ſimiles fuerunt alii. Quod reſtat commendo te protectioni diuinæ, quæ te vel vltra Mathuſalæos annos incolumem & felicem præſtet, vt quod pauci poſſunt, parum multi volunt, vnus ꝓſis multis quamdiutiſſime. Raptim Bardi 18. Iulii, Anno M. D. XCIII.

EPISTOLA HENRICI RANZOVII, AD MARTINVM MARSTALLERUM, Conſiliarium Ducis Pomeraniæ.

CVm magnifice vir, vterque noſtrum iam longo temporis interuallo officio ſcribendi ſuperſederit, diuturnum hoc ſilentium hiſce meis literis interrumpendum eſſe duxi. Scribendi autem argumentum præbuerunt mihi literæ tuæ ſuperiores, 18. Iulii Bardi datę; quibus promittis, te Illuſtriſſimum Pomeraniæ Ducem Philippum obſecraturū, vt in conuentu nuptiali ſub medium Septembris Bardi inſtituto, cum Dominis fratribus agat, quo iuſſu ipſorum non ſolum monumentorum per Pomeraniam inſcriptiones colligantur, ſed etiam in vſum Theatri R. D. Decani, Georgii Brunii, præcipuæ Pomeraniæ vrbes & oppida delinientur; & cum is conuentus iamdudum ſit habitus, non dubito, quin hoc negotium ſumma diligentia perfeceris. Proinde etiam atq; etiam peto, vt huiuſmodi inſcriptiones, quas ego Holſaticis addi, ac cum cęteris monumentis ſepulcralibus Germanię edi curabo, quorum ęditionem eam ob cauſam hactenus differendam eſſe cenſui, vrbiumque delineationes primo quoque tempore ad me tranſmittas,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

quo per mercatores eas ad Reuer. Georgium Brunium meis ſumtibus deferri curem. Si vero Illuſtriſſimus Princeps hoc tranſmittendi negotium ſuſcipere vellet, citius Coloniam ad eum peruenirent; vtque me de his certiorem reddas peto, quo Brunium moneam, ne s. Theatri vrbium Orb. terrarū editionem acceleret, antequam has delineationes ſit nactus. Nihil iam reſtat, niſi vt te Deo immortali commendem. Vale. Datæ in arce mea Ranzouia x v. Nouemb. Anno XCIII.

PHILIPPVS DEI GRATIA POMERANORVM DVX AD HENRICVM RANZOVIVM PRODVCEM CIMBRICUM.

HENRICE RANZOVI, VIR ſtrenue & dilecte.

LIteras tuas 28. Februarii datas x I I. Aprilis accepimus, adiuncto tractatu Aſtrologico, & Epiſtolarum libro. Pro quo gratiam promitto, quam & præſtabo oblata occaſione. Hamellmanni vero libellus, cuius mentionem facis, redditus nobis non eſt. His vero contendo a te, vt patris Ioannis, & gentilis Danielis Ranzouiorum, nec non tua imagine coloribus ad viuum depicta Muſeum meum ornare velis. Quod ſtudium conquirendi fortiſſimorum virorum imagines, etſi non ita pridem a nobis eſt inſtitutum, tamen in iis colligendis, mediocrē fortunam expertus ſum, quippe confectis aliquot Regum & Principum geminis imaginibus. In iis eſt, cuius exemplum nullum hactenus vidi, Ioannis Baſilidis Moſcouiæ inſignis illius

illius tyranni effigies, a pictore illius Luca Damo ad viuum depicta. Quia vero mihi perſuaſi, te in hac re mihi gratificaturum, pluribus non ſcribo, nec rogo pluribus. Valeto igitur, & quicquid hoc eſt, ab tui & tui ſimilium amore profectum puta. Magnitudinem tabellæ in charta delineatã his literis incluſi. Iterum vale. Raptim Bardi Pomer. 28. Iulii, Anno cIↄ. Iↄ. XCIII.

Philippus Dux Pomeranorum manu ſua ſcripſit & ſubſcripſit.

PHILIPPVS DEI GRATIA POMERANORVM DVX.

AD HENRICVM RANZOVIVM, *Producem Cimbricum.*

ANnus iam pene eſt ſecundus, quo primas ad te dedimus, ſingulari tua erga nos obſeruantia moti. Ab eo tempore, quo minus ſcripſerim impeditus ſum partim profectionibus & migrationibus: partim quod conſilium tui videndi, & ſuauiſſimos ſermones tuos in Bibliotheca tua percelebri audiẽdi cœperim. Sed & hoc morbus, qui dimidiũ fere annum me peſſime habuit, non paſſus eſt facere. Quia itaque DEI beneficio me ipſum recuperaui, & ſtudiis meis reſtitui: non potui facere, quin te his ad aſſiduitatem literarum reuocarem, & ſimul mitterem libellos aliquot in noſtra typographia excuſos. Hos in mei memoriam prioribus apponi curabis; & quanquam Bibliothecam tuam non multum augeant & ornent; tamen

propter me caros & acceptos habebis. Si quæ interim ex Muſarum ſcriniis, vel ex fortiſſimo potius tuo ingenio depromſiſti, eorum particeps fieri cupio. Non ſcribam enim, niſi de literis, quas commodiſſimum argumentum eſſe arbitror, quod inter nos ſcribendo tractari debeat. Iis tu non minus debes quã diuitiis, quas tibi fortuna, vel potius Deus omnipotens ſuppeditat. Alias tamen aueo ſtatum tuum cognoſcere, ſiquidem triſtiſſimus nuntius nos terruit, te latronum inſidiis pene in vitæ periculum adductum fuiſſe, de quo certi aliquid a te exſpecto, vt pro ſalute tua ſoteria Deo omnipotenti perſoluere poſſim. Parens clementiſſimus tibi ſalutẽ & gratiam ſuam annuntiari iuſſit. Hiſce vale, & certo ſtatue te nobis carum eſſe. Datæ Bardi Pomeraniæ 1. die Februarii, Anno cIↃ. IↃ. XCIII.

Philippus Dei gratia Dux, Pomeranorum manu ſua ſcripſit, & ſubſcripſit.

HENRICVS RANZOVIVS AD ILLVSTRISSIMVM POmeraniæ Ducem Philippum.

ILluſtriſſime Princeps, Domine clementiſſime, literæ Illuſtriſſimæ tuæ Celſit. ex quibus inſignis beneuolentiæ tuæ erga me elucet ſignificatio, fuerunt mihi gratiſſimæ, breuiter autẽ iis hoc modo reſpondeo. Imagines Selimi Turcarũ Imperatoris nec non patris ac gentilis mei Danielis Ranzouii, vna cũ mea ad magnitudinem præſcriptam depictas tranſmitto, daboque operam, vt Caroli Magni ac Friderici Barbaroſſæ imagines breui ſubſequantur, & viciſſim ea qua par eſt ſubmiſſione peto, vt Celſit. tua imagines patris ac aui piæ memoriæ, vna cum tui ipſius & reliquorum

quorum fratrum clementer remittat. Scripſeram etiam non ita pridem ad Celſitudinem tuam præſtantium quorundam Imperatorum Regum ac Heroum imagines, quorum nomina Catalogus his literis ſubiectus exhibet, ex Italia ab amicis in ornamentum Bibliothecæ mihi communicatas eſſe, quarum Celſitu. tua participem reddere vellem, ſed nullum accepi reſponſum. Si itaque Celſitud. tua eas expetit, & pictori mercedis loco pro ſingulis ad viuum depingendis coloribusque natiuis exornandis tres thaleros diſſoluere volet, paciſcar cum eo, vt hunc laborem ſuſcipiat: Si vero Celſitudo tua ipſamet, pictorem huc mittere volet, cibum eidem ſubminiſtrari curabo. Quid tam huius fieri velit Celſitudo tua Illuſtriſſ. per literas mihi quam primum ſignificabit. Cæterum cum iamdudum ad Martinum Marſtallerum de colligendis per Pomeraniam inſcriptionibus monumentorum, & præcipue ſepulcralium, nec non de Pomeraniæ vrbibus, & oppidis depingendis perſcripſerim, ea qua decet obſeruantia peto, vt Celſitudo tua Illuſtriſſ. hoc negotium clementer promouere dignetur. Hoc enim præterquam quod in patriæ laudẽ redundabit, etiam poſteritati accidet gratiſſimum. Si Illuſtriſſ. Celſitud. T. viciſſim in hiſce oris quapiam in re ſubmiſſe gratificari potero, experietur, ea me quocunq; tempore promtiſſimum, quam hiſce in clientelam Dei Opt. Max. commendo. Datæ ex arce mea Ranzouia 16. Nouemb. Anno, &c. XCIII.

Illuſtr. T. Celſ.

Studioſiſſ.

Henricus Ranzonius.

NOMINA IMPERATORVM REGVM AC HEROVM quorum imagines ex Italia mihi ſunt tranſmiſſæ.

XIII. *Turcarum Imperatores.*
Proſper Columna.
Saladinus Sultanus Æpypti.
Ferdinandus Magaliones.
Carmagnola.
Alexander Dux Florentiæ.
Fridericus Barbaroſſa Imperator.
Tumumbeius Vicinus.
Attila.
Totila.
Dauid Abiſſinorum Rex.
Carolus Magnus Imperator.
Carolus VIII. *Galliæ Rex.*
Franciſcus I. *Galliæ Rex.*
Carolus IX. *Rex Galliæ.*
Guiſiæ Dux, qui globo interfectus.
Baſilius Moſouius.
Caſtrucius Caſtrucanis.
Antonius de Leua Dux Caroli V.
Magnus Chambeius.
Henricus III. *Galliæ Rex.*
Philippus Hiſpaniæ Rex.
Iſopus.
Petrus Nauarra inuentor cuniculorum.
Vguccio.
Licanus

Campſon.

Campſon.
Ludouicus Rex Vngariæ.
Andreas Auria ſiue Doria.
Ladiſlaus Rex Neapolitanus.
Ioannes de Auſtria Caroli filius.
Alphonſus Rex Neapolitanus.
Ferdinandus Cordes.
Caſtriotes Scanderbegus.
Galeacius Dux Mediolani.
Gaſton de Turs.
Dux Albanus Hiſpanus.
Franciſcus Mediolani Dux.
Verginius Vrſinus.
Coſmus Medices Dux Hetruriæ.
Franciſcus Medices Dux Hetruriæ.
Ferdinandus Medices Magnus Dux Hetruriæ.

QVI SEQVVNTVR REGES Daniæ ego depingi curaui.

Chriſtiernus I. *Comes Oldenburgenſis Rex Daniæ, Sueciæ, Noruegiæ ac Dux Schleſuicenſis & Holſatiæ electus, Anno Chriſti* 1447.
Iohannes eius filius & heres regnorum ac Ducatuum.
Chriſtiernus II. *ſocer Caroli* V. *qui in captiuitate obiit.*
Fridericus I. *Chriſtierni* I. *filius electus poſt electum Chriſtiernum.*
Chriſtianus III. *& Fridericus* II. *cum Chriſtiano* IIII.
Adolphus & Iohannes fratres Duces Holſatiæ Friderici Primi Danorum Regis filii.

ILLVSTRISSIMO PRINCIPI AC DOMINO, DOMINO Philippo Pomeranorum Duci, S. D.

HENRICVS RANZOVIVS Produx Cimbricus.

ILluſtriſſime Princeps, Domine clementiſſime, obſequiis meis promtiſſime delatis non poſſum diferre diutius promiſſum, quo me Celſitati tuæ obſtrinxi. Effigies itaque, quas mitto Caroli Magni, & Friderici Barbaroſſę Impp. oblata quondam familiaris mei, nunc ciuis Bartenſis facultate, accipiet Celſ. T. clementer; & intuitu illarum defuncta ſeuerioribus meditationibus, ſe recreabit. Coniunxi librum de quatuor nouiſſimis inſcriptum, & meis excuſum ſumtibus. Propter eius hominis, cuius modo memini, feſtinationem compingendum tradere non fuit integrum. Lectio libri teſtabitur argumenti tractationiſque dignitatem atq; ordinem. Celſitatem tuam incolumem tueatur propitius Deus, & inſtruat dotibus cumulatiſſime, Principem vere exornantibus.

Data in Traiectu Angliæ Sleſuicenſis, quem populari lingua Meſſunt appellant, xv. Nouemb. Anno XCIII.

HENRI.

ENRICVS RANZOVIVS
ERDINANDO XIMENIO IL-
luſtriſſimi Principis Florentini apud Ham-
burgenſes agenti, &c.

NObilis ac Magnifice vir, etſi te literis meis ſupe-
rioribus Segebergam ad me euocaram, vt equos
[vi]derem, quos Illuſtriſſimo Principi Florentino D.
[Fer]dinando de Medices Magno Duci Hetruriꝗ, &c.
[...]o deſtinaui: tamen latere te nolim, me conſilium
[...]d mutaſſe neque iam opus eſſe, te iter huc inſtitu-
[...]. Illuſtriſſima enim Duciſſa Brunſuicenſis, Sere-
[niſſi]mi Regis Daniæ Friderici II. piiſſimæ memoriæ
[...]hiſce diebus huc veniet, ac hinc Lubecam, inde
[...]o Hamburgum ſe recipiet, quam ex mandato Re-
[gia]e Maieſtatis meo comitatu eo deducere cogor.
[...]inde ſimul ac Hamburgũ ingreſſus fuero, omnes
[...]ordine equos, ac gradarios meos in conſpectum
[...]m deduci mandabo, vt duos ex iis deligas, quos
[...]nium exſiſtere præſtantiſſimos, ac Illuſtriſſimo
[Prin]cipi Florentino gratiſſimos fore ſperes, quod vt
[...]ere prædicto cõmode ſuperſedere queas, ſcire te
volui, teque longum valere iubeo. Datæ Se-
gebergæ. 1. Octob. Anno
cIↃ.. IↃ. XCIII.

MARGARETA DEI GRATIA, PRINCIPISSA ARENBERgenſis, Comitiſſa de Marck, Domina in Barbanſon, Sibenberg, S. P. D.

Henrico Ranzouio Produci Cimbrico.

LIteræ tuæ, Nobilis ac magnifice Domine, amice plurimum dilecte, 8. Iduum Octobris datæ, heri ad nos recte delatæ ſunt, quarum perioche perlecta te primognito noſtro filio binos equos gradarios Danicos, alterum abs teipſo, alterum ab ornatiſſimo viro Henrico Hoiero donatum tranſmittere, ſingulari cum voluptate cognouimus. Quocirca tibi, & prædicto Hoiero, filii noſtri nomine, par, quam primum ſeſe obtulerit occaſio, relaturæ, gratias quam maximas agimus. Et quamuis nihil præoptaremus, quam vt pro tempore in Hiſpanico equo remittendo, cariſſimus filius noſter poſtulatis tuis inſeruire poſſet: tamen quo minus id fieri poſſit, vt voluntati tuæ ſatisfaciat, impedit abſentia illius, qui iam aliquandiu circa Veſaliam, & Berkam in Regis Hiſpaniarum caſtris verſatur, vbi maxima equorum optimatum pars amiſſa, & non ita pridem ſex Hiſpanici cum aliis nonnullis ab hoſte erepti fuere. Præterea ob quotidianas, easque perpetuas turbas, ac rapinas, iſtiuſmodi equi vix, ac ne vix quidem tuto caſtris educi queunt. Quia vero filius noſter Coloniæ tres equos Friſicos habet, vt audio quam excellentiſſimos, ablegato tuo vnum eligendi optionem dedimus, quos, vt ad te perferendos curet, etiam atque etiam obſecrauimus. Tu vero Nobilis ac Magnifice Domine hilari hunc equum fronte ſuſcipies, & non tam ex munere ipſo, quam ex donantis animo metieris.

ſtris, ea certa fiducia, vt quam primum filius no-
e caſtris equis Hiſpanicis aliquanto inſtructior
ellas appulerit, equum quendam Hiſpanicum,
ex infimis ad te tranſmiſſum iri. Similiter, vt gra-
equi quam primum ad ipſum perferantur, ope-
dabimus. Et ſi qua tibi viciſſim gratificandi ſeſe
lerit occaſio, ſcito, nos noſtro equo haud qua-
m defuturas. Verum nihil nobis auditu fuit acer-
, quam fructuum terreſtrium apud vos tantam
caritatem, quos vili emtos iri arbitrabamur. Sed
n dolor generalem annonæ caritatem præ fori-
eſſe, non ſine graui luctu experimur. Deus ille
gnus hæc in melius conuertat, & quod ad animæ
træ ſalutem ſpectat, quam clementiſſime relargi-
nobis dignetur. Ad nos quod attinet, tanta anno-
caritate exſiſtente frumenti emtione, nunc te ſu-
ſedere, eamque intermittere volumus. Nuptiis
o, quas noſti, certum tempus necdum præſtitu-
m eſt, aut ante cariſſimi filii aduentum definiri po-
t. Filio vero noſtro natu iuniori legati belli maximi
nia obeunti in caſtris ad Berkam aliquādiu, com-
orandum erit. Qualis vero præſens rerum noſtra-
o, præſertim autem filiorum ſtatus ſit, ex præce-
ntibus literis noſtris 11. Calendarum Nouembris
s (quas tibi redditas ſpes eſt) cognouiſſe te arbi-
mur. Interim noui quod ſcribamus, memoratu di-
um nihil accidit. Deus optimus maximus te cum
o noſtro cariſſimo Gerhardo Ranzouio, (quem
ptima a nobis ſalute imperties) incolumem quam
diutiſſime conſeruet. Datæ NeWerburgi,
18. Calendarum Nouemb. Anno
Chriſti cIↄ. Iↄ. xciii.

ADMODVM ILLVSTRI ET ERVDITISSIMO DOMINO Henrico Ranzouio Produci Cimbrico, S. D.

IOHANNES POLITVS.

ADmodum Illuſtris & eruditiſſime Domine, auſpicatis huius anni Calendis Celſ. veſtræ immemorem eſſe nefas exiſtimo, quæ Dei beneficio quintum nunc a climacterico feliciter ſuperat, eiq; Neſtoreos annos, ex animi penetralibus exoptás Xenion tranſmitto, chartaceum quidem illud, ſed quod Regum gazis ſi fortuna ſineret, ſupplendum exiſtimarem. Sereniſſimus Elector noſter a Parmenſis morte Bonna Bruxellas ſeſe contulit, vt cum Mansfeldio Interrege de promiſſa Bergæ & Noueſii reſtitutione ageret, vereor ne hactenus fruſtra. Galliæ vnio ad Regis noui electionem ſpectare videtur. Hodie apud Illuſtriſſimum N.N. pranſus ſum, qui Celſ. veſtrę quam optime deditus eſt, de qua & optime quoq; & magnificentiſſime plane ſentit, vti & omnes iudicio & eruditione præditi viri. Bene vale Cimbrię lumen & ſtudiorum Mecœnas vnice, Coloniæ Agrippinæ 2. huius anni M. D. XCII.

INCLYTO HEROI HENRICO RANZOVIO, FELICEM ET AVSPICATVM ANNVM PRECATVR.

IOANNES POLITVS.

Cur mea Muſa tuum ſilet, o vir magne decorem,
Num quia ſub nimio pondere victa iacet?

Qui Medicem ſophiamq; colis: cui docta Minerua,
Et Græco & Latio contulit ore loqui:
Qui probitate Numam ſuperas, virtute Catonem,
Viue ſenis Pylii ſecula: viue vale.

HENRICO RANZOVIO PRODVCI CIMBRICO, S. D.

IOANNES NIEBVR Conſul Hamburgenſis.

GEneroſe & Nobiliſſime Domine, amice honorande, non ſine grauiore animi perturbatione, & literas tuas accurate ſcriptas, & Hiſtoriam vitæ & actionum tuarum præclare & honeſtiſſime geſtarum ſeriem, aliaque ἀξιόλογα continentem legi, quod inter alia præmaturum Generoſi filii tui Friderici, in ipſo ætatis flore, & laudabili bellicarum exercitationum curſu, relicto ſimul patriæ, nobiliſſimæ familiæ & bonis omnibus peracerbo ſui deſiderio oppreſſi, obitum comprehendebant; in quo ſane ſicuti hæc, quam aduerſa fortuna inclytorum, & nunquam ſatis laudatorum principum, atque cariſſimę ſobolis continuatis, proh dolor, immaturis funebribus tibi inflixit, acerbior plaga me grauiter affecit, ſic viciſſim tui aduerſus huiuſmodi fatales caſus fortiter inſurgentis animi conſtantia hoc præſtat, vt ego, quem conſolandi partes ſtudioſi officii ratio deſumere iubet, Illuſtri tuo, & ad omnem poſteritatem memorabili exemplo edoctus, fortunæ in rebus humanis ſæpius tragice ludentis Imperium deſpicere diſcam. Tua ſiquidem Magnificentia vti ſapientem, & in hoc Theatro

exercitatiſſimũ Athletam decet, ex præteritis præſentia colligens, & futura proſpiciens non ad aliorum ſimilitudinem, ſed ad exactæ rationis normam ita vitam inſtituat, vt ad illa, quæ temporis longinquitas aliis leuiora ſolet facere ferendo, animum tuum iam antequam euenerit præparaueris. Accedit deinde & hoc ſummi moderatoris benignioribus auſpiciis collatum bonum, quod pauciſſimi tui ordinis viri tecum habent commune, nimirum quod generoſam ſobolem tuam, ita veris virtutum ſtudiis a teneris erudiri, optimisque & humaniſſimis moribus expoliri curaueris, vt omnes pariter ex eadem quaſi humanitatis tuæ forma conflati exſpectationi tuæ, & bonorum omnium abunde reſpondeant. Hinc videmus illos Regum ac Principum conſiliis adhiberi, atque ita adoleſcentibus iterum magis magisque virtutibus incaleſcere, vt omnium cordatorum conſtantibus Elogiis præſtantiſſimis parentibus digniſſima ſoboles cenſeatur. Taceo de nobiliſſimis filiabus, quæ in præſtantiſſimorum nobilitatis Holſatiæ virorum toris conſpiciuntur. Cum itaque ea ſit humanarum rerum conditio, vt lætiora triſtioribus perpetuo tenore miſceri manifeſtum ſit, tuam generoſam magnificentiam æquum eſt, ſummæ huius felicitatis intuitu ea æquius melius ferre, quæ cortigere non poſſumus. Faxit Deus opt. max. vt diſcuſſis hiſce aduerſantis fortunæ nubeculis nos omnes te florentem & incolumem diutiſſime videre lætarique valeamus. Vale feliciſſime, meq; priſtina tua beneuolentia, & fauore deinceps fouere perge. Dabantur Hamburgi 13. Sept.

Anno 88.

SPECTA-

SPECTABILI AC GENEROSO D. HENR. RANZOVIO Produci Cimbrico S. D.

MATTHÆVS AB OTTHEN, Sereniſſimo & Reuerendiſſimo Principi D. Alberto Cardinali Auſtriaco, Proregi Portugalliæ, a Secretis.

SPectabilis ac Generoſe Domine, plurimum mihi ſemper obſeruãde, quas per Gaſparum Winterum literas mihi miſiſti, legi tam libenter, quam illæ amanter a te ſcriptæ ſunt, & ne in ſola amoris perfruitione mihi ipſe complaceam, & totus in illius æſtimatione immorer; volo non præterire, quanta voluptate me affecerit tuum de iis, qui ad exteras partes viſendas longi itineris peregrinationes ſuſcipiunt iudicium; de quo profers ſententiam tuam, quemadmodum de omnibus quam prudentiſſime? Et merito Gaſparum Winterum, quod Hiſpanias ſibi adeundas ſtatuiſſet, commendas, & fuit mihi tua commendatione acceptiſſimus. Vtinam me firmiori valetudine offendiſſet, quam abiens me reliquit; de quo eius erit narrare tibi, quantopere omni ſermone, qui nobis de te fuit, exhilaratus ſim. Cupiebam eum de aliqua honeſta occupatione hic accommodare; ſed diligenter omnibus cum eo pẽſitatis cum nobis occaſio ad manum non eſſet, ſine qua quod cupimus vix ac ne vix quidem efficere poſſumus, & Rex Hiſpaniarum Madrilo (quod olim fuit Mantua Carpentariorum) per Caſtellam antiquiorem, quę ad Septentrionem iacet, ad Arragoniæ regnum (vbi ſuperioribus diebus ita

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

turbatis rebus, vt neceſſe fuerit exercitũ immittere,
omnia feliciter & ex voto ad concordiam componũ-
tur) iter faceret; nihil vidimus commodum, vt Win-
tero eo concedendum cenſeremus, aut ad legionem
Germanorum, cui præeſt ſtipendiis Regiis Chriſto-
phorus Comes de Ladran, apud quem opinor me a-
liquid gratia valere, proficiſceretur Narbonam ver-
ſus, vbi modo militant. Eſt enim longum ad-
modum iter & tædioſum ei, qui ſolus & ſine linguæ
cognitione peregrinetur. Itaque cum & hic morandi
facultas, quam optaremus, deeſſet, & alia nonnulla,
de opera ſua in claſſe, quæ ad naues per mare naui-
gantibus infeſtas, inquirendum & vlciſcendum, mo-
do ſoluit, collocanda, non ſatis congruere ipſius rati-
onibus viderentur, communi conſilio in patriam re-
dit, vbi vel in vicinia occaſiones optatiores illi nõ de-
fururas confidimus. De quo ipſe coram referet, quid
ſpei illi fecerim. Doleo equidem me non potuiſſe ho-
mini mihi tam diligenter a te commendato plus hoc
tempore pręſtare. Nam mihi quidem omni tua com-
mendatione dignus viſus eſt. Ego hac opportuni-
tate vſus, tradidi ipſi capſulam, cum nonnullis rebus,
quas ſatis properanter quod nauis diſceſſus vrgeret,
modo conſarcinaui. Quæſo te Domine mi obſer-
uantiſſime, vt tam liberali fronte ſuſcipias exiguum
munus, quam ego credidi confidenter mittere me
potuiſſe, & ſi qua erunt alia exotica & peregrina (qui-
bus te delectari Winterus mihi retulit) quæ ad manus
meas venerint, vtar eadem mittendi confidentia. De
miſſis ad me libellis, quibus Holſatiæ nobiles recen-
ſentur, gauiſus ſum plurimum, & illud ſingulari ala-
critate vidi, familiam noſtram non fuiſſe prætermiſ-
ſam. Agoque tibi de adiuncto Elogio totoq; ipſo o-
pere magnas gratias, & eas vt debeo, immortales. Bre-
uitas temporis non patitur vt ad literas Tychonis
Brahe modo poſſim reſpondere. Eius ingenium co-
lo &

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

lo & veneror & mecũ hic alii nonnulli, quibus illud cognitum feci, & Principis mei Mathematici duo, quorum alter eſt Doctor Theologiæ ſacræ, & inſigniter literatus, vehementer eius opera deſiderant, & ad eius obſeruationes propius quam ad nullius cuiuſquam alterius accedunt, nec magis quam horulæ ſpatio diſcrepare arbitror. De priuilegio, quod a Rege Hiſpaniarum, ita res habet. Ego non verſor in aula regia, a qua abſum centum fere milliaribus, neq; habeo modo ibi, cui diligentiam illam committam. Nam ſpatio duodecim annorum, quibus hic cum Principe meo moror, familiares aliquot, quibus id crederem vita exceſſerunt. Præterea in aula Regis nulli datur Priuilegiũ de imprimẽdo libro, niſi prototypum videant, quod Cenſoribus ad id conſtitutis legendum & examinãdum datur. Eſt & tertium, quod hic in tota Hiſpania multa Doctorum virorum opera non imprimantur, propter rerum omnium ad id neceſſariarum caritatem, immodica operarum pretia & intolerabiles ſumtus. Itaq; alio extra Hiſpaniá opera libroſq; ſuos imprimi curant, & nonnulla Exemplaria huc apportari: qua cauſa Tichonem Brahe omni metu & ſolicitudine libero, quare eius opera hic nunquam ſint imprimenda. Priuilegium tamen Regium non diſſuadeo, quin procuret, ſed illud ipſi procurandum eſt in Belgio, vbi latinis verbis concipi priuilegia ſolent, hic Hiſpanice emanãt. Hęc ipſi quęſo, vt meo nomine ſignificanda mandes, ad literas eius curabo alias reſponſum. modo enim infirma valetudine & dentium dolore affectus ex grauiſſimo catharro, qui me male habet, ægre admodũ has ſcribo, & ſatis feſtinãter, vt Tycho plus a me hoc tempore, quam ſalutationis hoc officium, & promtam ad omnia, quæ eius cauſa ego potero, voluntatem. Vale obſeruantiſſime mi Domine, & Dominum Gerardum reliquoſq; liberos tuos opto bene & proſpere

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

valere,meq; eis officioſe commẽdo,neq; ex eis quenquam(quando patris amicitia tam liberaliter fruor) pro ignoto habere debeo. Datæ Vlyſſiponæ IIIXX. menſis. Iulii Anno C. M. D. XCII.

Poſt ſcriptas

CONTINENTVR IN CAPSVla ex ligno de aurato opere Indico.

Animalculum quadrupes teſtaceum ex Breſilia, quod ibi eſt in eſu.

Duo vaſcula ſtructa ex ebano ad puluerem bombardicum.

Duo item alia minora ad puluerem minutum incendiariorum, extrema ſunt deaurata.

Thecæ duæ ad ſpecilla altera ex ebore, in qua ſunt ſpecilla ex cryſtallo ſaxoſo, altera eſt ex ebano ex vitro cryſtallino.

Ordo ſphærularum ex maſſa odorata colore albo & nigro.

Ordo ſphærularum ex maſſa odorata colore albo & puniceo.

Multi alii ordines ſphærularum ex agatho.

IOANNES LAVTERBACHIVS P. C. RECTOR SCHOlæ Heilbrunnenſis,

HENRICO RANZOVIO,

Produci Cimbrico, S. P.D.

LIteras, generoſe ac nobilis vir 24. Februar. ad me datas, cũ adiunctis opuſculis de ſomniis ac threnodiis

nodiis, de immatura filii cariſſimi Caii morte, cuius anima in Chriſto, cui commendauit moriens, ſuauiſſime quieſcit, ad nouiſſimum vſq; diem, & omnium piorum reſurrectionem, 5. Idus April. demum accepi: quæ vt fuerunt mihi gratiſſimæ, ita Patrem Domini noſtri Ieſu Chriſti ex animo, vt ſuo ſancto Spiritu tuæ G.N. clemens adeſſe in omnibus ærumnis velit, ſanctiſſimis conſolationibus oro. Cum vero Dei verbo abunde confirmata ſit, vt epiſtola Reſponſoria ad conſolationem reuerendi ſenis Dn. Dauidis Chytræi demõſtrat, viderer mihi noctuas Athenas, ſi quid præterea adderem extra tempus. Mitto ſaltem Epitaphia aliquot, quæ T. G. N. boni conſulat, & ſi non ſatisfacio, conatum æquo animo ferat. Adiunxi quædam de appellationibus mortis Epigr. & alia, vt quomodo appellet ſcriptura mortem, quaſi vno faſciculo comprehenderent, quæ non ingrata futura confido, ad excutiendum metum mortis, quæ in Chriſtũ credenti nihil incommodat. Quæ reſtant, alias adhuc addam. Sunt enim plures in Dei verbo comprehenſæ, quo ſine miſerrimi eſſemus omnium in terra: cui tamen credere, caro ſine ſpiritus gratia eſt languida. Meditor quoque alia quædam ex genealogia T.G.N. quæ ſuo tempore Deo vitam prorogante cognoſcet. Valere T. G. N. in Chriſto, cum familia vniuerſa in Neſtoreos annos precor. Heilbrunna ad Nicrum

vrbe Imperiali, 4. Non. April. Anno Chriſti

M. D. XCII. ipſo Aſcen-

ſionis die.

HENRICVS RANZOVIVS PRODVX CIMBRICVS,

BENEDICTO AB ALFELD,

Genero ſuo S. P. D.

QVæ de tuo tuæque vxoris, filiæ meæ cariſſimæ Oligardis, ſomniis mihi ſcribis, Nobiliſſime vir, Gener cariſſime, accepi. Nec quid aliud inde colligere poſſum, quam poſt tantum tamq; diuturnum languorem tuum, breui te ſanitati priſtinæ reſtitutũ iri. Cõiectus in iſtum es per quartanam febrim ante ſolſtitium brumale, quod iſte, vt & æquinoctium vernũ, quod nuper præteriit, quamuis magna tuarum viriũ cum iactura, ſuperauit. Per hæc tempora, ægrotantibus infeſta admodũ & inauſpicata, cum iſtos quartanæ inſultus viriliter ſuſtinueris, & paulatim nunc languor remittat: non dubito, quin ſecundum indicium ſomniorum iſtorum, ob vernam hanc mollioris cœli temperiem, breui temporis ſpatio priſtinum corporis robur ſis plene recuperaturus. Somnia enim nonnulla ordine diuino futurorum euentuum eſſe præſagia, ego cum plurimis aliis hominibus ſæpiſſime expertus ſum. Nec ita dudum eſt, quando intra teſtudinem quandam errare per ſomnum viſus ſum, e cuius labyrinthis non niſi multo labore tandẽ euadere potuerim. Cumque expergefactus de interpretatione cogitarem, protinus occurrebat, difficiles ſignificari, ac intricatas negotiorum turbas, quibus me iri implicitum: quod prius etiam talia ſomnia cum huiuſmodi euentu habuerim. Nec me omen fefellit. Scis enim quantæ nuper me exceperint occupatio-

cupatio-

cupationes, quantæ, præter omne meritum, turbæ. Hæc dum cogito, ſomnium Caii mei piæ mem. & filiæ Magdalenæ, denuo recordor, quæ tibi narranda duxi. Viſus eſt in ſomnii filius meus Caius, quarta ante piiſſimum a nobis ad ſupera illa regna abitũ nocte, a viro cõſpicuo, & humeris alato his verbis compellari: *Vigila, CaI, vigila, & te præpara.* Nam quarto abhinc die morieris. Hoc cum excitatus adſtantibus exponeret, addidit, indictum per ſomnum temporis terminum, certum vitæ ſuæ fore terminum: Quod & *Anno Chriſti 1591.* factum eſt magno noſtro cũ luctu, cuius ſenſum anniuerſaria hæc mortis ipſius dies, 20. nim. Aprilis, denuo mihi affert & renouat. Nec diſſimile huic ſomnium eadem iſta nocte habuit filia mea Magdalena, Geltingæ itidem ſomnians, ab homine quodam ignoti vultus, his ſe dictis ſalutari: *Quid triſtare ob ægrotum fratrem mulier, laterem lauas, morietur breui, & quidem quarto abhinc die certiſſime:*

Non poteris queſtu & lacrymis retinere tuum, ceu
Germanum poteram nec retinere meum:

Mortuus meus eſt, morietur tuus. Et poſtquam hæc dixiſſet, eum verſiculo ex 12. Æneid. Virgilii (cuius nomen antea ne quidem nominari filia mea audiuerat) recitato:

Quid nunc te tua, Turne, poteſt germana iuuare,

euanuiſſe. Vides, quæ ſit ſomniorum quorundam veritas, quibus ſine vllo dubio tuum quoq; ac tuæ vxoris annumero, teque bono animo eſſe iubeo, cui integra virium inſtauratio per viſa ſomniorum, quæ narraſti, a Deo promittitur. Atque (vt illud etiam addam) ex ſomniis non obſcuro argumento concludo, animam noſtram eſſe immortalem, dum videmus eã, quæ eſt radius de lumine cœleſti in nos transfuſus, corpore quieſcente a ſuis functionibus, quas interdiu dum vigilat, ſubit, nihilominus eſſe occupatã, & quidem multo impenſius, quam cum interdiu diſtrahi-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

tur,& per ea,quæ animæ vix propria dici poſſunt, a ſuæ naturæ conuenientibus auocatur: & (vt vno verbo dicam) nunquam minus eſſe otioſam, quam cum eſt otioſa. Exſequitur enim nobiliſſima ſua munera, & admiratione digniſſima, planeq; ſtupenda efficit, ſi cum illis,quæ corporis adiumentis ſubleuãtur,conferas, multaque præuidet & præſtat, quæ vigilante corpore præſtaret nunquam. Vnde, præter certiſſima alia ex ſacris literis petita κειμήλια, colligere poſſumus,eam,vt ex æterno ſemine condita eſt, & ad diuinitatem per nobiliſſimas haſce functiones ſuas, & futurarum rerum figuratam πρόγνωσιν, quam proxime accedit,ita nec interire poſſe vnquam. O maximum noſtrum in ærumnis, morbis, & ipſa denique morte ſolatium? Quod cum ſpe certiſſimæ reſurrectionis ac beatitatis æternæ, poſt decurſum vitæ noſtræ ſpatium, tibi & mihi ex animo opto. Interim valetudinẽ tuam cura diligenter. Segebergæ, 9. Cal. Maii, Anno Chriſti M. D. XCIII.

Ad Lectorem.

Miraris forſan,amice Lector, nullas hic eſſe inſertas Epiſtolas in piiſſimum obitum Theodorici Ranzouii,ad Dominum Producem,Henricum Ranzouium patrem ſcriptas. Verum nulla id factum eſt culpa noſtra. Res in hunc modum ſe habet. Obitus Theodorici Ranzouii incidit in iſtud tẽpus, quo Sereniſſimus ac Potẽtiſſimus Rex Daniæ Fridericus II. piæ memoriæ,nuptias celebrauit cũ Illuſtriſſimi Ducis Megapolenſis Domini Vdalrici, filia Sophia. Ad eas cum vocatus eſſet Regius Produx,Henricus Ranzouius,ac per eius abſentiam filius Theodoricus Lubecæ

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

cæ mortuus, accidit, vt Cõſolatoriæ illæ literę, quæ
nc ad Dominum Producem ab amicis fuere miſſæ,
n ſint diligenter aſſeruatæ, ſed omnes interie-
t. Ne tamen nulla hic fieret mentio mortui Theo-
rici Ranzouii, Epitaphia ipſi poſita ſubiicere pla-
it.

PITAPHIVM THEO-
ORICI RANZOVII, HENRI-

filii, Canonici Lubecenſis, Anno Chriſti M. D.
XXII. 27. Iunii, Lubecæ mortui, idemq; in ſum-
mo Templo ſepulti, ſplendido monumento mar-
moreo parietibus affixo cum ceteris
Epitaphiis inciſum.

HENRICVS RANZOVIVS NOBILIS HOLSATVS, D. IOANNIS RANZO-
VII FILIVS, REGIS DANIÆ FRIDERICI
I. VICES IN DVCATIBVS SLESVICEN-
SI, &C. GERENS THEODORICO RAN-
ZOVIO SVMMÆ SPEI, OPTIMÆQVE ET
GENEROSÆ INDOLIS, VIX DVM PV-
BESCENTI FILIO SVO DVLCISSIMO,
PRÆPROPERA IMMATVRAQVE MORTE
SIBI EREPTO: NEC NON NICOLAO
RANZOVIO, EIVSQVE VXORI LVCIÆ, A
QVIBVS HIC THEODORICVS EDVCATVS
EST, IN MEMORIAM ET CERTAM FV-
TVRÆ RESVRRECTIONIS
SPEM POSVIT.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

PATER AD TVMVLVM.

HÆc tibi, Nate, mei capias monumenta doloris,
Et ſimul has lacrymas, vltima dona patris.
Qui clarum referens ſpecimen virtutis auitæ,
Ranzouidum poteras condecorare genus.
Qui caræ matris requies, patriæq; ſenectæ
Solamen quondam dulce futurus eras.
Sed, Theodore, iaces, & quæ mihi ſoluere, fili,
Debueras merito, nunc tibi iuſta petis:
Et deſiderium patri mihi triſte relinquis,
Quem ſacra debueras ad monumenta ſequi.
Bis ſena heu primus genialis pignora lecti
Imminuis: Viuant turba relicta precor.
Vna tamen ſpes eſt, quod Chriſti morte reſurges,
Non exſpectata qui modo morte cadis.
Ergo vale, fili; nos lux æterna piorum
Suſcipiat, iungat, perpetuoq; regat.

ALIVD PATRIS.

VT iuſtus Deus eſt, ſic iuſte cuncta gubernat,
Et fuit hæc iuſto res ita viſa Deo.
Quem mihi filiolum dederat, mihi rurſus ademit:
Cuius velle fuit, nunc quoq; nolle fuit.

FILIVS AD PATREM.

DEſine, care Pater, mea funera plangere fletu,
Et lacrymas tandem comprime, care pater.
Nos modo præpropera diſiunctos morte, viciſſim
Iunget in æthereo vita beata polo.

HENNIN-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

HENNINGIVS CVNRADINVS AD THEODORICVM.

QVi Patris in claras potuiſti creſcere laudes,
Et meritum fratres inter habere decus:
Deus e mundi rapuit, Theodore, *tumultu,*
Dum tener, & vita ſimplice purus eras.
Ne mala, ne fraudes, faſtum luxumq; videres;
Sæpe quibus magni deperiere viri.
Non tu triſtitiam, non vllas pectore curas
Senſiſti, cœli dum petis aſtra puer.
Alta ſed æternam tibi ſufficit aula quietem.
Tu neq;, ſi poſſes, huc remeare velis.

DEFVNCTVS AD LECTOREM.

TV quod es, ipſe fui; quid num ſim, cernere prõtum eſt;
Omne ſed id, quod ſum, tu quoq; Lector, eris.
Vixi, non viuo: imo Chriſti ſanguine viuo,
Dum fidi viuus ſaluificante fide.
Entbea pars cœlo ceſſit, pars oſſea terræ,
Ne qualis fueram, quære; futurus eram.
Si tamen inceſſit tibi tanta cupido ſciendi,
Dicam: ætate puer, mente ſagace ſenex.

Petrus Lindebergius.

HENRICVS RANZOVIVS VICARIVS REGIVS.

QVod decuit gnatum caro præſtare parenti:
Præſtitit hoc gnato, morte iubente, pater.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

DISTICHON CONTINENS ANNVM OBITVS.

HIC De RAnZoa TheoDorVs ſtirpe, LVbeCa
ContegIt oſſa LapIs, ſpIrItVs aſtra CoLIt.

Theodoricus	natus eſt Segeber.	an. Ch.	1561.	die	24. Maii.
	obiit Lubecæ.		1572.		27. Iunii.

Annis ætatis ſuæ XI. Menſ. I. Diebus III. exactis.

PHILIPPVS DVX POMERANORVM, ETC.

HENRICO RANZOVIO Produci Cimbrico,

S. D.

SIncere nobis dilecte, quod non ſolum tres illas icones, quas a te expetiuimus, benigne nobis communicaſti: ſed etiam vltro plures Muſæo noſtro promiſiſti: eo rem gratam acceptamque nobis præſtitiſti. Non parum enim id illuſtrat parens tuus, & gentilis, viri fortes: nec tuæ inſpectio imaginis iniucunda eſt. Doleo equidem, quod nec in Dania te videre, nec Guelpherbitii ſermoné tecum conferre licuit. Hunc igitur dolorem, quodãmodo imago tua lenit, ex qua virtutes, quæ in te ſunt eximiæ, elucere videntur. Nos cõtra curabimus, vt ducũ Pomeraniæ effigies, quamprimum earum copias nacti erimus, tibi tranſmittantur.

Sed hoc ſcire te velim, imagines Principum ante
giſlaum X. vt & eius ipſius (quod quidẽ mihi no-
n ſit) haberi non poſſe; niſi fortaſſe ex ſepulcrali-
s monumentis, quaſdam, ſed minus genuinas, quis
ptimere velit. Apud maiores enim noſtros imagi-
m vſus non fuit peruulgatus, quippe quibus maio-
curæ erat, vt recte agerent, quam vt paſſim innote-
rent. Primus eorum mos fuit, ſi quis laudabile ali-
od facinus ederet, de hoc cantilenam componere,
amq; in conuiuiis ad inflammandam iuuentutẽ ad
tutes, decantare. Pictores autem nõ multos & hi-
oricos paucos ipſos habuiſſe, inditio eſt, ꝙ cũ multa
nue geſſerint, pauca literis, pauciora, imo nulla pi-
uræ mandata ſint. Hoc neglectum autem pictura-
m ſtudium, auus noſter paternus quodãmodo re-
ocauit, quippe a cuius tempore imagines Principũ
on ſolum haberi poſſunt, ſed qui etiam Aulæis ma-
xime ſtuduit, quorum nõnulla res memorabiles gen-
is noſtræ exprimunt. Quin poſterorum Bogislai
Magni imagines necdum omnes ipſe nactus ſum. Ex
tamen mittam proxime aliquot. De Selimi vero
effigie, quæ tribus illis, de quibus ſupra dixi, adiuncta
erat, cum non explices, cuiuſnam illa ſit (non fugit e-
nim te, duos eius nominis Turcarũ Impp. fuiſſe, quo-
rum alter ante Solymannum, alter vero poſt Soly-
mannum regnauit) contendo, vt porro nos doceas.
Libellos porro duos, nempe Iſagogen ſphæricã, no-
mini tuo dicatam, & libellum, qui inſcribitur, Homo
Diſce mori, me accepiſſe ſignifico. Agóq; & pro iis
gratias clementes. Ad pictorem vero, qui imagines,
ex Italia tibi tranſmiſſas, depingat, quod attinet, vtar
conſilio ac liberalitate tua, ac propediem mittam, qui,
quid & quomodo fieri velim, tibi oſtendat. Gratiam
autem noſtram, vt & pro hoc officio tuo experiaris,
clementem dabimus operam. Vale XII Ianuarii
Anno M. D. XCIIII. Bardi Pomeraniæ.

V

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

HENRICO RANZOVIO PRODVCI CIMBRICO, S. P. D.

MARTINVS MARSTALLERVS

Heros illuſtris, Mæcenas colende: quod libenter facio, vt te colam merentem de me optime rarius facio. At non negligentia; ſed nunc his, nunc illis dum ſcribendi ad te occaſio eſt, curis impedior.

Etſi autem tanti eæ non ſunt, nec eſſe mihi debēt, vt prę iis negligam obſeruantis officium: tamen ſiue fatum ita fert meum, ſiue ingenium tardius, multa ſimul recte facere non poſſum.

Inde fit, vt vrgentiora fere totum me teneant. Addas igitur & hoc tuis in me meritis, vt volūtatem optimam, & tui ſtudium ſyncerum, ſi ſit opus, hac in parte cauſam meam orare & perorare patiaris. Etſi enim innumeri ſunt, qui aut virtutem admirantur tuam, aut præclara facta prædicant: tamen nulli eorū præclaro & recto de te iudicio, ex eoq; nato amore facile ceſſero.

In aliis vero omnibus me parem eſſe, non affirmarim.

Quin pleriſque hoc libenter largior, vt quod rectius poſſunt, præſtēt præclarius tuo & ſuo cum honore, h. e. immortalitati ſcriptis non mortalibus virtutes tuas conſecrent.

Quam ad rem, aliena ope tibi fortaſſe opus non ſit, qui Iulium imiteris illum immortalem Cæſarem.

Mihi ſatis eſt, ſi remota omni adulationis ſpecie virtutes tuas, e quibus regiæ illæ maxime in te conſpicuæ ſunt, acri ſapientiæ ſtudio, oratione modeſta

ex ſimplici,

mplici, qualis veritatis eſſe ſolet, prædicem.
iquidem gratitudinem aliã, tu a me nõ exſpectas.
c aliud etiam vllum eſt virtutis præmium, præter
e laudis nõ fucatæ. Sed ſincere te a me coli iudicas.
nt enim eius rei indices, literæ tuæ, quas caras, i-
o cariſſimas habeo, tum quod datæ abs te heroe
ſtri, tũ ꝙ graues ſunt, & tui erga me amoris teſtes.
Atq; hactenus ſe recte inter nos habent omnia.
um hoc non parum me excruciat, quod in iis,
e tuo auſpicio bono publico curanda ſuſcepi, non
n ſim felix, quam ex vſu erat, ex voto vtriuſq;.
Tardius enim afferuntur, imo nec dum allatæ vllæ
t, quæ momenti ſint alicuius, & lucem mereantur,
criptiones.
Sed denuo admonebũtur, ab Illuſtriſſimo Principe
uce Bogislao, domino noſtro clemẽtiſſimo, ad quos
egotium hoc pertinet, vt in patriæ laudem memo-
a longiore digna monumenta colligant.
A me vero hæc dabitur opera, vt ad dies proximos
upercales farraginem aliquam Pomeranicarum in-
criptionum accipias.
Interim tamen, ſi féſtinat Clariſſimus vir Schra-
erus, aut ſi tu illuſtris heros feſtinandum eſſe cen-
es, nihil hæc noſtra editionem morentur.
Non enim adeo multa futura puto, vt non vel ap-
pendicis titulo, reliquis apponi queant; præſertim cũ
ulla, niſi quæ, vel antiquitatem vel eruditionem, vel
deniq; hiſtoriã quandã ſapiãt, mittere decreuerimus.
In altero negotio non paulo plus difficultatis, vo-
luntatem optimam moratur. Graphicum enim peri-
tum, qui ad viuũ oĩa adũbret, hactenus deſideramus.
Nec tñ curã hanc abiiciemus, quãuis ante vernales
vix aliquas, aut non niſi perpaucas mittere poſſimus.
Sed de his ex ſententia Ducis Bogiſlai, Domini
mei Clementiſſimi Generoſum Virum Georgium
Brunium literis erudio, quæ Hamburgo iamiam ad

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ipſum curabuntur; Vtinam multos tui ſimiles Germania haberet, qui velint quod poſſunt, & poſſint quod volunt.

Ita enim fieret, vt quod per ingenia poſſet, Italiam æquaret Germania noſtra.

Sed voluntas nunc alios, alios facultas a rebus pręclare gerẽdis auocat, ꝙ deplorare fortaſſe liceat, corrigere nimis arduum ſit.

Pro libellis ago gratias maximas, & quia diutule ipſe nihil meditatus ſum, remitto Herlicii de Academiis libellũ, cuius appendicẽ meo nomini inſcripſit.

Alias quod me gratum oſtendat, meditabor ipſe propediem, nonnulla tua cum laude.

Sed parum fortaſſe illi addidero.

Conabor tamẽ, & quidem ratione ſapientib. probata. Interim tui ſtudio contentus eſto, & vale feliciter. Bardi Pom. 12 Ian. anno M. D. XCIIII. cuius tempora felicia tibi exopto.

Clementem tibi ſalutem adſcribit Dux Bogislaus.

HENRICO RANZOVIO, PRODVCI CIMBRICO S. P. D.

MARTINVS MARSTALLERVS.

Generoſe Heros, Mecœnas colende.

QVod priuatim feci ſępius, publice quoq; mihi faciẽdũ putaui, vt cũ obſeruãtia gratũ me oſtẽderẽ.

Occaſionem ad id præſtãdum, a Natali tuo ſumſi, quem feliciter ſexageſimumnonum nunc celebras.

Genethliacam, ergo, hanc pro humanitate tua beneuole nunc accipe, & ſi cetera minus potes candorẽ in ea & amorem ſincerum proba.

Ita ſtatuens, quid de te illuſtri Heroe ſentiam, id in hac Epiſtola me, minus fortaſſe ſplendide, at omnino ingenue expreſſiſſe.

De in-

De inſcriptionibus mittendis, tuam porro exſpecto ſententiam, quam intelligam, ſi proximis meis literis reſpondere volueris.

Dux Philippus tuas quoque exſpectat, daturus aliquid ad te, cum poſt paucos dies effigiem patrui ſui Ducis Erneſti Ludouici ad te mittet. Interim clemēter te ſalutat, & pro incolumitate tua, hoc natali tuo Deo opt. max. mecum vota nuncupat. Vale, & tui ne obſeruantiſſimū ama. Raptim Bardi Pomer. 12. Martii, Anno M.D.XCIIII.

PHILIPPVS DVX POMERANORVM.

HENRICO RANZOVIO S. D.

Henrice Ranzoui ſincere nobis dilecte, iam exſpectabant, quæ mittere ad te volebamus, tabellarium, dum tuæ XXVI. Decembris, anni elapſi datæ, vna cum libro adiuncto, & imaginibus Caroli Magni & Friderici Barbaroſſæ Impp. Romanorum, nobis redduntur. Ago itaq; & pro iis gratias clementes.

Et nunc quidem vix dum abſolutam remitto Franciſci, Ducis Brunſuicenſium & Luneburgenſium, aui noſtri materni imaginem, ad quam, feſtinãte, qui tuas attulit, nomen adſcribere non potuimus.

Alias vt patris, & patrui Erneſti Ludouici effigies, pictor quem ad imagines tuas depingēdas mittemus afferet.

Adiunxi etiam his literis, arboris noſtræ gentilitię delineationem, quam in noſtri memoriam in Bibliotheca tua percelebri, appendi & aſſeruari curabis.

Libellum item Geographicum, de locorū diſtan-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

tiis ſupputandis ſub meo nomine, & fratris euulgatum remitto.

Quæ omnia, quia ad manum nihil nunc aliud eſt, æqui boniq; nunc conſule.

Et vberiores per pictorem noſtrum exſpecta, valeque & nos amare non deſine. Bardi XVII. Ianuarii, Anno clↄ. Iↄ. XCIIII. Raptim.

GENEROSO ET MAGNIFICO VIRO, D. HENRICO RANZOVIO, DOMINO IN Bredenberg, &c.

REGIS DANIÆ IN DVCAtibus Vicario:

MÆCENATI AVGVSTO S. D.

Martinus Marſtallerus,

Generoſe Heros,
Mæcenas Auguſte.

ADEST aſtris voluentibus dies, quam in vita merito iucundiſſimam habes, quod primam lucis vſuram tibi auſpicio feliciſſimo conceſſit, anno abhinc ſexageſimonono. Eſt autem Eid. Martii v. vnde ipſe annus ſuam quotannis auſpicatur adoleſcétiam, & tecũ multoties quaſi renaſcitur. In hanc ergo dum intueor, idem facio quod liberi tui, quod propinqui, quod reliqui, quos humanitate & beneficentia tuos feciſti, hoc eſt gaudeo mihi, & Reip. gratulor. Agnoſco enim quantum illa dies Reip. præſidii, quantum ornamenti nobis amicis tuis protulerit. Hoc vero dum cogito, cogito aliquid hac luce ad te meditan-

um eſſe, tum vt gratum me cum obſeruantia oſten-
am, tum vt amorem tibi probem meum, & ſynce-
um & conſtantem. Neutrum horum ingratum tibi
ore ſpero, imo confido, vel ſcio potius. Itaque agam
ecum hoc Natali tuo, de te, ad te, & libentius & libe-
ius. Annus hic eſt quartus, quod, hoc ipſo menſe,
rimas abs te accepi literas cum munere eruditorum
bellorum. In iis cum perſpexerim tuam erga me be-
euolentiam & humanitatem, cœpi ex eo te colere
a obſeruantia, quæ tam illuſtri Heroi conuenit, idq;
o ſtudioſius quo maiori ornamento mihi videbam
eſſe amicitiam tuam, votis expetitam diu ante, re tum
oblatam vltro. Satisfeciſſe vero me tibi hactenus, ſi-
ue obſeruantia, ſiue ſtudio tui, affirmare non auſim,
cum mihi ipſi quod ſatis ſit ea in parte non fecerim.
Sed voluntate optima & amore ſyncero, quorum ha-
ctenus indicia non obſcura dedi, contentum te eſſe
ſpero. Animum enim altum & magnum ſemper in
te ſuſpexi, qualem qui gerunt, quauis etiam minuta
gratitudine maxima beneficia compenſari ferunt æ-
quiſſime; cum magis ſolliciti ſint, vt beneficia benefi-
ciis cumulent, quam vt reportent gratiam. Ante vero
quam amicitiam ſum adeptus tuam, exoptatiſſimam
illam & multis nominibus gratiſſimam, iam tum ex
ſcriptis mihi notus eras; non tam aliorũ virtutes tuas
vere prædicantium, ſed tui ipſius; Medicis partim,
partim Mathematicis, partim etiam Poeticis. De cõ-
ſeruanda enim valetudine vtiliſſimum illum librum
tuum ante annos quatuordecim legeram. Videram
paulo poſt de arte Aſtrologorum & annis climacte-
ricis eruditiſſimum Commentarium tuum; Verſus
item quoſdam tuos puros, elegantes, ſuaues. Ex qui-
bus omnibus, quantum per ætatem poteram, iudi-
cabam & ingenio te præditum eſſe eximio, & animo
virtutis & ſapientiæ ſtudio flagranti. Is enim vt natu-
ræ arcana rimareris: hæc vt feliciter ea erueres, præ-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ſtare videbatur. Tanto magis autem hoc in te admi-
rabar, quanto pauciores ex iis, qui Natalium ſplendo-
re & opibus alios anteſtant, ad primam hanc & non
minus iucundam, quam antiquam Philoſophanti ra-
tionem, ſe referre ſolent. Primam vero Philoſophiam
ſiue primum ſapientiæ ſtudium naturæ contempla-
tione definitum fuiſſe, te quod attinet, probatione
opus non habet; vt neque illud quod ex memoria ve-
teri ſeu Hiſtoria facile confirmetur, ſummos viros &
regia dignitate præſtantes, in perueſtigandis rerum
naturæ cauſis occupatos, & inprimis contemplatio-
ni cæleſtium corporum, & humani etiam, quod in
mixtis inferioribus perfectiſſimum eſt, deditos fuiſ-
ſe. Ita ego de te, ex his, tum iudicabam, videbarque
mihi videre quendam Heroa, æmulum Almanſoris
& Ptolomæi, Regum ſapientiſſimorum. Poſtea ve-
ro vt in hanc viciniam veni, & plura de tuis vidi, &
audiui plura de te, non a tenuibus, qui ſpe aliqua te
laudare videantur, nec a leuibus & vanis, quorũ præ-
conia lædant magis quam iuuent, ſed a potentibus &
magnis, ſed a virtutis ſtudioſis, prudentibusque viris,
quorum iudicium nec tu contemnas, & ego nõ que-
am non magni facere. Ex his ergo de familæ Ranzo-
uianæ vetuſtate & ſplendore, de rebus geſtis maio-
rum tuorum, de tuis in Remp. meritis, quorum pars
bellicæ fortitudinis, pars prudentiæ, pars deniq; ma-
gnificentiæ laudem ſibi vendicat, ea cognoui, quæ in
tui admirationem, & ex ea in amorem & obſeruan-
tiam, me pertraxerunt. Sed euidentius hæc omnia,
ex literis tuis eruditis, & quas iis ſubinde adiunxiſti
lucubrationibus, perſpexi. Genealogica enim illa tuo
auſpicio edita, familiarum nobiliſſimarum Saxoniæ
& Holſatiæ ſtirpes ita illuſtrant, vt veſtram Ranzo-
uiorum gentem longe clariſſimam ſimul in luce po-
nant clariſſima. Idem præſtat Hypotypoſis illa Lin-
denbergii grati hominis & non vulgariter docti. Quę
ſcripta

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ſcripta cum aliis, relictis patriæ finibus, longe lateque
exteras nationes tuo cum honore peruagantur, ſunt-
que in manibus doctiſſimorum virorum. Sed quæ ad
genus referuntur tuum, etſi ad laudem tuam magno-
pere pertinent: tamen communia tibi ſunt cum mul-
tis gentilibus tuis, viris fortiſſimis. At propria & ma-
gis tua eſt rerum cæleſtium non vulgaris illa ſcientia,
quæ ex commentariis tuis de Aſtrologorum arte, iu-
dicandiq; ex ea ratione, elucet. Verſatur enim in ob-
ſcuris & maxime reconditis rebus ea ars, & non niſi
ab acutiſſimis ingeniis, magno cum labore, perdiſci-
tur, multorumque annorum experientia demum ar-
tificem perficit. Quod ergo in his tu artifex eximius,
propriam hoc tibi, & ingenii acris, & induſtriæ non
vulgaris laudem parit; & quidem eam, qua olim ſa-
pientiſſimi reges, vt peculiari inprimis gloriabantur.
Nec male id aut perperam. Prouidere enim futura, &
euentuum, etiam eorum, qui fortuiti habentur, cau-
ſas perſpicere, diuinioris eſt naturæ, diuinioremque
gignit gloriam. Eſt & propria tua laus Poetici inge-
nii venuſtas, quæ in verſibus tuis, Minerua (quod
aiunt) haud inuita expreſſis, apparet. Sunt enim &
numeri in iis ſuaues, & concinna inuentio; quod in v-
troque eo maius, quo minus tu te totum vni huic ſtu-
dio dediſti, aut per Reip. negotia & curas grauiores
dare etiam potuiſti. Ranzouianum illud tuum Dia-
rium lucubratio quoque eſt nec iniucunda nec inu-
tilis. Præter aſtronomicas enim obſeruationes rei fa-
miliaris tuendæ præcepta non pauca continet, eoque
particulam illam ciuilis Scientiæ, quam Oeconomi-
cam vocant, non parum illuſtrat, quod magna cum
laude, & maiore cum vtilitate a præſtantiſſimis He-
roibus omnibus ſeculis factitatum eſt, & inprimis fe-
lici illo, in quo viri boni, & boni agricolę, iidem erant.
Quid vero de Epiſtolarum illo volumine dicam, in
quo quæ ſunt primariæ in te virtutes debitū, & pro-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

meritum præconium accipiunt. Reges in illis & Duces & ſapientiſſimi homines laudant prudentiã tuam in moderandis feliciter regia vice tot ducatibus: laudant, qua gratitudinis monumenta, veterũ Heroum exemplo, ponis, ſumtu elegantiam æquante, magnificentiam: laudant, qua priuatim vteris erga bonos, & bonis artibus deditos, liberalitatem: laudant, qua quod te dignum eſt geris, magnanimitatem: laudant, qua aduerſas res moderate & conſtanter perfers, fortitudinem: laudant, humanitatem, aliaque, quæ hoc loco repetere nimis longum ſit, minusque neceſſarium. Sunt enim in oculis & ore omniũ, maximo tuo cum honore, & immortali gloria. Exſtant & alia tuæ ſapientiæ & virtutis monumenta, quæ nunc non tango. Non enim Catalogum tuorum librorum hic texo, ſed ex his probare conor, quod initio dixi, videre me quantum Reip. præſidii, quantum ornamenti amicis, produxerit hæc dies, quę te felici ortu in lucem produxit. Vtrumque autem eam præclare præſtitiſſe, nemo negabit, niſi qui virtutem & ſapientiam Reip. præſidio, ornamento amicis eſſe, negare auſit. Nec vero iudicium ego eorũ moror ſtultum, qui ea commentari, & ſcribere, te nobilem non decere putant, quæ niſi ſapientiſſimi Reges, & fortiſſimi Imperatores, aut ipſi meditati eſſent, aut vt alii meditarentur, imperaſſent, in præclariſſimarum rerum ignoratione omnes verſaremur. Quod ſi omne illud quod his honori fuit, illis dedecori eſſe opinantur, detrahant vna eademque opera nobilitati omnem ſapientiam & virtutem, quarum neutra in priſcis Heroibus erat ſine literis, & an omnino ſine his eſſe queant, vehementer dubitari poſſe videtur. Sed Heroa ego te eſſe negem, virtute & ſapientia prędituum, ſi omnes omnia in te probarent ſine liuore. Inuidia enim & calumnia a virtute non magis repelli queat, quam ab eſcis dulciſſimis, & ſapidiſſimo melle, veſparum & muſcarum greges.

greges. Intelligentes & boni viri cum hoc maxime in te laudent, quod laudandum etiam ſummopere eſt, quod Remp. opera, beneficio ciues iuuas, quod prodes plurimis, noces nemini, quod ſumtum in res præclaras magnifice confers: illud quoque non improbant, quod meditaris ipſe aliquid, & ſcribis, quod vt alios iuuet aut te ipſum oblectet. Intelligentum autem iudicio cum ſemper ſteterim, nunc quoque ſtandum mihi putaui, eoque hoc Natali tuo, modeſtę laudationis grato acroamate, ſenẽ te meritiſſimum, oblectare, & hoc alterum meæ in te obſeruantiæ pignus deponere volui. Qua in re bonorum cenſuram grauem non pertimeſcam; malorum vero, & inuidorum contemnam etiam, & flocci non faciam. Deo porro opt. max. pie concepto voto ſupplico, vt quibus rebus feliciter gerendis facultati parem tibi voluntatem, raro exemplo, dedit, iis, cum ſalute publica, honore tuæ gentis, multorumque commodo, diu gerendis, diutiſſime te florentem & incolumem conſeruet, & imminentis climacterici decimi prodromum hunc annum feliciter ſuperare faciat. Quod votum meum ex ſyncero pectore profectum, eo maiorem religionem habiturum confido, quo tu vir meliores, & puriore in Deum pietate, quæ ex humana hac beatitudine te exemtum, in æternæ æternitatis beatiſſima beatitudine feliciſſime olim collocabit. Vale Bardi Pomeraniæ, ex Muſęo Ducis Philippi. 5. Eid Martii Anno 1594.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

EIVSDEM MARSTALLERI DISTICHA VOTIVA.

Ranzouiano Natali conſecrata.

I.

Quem meritis æquat, prudenti & pectore, vita
Æquet grandæuum Neſtora Ranzouius.

II.

Cui virtus animum: mentem ſapientia: rem ſors:
Huic vitam & corpus longum Hygiæa beat.

III.

Multorum vitam qui curat, ſubleuat, ornat,
In vita hunc vitæ fons velit eſſe diu.

IIII.

Climacter nonus cui felix exiit, illi
Fata bona & decimo præuius ille ferat.

ILLVSTRISSIMO PRINCIPI PHILIPPO POMERAnorum Duci, Domino ſuo clementiſſimo.

HENRICVS RANZOVIVS,
S. P. D.

CVm in conuentu Haderslebienſi abeſſem, Illuſtriſſime Princeps Philippe, Domine clementiſſime, redditæ mihi ſunt binæ Celſitud. tuæ literæ, cum libro geographico, arbore Genealogica Illuſtriſ-

ſimæ

æ gentis veſtræ, & effigie Illuſtriſſimi Principis, ncisci, Ducis Brunſuicenſiũ & Luneburgenſium. Etſi autem æquum fuiſſet, ſtatim Celſitud. tuæ me pondiſſe, tamen & in illis ipſis comitiis, ad quæ fectus eram, & poſt ad cõſuetas ſedes redeuntem, excepere atque exercuere negotia, vt meo animo rem gerere, ac ſcribendi officio ſatisfacere mini- potuerim.

Acceſſit ad hæc luctuoſa mors nurus meæ dilectæ phiæ Roſecrantziæ, Breidonis Ranzouii filii mei niugis; cuius deſiderium & relictæ ſobolis ternæ, iusque mariti orbitas me familiamque meam ve- menter perturbarunt.

Horum impedimentorum conſideratione Celſi- dinem tuam hoc ſilentium meum clementer excu- ram & confido, & ſubmiſſe ab eadem peto. Nunc m a grauioribus occupationibus nonnihil reſpira- concessum ſit, & luctus ille noſter paululum quie- t, pro obſeruantia ea, qua Celſitudinem tuam co- literas vlterius differendas, non cenſui. Itaq; binis elſitudinis tuæ vna opera iam reſpondeo. Ac (pri- m quod eſt, atque præcipuum) quam honorifice elſit. tua de me, meisq; progenitoribus ac gentili- s ſentiat, ſumma cum voluptate cognoui.

Atqui hic quidem meus eſt ſemper, meorumque iorum fuit animus, rebus & bello & pace fortiter præclare geſtis, de Republ. bene mereri.

Cuius voti ſi partem aliquã adepti ſumus, id quod elſitud. tua iudice adepti ſumus, eſt, quo ſummum licitatis humanæ gradum aſſecuti videmur. Itaque c Celſitudinis tuæ de me meisque iudicio ſerio quieſco; eique ſubmiſſe ingentes ago gratias, nec in votis quid aliud magis habeo, quam vt hoc no- n tueri, & pluribus in rem publicam meritis auge- poſſim. Atque vtinam ſeſe aliqua offerret occaſio, a & fructus aliquis huius virtutis, quam Celſitudo

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

tua in me amat, in Celſitudinem tuam, adeoq; totam Illuſtriſſimorum Ducum Pomeranorum gentem generoſiſſimam redundare, ex Celſitud. tua nonnulla ſuo debito iſtam vere prædicare poſſit.

Interim dum hoc fit, nulli ego obſeruantiæ argumento, nulli Celſitudinis tuæ ſtudio parcam.

Quod vt Celſitudo tua cleměter ſibi polliceatur, & liberalem illam de me meisque opinionem, beneuolumque in me affectum, porro ſeruet, reuerenter oro.

Maximas porro gratias Celſitudini tuæ debeo atque ago, pro muneribus iſtis, quæ longe ſplendidiora meis dudum transmiſſis, clementer ea repoſuit.

Inprimis autem grata fuit Effigies Illuſtriſſimi & Principis Domini Franciſci Ducis Brunſuicenſis & Luneburg. aui Celſitudinis tuæ materni, cuius nomen, pro vt Celſitudo tua volebat, addi, inq; Bibliothecam meam cum cæteris muneribus, quę magnum attulerunt illi decus, recondi curaui.

Cæteras imagines, quas Celſitudo tua clementer promiſit, per Celſitudinis tuæ pictorem, propediem exſpecto. Quem, vbi videro in Celſitudinis tuæ honorem, & beneuole complectar, & ad exprimendas ac imitandas reliquas, quas ex Italia accepi, effigies, de neceſſariis rebus ipſi proſpiciam.

Per eundem ad Celſitudinem tuam redeuntem ſcribam vberius, & tractatus mei Aſtrologici, denuo Witebergæ excuſi, exemplar, quod nunc cõpingi curo, ſubmiſſe mittam.

Vnum hoc nunc addo, effigiem Selimi, quam ſuperiore anno tranſmiſi, eſſe poſterioris, eius nimirum, qui Solymanno ſucceſſit.

Quod ſupereſt Celſitudině tuam Dei Opt. Max. tutelæ, Celſitudinis autem tuæ beneuolětiæ ac amori me ſubmiſſe commendo. Segeberga Calend. April. Anno Chriſti, M. D. XCIIII.

HENRI-

ENRICVS RANZOVIVS PRODVX CIMBRICVS, S. D.

MARTINO MARSTALLERO.

Inas iam tuas accepi, clariſſime Marſtallere, amice ſingularis, quibus vna hac Epiſtola reſpondeo. Priores mihi redditæ ſunt, cum abeſſem hinc in omitiis Haderslebienſibus, alieno certe tempore, hoc eſt, ad reſcribendum minime vacuo. Multis enim magnisq; negotiis eram occupatiſſimus. Ad curas iſtas officii mei & gubernationis, accedebat insuper ille mœror meus, ob luctuoſum obitum cariſſimæ nurus meæ Sophiæ Roſencranziæ, Breidonis filii mei coniugis, infelici partu cum filiolo, quem enixa erat, nobis ereptæ.

Deprehendi ego tum id, quod alias per vitam sæpius eram expertus, quam fragilis ſit hæc vita noſtra, quam miſera, quam denique nulla calamitate ſola veniatur, ſed quod plerunque telam quandam ærumnarum ingentem ſecum vna trahat.

Quod ipſum quam vere in hoc meorum dolendo obitu, ipſis tamen beato, ex hac miſeriarum valle, ad æterna illa gaudia, abitu accidat triſtis ternæ prolis relictæ, maritique mœſti orbitas (vt cætera in commodo omittam) nos docet.

Sed reticere malo, quam ingrata malorum commemoratione vulnus, quod nec dum vix aliqua coaluit, refricare.

Itaque ad priores tuas redeo, animi tui, quantum

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

nimirum me ames, quantum colas, teſtes locupletiſſimos.

Ego vero, mi Marſtallere, nunquam aliter de iſto in me tuo affectu ſenſi, quam vt eæ ipſæ tuæ prolixius commemorabant. Acceſſit iis pignus Herlitzii de Academiis libellus, mihi perquam gratus.

Pro vtroque magnas tibi ago gratias, ac viciſſim penitus id tibi perſuaſum cupio, te in eorum viuere iam, ac moriturum poſt numero, quos amo plurimum.

Quam voluntatem meam exprimam reipſa quocunque loco ac tempore potero.

De inſcriptionibus Pomeranicis quod laboras, gaudeo. Quod deinceps tibi quoq; curæ eſſe velim.

Sed ecce (iam enim ad poſteriores tuas accedo) aliquas miſiſti, gratam rem feciſti, in cæteris feſtinatione non opus eſt.

Neq; enim Cimbricas ac Danicas iam omnes habeo, ſed plurimæ deſiderantur, quas ex variis oris adhuc exſpecto.

Interim tuas colligendi tibi otium datur, quas vbi accepero omnes, in vnum faſciculum, cum cæteris quæ transmiſiſti, cõpoſitas ad Schraderum curabo.

De altero illo negotio vrbium depingendarum, cognoui ad Brunium te ſcripſiſſe. Nec tamen intelligere potui quid ſcripſeris, quod equidem ſcire peruelim, non ſine cauſa.

Itaque peto, vt proximis tuis (quod commodo tuo facere poſſis) de eo me certiorem reddas. Porro Epiſtolam tuam Genethliacam accepi ac legi, quæ idipſum quod ſuperius ſcripſi, magna mea cum voluptate vberius teſtata eſt.

Itaque gratiam habeo, & pro Encomio & pro voto, gratumque me tibi oſtendam aliquo munere, quam primum certi hominis, cui tuto committi poteſt, copia ſeſe obtulerit, quod quidem per pictorem

veſtratem,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

tatem, quem indies exſpecto commodiſſime fiet. Interea moram æquo animo feras, nec de amore, ſtudioque mei quid remittas.

Illuſtriſſimis Princip. tuis, Domino Bogiſlao, & Domino Philippo pro iiſdē votis Natalitiis ac ſalute, quam vtraq; Celſitudo mihi clemēter adſcripſit, gratias demiſſe ago quam maximas, ac viciſſim abs te peto magnopere, vtrique Principi, omnia obſeruantiæ & amoris officia mutuaque pro incolumitate ipſorum vota mea, humiliter ſignifices.

Hæc ad tuas reſpondiſſe ſufficiat, mitto quæ in obitum dilectæ nurus meę typis ſunt diuulgata, quibus addita ſunt in calce nonnulla alia lectu nō iniucunda. Horum exemplaria quatuor Illuſtriſſimo Principi Philippo, meis verbis, cum literis adiunctis reuerenter offeras velim. Vale vir clariſſime, & reſcribe, vt de redditis literis certior eſſe poſſim, Segeberga Calend. Aprilis ∞ Iↄ.XCIIII.

HENRICVS RANZOVIVS PRODVX CIMBRICVS, S. D.

CONFOEDERATORVM STAtuum Belgii ad Sereniſſimum Regem Daniæ legatis.

Ioanni de Duuenuoird Admiralio Hollandiæ, Gerardo Voit, Conſuli Amſterodamo: Ioos de Meinn, Conſuli Dordracenſi: Reimaro Cant, Conſuli Midelburgenſi: Simoni Meinardo, Proprętori Geldriæ, & Ioanni de Warck, Conſuli Horniæ.

Generoſi, Nobiles, ac magnifici viri, amici colen-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

di:Cum de veſtro per vrbem Itzehoam tranſitu nun-
tiatum eſſet, magnopere dolui, quod tum ab arce mea
Bredenberga, vrbi illi vicina, abfuerim. Etenim du-
dum antea decreueram, vos videre, notitiaq; ac ami-
citia vobiſcum inita, omnia humanitatis officia ex-
hibere, & vectura ac quibuscunq; aliis rebus opus eſ-
ſet, more meo in exterorum Regum, principũ ac po-
pulorum legatos, veſtrum ad ſereniſſimum Regem
meum iter promouere. Quia vero præter exſpecta-
tionem meam ita accidit, vt præſentibus vobis bene-
uolentię officia exhibere non potuerim; non dubito,
quin me ex iuſta illa cauſa excuſetis, & nihilominus
promtam voluntatẽ agnoſcatis. Vt tamen argumen-
to aliquo meus vobis animus pateat, libros nõnullos
a me editos, Genealogiam nimirũ meam ac nonnul-
lorum aliorum nobilium, hypotypoſin artium mea-
rum, Calendarium, ac epiſtolas Conſolatorias, mitto,
quorũ lectione itineris moleſtias, temporisq; tædia
pellere poſſitis. Hos vt æqui boniq; conſulatis, & in
reditu veſtro ad me Bredenbergam diuertatis, maio-
rem in modũ peto. Et quoniam cariſſimus filius meus
Gerardus Ranzouius, Cõſiliarius regius & præfectus
Haderslebienſis Antuerpiam, ob debita, quibus vrbs
illa mihi meisq; obſtricta tenetur, eſt profectus, etiam
atque etiam vos oro, vt ad Illuſtres Dominos veſtros
ordines Belgicos ſcribatis, vt quacunq; filio meo tranſ-
eundum fuerit, is abſq; vlla mora, vlloq; periculo per
iſtorum fines iter inſtitutũ perſequi poſſit. Hoc mihi
meisque erit gratiſſimum, qui viciſſim in omnem de
Dominis veſtris ac vobis ipſis bene merendi occaſio-
nem intenti erimus: nec vnquam committemus, vt
quicquam operæ ac diligentiæ in nobis deſideretur.
Id quod plane vobis perſuaſum habeatis velim.

Valete feliciter, ex arce Regia Segeber-
gæ, 22. Iunii, Anno Chriſti
cIↄ. Iↄ. xc IIII.

CONFOEDERATORVM ORDI-
num Belgii legati.

IOANNES DE DVVEN-
OIRD, ADMIRALIVS HOLLAN-
AE, GERARDVS VOIT, CONSVL AM-
rodamus, Ioos de Meinn, Conſul Dordracenſis,
imarus Cant, Conſul Middelburgenſis, Simon
Meinardus, Proprætor Geldriæ, & Ioannes
de Warck, Conſul Horniæ,

S. P. D.

HENRICO RANZOVIO
Produci Cimbrico.

NOs vero, Illuſtris ac Generoſe Dn. cum ad ſere-
niſſimi Regis Danię vrbem Itzehoam nuper ap-
pulissemus, non minus magno affecti fuimus dolore,
ob nuntium illum, qui de abſentia Illuſtris Dominat.
quæ ad nos afferebatur. Etenim penitus nobis conſti-
tutū erat, Illuſtrem Dn. tuam in hac noſtra ad Regiam
Maieſt. legatione conuenire, eiq; cultū noſtrum de-
ferre. Quod ſi fieri poterit; vt in reditu noſtro cōmo-
de per oras veſtras tranſeamus; omnino nō intermit-
temus, quin Illuſtrem Dom. tuam inuiſamus, & pro
beneuolentia illa inſigni, q̃ Illuſtris Dn. tua, & literis
ſuis ad 22. huius Menſis diem exaratis, & libris vna
trāſmiſſis erga nos declarauit, debitas gratias agamus.
Sin redeuntes via ad vos nō duxerit, nihilominus tan-
tæ humanitatis memoriam, & referendi voluntatem
ſemper habebimus. Quod porro attinet ad Illuſtrem
ac generoſum Dn. Gerardum Ranzouium ſereniſſi-
mi Regis Daniæ conſiliarium & Præfectum Haders-
lebienſem, Illuſtris Dominat. tuæ filiū, quem in tran-
ſitu itidem ſalutaſſemus libenter, niſi domo abfuiſſet;
primo quoq; die ad Illuſtres Dominos noſtros, Belgii
ſtatus Confœderatos literas de eo mittemus, vt quo-
cunq; tēpore ad quoſcunq; locos ſtatibus ſubiectos

is deuenerit, Illuſtrem Dn. eius omnibus, quib. opus fuerit, iuuent promoueantq;, ac ſingulari beneuolentia proſequantur. Nec dubitamus, illos omnia facturos eſſe, quæ ad dignitatem eius amplificandam, ſalutemq; tuendam ſpectabunt. Quod ſi nobis reuerſis, Illuſtris Dn. eius in Belgio adhuc hæſerit, omnes ac ſinguli operam dabimus ſedulam, vt erga eam, amantem ac beneuolũ animum noſtrum ipſo opere teſtemur. Nec minus curæ nobis erit, quibuscunq; rebus fieri poterit, efficere, vt Illuſtris Dom. tua gratam noſtram & propenſam voluntatem experiatur. Illuſtris Dn. tua imperabit, quæ accepta ſibi a nobis fieri velit. Eius nos beneuolentiæ ac patrocinio reuerenter cõmẽdamus, Deumq; precamur, vt Illuſtrem Dominationem tuam diutiſſime ſaluam ac florentem conſeruet. Dabantur Hafniæ 26. Iunii, A.C. cIↃ. IↃ. xcIIII.

HENRICO RANZOVIO PRODVCI CIMBRICO, S. D.

IVSTVS LIPSIVS.

ILluſtris Domine, nõ equidem ambigo, quin ſilentium meum mireris, præſertim cum cultu, & affectu is ſim in te, qui debeam, & qui merito tuo ſemper fui. Sed cauſa profecto eſt in locorum hoc interuallo, & cũ rari ad vos nuntii, tum etiam in publica temporum calamitate, quæ animos noſtros ſi nõ abiicit, tamen premit & reſtringit. Addo & valetudinem noſtram imbecillam, languidam, & ideo (cũ excuſatione etiã) ad ſcribendũ, & hæc talia munera minus promtam. Sum tamen, vt dixi, qui fui, cultor admiratorque animi tui & virtutum, & talem cupio me cenſeri. Edidi nuper libellos de cruce, non magnæ rei aut doctrinæ, argumento tamen probos.

Eos

Eos per hunc mitto D. Niekerkium, olim Dauen-ienſem Syndicum, virum probum, prudētem, do-um, & ideo, vt ſpero, D. T. gratū. Is in legatione eſt uam Sereniſſimus noſter ad Sereniſſimum veſtrum ittit. Illuſtris Domine vale. Louanii, poſtrid. Idus ul. M. D. XCIIII.

ANTONIVS COMES OLDENBVRGI ET DELMENhorſtæ S. D.

HENRICO RANZOVIO,

Produci Cimbrico.

NObilis ac Strenue, ſingulariter nobis dilecte. Poſteaquam præſentes hoſce miniſtros ac fideles noſtros in Holſatiam ad gradarios quoſdam equos coemendos ablegauimus; intermittere non potuimus, quin hac occaſione oblata te quoque ſcriptiuncula quadam inuiſeremus. Cum etenim optimam de tua erga nos voluntate ſpem ſemper conceperimus, quam etiamnum conſtanter fouemus; non dubitamus, nihil quicquam, quod ad res noſtras promouendas fecerit, te intermiſſurum. Pro qua officii aſſiduitate noſtram viciſſim gratiam ac beneuolentiam ſummam tibi pollicemur. Hac fiducia abs te beneuole & amice petimus; vt præfatis noſtris miniſtris, quos veſtræ regionis ignaros plurimum iuuare poteris, conſilio ac opera tua præſto eſſe velis, vt iſti equorum mercaturam cautam & felicē agant. Quod ſi ipſemet quoq; iſtiuſmodi equo nobis ex equili tuo, proſpiceres, nihil nobis gratius præſtare poſſes. Nobis viciſſim nihil foret antiquius, quam vt pares gra-

Hæc ex Germanica lingua verſa eſt in latinam.

tias redderemus. Quod autem hac in cauſſa toties a nobis compellaris, ægre te non laturum confidimus: Quem ſingulari fauore proſequentes, Deo commendamus. Delmenhorſta, poſtrid. Id. Septembr. Anno Chriſti M. D. XCIIII.

INVICTISSIMI IMPERATORIS ROMANORVM DOmini RODOLPHI II. Legatus ad Potentiſſimum Daniæ Regem, Dn. CHRISTIANVM IIII.

EHRENFRIDVS A MINGWITZ, BARO IN MINGWITZburgk & DrenaW; Cæſar. Maieſt. Conſiliarius S. D.

HENRICO RANZOVIO, Produci Cimbrico.

Hæc e vernacula noſtra verſa eſt, in latinum.

Generoſe, Nobilis & Magnifice Domine, Amice colende: Permultum me tibi debere fateor, tum ob beneficia illa eximia in arce tua Bredenbergenſi mihi meiſque comitibus ac miniſtris exhibita, tum ob vecturas, quibus meam ad potẽtiſſimum Regem Daniæ profectionem tam promte iuuiſti, tam celeriter promouiſti. Accedit huc commendatio tua, qua plurimum adiutus fui in celeriter feliciterque expediẽda cauſſa illa, quam Inuictiſſimus Rom. Imperator, Dominus meus Clemẽtiſſimus, coram potentiſſimo Daniæ Rege agendam, benigniſſime impoſuerat. Quia vero hoc tempore maius quid, præter

gratam

gratam tantorum meritorum memoriam præſtare non poſſum: Eam me fidem ſumma ſeruaturũ ſpondeo. Illud quoq; polliceor, dignis me laudibus coram Imperatoria Maieſtate promtitudinem ac humanitatem tuam prædicaturum. Interim vero dum re ipſa tibi me gratum exhibeam; intermittere non potui, quin priuſquam reliquum itineris commiſſi pertexam, literis hiſce gratias tibi agerem quam diligentiſſime; Quem oro, vt amiciſſimum illum, quem erga me cõcepit ac oſtendit affectum, porro propaget: & quoties occaſio dabitur, de valetudinis ac rerum ſuarum ſtatu (. quem ſemper florentiſſimum cognoſcere aueo.) ad me perſcribat. Ego viciſſim, quantum potero, omni amore ac officio reſpondebo. Vale quã feliciſſime. Segeberga. VIII. Cal. VIIIbr. An. 1594. ſecundum Faſtos Gregorianos.

IOANNES ADOLPHVS, DEI GRATIA, POSTVLATVS ET Electus Archiepiſcopus Bremenſis, & Epiſcopus Lubecenſis, Hæres Noruegiæ, Dux Sleſuici, Holſatię, Stormariæ & Dithmarſiæ, Comes Oldenburgi & Delmenhorſtæ, &c.

S. D. ſuamq; beneuolentiam ſingularem pollicetur.

HENRICO RANZOVIO, Produci Cimbrico.

NObilis ac fidelis, ſincere nobis dilecte. Literas tuas, quibus ſcribis, Legatos Regis Hiſpaniarũ hodie pernoctaturos Ieuenſtadii, & craſtino Mercurii die huc in vrbem noſtram Sleſuicum peruẽturos, *Epiſtola hæc e Germanico verſa eſt in latinum.*

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

recte accepimus, hoſpitium itaq; illis in dicta vrbe noſtra præparari curauimus, illorumq; felicem aduentum præſtolamur. Tuus quoq; acceſſus, quem nobis vna cũ opera & obſequio tuo reuerẽter offers, admodum erit gratus & acceptus: ſiquidem te clementia ac fauore ſingulari vere proſequimur. Datæ ex arce noſtra Gottorpio, VII. Id. VIIIbr. Anno Christi 1594.

HENRICO RANZOVIO PRODVCI CIMBRICO, S. D.

OTHO GVILIELMVS a Berlepſch.

Nihil vnquam, vir Illuſtris & Generoſe, magis in votis habui; q̃ illorum quoq; ad me deriuare luminum & numinũ radios; quibus aliqua cũ maiorib. meis interceſſerat familiaritas; aliquis amicitiæ vſus: & ſi talis vnquam mihi oblata fuit occaſio, ſummæ iſtud felicitatis, abſolutæq; proſperitatis habui ac repoſui loco. Qua igitur ſolemnitate, qua celebranda feſtiuitate mihi es aurea illa lux; quæ auream illam lucem Septentrionalis oræ; fulgidum illud Cymbricæ Cherſoneſi ſydus; tam fauſto, tam benigno vltro mihi repræſentas ortu? Tu tu

— *Albo ſignata lapillo*

Semper honore meo, ſemper celebrabere donis.

Sed quid diem? quid lucẽ? & hæc quidem muta? Te cõpello imo interpello, vir illuſtris; qui, vt primus hũc ꝓlixũ immerenti obtuliſti affectũ; ita pari reſpondẽti effectu animo affectuq; pro ſumma tua reſponde-

bis in poſterum manſuetudine. Sit igitur, oro, perpetua & conſtans diffuſa illa tua in me gratia; nec Syrius eam lædat æſtus, nec Brumalis torreat hyems; ſuo ſed irrigata humore cœlifluo; influxuq; micantium humectata ſyderum, flores, fructuſq; ferat & gerat iucundiſſimos; qualis quæ ripæ eſt aſſita felix arbor,

Denſis ſuperbiens comis.

Sit etiam meus in te firmus & ſtabilis cultus; ſubmiſſio, obſeruantia. Hæc hæc nunquam reſideat victa: neq; tempus de ipſa, ſed de tempore ipſa triumphũ agat; erigat trophæum.

Vtq; viuat tua illa mihi & perpetua ſit felix gratia; tu illius auctor & fautor; viuas; vigeas, floreas, vireas; tu qui Cymbrici es tractus

Fulgida ſtella,
Stella, corona, decus;

Hæc ego opto; optanti annuat ſanctus illæ vitæ vegetator & auctor, Deo Deus cœternus Spiritus.

Donis illis tam gratioſe tranſmiſſis Memoriæ imprimis, patruo defuncto erectę; quod opponam non habeo, niſi animum, perpetuãq; eius gratitudinem, quem ipſum, atq; adeo me totum tibi do, dico, addico nexu indiſſolubili, vinculoq;, quod nihil rumpet, niſi atra mors. Vale Vir Generoſe, inceptaq; me tuarum admiratorem virtutum æternum complecplectere beneuolẽtia. Roslauia 24. Oct. Anno 1594.

D. RVDOLPHI II. ROMANORVM IMPERATORIS EPISTOla, ex Germanico, in Latinum ſermonem conuerſa.

AD *HENRICVM RANZOVIVM,* P. C.

NObilis, dilecte nobis fidelis. Cum illuſtris Princeps D. Chriſtianus eius nominis IV. Daniæ, Noruuegiæ, Wãdalorum ac Gothorum electus Rex, Sleſuici, Holſatiæ, Stormariæ ac Dithmarſiæ Dux, Comes in Oldenburg. & Delmenhorſt, nobis inprimis charus, amicus & cognatus, te non ignaro, ad hoc præſens, cõtra Chriſtianæ Reip. hoſtem, bellum, aliquam argenti ſummam loco voluntarii ſubſidii, ad proximum diem Martini, iuxta vetus Calendarium, Lubecæ vel Hamburgi per te numerãdam amice decreuerit, nobis autem numeratio huius argenti in vrbe Hamburga commodior, quam alibi accidat, Sacri Romani Imperii Quæſtori Chriſtophoro de Laſſo mãdauimus vt aliquẽ eo ableget, qui argẽtum prædictum ſibi annumeratũ huc ad nos tranſportari curet. Proinde clemẽtiſſime cupimus, vt numeratione huius p̃tii recepta ab iis noſtra apocha fieri cures, ac deinde hanc apochã vna cũ duabus noſtris epiſtolis hiſce adiunctis ad prædictum Regem ac regni Senatores ac proceres dirigas. Quod probe te facturũ non dubitamus. Hoc accidet nobis gratiſſimum, noſq; te beneuolentia Imperatoria proſequemur viciſſim. Datum in arce noſtra Regia Pragæ 4. Nouembris

uembris Anno C.94. Imperii noſtri Romani vigeſimo, Hungarici vigeſimo tertio & Bohemici vigeſimo anno

Rudolphus

Ad mandatum Electi Domini Imperatoris proprium.

F Præfectus prætorii
Außhelm vom Velß

H. Porſius S.

CAROLVS COMES AB EGMONT PRINCEPS GAVriæ &c.

FERDINANDVS LOPES DE villanoua, Joan. Nyekerke.

Dn. HENRICO RANZOVIO PROduci Cimbrico. S. P. D.

GEneroſe Nobiliſſime Domine Gubernator, Literas Tuæ ſtrenuæ Do. decimaquinta huius cum adiunctis recepimus, quibus honoris & fauoris erga nos vt præſentes, ſic abſentes affectionibus proſecutos, vt citius referendi poteſtatem, quam enumerandi materiam præſcindere videatur, agnoſcimus, quaſi non pari, quo debemus effectu, ſaltem quo poſſumus deſiderio & memoria, vbi & quando officio exigent celebrabimus, & nos omnes, vt ſe quiſq; in ſolidum obligatos, agnoſcimus, & confitemur, quibus pro viribus conabimur ſatisfacere & exſpectamus occaſiones nobis a G.D.T. offerendas & præſtandas.

Ad res noſtras quod attinet hactenus, & iam diebus 8. continuis, hic hæremus tractati epulis regiis, regie, egregie & opipare, poſt quas nobis hodie aſpectus Regiæ Daniæ Maieſtatis in craſtinū promiſſus, & dies audientiæ addicta; faxit Deus (quod ſperamus) ſua Maieſtas tali animo & reſolutione, noſtram æquiſſimam propoſitionem, intelligat ac reſoluat, qualem res ipſa meretur & fædus valeat. Hafniæ, hac vltima Octobris Anno. 94.

HENRICVS RANZOVIVS PRODVX CIMBRICVS S. D.

IVSTO LIPSIO.

ETſi, clariſſime Vir, Sereniſſimi Hiſpaniarum Regis & Archiducis Auſtriæ Erneſti Legatus D. Neukirchius, cum Comite Eggemondano, & D. Ferdinando de Lopes, de Villa noua, ad Regem meum ſereniſſimum miſſus, ob ſingularem virtutem, prudentiam ac eruditionem ipſemet ſatis commendatus eſt: tamen tua quoq; commendatione fuit mihi gratiſſimus, eaq; humanitate in arce mea Bredenberga cum ſociis a me, vt decuit, acceptus. Pro tranſmiſſo libello de Cruce gratias tibi ago. Lectio enim eius tum vtilis, tum iucunda mihi fuit. Excuſationem tuam de diuturna ſcribendi intermiſſione accipio, ea tamen conditione, ne poſthac ſæpius illa vtaris. Literis enim tuis nihil mihi gratius accidere poteſt. Interim vale & valetudinis tuæ rationem habe.

Datæ Segebergæ 6. Nouembris Anno 94.

AD EPI-

D EPISTOLAM D. RV-OLPHI ROM. IMPERATORIS

Reſponſio Henrici Ranzouii, ex Germanico in Latinum ſermonem translata.

Ereniſſime, Potentiſſime ac inuictiſſime Cæſar,
clemẽtiſſime Domine. Literas Imperatorię veſtrę
aieſtatis tum ad Illuſtriſſimum, Potentiſſimumq;
incipem ac Dominum D. Chriſtianum eius nomi-
quartum Daniæ, NorWegiæ, Wandalorũ ac Go-
orum electũ Regem, Sleſuici ac Holſatiæ, &c. Du-
m & Dn. meum clementiſſimum, tum etiam ad re-
i Danici Senatores ac proceres gubernationi præ-
ctos deſtinatas, cum peculiari epiſtolio mihi inſcri-
o, ea qua maxime decet, reuerentia ac ſubiectione
cepi, ac ſtatim iuxta Cæſareæ V. Maieſt. mandatum
ædictas literas in Daniam tranſmiſi, ſimulq; argen-
m illud, quod Cæſareæ V. Maieſtati a Rege in ſub-
dium voluntarium contra Turcam deputatum eſt,
cri Romani Imperii Quæſtoris miniſtris in vrbe
amburga poſtero die annumerari feci. Nam ſi ve-
æ Cæſareæ Maieſtati in rebus etiam grauioribus
pera mea vſui eſſe potero, experietur ea me quo-
unque tempore paratiſſimum, prout etiam ante ad-
entum literarum Cæſareæ veſtrę Maieſtatis tabella-
iũ verſus Pragam ad Cæſareæ veſtræ Maieſtatis Cã-
ellarium D. Freimontium ablegaui, ipſique per lite-
s ſignificaui Regium argentum hic Segebergæ ad-
ſſe, petiique, vt quamprimum id a me auocari cura-
t, quem nuntium iam propemodum Pragam veniſ-
arbitror. Quod veſtræ Regiæ Maieſtati ea qua ma-
me decet ſubmiſſione reſpõdendum duxi. Ac hiſçe

Cæſareæ veſtræ Maieſtati a Deo opt. max. victoriam contra infenſiſſimum Chriſtianæ Reip. hoſtem ardentibus votis exoptans, me meosque in clientelam veſtræ Cæſareæ Maieſtatis perhumiliter commendo. Datæ Segebergæ, 11. Nouemb. Anno C. 94.

ILLVSTRIBVS, GENEROSIS NOBILIBVS AC PRÆCLARIS viris, Dominis Cancellariis ſenioribusque Conſiliſ bus, ſupremi conſilii atque Senatus Ducatus Brabantiæ, Lutzenburgiæ, & Limburgæ Dominis ſuis colendis.

ILluſtres, generoſi, Nobiles ac præclari viri, poſt promtam officiorum meorum delationem, celare vos nequeo, ſereniſſimi Regis Daniæ, Domini mei clementiſſimi, Conſiliarium & præfectum Arcis Haderslebiæ filium meum cariſſimū, Gerhardum Ranzouium, ex itinere Belgico redeuntem, retuliſſe mihi, quod Generoſ. Dominat. veſtra, non ſolū in exactione debiti, quo Antuerpienſes nobis obſtricti ſunt, ipſum parum iuuerit; ſed etiam attentauerit eundem per viam citationis compellere, vt coram vobis tanquam iudicibus incompetentibus, compareret, quod mihi tanto maiorem peperit admirationē, quod prudentia ac diſcretio V. Generoſ. Dom. iamdudum ab omnibus mihi prædicata eſt.

Generoſ. enim Dominat. V. nō latet, vnumquemque coram eo Magiſtratu citandum eſſe, cui eſt ſubiectus, ſecundum vulgaria iura, quocirca hoc, pro hac vice, ſuo relinquendum loco putaui.

Quod ſi vero Antuerpienſes tantū argenti quan-

tum

m vigore obligationum ſuarum Regiæque Maie-
tis Hiſpaniarum ſubſecutæ confirmationis, ab iis
betur, depoſuerint, inque nos coram noſtro magi-
atu, in competenti foro, intentauerint actionem,
l cautionem ſufficientem ipſis præſtandam hiſce li-
tis me offero, nos cognitionem iudiciariam mini-
e detrectaturos, vel recuſaturos, nihilominus, pera-
ice rogantes, ne Generoſ. Dominat. veſtra in po-
rum eiuſmodi proceſſibus nobis moleſtias exhi-
at, ne litem faciat ſuam; ſed potius Antuerpienſes
dulo hortetur, vt obligationibus ſuis a Sereniſſi-
o Rege Hiſpaniarum confirmatis ſatisfaciant, nec
cum alterius damno locupletent.

Sin vero Senatus Antuerpienſis vel etiam Domi-
tio veſtra, huic in contrarium aliquid molietur,
od in meum & meorum detrimentum ac pręiudi-
um redundet, de hac re meliori forma iuris prote-
or, me tacendo in id, nequaquam conſenſurum.

Denuo autem mihi de Generoſ. Dominat. veſtra
lliceor, eam Senatum Antuerpienſem ſedulo mo-
turam, ne debitam ſolutionem diutius differant,
æſertim cum filius meus ex reditibus ſe plus remiſ-
um declarauerit quam æquitatis ratio exigit, &
ta limites mandati mei ipſi iniunctum fuit. Quod
Generoſ. veſtræ Dominat. ſignificandum duxi,

Datæ ex arce Segeberga Nouemb.
12. Anno C. 1594.

Henricus Ranzouius Regis Daniæ Produx Cimbricus, ſuo ac filiorum ſuorum nempe Franciſci, Bredonis, & Gerhardi nomine, &c.

Poſt ſcripta.

ILluſtres ac Magnifici Domini. Cum Illuſtris Veſtr. Dom. ratione officii iure teneatur, Antuerpienſes, ad debitam ſolutionem, compellere, nõ dubito Illuſtrem Dominat. Veſtram nomine ſereniſſimi Regis Hiſpaniarum id ſedulo curaturam. Si vero hoc non ſolum negligetur, ſed etiam illegitimo modo contra nos iudicialiter procedetur, lis ipſa in Dominationem veſtram deriuabitur, noſque etiam inuiti mediis, vigore Hiſpanicæ confirmationis contra Antuerpienſes conceſſis, etiam aduerſus veſtram Illuſtrem Dominationem, vti cogemur.

HENRICVS RANZOVIVS
PRODVX CIMBRICVS,
S. D.

IOANNI WOLFGANGO FREIMONIO AB OBERHAVſen ſacræ Cæſ. Maieſtatis Conſiliario intimo & Vicecancellario, &c.

ILluſtris, Nobilis, ac magnifice Domine Vicecancellarie amice colende: non dubito, quin magnificentia tua interea, dum hæc ſcribo, literas meas ſuperiores,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

res, quibus ſuppetias nummarias inuictiſſimo Do-
mino Imperatori a Sereniſſimo Rege meo decretas,
ad me miſſas eſſe ſignificaui, a Tabellario meo,
em ea vnica de cauſa ad vos miſi, recte acceperit.
m porro Magnif. tuá ſcire volo, literas Sacræ Cæſ.
aieſtatis nuperrimas, vt & Nobilis Theſaurarii Im-
rialis Dn. Chriſtophori a Los, debito cum affectu
e accepiſſe. Ex iis intellexi, quibus hominibus pe-
nia ſit Hamburgi numeranda. Quod negotium
m mihi inprimis curæ ſit, ſtatim operam dedi ſe-
lam, vt promoueatur, perque miniſtros meos æs
amburgum transferatur. Illi perendie bona fide
ppendent iis, qui ibidem iam ſunt hac in re cum im-
erio. Hæc ad Magnif. tuam ſcribenda putaui, vt iſta
ognoſcat, anxie me ſollicitũ eſſe, & quidẽ ex debito
e pia illa neceſſariaq; expeditiõe in immanes ac im-
ios Turcas promouenda ac continuãda, vt pote, quæ
iuini nominis gloriã inprimis; deinde Sacræ Cæſar.
Maieſtatis honorem, & communis denique patriæ
alutem concernit. Dᴇᴠᴍ autem, a quo ſolo omnis
palma deſcendit, ex animo precor, vt is exercitum
noſtrum contra hoſtes animet, inflammet, roboret,
acriter pugnando, viribus aduerſis fortiter fractis
et imminutis, & demum penitus proſtratis, ſuperior
euadat. Qua in re quid ſubinde fiat in caſtris, quæſo
Magnif. tua ſæpius (niſi graue fuerit) me certiorem
reddat: vt ego hæc porro ad Sereniſſimum Regem
meum, eiuſmodi rerum cupidiſſimũ transferre poſ-
ſim. Ad noua quod attinet, his in oris habemus nul-
la, præterquam, quod ſuperioribus ſeptimanis Poten-
tiſſimi Hiſpaniarum Regis, & ſereniſſimi Archiducis
Erneſti, Gubernatoris Belgici, Legati, Illuſtres, Gene-
roſi, Nobiles & magnifici viri, Dn. Carolus, Comes
Egmondanus, Dn. Ferdinandus Lopez, de Villa no-
ua, Gubernator Cerpenſis, & Dn. Ioannes Neukirch
I. V. D. hac ad Sereniſſimum Regem meum trãſiere,

qui in itinere ſuo, ad me in arcem meam Bredenbergam diuerterunt. Hos vt Sereniſſimus Rex meus humaniter ac clementer accepit, audiuitq; ita benigne ac liberaliter habuit, qualiter nimirum tanto Rege, tanto Principe, a quo vtroque miſſi, dignum erat. Eorum reditum propediem in hac arce Regia exſpecto. Sed prolixior ſum, q̃ in Magnificētiam tuam eſſe decet, vtpote compluribus rebus ſubinde occupatiſſimam, quod tamen ne eadem ægre ferat, maiorem in modũ peto. Quod ſupereſt, Magnificentię tuæ, & per eius patrocinium, inuictiſſimo Imperatori, Domino noſtro clementiſſimo, me debita cũ reuerentia commendo. Vale feliciter, Illuſtris Domine. Ex arce regia Segebergæ, 12. Nouemb. Anno C. cIↄ. Iↄ. xcIIII.

HENRICO RANZOVIO PRODVCI CIMBRICO, S. D.

MARCVS VELSERVS Conſul Auguſtanus.

VIR Illuſtris, Domine obſeruande. Vereor ne in iſto ipſo quodammodo officii limine & aditu, modeſtiæ nõ admodum meminiſſe videar, qui ea auſim petere, quæ amicitiæ, longo vſu temporis, & multarum rerum experimentis confirmatæ, conuenire ſolent. Sed ambigenti tamen potius viſum, apud te, ſuſpicionẽ ſubire audaciæ, & temeritatis, quam, apud alios, ſuperbię & arrogantiæ crimine damnari. Addebat animum ſpectata tua humanitas, quæ cæca nimirum in amicorũ vitiis futura ſperabatur. Petenti itaq; Iacobo Velſero Philippi filio, gentili meo, commendatitias ad te literas denegare nolui. Qua in re tua illi

amplitudo

plitudo & auctoritas vſui eſſe poſſit, ex ipſo recte
telliges. Ego te etiam atque etiam oro, ne iuuenis,
olis vti videtur non malæ, qui ſibi aliquid præſidii
uæ verſus me beneuolentiæ propenſione conſti-
t, ſpe ſua falſus exiſtimetur.

Puto ad te perlatas imagines Fuggerorum familię,
us quanquam neque imaginum numero abſolu-
m, neque elogiis adhuc illuſtratum, arrhæ loco a
hilippo Eduardo Fuggero, cuius potiſſimum ſtu-
o elaboratur, ad te miſſum, quod nihil præterea
eratum ad manus eſſet, quo nobilem tuam Biblio-
ecam carere conſtare poſſet. Vale vir Illuſtris, &
e in tuis numerare perge. Auguſtæ Vind. 16. No-
emb. Anno cIↄ. Iↄ. XCIIII.

SERENISSIMO PRINCIPI,
DOMINO ERNESTO, ARCHIDVCI
Auſtriæ, & Belgicarum prouinciarum Gu-
bernatori, &c. S. D.

HENRICVS RANZOVIVS
Produx Cimbricus.

SEreniſſime ac Illuſtriſſime princeps, Domine cle-
mentiſſime: cum intellexerim, equos Danicos in
Belgio præ cæteris probari, non intermittere volui,
quin Seren. Veſtræ iſtius generis equum ſex annos
habentem, per harum exhibitorem puerum meum,
in cultus ac obſeruantiæ ſignum, mitterem. Et quan-
quam is equi Hiſpanici ſpeciem habere videatur; e
meo tamen ipſius equili prodiit, qui vt Seren. tuæ
integer ac ſaluus tradatur, maximopere optatim. Id ſi
fiat, non dubito, quin Serenitati veſtræ haud omni-
no ingratus ſit futurus, quam ſubmiſſe oro, vt tenue

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

hoc munus clementer a me accipere, meque illuſtri fauore ac gratia proſequi dignetur. Quod ſi Serenitati veſtræ quibuſcunque rebus inſeruire potero, eidem omnia obſequia ſubmiſſe defero. Quod reſtat, Serenitatem veſtram Deo Opt. Max. fideliter commendo, qui eam florenti in ſtatu diutiſſime incolumem conſeruet. Datæ ex arce regia Segeberga, 22. Nouemb. Anno Chriſti M. D. XCIIII.

HERMANNVS WARNEBVCH, CONSVL REIP. LVbecenſis, & V.I. Doctor S. P D.

HENRICO RANZOVIO, Produci Cimbrico.

NObilis & magnifice Domine Produx, Domine & amice colende, præmiſſa ſtudiorum meorum oblatione, & voto ob auſpicatiſſimum ineuntis anni 1595. initium, magnificæ Dominationi tuæ ſignifico, heri redditas mihi eſſe literas tuas, cum adiuncto illis Calendario Ranzouiano.

Quod ipſum cum maxima ſui parte, quantum eius per feſtinationem facere licuit, ſtatim euoluiſſem, inſignem eius doctrinam, gratam ſuauitatẽ, vtilitatem multiplicem facile deprehendi.

His nominibus maxima laus Magnificæ Dominat. tuæ debet̃, cuius auſpiciis, laboribus, impenſis, vt iſtud prodierit, nec Illuſtris ille dignitatis equeſtris ſplendor, nec laborioſa Reip. adminiſtratio, nec canadenique ætas ad ſeptuageſimum iam producta annum, impedire potuit.

Vicit

Vicit nimirum ac peruicit ardens tuum de vniuer-
ſa re literaria, ac imprimis Aſtronomia & Medicina
bene merendi ſtudium. Quo effectum eſt, vt grata
poſteritas, cuius vſibus editione tam eruditorum li-
brorum bene proſpicitur, immortales ſit habitura
grates, & dignis nomen tuum encomiis æternum ce-
lebratura.

Ad me quod attinet, Magnificæ tuæ Dominationi
pro beneuolentia pręclara, qua erga me affecta eſt, &
& hac mente donato mihi Calendario ſummas ago
gratias, iſtũquè librum non ſolũ in tenui bibliotheca
mea ſtudioſe aſſeruabo ac tuebor: verũ etiã lectio-
nem eius præ cæteris commendatam mihi ac caram
eſſe ſinam. Quem quidem gratum animum meum
opere aliquo declarare, ac Magnificæ tuæ domina-
tioni cõmode inſeruire potero, occaſionem quando-
cunque oblatam, quam auidiſſime amplectar.

Deus Magnificam tuã dominationẽ incolumem
ac florentem conſeruet quam diutiſſime, pacatam ac
ſalutarem gubernationem concedat, multoſque æta-
tis grandæuæ annos clementer adiiciat. Datum Lube-
cæ, 20 Decembris A.C. 1594.

IOACHIMVS FRIDERICVS
Dei gratia,

POSTVLATVLATVS AD-
MINISTRATOR PRIMATVS ET
Archiepiſcopatus Magdeburgenſis, Marchio Bran-
deburgenſis, Dux Boruſſiæ, &c. S. D.
cum ſinceræ beneuolentiæ
ſignificatione

HENRICO RANZOVIO
Produci Cimbrico.

NObilis ac Strenue, admodum nobis dilecte: Ma- *E Germanico conuerſa.*
gnopere optamus, dari quamprimum occaſio-

nem commodam, qua te poſt tam longum temporis interuallum videre, ac beneuolentia ea, qua abſentem proſequimur, præſentem complecti poſſimus.

Cui deſiderio noſtro cum hoc tempore aliter ſatisfacere ipſi nequeamus; aſſiduo ſaltem voto, pro incolumitate tua, honorumque ac annorũ augmentis concepto, ſedulo id pręſtamus. In huius propenſi animi noſtri indicium non intermittere potuimus, quin eius teſtificandi gratia, hæc ad te ſcriberemus. Quemadmodum enim noſtræ familiæ Brandeburgicæ incrementum, ſalutem & dignitatem diligenti tibi curæ eſſe certo ſtatuimus: ita te viciſſim a nobis ſincere diligi, tibi penitus de nobis perſuaſum habeas velimus.

Porro ad te perlatum eſſe putamus, quibus de cauſſis ordinibus Saxoniæ inferioris comitia indicta ſint, Halberſtadii anno inſtante 1595. prid. Id. Ian. habenda: in quibus (quod & in omnibus aliorum tractuum conuentibus futurum eſt) S. Cæſ. Maieſt. Dominus noſter clementiſſimus per legatos ſuos vlteriorem deliberationem de bello Vngarico proponi curabit. Ad quæ comitia ſapientes rerumque ciuilium peritos adhiberi, Reip. Chriſtianæ admodum intereſt, vt horum prudenti conſilio, eo ſagacior & accuratior de ſalute patriæ conſultatio inſtitui poſſit.

Ex horum numero cum generum quoque tuum, Benedictum Alefeldium, virum diſertum ac prudentem, eſſe ſciamus: operam nobis pergratam, ipſis vero rebus perutilem facturus eſſes, ſi tuo inſtinctu ac monito Sereniſſimus Rex Daniæ ipſum ablegaret, vt is regiæ ſuæ maieſtatis nomine concilio iſti intereſſe poſſet. Hoc, quantum poteris, diligenter te promoturum, nobis, pro clementia illa, qua nobis imprimis es commendatus, pollicemur. Vale. e Salinis Saxonicis XXI. Decembr. A. C. 1594.

ILLV-

ILLVSTRI NOBILI AC MAGNIFICO DN. IOANNI WOLFgango Freimonio ab Oberhauſen, Dn. in Muhlfelden & Herſchingen S. Cæſ. Maieſt. Conſiliario intimo & vicecancellario amico ſuo colendo.

Illuſtris, Nobilis ac magnifice vir, Domine colẽde, vt Dom. tua perſpiciat nihil mihi gratius eſſe, quam amicitia, quæ inter Dominationẽ tuã & me nuper conflata eſt, crebris literis conſeruetur, nonnihil ad iam ſcribendum duxi. Cum aut nihil aliud ſcriptu magnopere dignum hoc tempore occurrat, D. T. latere nolo ſereniſſimi ac potentiſſimi Regis Hiſpaniarum, nec nõ D. Erneſti Archiducis Auſtriæ eiuſdem Regis gubernatoris Belgici legatos, nempe generoſum DD. Carolum Comitem Egymontanũ Dominum Ferdinandum de Lopes de Villanoua gubernatorem Carpenſem, ac D. Ioh. Neukerchium iuris Licẽt. ex aula Danica reuerſos apud me heri pernoctaſſe, ac me ex iis haud obſcure intellexiſſe illos ab inclito Rege Daniæ domino meo clementiſſimo non ſolum perhumaniter fuiſſe exceptos ac tractatos & aureis catenis ornatos, ſed etiam ad mandata Domini ſui benignum ac optatum obtinuiſſe reſpõſum, ita vt non exiguam conceperint ſpem ipſum tractationi de pace minime defuturum ſi quid certi dominationi tuæ occurrit de rebus Vngaricis peramice peto vt dominatio tua me quam primum certiorem faciat, ac meam in ſcribendo importunitatem boni conſulat. Etſi enim nouerim te variis negotiis obrutum eſſe, tamen fiducia tuæ erga me beneuolentiæ fretus quin te meis literis interpellarem intermit-

terenon potui. Interea dominationem tuam Deo immortali cõmendo. Datę Segebergæ 22. Nouemb. ſtylo veteri. Anno M.D.LXXXXIIII.

FRANCISCVS, DEI GRATIA, DVX SAXONIÆ, ANGARIÆ & Weſtphaliæ S. & conſtantem beneuolentiam mittit

HENRICO RANZOVIO Produci Cimbrico.

E Germanico conuerſa.

NObilis & fidelis, ſincere nobis dilecte: Quod e bello Vngarico, diuino beneficio, tuti & incolumes ad ditiones noſtras redierimus, ex aliorum relatu iamdudum te ſcire, haud dubitamus.

Etſi autem pro noſtro in te beneuolenti animo æquum foret, vt te ſpoliis quibuſdam ab hoſte reportatis donaremus: tamen proculdubio te cognouiſſe arbitramur, tantum abfuiſſe, vt expeditio ſuſcepta lucro nobis ac emolumento fuerit, vt contra, curribus ac impedimentis noſtris ab hoſte direptis, damnum haud exiguum dederit. Nihilominus tamen, vt ſignificatione aliqua noſtram in te gratiam teſtatam faciamus: Scythicam Equam gradariam, per quam leni greſſu euntem, laboris inſuper patiẽtem, & cruribus firmam, quam, cæſis Scythis, inter manubias peculiari quaſi dono accepimus, eaque aliquandiu ipſi vecti ſumus, ad te tranſmittimus. Cuius generis equis, licet humilioribus & exilioribus, cum te gaudere, atque antehac etiam libenter vſum eſſe viderimus, eo minus hanc ingratam fore confidimus. Clementer autem velimus, vt hoc donatiuum non ab ipſo eius pretio, ſed noſtri donãtium animo æſti-

mes

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

nes,ac proinde æqui bonique accipias,in noſtri honorem nonnullo tempore alas,eoque vtaris.

Ephippium & cæteras equæ phaleras, quibus inſtructa Scytham equitem vexit, perlibẽter vna trãſmiſiſſemus, vt noſtræ huius expeditionis aliqua ad poſteros tuos exſtaret memoria, niſi in direptione impedimentorum noſtrorum cum cæteris erepta fuiſſent. Itaque ſolum lupatum Scythicum equa ſecum affert,nec alio, niſi eo ipſo frenari poteſt, ſeſſoremue patitur. Hunc ſingularis noſtri in te fauoris,qui ſemper erit certus ac conſtans, teſtem eſſe volumus. Vale. Dabantur ex arce noſtra Razeburgo,XVI.Ian.A.C.1595.

HISPANIARVM REGIS PHILIPPI, ET ARCHIDVCIS AVſtriæ Erneſti gubernatoris Belgici,&c. ad Regem Daniæ, Legati

CAROLVS COMES EGMONDAnus Princeps Senera,&c.

FERDINANDVS LOPES DE VILLA noua,gubernator Carpenſis:

Et

IOHANNES NYEKERKE, I.V.D.

S. DD.

HENRICO RANZOVIO Produci Cimbrico.

GEneroſe, Nobilis,& Magnifice Domine; multa ac magna fuerunt illa beneuolentiæ ac humani- *Epiſtola hæc verſa eſt e Belgico idio*

mate in Latinum.

tatis officia, quæ dominatio tua binis vicibus, &
in arce ſua Bredenberga, & in regia Segeberga,
non ita pridem nobis præſentibus exhibuit. Itaque
non ſolum grata mente ea agnoſcimus ac recẽti ſub-
inde memoria fouemus; verumetiam dominationi
tuæ gratias quam maximas agimus: Relaturi, quã-
cunque in re dominationi tuæ, eiuſdem natis, adeo-
que illuſtri generi totique domui prodeſſe poteri-
mus. Inprimis vero noſtrum erit, coram potentiſſi-
mo Hiſpaniarum Rege, ſereniſſimoque Archiduce,
Erneſto, Dominis noſtris clementiſſimis, eo, quo de-
cet elogio beneficia iſta meminiſſe ac ornare, tuam-
que dominationem de meliori nota commendare.
Nec dubitamus, & Regem & Archiducem clemen-
ti ac beneuolo affectu iſtam voluntatem tuam agni-
turos. Quod reliquum eſt, miniſtrum, quem do-
minatio tua in regnum Daniæ abeuntibus ac re-
deuntibus adiunxerat, quique operam ſuam nobis
egregie ac fideliter præſtitit, eidem remittimus, in-
genteſque gratias habemus; obnixe orantes, vt ſi
qua inciderint, ad quæ dominatio tua eiuſdem-
que filii ac cognati opera atque auxilio noſtro in-
digeant, nobis vniuerſis ac ſingulis ne parcant, ſed
libere atque audacter vtantur. Nos profecto vt in
nobis quid iuſte deſideretur, nunquam committe-
mus. Id quod dominatio tua de nobis certo ſi-
bi perſuaſum habeat. Dominationis tuæ filio ac
genero, Domino Gerardo Ranzouio, & Domino
Benedicto Alefeldio ſalutem ac ſtudia noſtra adſcri-
bimus. Heri ad nos Bruxellis perſcriptum eſt, Lega-
tos Anglicos eo ad ſereniſſimum Archiducem no-
ſtrum aduenisſe. Hiſce dominationem tuam Deo
Opt. Max. ardentibus votis commendamus. Daban-
tur Lubecæ IV. Decembr. A.C. CIↃ.IↃ.XCIV. ſtylo
correcto.

NICO-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

NICOLAVS BIELKE, SENATOR REGNI Suecici S. D.

HENRICO RANZOVIO Produci Cimbrico.

NObilis ac Magnifice Domine RANZOVI, amice mihi plurimum dilecte. Si tu, cum tuis vales ac flores, magnopere gaudeo: Ego, Dei benignitate, mediocri adhuc tum valetudinis, tum rerum ſtatu fruor.

Epiſtola hæc verſa eſt, ex Germanico in Latinum.

Cum hanc ad te ſcribendi occaſionem obtuliſſet Dithmarſus ille, qui negotiis ſuis, quæ hic habuit, in tui honorem, patrocinio meo, prout petebas, feliciter confectis, ad vos redit: pro ſumma neceſſitudine noſtra intermittere non potui, quin illam cupidiſſime amplecterer. Ac primum quidem ſcire te velim, recte mihi traditos eſſe libros a te editos, quorum partem, vt volebas, illuſtriſſimo principi Carolo, Duci Sudermanlandiæ, domino meo clementiſſimo, cum mentione cultus & obſequii tui decenter obtuli, Cuius Celſitudo & accepit eos benigne, & gratias tibi agi iuſſit, clementem ac beneuolum affectum, quo te proſequitur, teſtatura, quamprimum tibi gratificandi locum & tempus nacta fuerit. Pro reliquis, quos mihi aſſignaueras, gratias ago atque habeo amanter quam maximas. Ac vt opere aliquo me tibi gratum oſtendam, mitto duo cornua Rangiferi: Rangifer Germanis ein Riehe, eſt animal quadrupes, ex ceruorum genere, cornibus altis, amplis, & multa ramorum ſerie diffuſis, nec tamen robuſtis, curſu velociſſimum, frequẽs apud Lappos, Norvvegios, & Suecos, quod captum manſuefaciunt, trahiſq;

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

adiungunt, inſtar equorum, iiſque per montes, niue tectos, & mare cōgelatum, ſumma celeritate vehuntur, triginta annos habentia, cuius generis iam antea quoque bina miſeram, non tamen æque pulcra. Hæc boni, vt, in mei memoriam, aliqua in arce tua ſuffigas, boni que conſulas tam diu, donec præſtantiori aliquo dono animũ tibi meũ luculẽtius probem, diligẽter oro.

Porro negotium mihi quoddam eſt in Germania veſtra, ad quod tua opera plurimum mihi prodeſſe poteris. Ante aliquot etenim annos Balthaſaro Schavven filio, certum pondus auri & gemmarum ad κειμήλια nonnulla in veſtris oris fabricanda tradidi. Quia vero præfati Schavven parés, diem ſuum obiiſſe dicitur; ipſe autem filius iam non amplius hoc in regno commercia exercere ſolet, neque tamen ego talebus rebus iſtis, quarum pretium centenos aliquot moros ſuperat, carere velim: ideoque maiorem in modum peto, vt Luneburgam, vbi is nunc viuere dicitur, ad Senatum meo nomine ſcribas, vt ipſum ex officio ad reſtitutionem tam auri quam gemmarum, in quibus fuit inſignis quidam Adamas, compellat. Hoc mihi tam feceris gratum, quam quod gratiſſimum: cui vt pares referam grates, ſedulo annitar.

Noua hic nulla alia ſunt, quam quod a Rege noſtro Legati nuper ad Moſcouitã miſſi ſunt, vt de pace tractarent; verum actionem fruſtra inſtitutam audimus, quáuis ipſe Moſcouita a pace nõ admodũ abhorreat. Si quid nouarum rerum apud vos eſt ex Gallia & Belgio, inprimis autem ex Vngaria, de bello Turcico, ad me quæſo perſcribas.

Deus te, cum coniuge, filiis, ac tota domo incolumem & florẽtem conſeruet. Datæ Stocholmii x. Kal. Octobris. A.C. CIↃ. IↃ. XCIV.

(Hic Nicolaus Bielke, Senator regni Sueciæ, duxit ſororem Reginæ, poſterioris coniugis Iohannis, Regis Sueciæ; vir auitæ nobilitatis, & pręclaræ iam in

regno

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

gno illo auctoritatis. Is bello Suecico ab Henrico anzouio prope Roſtochium captus fuit, & ſub lira cuſtodia in ſeptimum vſque annum Segebergæ tentus. Facta autem pace ab eodem libere dimiſs, & cum Admiralio Danico, Iacobo Brockenhuo, quem Sueci ceperant, in vtriusq; gratiam permuus. Ex qua beneuolentia, illa poſtmodum ſingulas inter Producem & ipſum amicitia exorta eſt.)

ENRICVS RANZOVIVS PRODVX CIMBRICVS, S. P. D.

ICOLAO BIELKEN, SENAtori regni Sueciæ.

NObilis & magnifice Domine, amice mihi plurimum dilecte, ad 8. Kalend. Decemb. per noſtram illum mercatorem accepi literas tuas cum corus Rangiferi, quæ mirum in modum grata & cara beo. Non etenim memini, vnquam me pulcriora t præſtantiora vidiſſe, quam illa ipſa. Accedit ad veſtatem & quantitatem illorum, pondus aliud longrauius, quod ab animo mittentis afferunt, quem o ſincere me amare & conſtanter, quamuis tanto corum interuallo ſemotum. Oſtendiſti hunc amom alio inſuper argumento haud exili, quod nimium noſtratis illius cauſam, quã tibi nuperrimis meis ommendaueram, promte adiuuiſti. Et neſcit ciuis il noſter, quibus verbis humanitatẽ ac patrocinium um, ipſi exhibitum, ſatis prædicet. Vtroque merito cte me tibi deuinctum eſſe agnoſco libenter, ac gras proinde ago, referamque ipſo opere, quamprium tui iuuandi ornandiue dabitur copia. Quod ſi

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

partem huius debiti exoluere potero, auro gemmiſ-
que tuis a Balthaſaro Schawen recuperandis, non pa-
tiar in me ſtudium deſiderari. Et iam tum cum has ad
te darem, ad Conſules Luneburgenſes in cauſa illa
ſcripſeram, quos ſcio, pro amicitia, quæ mihi cum il-
lis intercedit, officium ſuum recte facturos, & quic-
quid poterunt, effecturos. Quamprimũ reſponſum
ab iſtis accepero, faciam te certiorem. Cornua Ran-
giferi, ex voluntate tua, in primario quodam conclaui
arcis meæ Bredenbergenſis, cum inſignibus tuis, in
gratam tui recordationem, & vt poſteritati quoque
ſumma illa neceſſitudo noſtra innoteſcat, affigi cura-
bo. Ex Vngaria nuntiant, in caſtris hoſtium & ho-
mines & iumenta peſte emori magno numero. Quid
aliud inde colligamus, quam ipſum quoq; Deum hac
graui peſtilentia pro nobis pugnare, non minus ac
pro Theodoſio, turbinum flatibus in hoſtem immiſ-
ſis? Deus illa noua rata faciat, & cauſam ſuam ne de-
ſerat, oro. E Galliis ſcribunt Regis Hiſpani exerci-
tum obſediſſe Cameracum; a quo vt Rex Galliarum
hoſtem depellat, eum aliquã partem exercitus, quem
confœderati Hollandiæ ordines alunt, iure fœderis
euocaſſe. His in oris pleraque tuta, tranquilla, ſalua.

Vale, mi cariſſime amice, & me amare ne deſi-
ne. Scriptæ ex arce regia Segebergæ,
4. Calend. Decemb. A. C.
M. D. XCIIII.

EPISTO-

PISTOLA INVICTISSI-
I IMPERATORIS D. RVDOL-
i ad fratrem Erneſtum Archiducem Auſtriæ, &c. ex Germanico in latinum conuerſa, Segebergæ exhibita 10. Decemb. Anno cIↄ. Iↄ. XCIIII.

ILluſtriſſime illuſtriſſimiq; generis Princeps ac frater humaniſſime ex adiuncto libello ſupplice Humanitas veſtra liquido cognoſcere poterit, quanto omiſſionis ſtudio noſter ac ſacri Rom. Imperii fide Benedictus Alefeldius, nomine parentis ac ſoceri Henrici Ranzouii ad nos ſcripſerit, ratione ingen- debiti, quo Antuerpienſes ipſi ſunt obſtricti. Etſi autem in cauſa debiti tam liquidi erga huma- t. Veſtr. interceſſione noſtra haud magnopere ſit pus, tamen cum ipſi non parum eam momenti ad petrandam ſolutionem allaturam ſperent, nec non em amici ac cognati noſtri cariſſimi Regis Daniæ onſiliarii ac miniſtri, tum etiam noſtri, ac ſacri Roani Imperii ſubditi exſiſtãt, hanc ipſis denegare noimus. Proinde amice petimus vt human. Veſt. hoc egotiũ, prout ęquum ac fas eſt, promouere digne-, vt citra tergiuerſationem ac moram huius debiti olutionem obtineant, ac interceſſione hac noſtra ipſa fruantur. Hoc nobis accidet gratiſſimum ac human. veſtræ viciſſim fraterna animi affectione ſumus addicti. Datum Ratisbonæ 17. Auguſti, Anno cIↄ. Iↄ. XCIIII.

FRIDERICVS II. DEI GRATIA, DANIÆ, NORVVEGIÆ, VANdalorum, Gothorumque Rex, Dux Sleſuigæ, Holſatiæ, Stormariæ ac Dithmarſiæ, Comes Oldenburgi & Delmenhorſtæ, &c. S. D.

FRANCISCO DE VERDVGO.

LIteræ tuæ Groningæ, 7. Februarii datæ a Nobili dilecto Stenone Maltzio nobis ſunt redditæ, quibus quam eximium virtutis ſpecimen edere, quantoque dono nos afficere volueris, perſpicue cognouimus. Et virtutem quidem tuam merito, vt decet, probamus & clementiſſime amplectimur, donumque egregium hominis militaris vaſalli noſtri, ab egregio & nobili militum Duce profectum, quam clementer accipimus, viciſſimque gratiam & fauorem noſtrum Regium tibi benigne deferimus, dataq; occaſione hoc officium tuum, quod ſane maximi facimus, maiore aliquo beneficio rependere non obliuiſcemur, interim vero dum hæc ſeſe offerat, declarandæ beneuolentiæ noſtræ nomine equum Danicum, e propriis noſtris equis creatum, nondum quidem ad labores equeſtres exercitatum, ſed tamen, vt opinamur, aptum, vna cum torque aureo, appenſaque noſtra effigie, per hunc miniſtrum meum ad te mittere voluimus. Quæ vt Regii grati animi teſtimonium interea eſſe velis, clementer contendimus. Noſque ad maiora virtutis tuæ præmia, qualicunq; oblata occaſione, benigne offerimus. Datæ Cronenburgo 29. Martii, Anno 1586.

IOACHI-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

IOACHIMVS FRIDERICVS
DEI GRATIA,

OSTVLATVS ADMINI-
RATOR PRIMATVS ET AR-
epiſcopatus Magdeburgenſis, Marchio Brande-
burgenſis, Dux Boruſſiæ, &c. S. D. cum
ſinceræ beneuolentiæ ſigni-
ficatione

HENRICO RANZOVIO,
Produci Cimbrico.

NObilis, ac ſtrenue, admodum nobis dilecte, ma-gnopere optamus, dari quam primũ occaſionẽ mmodam, qua te poſt tam longum temporis in-allum videre, ac beneuolentia ea, qua abſentem oſequimur, præſentem complecti poſſimus. Cui derio noſtro cum hoc tempore aliter ſatisfacere nequeamus; aſſiduo ſaltem voto pro incolumi-e tua, honorumq;, ac annorum augmentis conce-o, ſedulo id præſtamus. In huius propenſi animi ſtri indicium, non intermittere potuimus, quin teſtandi gratia hæc ad te ſcriberemus. Quemad-odum enim noſtræ familiæ Brandenburgicæ in-entum, ſalutem, & dignitatem tibi curæ eſſe di-enti, certo ſtatuimus: Ita te viciſſim a nobis ſincere igi, tibi penitus de nobis perſuaſum habeas veli-us. Porro ad te perlatum eſſe putamus, quibus de ſſis Ordinibus Saxoniæ inferioris Comitia indi-ſint, Halberſtadii anno inſtante 1595, prid. Idus n. habenda: in quibus (quod & in omnibus aliorum ctuum conuentibus futurum eſt) S. Cæſ. M. Do-us noſter Clementiſſimus per legatos ſuos vlte-

riorem deliberationem de bello Vngarico proponi curabit. Ad quæ comitia Sapientes, rerumque ciuilium peritos adhiberi, Reip. Chriſtianæ admodum intereſt, vt horum prudenti conſilio eo ſagacior, & accuratior de ſalute patriæ conſultatio inſtitui poſſit. Ex horum numero cum generum quoque tuum Benedictum Alefeldium, virum diſertum, ac prudentem eſſe ſciamus: operam nobis pergratam, ipſis vero rebus perutilem facturus eſſes, ſi tuo inſtinctu, ac monitu Ser. Rex Daniæ ipſum ablegaret, vt is R. S. Maieſtatis nomine concilio iſti intereſſe poſſet. Hoc, quantum poteris, diligenter te promoturum, nobis, pro Clementia illa, qua nobis imprimis es commendatus, pollicemur. Vale. E Salinis Saxonicis XXI. Decembr. Anno Chriſti 1594.

EPITAPHIA LIBERORVM ALIQVOT GENEROSI & Nobilis Viri D. HENRICI RANZOVII, Producis Cimbrici, &c. cum aliis nonnullis Epigrammatibus cognati argumenti:

Auctore

IOAN. LAVTERBACHIO P. Cor.

Sanctus viuit mortuus.

CAIVS PARENTI.

Æterna vitæ Sanctus intrat gaudia.

Syr. 42. VITA *hominũ durat breue, quamuis optima, tempus,*
Parta pio & meritis fama perennis agit.
Quam pietas, meriti quam conciliauit honeſtas,
Dum mihi parta fide fama ſuperſtes humo:

nquillo perfer mentem, Pater optime, vultu,
Me qui non vltra paſſus in orbe Dei.
i ſapiens vtero corpusq; animamq; figurat, Pſal. 139.
Dat certos vitæ, certaq; fata, dies.
llius tranſit fines ſolertia metæ, Iob. 14.
Fixa necem, quiuis, cum venit hora ſubit.
mundo vixi, perfunctus honoribus autem,
Nunc felix Chriſti ſuaue quieſco ſinu.
reditur vitam, moriens qui migrat ab orbe,
mbutus ſana cognitione Dei.

Iuſtus felix. Sap. 4.

ALIVD DE EODEM.

Eſt in quiete iuſtus occumbens celer.

NOBILIS *hic Caius Ranzoum ſanguine dormit,*
Iuxta amitam atq; auiam qua requieſcit Auus.
ligione pia nutritus & artibus, æuum
Tranſegit, Regum lausque, ducumque decus.
Multorum didicit terras & regna peragrans,
Perfecta linguas cognitione loqui.
norum, patriam repetens, adſcitus in aulam,
Inter honoratos pars fuit ampla viros.
Mandata expediit, cum magno regis honore,
Legatus Parmæ iuſſus adire Ducem.
nc vbi Gottorpa, præfectum Ianus Adolphus
Bremenſis Præſul, fecit in arce ſuum;
lentamq; idem legit, cito febre peremtus,
Ad ſuperos abiens mente, reliquit humum.
orsiuſti præcox non deploranda, ſalute
In Chriſto, felix poſſidet aſtra fide.

Pietas & virtus æternæ.

ALIVD.

Pietas, perire, fama, virtus, non ſinunt.

QVID tumulo pietas, quid virtus, fama queruntur?
Miſta quid aduerſo templa dolore ſonant?
Inſignis claro ploratur nomine Caius,
Cui de Ranzouia nobilitate genus.
Ingenii ſpecimen doctus vix præbuit aulis,
Conſilio, vita, relligione, fide.
Inuida mors iuuenem terris inuidit, & illum
Regibus eripuit principibusque ſolo.
Non pietas, virtus, fama hunc, ſed & aula parentes,
Cum patria, agnati, ſponſa, domusque gemunt.
Quem patria, agnati, ſponſa & Domus, aula, parentes,
Quem pietas, virtus, fama ſerena dolent,
Æternum ante Deum, mortales viuit & ante,
Non pietas, virtus, fama perire ſinunt.

Mors depoſitio Tabernaculi.
2. Pet. 1.

CAIVS RANZOVIVS REVERENDISSIMI ARCHIEpiſcopi Bremenſis, & Antiſtitis Lubecenſis, Ioannis Adolphi Ducis Sleſwici, Holſatiæ, Stormariæ & Dithmarſiæ, &c. Conſiliarius ac præfectus arcis Gottorpienſis pie in Chriſto defunctus loquitur.

Lethum ruinoſæ domus ſolutio.

DETRITAM *quiſquis deponit corpore veſtem,*
Se qua circumdat gaudet habere nouam.
Egreditur quiſquis minitantia tecta ruinam,
Ad conſtructa recens pectore lætus adit.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

e certo Genius monuit quod tempore lethi,
Me, de Ranzouia nobilitate ſatum,
ius ego lætor, purgato ſanguine Chriſti
Sunt peccata mihi cuncta remiſſa Deo.
fragili cedens vita per mortis agonem,
Ingredior vitam, quæ ſine labe, nouam.
e ſanctam, cari, mortem lugete, parentes,
Quosve capit mæſto pectore cura mei.
epono ventis exeſam ac imbre tabernam,
Adq; Dei migro, quæ nitet axe, domum.
era tabernaculi mors eſt deſtructio, Chriſtus
Ornatu reddit ſplendidiore domum.

Baptiſmo felicitas. Ioan. *3.*

THEODORICI RANZOVII, EPITAPHIVM.

Felix aqua renatus atque ſpiritu.

HIC *Theodoricus, puerili raptus in æuo.*
Ranzouia, requiem, ſtirpe creatus, habet,
Filius HENRICI, *qui munia plurima Regis,*
Et magno Dani tractat honore vices,
Æternum didicit complecti pectore Chriſtum,
Peccatum cuius diluit omne cruor.
Nunc puer in Chriſti complexu ludit, & hæres
Atherea ſaluus gaudia ſede colit.
Mortuus in Chriſto viuit pars magna ſalutis,
Qui ſacro flatu, quique renatus aqua.

Fide ſalus. Ioan.3.

EIVSDEM GENIVS.

Qui credit in Chriſtum ſalutis particeps.

TRAXIMVS *a prima labem quod origine matris,*
Subiecti gelidæ viuimus orbe neci,

" *Pollutæ præbens hominis ſtipendia maſſæ,*
" *Mors ſtimulo nulli parcit vbiq; ſuo.*
" *Quæ mortem ſequitur ſua condemnatio tollit,*
" *Praua niſi in Chriſto cuncta remiſſa fide.*
" *Nulla mihi labes, mors, condemnatio nulla,*
" *Iuſtitia in Chriſto, vita, ſalusq; datur.*
" *Non videt æternam mortem, qui credit* IESV,
" *Per mortem cœli gaudia ſaluus init.*

Iuſtus immortalis. Sap. 4.

IOANNIS RANZOVII, NOBILIS HOLSATI, HENRICI Producis Cimbrici, filii.

Translatus e terris pius cœlos adit.

" IMMATVRA *hominis iuſti mors eſſe putatur,*
" *Ceu flos, ætatis cum cadit ante dies.*
" *Non immatura eſt, in cognitione ſalutis*
" *Dum cecidit, ſuperum cernit amœna throna.*
" *Crinibus ætatem canis dignamur honore,*
" *Ordine quæ numerat tempora longa ſuo.*
" *Plus quæ prudenti cognouit mente ſalutem,*
" *E vultu mores candidiore probat.*
" *Eripitur mundo pius, vt diſcedat iniquis,*
" *Ne fallat praua cor pietate malus.*
" *Corrumpunt rectos exempla leuiſſima ſenſus,*
" *Antiquæ vt renuant ſimplicitatis iter.*
" *Creber Ioannes Ranzo dum lytron* IESVM
" *Confeſſus, Iuuenis peſte reliquit humum:*
" *E terris geminos cœli translatus ad axes,*
" *In Domino tempe cœlica ſaluus habet.*

Cœlum

Cœlum Patria.

DE EODEM IOANNE RANZOVIO.

Solum relinquens, hoſpes, intrat patriam.

FILIVS HENRICI, *Ranzoa gente Ioannes,*
Proregis Dani ſuaue quieſcit humo.
Dum comes Holſatiæ Fridericum, dumq́ue Philippum
Ad Nicri ſequitur clara Lycea, duces.
Ingenuas idem dum ſedulus imbibit artes,
Spem præter ſubita peſte peremtus obit.
Cimbria quem genuit, tenet Heidelberga ſepultum,
Mens patriæ veras læta petiuit opes.
Hoſpitium tellus, eſt cœlum patria felix,
Deſerto in patriam qui redit hoſpitio.

Mors vitæ portus.

DE MORTE CAII RANZOVII.

Nitens fide Chriſto, beatus emigrat.

CAIVS *in hoc carpit Ranzous marmore ſomnum,*
Corpore dum petiit mens reſoluta polos.
Quantus, in officio fuerit, virtute ve quantus,
Regibus hoc, patriæ, principibusq́ue, liquet.
Carus ob id vixit morum grauitate ſuperſtes,
Æterno longe carior axe patri.
Tempore de mortis Genio per ſomnia doctus,
Commiſit Chriſto ſpe ſua, ſeque fide.
Geltingæ vir idem monuit ſub nocte ſororem
Diuerſo ignotus patris ab arce loco:

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Ob morbum fratris, mulier, quid triſtis es? inquit,
Mox poſt quatriduum lætus abibit humo.
Non poteris fratrem queſtu retinere, fidemque
Vt faceret dictis, verba Marone refert:
Quid nunc te tua, Turne, poteſt Germana iuuare?
Magdalis euigilans publicat iſta ſoror.
Publicat, & multis lacrymans, narratque marito,
Euentus demum vera fuiſſe probat.
Felicem, Genius mortis cui nuntiat horam?
In Chriſto, lætus corde, relinquit humum.

Viuens & moriens Chriſto, ſaluus eſt.

CATHARINÆ RANZOVIÆ, FRIDERICI ALEFELDII Coniugis, &c.

Felix DEO qui viuit, & DEO cadit. Rom. 14.

CVR ſubitam, coniux ſuauis, ſuaueſq; parentes,
Quod morior, fertis corde gemente necem?
Coniugii, qui nos coniunxit cœlitus, auctor,
Separat e nutu nos quoq; morte ſuo.
Cuiq; ratus, certo præfixus tempore finis,
Quam prius e matris corpore natus homo.
Hunc tranſire vltra, nulli conceditur vſquam,
Ergo voluntatem diſcite ferre Dei.
Pignora trina dedi diuinæ in laudis honorem,
Fœmineum ſeruans corde pudica decus:
Hæc fidei veſtræ commendo, credoq; rite
Vt diſcant Chriſto viuere, rite mori.
Qui Chriſto viuunt, Chriſto moriuntur, Olympi
Hæredes alacri gaudia mente petunt.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Pie militans ſaluus.

FRIDERICI RANZOVII, HENRICI PRODVCIS CIMBRI-ci filii, vmbra loquitur.

Qui militat Chriſto, beatus militat.

GLORIA *magna piis numerare parentibus ortum,*
Qui celebri ducunt nobilitate genus.
Gloria maior humo propria clareſcere laude,
Ingenii ſtudio, militiaq; bonis.
Gloria ſincero pietatis maxima cultu,
Æterno pura mente placere patri.
Non modo Fridericus deduco parentibus ortum
Magnis, Ranzoa nobilitate ſatus;
Militia clarum peperi quoq; nomen, equeſtres
Dum rexi turmas ductor, alacris eques.
Sincere colui ſeruans oracula Chriſtum,
Effuſo cuius ſanguine parta ſalus.
Aduerſos ſtraui dextra fortiſſimus hoſtes,
Non retuli fractus corda pauore pedem.
Dum laudis cupidus cæſos nimis inſequor hoſtes,
In reditu globulis ictus ab hoſte cado.
Stat ſua cuiq; dies, rapit inclementia fati
Omne, ſuo quoties ordine finis adeſt.
Commendaui animam Chriſtoq; Deoq; parenti,
Placatum firma quem mihi credo fide.
In Chriſtum moriens ſpem quiſquis ponit aſylum,
Militiamq; bonam militat, aſtra ſubit.

Pius DEI *delitiæ.*

IDÆ RANZOVIÆ CAII ET ELIZABETHÆ RANZO-uiorum, filiæ.

Chriſti cruore lota mens placet DEO.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

HIc iacet IDA patris ſuauiſſima filia CAII,
Cui dat gens magnum Ranzouiana decus.
Vix cum cœpiſſet trima exhilarare parentes,
Delicias rapuit mors violenta pias.
Nunc facit a vitiis Chriſti purgata cruore.
Delicias ſuperis deliciasq; DEO.
„ Mens in baptiſmo Chriſti conſperſa cruore,
„ Deliciæ ſuperis, delitiæq; DEO.

Poſt mortem Pax. Lucæ 2.

HENRICO RANZOVIO, PRO-
DVCI CIMBRICO.

Pax mortuis, viuentibus iactatio.

„ MOBILIS humanum diſſentio turbat amorem,
„ Nec Pax, nec mundi regnat in orbe quies.
„ Nobilitatis apex, Henrice vicarie regis
Danorum, gentis Ranzouiæq; iubar.
In mundo fugias vt iurgia, bella, tumultus,
Vt cœlis pacem mente beatus agas:
Ædificas tumulos pacis monumenta futuræ,
Quæ non, vita manet dum breuis orbe, datur.
„ Pax reſtat, miſera de mundi valle vocatus,
„ Cum cœli quiuis gaudia mente petet.
„ Non perit, ad pacis transfertur mente quietem,
„ In Chriſto quisquis morte vocatus obit.

DOMINI *ſumus.* Roman. 14.

DEI ſumus viui, DEIQVE mortui.

NEMO ſibi viuit, moritur ſibi nemo, parentis
Noſtra Dei vita eſt, mors quoq; noſtra Dei.
Terra,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Terrarum vitam ſeu viuimus orbe cadendo
Seu morimur, Domini ſpe meliore ſumus.
Mortuus eſt Chriſtus, ſuperata morte reuixit,
Vt vitæ, vt mortis det moderator opem.

Mors collectio ad populum. Gen. 25.

HENRICO RANZOVIO PRODVCI CIMBRICO.

Terris labor, dolorque; cœlis eſt quies.

LVCTIBVS *innumeris fuit vt compreſſus in ora*
Ægypti populus nocte dieq; DEI:
Sic miſere premimur terrarum ſemper in orbe,
A prauis omni conditione viris.
Nos Mundus, nobis Mundus quod diſplicet, odit,
Relligioſa fugit, quæ ſua mundus amat.
Nulla quies animo contingit, nulla voluptas,
Ætherii donec luminis vſus adeſt.
Ad populi ſanctum nos quando colligit agmen,
Omnipotens cœli qui colit alta pater,
Vera quies animi contingit, vera voluptas:
Peccatum regnat, cura, dolorque ſolo.

Mors vita. Ioan. 11.

HENRICO RANZOVIO, PRODVCI CIMBRICO,

Viuit DEO credens pie demortuus.

MORS *quæ non vllo perimit diſcrimine quoſuis*
Non mors, eſt homini vita ſerena pio.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Dum vita fruitur, vitæ via, vitaq; Chriſtus,
In Chriſto vitam credulus omnis habet.
Membra ſumus Chriſti, Chriſtus caput: eſt vbi Chriſtus,
Credentes Chriſto nos ibi membra ſumus:
Hoc nondum quamuis, Henrice, appareat vſque:
Sub patris ætherii numine vita latet.
Cum tamen adueniet Chriſtus Rex arbiter orbis
In Chriſto veniet gloria noſtra, Duce.
Occultata Deo patre vita redibit, vt ante
Cœleſtes multo præſtet honore choros.

Crux erudit.

HENRICO RANZOVIO, PRODVCI CIMBRICO, viro cruce probatiſſimo.

Afflictio probationem procreat.

A*vt probat, aut purgat faber, aut fornace metallū*
Mollit, vt eximium laude paretur opus.
Vt probet, vt purget, Deus aptos formet ad vſus
Vt ſanctos, duram ſuſcitat orbe crucem.
Crux fornax, varios homo qua formatur ad vſus,
Officio faciat ne peregrina ſuo.
Aſſiduo palmes ſtudio purgatur, vt edat
Prouentu fructus vberiore ſuos.
Purius excoquitur ſubiectis ignibus aurum,
His plumbo argentum diffugiente manet.
Intentatus homo cruce rebus friget agendis,
Commodus ad nullum munus habetur iners.
Crux facit, officiis, Henrice vicarie, Dano
Quod regi gratus, quod populisq; ſolo.

Mors

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Mors ſolutio ab ærumnis. Phil. 1.

Mors ſancta liberatio moleſtis.

QVM *iuga Taurus habet, durum perferre laborem*
Cogitur, & tergo verbera ſæua pati:
l vbi decedens creſcentes duplicat vmbras,
Fert ſuſpenſa iugo liber aratra domum.
um captiuus agit mortalis corpore mundo,
Quem caro, peccatum, cura, laborq; premunt:
gitur ærumnas mixto perferre dolore,
Donec humum corpus, ſpiritus aſtra petat.
uimus ærumnis, curarum viuimus æſtu,
Quam lux vitalis traditur orbe diu:
luimur ærumnis, curarum ſoluimur æſtu,
Quamprimum lucis concidit vſus humo.
labor & dolor eſt terrarum valle perennis,
In cœlis requies, lætitiaq; bona.

Mors ſomnus. 1. Theſ. 4.

ENEROSO VIRO, D. HEN.
RICO RANZOVIO, PRODVCI
Cimbrico, &c.

Feſſos præoccupat ſopor, mors languidos.

QVOD *placidus multo confectis membra labore,*
Qui recreat ſuaui cuncta quiete, ſopor.
oc mors credenti, propter peccata labores
Qui paſſus multos, creber acerba tulit.
mponit mollis defeſſi corpora ſomnus,
Officium faciant vt recreata ſuum.
Mors mentem & corpus iuſti, RanZoe, reſoluit,
Ut poſito, quod opus, crimine rurſus agant.
Mors ſomnus, ſuaui mala diſcutit ægra ſopore,
Ut cuncti euigilent ad data ſigna tubæ.

Credens non videt mortem. Ioan. 8.

HENRICO RANZOVIO PRO DVCI CIMBRICO.

Verbum tenens DEI, necem non aſpicit.

„ *QVotidiana palam probat experientia, nulli*
„ *Quod veniens parcat mors properante gradu.*
„ *Nunc puer effertur, nunc paucis grandior annis,*
„ *Nunc æger fragili conditione ſenex:*
„ *Æternum conſtat, quod profert Chriſtus ab ore.*
„ *Cuius abeſt omnis quam procul ore dolus.*
„ *Mens quæcunque fidem confirmat pectore verbo,*
„ *Non cernit frangens corda pauore necem.*
„ *Iucundum captat ſuperata morte ſoporem,*
„ *Quamq; prius ſentit funus in aſtra volat.*
„ *Qui credens Chriſti ſua munit pectora verbo,*
„ *In verbo moriens aſtra beatus adit.*

Mors tranſitus ad vitam. Ioan. 5.

EIDEM.

Vitam pii mors ad beatam tranſitus.

FAta quid aſſiduo ventura pauore timemus?
Mens læta vt fugiat fronte ſubire necem.
Decurſo vitæ ſpacio, quod tradidit auctor
Vitæ, cum cedit, corpore vita ſuo:
Nos non iudicium, Stygiæ non vnda paludis,
Non pœnæ grauitas, non dolor vllus habet.
Eſt alius vitæ nunquam mutabilis vſus,
In puncto moriens quo pius orbe migrat.
Holſatiæ columen præſtans, Henrice Themiſque,
Qui de Ranzoo ſanguine ducis auos:
Tranſitus ad vitam mors. Gaudes viuere? vitam
Per mortem in Chriſto pectore lætus adi.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Sepulcrum cubile tutiſsimum. Eſa.4.

ENRICO RANZOVIO VIRO AMPLISSIMO PROduci Cimbrico.

Cubile tymbus credulis tutiſſimum.

T placidum, Ranzo, conquiras absq; tumultu,
Ex animi votis molle cubile tui,
c diuinus ager dabit, in quo ſancta ſoporem
Compoſito ſuauem corpore turba capit.
c iucundum requieſcit corpus, & omne
Excutiunt illic membra ſopore malum.
n conturbabunt te mors, non cura dolorque,
Donec ouans iudex Chriſtus ab axe ruat,
perium, mundus mortis curæ atque doloris,
Chriſtiadum requies tymba domusq; gregis.

Mors finis & pœna peccati. Gen.5. Pſalm.90.

ENRICO RANZOVIO, PRODVCI CIMBRICO,

Mors pharmacum, mors criminis ſtipendium.

Hriſti vbi cognitio nulla eſt, mors pœna malorum. "
Mors ſcelerum finis Chriſti vbi cognitio. "
n caro, non hominum purgabit crimine ſanguis, "
Deſtructo niſi mens corpore linquit humum.
us ab interno qui crimine viuere gaudet, "
Qui Chriſti ſano corde placere patri, "
ferat in Chriſto credenti pectore mortem, "
Et pœna, & ſcelerum mors nigra finis humo. "

Mors ſanctorum pretioſa. Pſal.116.

AD EVNDEM DOMINVM GENEROSVM HENRICVM RANZOVIVM Producem Cimbricum.

Accepta mors DEO piorum, maximo,

EST oculis hominum defuncti flebile corpus,
A quo, donec humo detur, abhorret homo:
Eſt oculis gratum cœli terræque parenti,
Delicias blando qui vocat ore ſuas.
Ne metuas lethi plenum, Ranzoe, pauoris
Aſpectum, verbis mente quieſce Dei.
In Chriſti mortem quicunq; petiuit amore,
Amplectens verbi tradita iuſſa fide;
Ante oculos hominum quamuis deforme cadauer
Sit; tamen eſt oculis res pretioſa DEI.
Mors pretioſa DEO *ſanctorum, grataq; cordi:*
Humano fallax non ſua more videt.

Mors peregrinatio. Gen.15.

HENRICO RANZOVIO PRODVCI CIMBRICO.

Mors e ſolo diſceſſus eſt in patriam.

LOnginquis hoſpes qui multum vixit in oris,
Vt repetens patriam gaudia mente capit.
Filius vt læto caros petit ore parentes,
A quibus in multos abfuit ille dies:
Ad patrium læto contendit pectore cœlum
Sic pius, & mortis ſpernit agone minas.
Hoſpitio gaudet telluris abire, perennis
In patriæ ſedes, eſt vbi vera ſalus.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

lus ibi ſæuit Boreas, ibi nullus & imber,
artæ vbi non furto diripiuntur opes:
etuas celebrant ibi ſancti gaudia luces,
Angelicos inter turba beata greges.
mortem metuat? mutet ve in vile beata
Regna ſolum? cœli patriam in hoſpitium?
tam ſit vecors, vt amet pro ſole tenebras,
ro cœlo terras, pro patria hoſpitium?
perit, hoc cedens animi de carcere, ſanctus
Migrat in æternæ gaudia ſedis homo.

Mors ſementis. 1. Corinth. 15.

D EVNDEM ILLVSTREM HEROA, &c.

Sementis eſt mors, vnde vita pullulat.

Emen ab agricola cultis non creditur aruis,
Vt nulla iactum fruge putreſcat agro.
undo verum multos vt fœnore fructus
Proferat, & lætum fronte reſurgat humo.
ius eſt terris, quam ſi granaria ſeruent,
Inq; ſuo teneant horrea plena ſinu.
homo lethali conſumtus corpora morbo
Occumbit, prorſus fiat vt ipſe nihil:
ndidior verum maiori vt ſurgat honore,
Æternum cœli cum ruet axe iubar.
nc mens & corpus meliore ſorte, reſumta
Luce ferent fructus deliciasq; Deo.
Mors Ranzoe, pii corpus tellure ſepultum
Sementis vita ſplendidiore beat.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Mors lucrum. Philip. 1.

HENRICO RANZOVIO, PRO-DVCI CIMBRICO.

Credentibus Chriſto lucrum mors horrida.

INter honoratos ampliſſime fulgor Equeſtres,
Quos, Ranzoe, grauipatria laude vehit.
Vt videatur atrox cunctis mors horrida vultu;
Eſt tamen ad vitæ ianua vera domum.
Hanc qui luminibus fidei videt, horrida vultu
Sit licet, in Chriſto ſuſtinet absque mora.
In peccata graues exercet corpore morſus,
A morſu, Chriſti mens nece, tuta, necis.
Eſt mera vita ſuo mitis cum funere Chriſtus,
Eſt animo lucrum non renuente mori.

Mors Euangelio vincitur.

HENRICO RANZOVIO PRODVCI CIMBRICO.

QVi regis Arctoas inter lux ſplendida gentes
Imperium Regis nomine, magne ſenex,
Vt vincas læto venturam pectore mortem,
Quæ rumpit noſtras inſidioſa dies
Saluifico Chriſti cor muni corpore verbo,
Luceat hoc pedibus clara lucerna tuis.
Cor verbo Chriſti munitum perſtat agone,
Excutit æternum pectore mortis, onus.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Mors abſconſio ad momentum. Eſa. 26.

ENRICO RANZOVIO, GENEROSO ET VIRO NOBILI, &c.

Letho cadentes liberantur a malis.

Vm cadit infeſtus reſolutis nubibus imber,
Deſuper & ſaliens omnia grando ferit.
Quæ ſubeat velox quærit loca tuta viator,
Vim ſibi ne grando, ne ferat imber aquis.
Hoſtilis penetrat quoties exercitus agros,
Incola ſecreta dulcia condit humo.
Cum Deus & pœnis iratus ſæuit & ira
Ob ſcelus humani factaq; praua gregis:
Donec acerba Dei ferat indignatio finem,
Momentum ſanctus ſe breue condit humo.
Hoc fit cum moriens ablutus ſanguine Chriſti
Intrat humum, vt vitam mox rediuiuus agat.
Vix dum reſpicimus, vix dum nos vertimus orbe,
Indomitæ vitam diripit hora necis.

Mortis hora commodiſsima.

Non vita, morte concidunt incommoda.

Contingit melior nunquam mortalibus hora,
Quam quæ decurſo tempore, morte venit.
Momento ceſſat cunctis afflictio curis.
Excrucians artus & ſine fine dolor.
Tunc requies animo, requies tunc artubus apta,
Æternum turbant quam mala multa, viget.
In Chriſto metuit cur mortis Spiritus horam,
Languida quantumuis ſic caro preſſa fide?
Non homo, commoritur cunctis afflictio curis,
Poſt mortem poſito vera dolore quies.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Nulla in mundo tranquillitas.

Tranquillitati mundus infeſtiſſimus.

VT viuat diues tranquillus & absq; tumultu,
Ædificat magno ſæpe cubile ſibi,
Hoc quamuis hominum conuentu ſeparet, illic
Ne ſtridor penetret, ne ſonus vllus eat.
Obtinet ille tamen nihil, in vanumq; laborat,
Contingit talis nullus in orbe locus.
Hoc dum mancipio non accipit, inde migrandum
Cum mors exturbat dira dolore, loco.
Nil quod in hoc conſtans homini ſe præbeat orbe,
Mors facit, & ſocio cura dolorq; grege.

Deus fidelis. 2. Corinth. 10.

Supra DEVS vires moleſtat neminem.

LVdit vt interdum, breue ponens ſeria tempus,
Cum natis vero blandus amore pater.
Nunc aliquid mandat, licet impar viribus ætas,
Vt diſcat promtus iuſſa probare puer.
Cum videt in fragili conatum corpore, cumque
A ſtudio fidei cernit abeſſe pio.
Admouet ipſe manus ſolers, laudatq; laborem,
E que voluntatis gaudia mente capit:
Sic ærumnarum cum ſanctos opprimit imbre
In cœlis cogens nubila denſa Deus:
Ludit & abſtergit iucundo triſtia vultu,
Ferre mali durus ne ſit acerba dolor.
Non ſupra vires hominem Deus angit, amicus
Auxilio præſens in cruce Verus adeſt.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Vita Mors.

AD CHRISTVM ORATIO.

A morte lenta deuoramur indies.

Vitali ſpatio terra dum veſcimur aura,
Dum curſu dubio vita ſuperſtes agit;
Nos ſine, Chriſte, mori, vita lux atque ſalutis, Pſal. 39.
Ceſſemus lenta corpore morte mori. "
Quotidie morimur contracta ob crimina labis, "
Quotidie carnem ſpicula mortis habent. "
Non vita nobis promittere poſſumus horam, "
Momentum nullum poſſumus imo breue. "
Nos premit aſſiduo morborum ſarcina luctu, "
Nos miſero ſtimuli corpore mortis agunt. "
Mundanis oculis cum rapti morte iacemus, "
In cœlis tandem vita beata patet. "
Tranquillam capimus pulſo diſcrimine vitam, "
Cum mors defuncto corpore muta necis.

Sepulcra domus viuentium.

Necis domus, vitæ ſepulcrum manſio.

Structa domus Pario quamuis de marmore præſtet
Magnificum ſumtu ſplendidiore decus:
Exornata ſimul Cypariſſi ſplendida ligno,,
In ſe oculos hominum vertat & ora gregis.
Quotidianorum tamen eſt ſentina dolorum,
Luctus vbi ſedem curaq; dura tenet.
Hic animum triſtis, languens & membra precatur
Maturam vita proſperiore necem.
Sola ſepulcra domus viuentum, corpora turbæ
Quæ pia credentis pectore clauſa tenent.
Viuentis Chriſto vitam, domus omne ſepulcrum,
Ius vbi nec lethum, nec dolor vllus habet.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Sepultura dormitorium.

Fidelium ſepulcra dormitorium.

A Sſiduo curſus confectus membra labore,
Abſoluit longum quiſque viator iter.
Vt lecto recreet ſuaui dulcedine corpus,
Vt reparet vires vi meliore ſuas:
Laſſa pigro cupidus componit membra ſopore;
Et ſua dat molli membra ſouenda thoro.
In tympo ſuaui componit membra ſopore,
Tutus vbi prauis morte ſolutus agit,
Aptior ad vitæ cœleſtia gaudia ſanctus
Vt redeat litui voce vocatus humo.
Sunt defunctorum loca dormitoria, iuſti
In quibus, vt lecto, ſuauiter oſſa cubant.

Cœmiterium Domini ager.

Ager Dei, piæ ſepulturæ locus.

F Oecundum ſterili ſemen non traditur agro,
In terra moriens vt ſine fruge cadat:
Vere ſed vt primo productum Sole reſurgat,
Et magna fructum fertilitate ferat.
Traduntur digno Sanctorum corpora luctu,
Cum cedunt animis morte ſoluta ſolo;
In vitam reditus non vt ſpes cuncta negetur,
Vt dura fiant perdita morte nihil:
Sole ſed vt Chriſto viui redeunte reſurgant,
Ad cœlosq; omnis clarificatus eat.
Cum iudex cœli deſcendet ab æthere Chriſtus,
Sanctorum Domini corpora reddet ager.

Piorum ſepulcra ſacrata.

Chriſti piis ſacrata tymba corpore.

CHriſtus ab æterno Deus a patre natus, & idem
E pura verus virgine factus homo,
Humani generis pro crimine lytron in ara
Dira exantlauit qui maledicta crucis.
Deficiens tumuli ſacrauit corpore foſſam,
Perpetuus premeret ne rigor oſſa necis.
Sanctificata Deo tumuli dum foſſa ſalute
Cœleſtiq; pio fota calore gregi;
Cur tumuli pauido metuit cor pectore foſſam,
Exhorret duram cur caro fracta necem?
Manſio ſancta piis tumulus, gratumque cubile
Addictis Chriſto liberiore fide.

Vita mortis ſtadium. 1. Cor. 9.

Mors proximus mortalium vitæ Comes.

ESt ſtadium mortis, quod in iſto viuitur orbe,
Seu citus abſoluas, ſeu pede tardus iter.
Mors comes eſt infans cum matris ab vbere pendes,
Mors comes eſt ludis cum geniale puer.
Mors comes eſt Veneris cum gaudia quæris Ephebus,
Mors comes eſt iuuenis cum ſedet ore vigor.
Mors comes eſt magnos vir cum venaris honores,
Mors comes eſt, quando conſulis arte ſenex.
Mors comes eſt ſenium te cum demittit ad vmbras,
Decrepitum pueris cum facit orbe iocum.
Mors comes in vitæ ſtadio quocunq; moueris,
Te ſequitur donec corpore vita manet.
Tunc mors eſſe comes ceſſat, cum ſanguine Chriſti
Confidens, vitæ regna beata ſubit.

Mors meditanda.

HENRICO RANZOVIO, PRODVCI CIMBRICO.

Præſtantior luctus pio, quam gaudia.

EST homini melius morientis adire penates,
Gaudia quam terris immoderata ſequi,
Inde petit tandem pereat quo fine, ſolutus
Qui fatis nullo tempore viuit, homo.
Inde petit cauſſas felicia fata precandi,
Securus viuat ne memor orbe necis.
Dum præmiſiſti cognato ſanguine multos,
Henrice, e que tuis, qui ſubiere polos;
Illorum exemplis didiciſti viuere Chriſto,
Et Chriſto ſana relligione mori.
Hoc tua teſtantur de mortis carmina fine,
Quæ digno paſſim lector honore colit.
Eſt melior riſu luctus, mens conſcia luctu
Erigitur, quærens fracta pauore Deum.

Spes vitæ luctus Pharmacon.

HENRICO RANZOVIO, PRODVCI CIMBRICO,

Migratio quod eſt amici, mors piis.

NOn hominem prorſus mors, credit vt impius, aufert,
Parte ſui felix cum meliore viget.
Quod longinqua ſolo migratio ſuauis amici,
Hoc hominis vere mors gemebunda pii.
Aſpectu paruo nos priuat tempore vultus,
Dum peregre, linquens nos inopinus, abit;
Lætitiam reddit vultu præſente reuerſus,
Et vitæ referens, & mala paſſa viæ.

Pec-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Peccati mortem ſtipendia quisquis amicus,
Ex Domini patitur lege vocatus humo:
Lætitia, ſplendens rediuiuo corpore, ſurget
Maiori, veniet quando ſuprema dies.
Tunc læti coram cæleſti Patre loquemur,
Turbabit nullus gaudia noſtra dolor.
Spes omnem vera lenit pietate laborem,
Quam facit in cœlo vita futura piis.

ELEGIA AD GENEROSVM ET NOBILEM VIRVM D. HENRICVM Ranzouium, Proregem in ducatibus Holſatiæ, &c. lugentem immaturum filii ſui Caii obitum, conſolationis ergo ſcripta

A

GEORGIO WIPPERMANNO, Paſtore Segebergenſi.

IMparibus numeris Hymenæum forte parabam
In laudem Caii, ſcribere Ranzouii:
Caii, quem genuit, quem ſummo fouit amore
Henricus, claræ nobilitatis Eques.
Tum mihi, neſcio quis, large flens nunciat ore:
Hei noſter Caius fata ſuprema tulit:
Ac vitam cum morte ſuam mutauit acerba,
Qui multos annos viuere dignus erat.
In luctu pater eſt, nec tædas ille iugales,
Sed nato triſtes hei parat exequias,
Proh dolor hic rerum ſtatus eſt. Epicedion ergo
Conueniens, Caio, non Hymenæus erit.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Obſtupui primum, fateor, vox faucibus hæſit,
Oraq; ſunt lacrymis hei madefacta meis.
Cum mihi mens rediit, ſic dictis ora reſolui:
Heu mihi quas turbas inuida Parca facit.
Dum ſine reſpectu tollit iuuenesq; ſenesq;:
Nec qui cuncta poteſt, impedit iſta Deus.
Sicne decet reprobis longam concedere vitam,
Ac immatura tollere morte bonos?
His ego dum mœſtus querulis indulgeo dictis,
Incuſans iuſti iudicis acta Dei:
Accedit pietas, dextram mihi vellicat aurem:
Os iubet in terram ponere, ſicque refert:
Carpere non fas eſt, quidquid diuina voluntas,
Rebus in humanis ordinat atque facit.
Ergo ſile, ſcriptumq; para, mœſtiſſimus eheu
Quo pater in luctu ſe recreare queat.
In duris mittit ſi quis ſolatia rebus,
Sinceræ præſtat religionis opus.
Hinc, Henrice, tibi, Prorex ac nobilis Heros,
Carminis elucet ſumma caputq; mei.
Hos elegos mitto, quo ſit medicina dolori,
Quem fecit nati mors inopina, tuo.
Ne tuus excedant metam luctusq; dolorq;:
Sed verbo ſummi ſint moderata Dei.
Non peccat, quisquis defunctum luget amicum:
Nam luctum ſuadet pagina ſacra pium:
Ac exempla refert moderati plurima luctus:
Tempore quæ triſti ſunt meditanda piis.
Stoica durities noſtris a mentibus abſit:
A verbo ſummi diſcrepat illa Dei.
Namq; Deus ſtorgas nobis inſeuit, amoris
Flagrandis nexum, pro bonitate ſua.
Hoc ex fonte fluunt lacrymæ, luctusq; dolorq;,
Cum mors ſub leges nos vocat atra ſuas.
Nec tua, dum mœres ob chari funera nati,
Culpari merito mens generoſa poteſt.

Attamen

Attamen hunc caſum moderate ferre memento,
Te ſcito patriæ totius eſſe patrem.
Huius, ſi propriam contemnis, parce ſaluti:
Cimbria nam ſine te ſalua manere nequit.
Et nunc per ſummi numen venerabile patris:
Per Chriſtum, cuius turba redempta ſumus:
Perq; animam Caii, quæ nunc erepta periclis,
In Chriſti placido viuit ouatq; ſinu:
Obſecrat heu luctu te ſquallida Cimbria, mortem
Vt non acceleres ipſe dolore tibi.
Non igitur totum, Prorex, te trade dolori,
Sed patriæ ſerua te, precor, ipſe tuæ.
Tu patriæ currus, tu lux, auriga, ſalusq;:
Deq; tua pendet noſtra ſalute ſalus.
Ergo, res quantum patitur, moderare dolorem:
Morigeros etenim nos decet eſſe Deo.
Hic ſolus mundi determinat omnia rector:
Ipſius ex nutu naſcimur, & morimur.
Qui putat incerto volui mortalia caſu,
Fallitur & nil, ſe quo tueatur, habet.
Quam vilis pretii res eſt paſſerculus vnus:
Attamen in terram non cadit abſq; Deo.
Nos magis eſſe Deo curæ quisnam neget? ergo
Sunt animo placido cuncta ferenda tibi.
Cum bona ſit ſemper cunctis diuina voluntas
Anteferenda bonis, anteferenda malis.
Et quia tranſegit vitæ bene filius annos,
Haud poteris vitæ de breuitate queri.
Sat vixit, bene qui vixit, moriturq; beate
In Saluatoris cognitione ſui.
Vitaq; non hæc eſt merito longæua putanda,
Complures annos quæ numerare poteſt.
Sed quam commendat pietas, prudentia rerum,
Et virtus cunctis anteferenda bonis.
Talis vita tui, Prorex chariſſime nati,
Perbreuis illa quidem, ſed ſine labe fuit.

Non illi pietas, non defuit inclyta virtus,
Virtutisq; comes gloria, fama, decus.
Atq; fuit rerum prudentia maior in illo,
In reliquis ætas quam iuuenilis habet.
Quam fuerit conſtans, fidusq; in rebus agendis,
Danorum locuples regia teſtis erit:
Ac Brunopolitana domus: nam filius illic
Virtutis promſit plurima ſigna ſuæ.
Hinc eſt Gottorpa factus præfectus in arce,
Bremenſis læto Præſulis auſpicio:
Aſcriptusq; viris, quorum eſt ante omnia munus,
Conſiliis patriam rite iuuare ſuam.
Quam bene Danorum Friderici Regis in aula
Vixerit, id cunctis innotuiſſe reor.
Namq; a Rege pio peregrinas miſſus in oras,
Legati functus munere rite fuit:
Et merito, linguam quia calluit ipſe latinam,
Gallorum dextre nouit & ore loqui.
Si non præpropera ſublatus morte fuiſſet,
Eſſet adhuc ipſi cum iuuenile decus,
Præmia virtutis Caius maiora tuliſſet,
Sed non eſt ſummo res ita viſa Deo.
Hæc te fortaſſis, Prorex, meminiſſe iuuabit,
Defuncti nati quod pia vita fuit.
Præterea placidus vitæ fuit exitus illi:
Hic etiam, luctum quo modereris, habes.
Nam mortalis homo, quia non ſine crimine viuit,
Æternæ mortis cogitur eſſe reus:
Cogitur eſſe reus, nec ſpes eſt vlla ſalutis,
Ni Chriſtum capiat iuſtificante fide.
Solus enim Chriſtus ſpes eſt, ſolamen, aſylum,
Confuſæ mentis lux, medicina, ſalus.
Hunc tuus excepit fidei quoq; filius vlnis,
Cum ſenſit mortis tempus adeſſe ſuæ.
Ingenue faſſus tranſactæ crimina vitæ,
Des, inquit, veniam, Chriſte benigne, mihi.

Vt de promiſſa mea mens ſit certa ſalute,
Sanguine me recrea, corpore paſce tuo.
Annuit hic precibus Chriſti clementia Ieſu:
Spernere namq; pias non ſolet illa preces.
His ita tranſactis, Prorex clariſſime, Caii
Perſtitit in vera mens generoſa fide.
Et moriens animam migrantem tradidit illi,
Innocua cuius morte redemta fuit.
Nunc ea percipiens æternæ gaudia vitæ,
Conſpectu fruitur colloquioq; Dei.
Tempore poſtremo quoq; glorificata reſurget,
Quæ nunc fit ſpurcis vermibus eſca, caro.
Hæc animo voluens, Prorex ac nobilis Heros,
Impoſitum a Domino fer patienter onus.
Subditus eſto Deo. finemq; impone dolori:
Hoc, quem tu luges filius ipſe rogat.
Te pie Chriſte, precor, mœſtos ſolare parentes:
Per verbum potes hoc nam pie Chriſte tuum:

PETRI LINDEBERGII

ELEGIA CONSOLATORIA, de obitu filii Caii viriliter ferendo:

AD

HENRICVM RANZOVIVM,

V. R. patrem.

SI toties morimur, quoties nos pignore priuant
Fata, velut docto Publius ore refert:
Heu quoties vixiſſe, Heros, te, nobilis, aiunt,
Pignoribus toties qui viduare tuis.
Primus de natis Theodorus lumina claudit,
Qua ſtat Vandaliæ, pulcra Lubeca, caput.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Deinde Palatinas vbi Neccarus alluit arces.
Ianum præpropere ſuſtulit atra dies.
Poſt naturam vna Arcloo Catharina ſub axe
Ante diem celeri morte peremta cadit.
Mox annis animoq; vigens Fridericus ab ictu
Conficitur ſclopi, Gallica caſtra ſequens.
Tandem etiam poſt tot natorum funera, Caium
Hocce tuo in ſenio mors truculenta rapit.
Prætereo neptes, ſileo quoq; pignora fratris,
Quorum non pauci ſuccubuere neci.
Prætereo agnatos, quorum virtutis amore
Vita tibi dulcis, mors oneroſa fuit.
Haud igitur mirum, cœli quod limen anheles,
Et rores fletu ſydera ſicca tuo.
E luctu in luctum cum coniecteris amarum,
Semper & obducto vulnere vulnus alas.
Qui ſeſe in tali fortuna temperet? Ah quis
Non tecum ſalſis ſe maceret lacrymis?
Verum cum fuerit fati hæc immota voluntas,
Ipſiusq; Dei velle; neceſſe feras.
Aduerſus ſtimulos durum eſt impingere calces:
Durius, aduerſus fata mouere manum.
Fit facile & ſubito fieri quod fata requirunt.
Fit facile & ſubito, quod cupit ipſe Deus.
Qui quod agit, bene agit, quod & ordinat, ordinat æque:
Et iuſtus, iuſte, quod facit, omne facit.
Qui velut eſt viſum & placitum ſibi, cuncta gubernat:
Siue ea grata tibi, ſiue moleſta tibi.
Non abſq; illius nutu paſſerculus vnus
Decidit in duram corpore læſus humum.
Neve aliquis noſtri capitis de vertice cirrus
Immo nec minimus, ni volet ille, pilus.
Quare age, Ranzoi, Domino te ſubiice Chriſto,
Et placidus placide hoc pergraue perfer onus.
Hoc graue perfer onus; patientia nobilis herba eſt,
Sed non hanc ipſam quilibet hortus habet.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

q; ut ſæpe alias, ſic hunc quoq; pelli dolorem,
Qui leuior cunctis iure putandus erit.
uic etenim nato, reliquis quod fata negarunt,
Soli conceſſum eſt in patria arce mori.
uic ſoli præſens, reliquis quod fata negarunt,
Extremum dixit perpetuumq; vale.
unc ſolum ſolum reliquis quod fata negarunt,
Omnibus ex natis tumba paterna tegit.
ueis ſimul adiicio, quod Chriſto fidus adhærens,
Mortuus in vera & ſaluificante fide eſt.
q; illum rurſus rediuiua carne videbis,
Vltima cum terris fulſerit illa dies.
erea poſito fletu, poſitoq; dolore,
Et tu, qui ſimilis bulla, memento mori.
ors certa eſt, fortuna leuis, breue viuere noſtrum:
Pulchrum mane rubens, veſpere triſte iacens.
mus hinc omnes, omnes hinc ibitis, ibunt
Quæ ſupra, quæ infra ſuntq; ſolum atque polum.
lix, qui tandem ſupremam funeris horam
Implet fine bono, claudit, amore Dei,
c Jobi dicto, Dominus dedit, abſtulit idem:
Vt Domino placuit, cuncta ita facta cadunt.

ELEGIA

QVAM IN OBITVM SVI VVNCVLI CAII RANZOVII, AD um chariſſimum D. Henricum Ranzouium, Producem Cimbricum, Carolus ab Alefeldt, Nicolai Domini in Gelting filius, ætatis XV. anno ſcribebat.

CVr gemitus crebros ex ſummo pectore ducis?
Cur imples lacrymis lumina ſæpe tuis?

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Ac tandem annoſos mœrore quid afficis artus,
Ex obitu nati, qui tibi charus erat?
Hunc Chriſtus dederat, cui charior atque parenti
Caius erat: Chriſtus iam reuocauit eum.
Ah aue propterea lacrymas abſtergito triſtes,
Exanguem ex animis eiice triſtitiam.
Hæc immota Dei fuit atq; paterna voluntas.
Certa iſthæc Caio eſt atq; beata ſalus.
Nullus perpetuo vitali luce potitur,
Stemmata mors ſpernit, mors quoq; ſpernit opes.
Non honor aduerſus mortem, aut inſignia proſunt.
Omnia mortis enim tollit auara manus.
O ſe fata tibi, chariſſime auuncule Cai,
Nunc ſupereſſe tuis, atq; valere darent:
Alter vt alterius mellita haurirent ab ore
Verba, atque alternans blandula verba daret.
O quoties longos poſſemus fallere ſoles,
Colloquio & triſtes pellere fronte ſtrias.
At mihi præreptus, terræq; vocatus ab oris,
(Sic erat in fatis.) ſidera clara tenes.
Incertum eſt, quonam mihi tempore fata minentur
Funus: quæve dies vltima me maneat.
Vt tamen interea noſtrum teſtemur amorem,
Atq; exſtent luctus triſtia ſigna mei.
Hæc habeas noſtri certiſſima ſigna doloris,
Hoc habeas noſtri pignus amoris epos.
Mutuus hic ardor quamuis ſibi plura requirat:
Sint ſatis hæc: cum non reddere plura queam.

CONSOLATIO FILIORVM. AD HENRICVM RANZOVIVM REGIVM VICArium parentem.

PARCE *tuam genitor fletu cruciare ſenectam,*
AEqua mente decet triſtia fata pati.

il proſunt lacrymæ, nam ſeruant fata rigorem.
Facta infecta poteſt reddere nullus homo.
quam nos hodie calcauimus, ecce futuro
Tempore victuris iſta terenda via eſt.
xit, ne poſthac ſimilem experiare dolorem,
Tollere vel nutu qui mala cuncta poteſt.
rogeniemq; tuam, Solis quæ veſcitur aura,
Soſpitet immenſa pro bonitate Deus.
noſtræ rapuit quod mors inopina iuuentæ,
Hoc Deus vlterius proroget ipſe tibi.
os ſumus in requie, portumq; inuenimus ergo
Parce tibi genitor, quæſumus: atq; vale.

ENRICVS RANZOVIVS VICARIVS REGIVS, conſolatur ſemetipſum.

IPſe ego ſic caſus terræ, triſteſq; ruinas
Conſolor, damnis contraria lucra rependens.
erra eſt hoſpitii domus, eſt mihi patria cœlum.
duena ſum terris, hæres ac ciues Olympo.
ic paruus dolor eſt, illic immenſa voluptas.
de igitur mea mens, & fer, quodcunq; ferendum eſt:
ox tibi finis erit, requieſq; petita laborum.

Aliter.

VIuo: poſt moriar, ſic fert diuina voluntas.
Hæc quæ vult, eadem me quoq; velle decet.
ita mihi melior continget temporis huius
Vita, quam vixi, vita operoſa fuit.
Quam ſpero vitam, Chriſti mihi ſanguine parta eſt:
Hac dabitur læta pace, Deoq; frui.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

PRECES

HENRICI RANZOVII, PRO FELICI EX HAC vita exitu.

ALme pater, vitæ qui das primordia noſtræ,
Quique ſacro nobis numine ſemper ades.
Fac etiam vitæ felix ſit vt exitus huius,
Vltima nec mortis ſit grauis hora mihi.
Patria, fama, domus, ſpes, rex, fortuna valete
Sat mihi, ſat vixi, Cimbria clara, tibi.
Diſſolui cupio, vitæ pertæſus, & eſſe.
Cum Chriſto: Chriſto dulce vocante mori.

HENRICVS RANZOVIVS DE SEIPSO, ANNO DOMINI 1595. Ætatis 70.

ILle ego, Ranzouidum qui ſanguine natus equeſtri,
Non indigna mea nomina gente fero.
Non mihi deſidiæ molles & inertia cordi,
Dum vixi, curæ nec mihi luſus erat.
Nulla voluptati do tempora, pauca quieti,
Sic perpes vigilem tela laboris agit.
Nam patriæ Regis mihi nomine cura regunda
Incumbit, capiti multum oneroſa meo.
Et reſpirandi ſi ſit quandoq; poteſtas,
A cura, officii quam graue gignit onus,
Sedulus euoluo veterum monumenta Sophorum,
Nec ſine fœcunda lectio fruge perit.
Quippe itidem ingenii aſſueſco componere fœtus,
Et ſcriptis animi prodere ſenſa mei.

Sic

c diſco, doceoq;: redit labore actus in orbem:
Sic nec mens, corpus dum vacat, ipſa vacat.
e multa exercent perplexa negocia, multa
Incidit officio cauſſa gerenda meo.
ttamen optatum, fido duce numine, finem,
Res quæ principio dura videtur, habet.
c triſtes inter caſus, hoſteſq; furentes,
Præſentem video ſemper adeſſe Deum:
ſte meos greſſus, vita qui rexit in omni,
Nunc quoque dum venit cana ſenecta, regat.
amq; fere emenſus curſum, quem fata dedere,
Emeriti geſto militis arma, rudem.
erueni ad ſenium, ſpacium vitale peregi,
Et manibus teneo pro pugione librum.
ccelerat lethum, robur mihi frangitur, auras
Paulatim in tenues ſpiritus æger abit.
ec me iam Martis, verum meditatio mortis
Sollicitat, qua nil certius eſſe poteſt.
t quia plus vellis, quam mellis vita propinat,
Pertæſus, vitæ ſum ſatur ipſe meæ.
at mihi ſat laudi, charis vixi ſat amicis,
Mors mihi ſperati muneris inſtar erit.
rgo fama vale, ſpes & fortuna valete,
Tu quoq; Rex clemens, patria ſtemma, vale.
hriſte tibi vixi, moriar tibi: norma fuiſti
Tu vitæ, mortis tu quoque norma meæ.
enis ades, ſcelerum veniam concede precanti,
Et clemens animæ vincula ſolue meæ.
olue, precor, ſeruum, & læta tranſponito ſede,
Sede, datur merito quam tenuiſſe tuo.
unde vale: e pleno ærumnis ingentibus orbe,
Lætus eo, ad cœli gaudia, munde vale.

IN ARCEM RANZOVV HENRICI RANZOVII.

HÆc domus eſt domuũ forſan poſtrema mearum,
Inſtat enim vitæ iam prope meta meæ.
Hoc opus eſt operum poſtremum forte meorum
Sentio enim gelidam non procul eſſe necem.
Quare trado manum, qui vult nunc exſtruat ædes,
Mi domus in celſo eſt ædificanda polo.

Iob cap. 5.

ET venies grandæuus in ſepulchrum, ſicut manipulus colligitur ſuo tempore.

EADEM IOBIS SENTENTIA, diſticho comprehenſa.

GRandæuo aduenient tibi fata ſuprema, maniplus
Colligitur veluti tempore rite ſuo.

VOTVM EIVSDEM, AD IMITATIONEM Xenophontis.

DA, qui cuncta potes, Deus alme, mihiq; meiſq;
Sanas in ſano corpore mentis opes.
Da ſimul vt rebus cunctis induſtrius adſim,
Et propere faciam, quæ facienda mihi.
Da valeam lingua toto molimine vitæ,
Impoſitique feram grande laboris onus.
In duris animum fortem concede periclis,
Hoſteſque intrepide vincere Marte tuo.
In conſultando prudentiam ab æthere mitte.
Conſtantemq; Ducum gratiam, ad vſq; regum.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Patria feuda, meaſq; domos, te dante, paratas,
Da proprio cenſu ſumtus honeſtus alat.
Et tandem me, poſt placidam iuſtamq; ſenectam,
Æterna in requie tumba paterna tegat.
Donec me ſuperas rurſum reuocabis in auras,
Et dabis in nitido regna beata polo.

EX PRIMO ET SECVNDO CAPITE IOBI.

Si bona de Domini manibus ſuſcepimus: æquum eſt
Forti animo immiſſum ſuſtinuiſſe malum.
Ingreſſus terram nudus de ventre parentis,
Nudus in effoſſum rurſus abibo ſolum.
Rurſum exſpectabunt Dominum poſita oſſa ſepulcro:
Idem ego, non alius, carne videbo Deum.
Sit nomen Domini benedictum: nam dat & aufert,
Reddit & occidit, viuificatq; Deus.

VERSVS EVRIPIDEI A CICERONE TRANSLATI.

Mortalis nemo eſt, quem non attingat dolor
Morbusq;, multi ſunt humandi liberi
Rurſum creandi: morsq; eſt finis omnibus,
Quæ generi humano nec quicquam finem afferunt.
Reddenda eſt terra terræ, tum vita omnibus
Metenda vt fruges, ſic iubet neceſſitas.

QVERELA HENRICI RANZOVII, DE MORTE SVORVM,

Intertexta conſolatione, inde obortum dolorem moderante.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

a Ioanues pater obiit Bredenbergæ. A.C. 1565. 12. Decemb. ætæ 73.
b Paulus frater ob. Reinebecæ Annò C. 1579. 9. Cal. April. ætat. 15.
a Magdalena ſoror obiit Aſchĕbergæ A.C. 1559. 5. Aug. Ætatis 29.
b Theodorus fil. obiit Lubecæ An. C. 1572. 27. Iunii. Ætat. 11. Θεοδώρου.
c Anna mater ob. ItZehoæ An. C. 1582 29. Decemb. Ætat. 72.
d Caius filius obiit Bredenbergæ Anno C. 1591. 2. Apr. AEtat. 28.

TRiſtis eram, memini, ferme victuſq; dolore,
  Nec potui lacrymas tunc cohibere meas;
Cum Pater a expirans, animam tibi, Chriſte Redemtor,
  Traderet imbutam cognitione tui.
Triſtis eram, memini, cum fratri triſtia Paulo
  Fata quieſcendi tempora longa darent.
Expertes ſenſus oculos non claudere fratri
  Tum poteram ſiccis, victus amore genis.
Triſtis eram, memini, cum mors ingrata SOROREM a
  Cogeret extrema dicere voce, vale.
Hos præter THEODORVS b erat mihi filius; eheu
  Immature illum ſuſtulit atra dies.
Tum quoque triſtis eram, quod me improuiſa volebans
  Acceptum hoc munus reddere fata Deo.
Triſtis eram, memini, mea cum chariſſima MATER c
  Sentiret mortis tempus adeſſe ſuæ,
Nam licet ipſa ſatis naturæ vixerat, & non
  Vitæ huius poterat de breuitate queri:
Me tamen affecit ſummo defuncta dolore,
  Nec mihi tum nato vixerat ipſa ſatis.
Me miſerum, quoniam poſt hæc tot funera luctu
  Lurida mors non eſt exaciata meo;
Quin etiam CAIVM d raperet, luctumque nouaret,
  CAIVM, pars animæ qui mihi dulcis erat.
Idq; nec immerito: nam quem debebat honorem,
  Reddiderat matri, reddideratq; mihi.
Maiorum exemplo virtutis, ſcandere collem
  Anniſus ſumma ſedulitate fuit.
Et iam nactus erat Regiſque Duciſq; fauorem
  Virtute, obſequio, dexteritate, fide.
Præmia virtutum mors ipſi plura negauit;
  Et iuuenem terris abſtulit ante diem.
Tum quoq; triſtis eram, fateor: fore namq; ſenectæ,
  Credideram CAIVM ſpem columenq; meæ.
Sic mihi ſemper erat generis iactura dolori,
  Inflixitq; animo vulnera ſæua meo.

Nec tamen inficior, quod & immatura meorum
Lætitiæ cauſam fata dedere mihi.
Scilicet eſt aliquid, quod vidi claudere vitam
In vera hos omnes agnitione Dei.
Quodq; pias audire preces mihi contigit horum,
Se quibus æterno rite dedere Deo.
Ipſe meis etiam votis ſic triſtior adſtans
Æternum potui ſollicitare Deum;
Vt præſens mortis poſitos in agone iuuaret,
Et daret infracta vincere poſſe fide.
Non lucuit morienti eadem præſtare IOANNI; a
Nec FRIDERICE b *tibi; nec* CATHARINA c, *tibi.*
Nam rapuit patria procul inclementia mortis
Natos; in proprio limine nata cadit.
Hæc quoque dilexi tria pignorc viua paterne;
Mortua defleui, qua pietate decet.
Sed moderandus erat tandem dolor ille paternus;
Non finit fletum turba profana ſuum.
Illam quando Deus dederat ſobolem mihi ternam;
Hanc voluit reddi poſt aliquando ſibi.
Quonam ſub cœlo, quanam regione placeræ
Hanc reuocare, Dei ſola ea cura fuit.
Fas nec erat, noſtro nimium concedere amori.
Diuino par eſt cedere conſilio.
Quod facit, omne facit Deus, vt nos noſtraq; ſalua
Sint; nobis veniant nec nocitura mala.
Huc vobis, nati, natæ, materq; paterq;,
Et ſoror, & frater, non remaneare datur.
Nec remeare placet; placet atria ſplendida cœli,
Et faciem læta fronte videre Dei.
Illa etiam cupio ſuperum commercia; veſtros
Vt cernam vultus, & fruar vſque Deo.
Quo vos ergo loco nunc viuitis, hic adeundus
Eſt mihi, non vobis inde redire libet.
Eſt tamen exſpectanda dies ſuprema quietis,
Hæc mihi dum veniet, ſic ego fundo preces:

a *Ioannes filius obiit Heidelbergæ An. C. 1582. 17 Oct. æta. 16. an. 7. menſ.*
b *Fridericus filius obiit in Galliis prope arcē Chāperaulx, A. C. 1587. 29. Nouemb.*
c *Catharina filia obiit Arthouiæ A. C. 1587. 26. Maii. ætat. 23. anno 5. Menſ. 13. diebus exæctis.*

Da, Deus, vt ſit mens mihi ſana in corpore ſano,
Atque tibi faciam grata viriſq; bonis.
Da, Deus, vt viuam mandato munere fungens,
Et bene propoſitum, te duce, cedat opus.
Suſcipe me tandem, mortis cum venerit hora,
Placatus nati funere, ſumme Deus.
Summe Deus, miſerere mei; mihi morte perenni,
Contingat melior munere vita tuo:
Vita ea, quæ requies eſt, ac æterna voluptas,
Exultans plena cognitione Dei.

DE VITA ÆTERNA MANTVANI EPIgramma.

EST requies illic, illic æterna voluptas,
Perpetuus ſplendor, gaudia, riſus, amor.
Quotquot erunt, ſanctos, & quot nos ante fuere,
Accipient læto magna Theatra ſinu,
Fas erit hic noſtræ vultus agnoſcere gentis,
Atq; dare alternis mutua verba ſonis.
Hic cum patre ſoror, nati cum patribus ibunt:
Veſpera nec feſtos finiet vlla dies.

AD LECTOREM.

Exuuias Ranzouiorum prætereuntem.

RAnzouium exuuias hic cernis amice viator,
Res geſtas quorum Cimbrica terra tulit.
Quorum Germani norunt, gens Danica nouit:
Virtutem & famam, lector amice, cole.

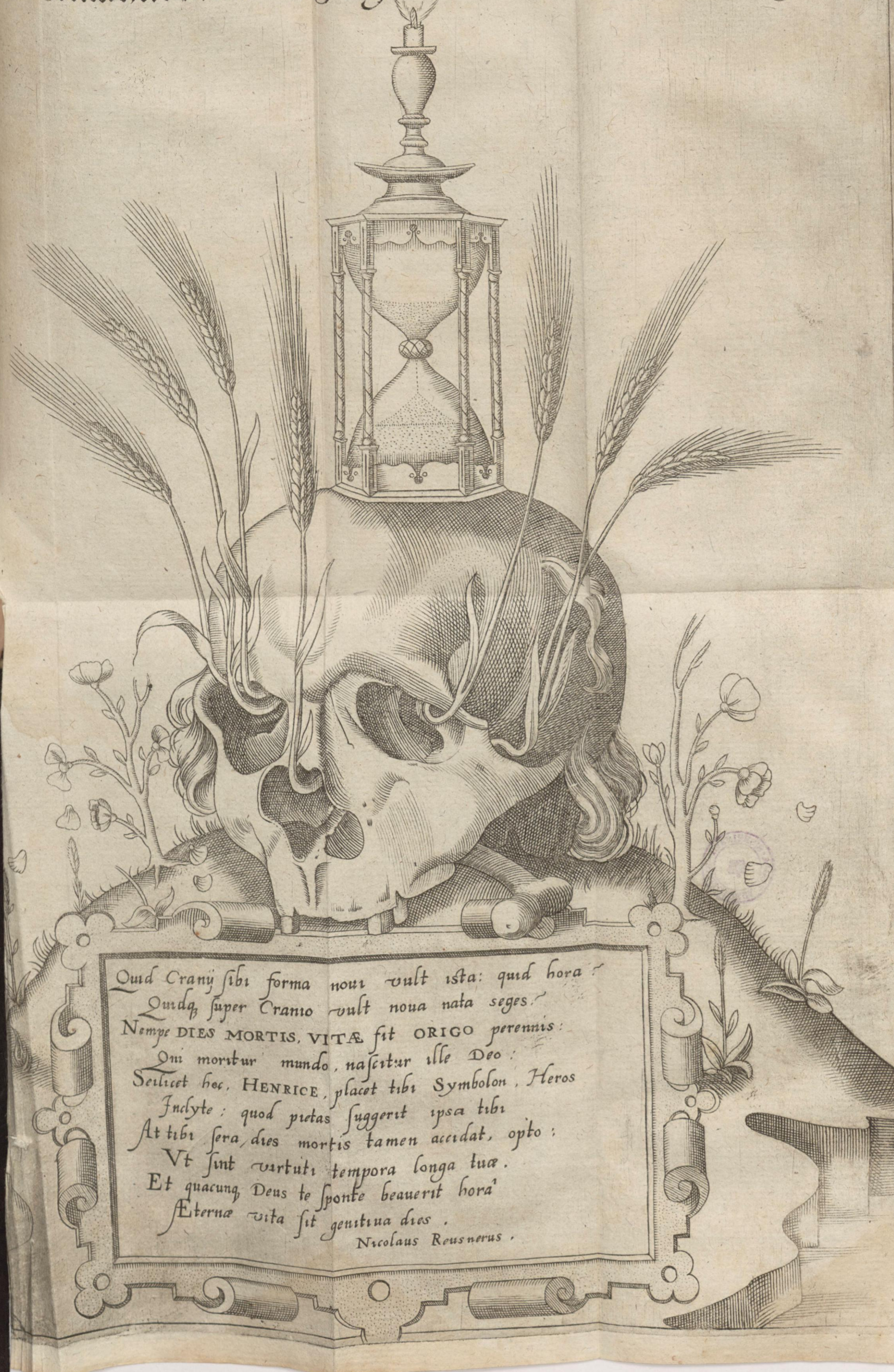
Daniel Tuitemeier.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

PICTVRA EMBLEMATIS HENRICI RANZOVII VR.

DIES MORTIS ÆTERNÆ VITÆ NATALIS EST.

Des Zeitlichen lebens ausgang Iſt des ewigen anfang.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

EPITAPHIVM.

Henrici Ranzouii Producis Cimbrici.

HEnrici heu tumulum cernis cognomine Ranzou,
Cætera facta viri terra fretumq; ſciunt.

Michael Clenouius Paſtor
Schenefeldenſis.

ALIVD.

RAnzouii Henrici mors ſuſtulit inuida vitam,
Mens eſt angelicis ſancta recepta choris.
Fama poteſt totis claudi vix partibus orbis,
Oſſa hoc exiguo marmore tecta iacent.

Otto Qualius.

ALIVD.

HEnrici tumulus Ranzoi heic: cætera norunt
Europæ gentes: Orbis & occiduus,

M. Eilhardus Lubbinus
Oldeburgicus.

AD HENRICVM RANZOVIVM, QVOD VIVVS INſcriptionem tumuli parat.

CVR te ſollicitet viuentem inſcriptio buſti,
Mirari nequeo, vir generoſe, ſatis.
Immortalis enim cum ſis, labor irritus iſte eſt:
Hoc tua ſcripta docent, hoc tua facta probant.

Caſpar Fabricius.

ÆTATIS HVMANÆ CVRRICVLVM, ALLVDENS AD Emblema Henrici Ranzouii.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ASCendo, vt rurſus deſcendam: adoleſco, ſeneſcam.
Floreo, vt areſcam: viuo, breui vt moriar.
Sed rurſum vt viuam, morior: mirabilis ordo;
Vita mihi mors eſt: mors mihi vita noua eſt.
Salomon Frencelius.

DECLINATIO mortis.

OMnia mors ſoluit, ſunt terreaq; omnia mortis,
Mortalis viuo viuere diſce Deo.
Omnia debentur morti, mortemq; ſubibunt,
Mortalis verum diſce timere Deum.
Omnia mors tua ſunt, morientur & omnia morte.
Diſcito mortalis viuere, itemq; mori
Dum tibi, dumq; aliis, patet alti ianua cæli,
Non cras, cras ſerum eſt diſcere, diſce hodie.

HENRICVS RANZOVIVS DE SEIPSO.

EXtitit haud teneris vacuum mihi tempus ab annis,
Nam didici & ſcripſi multa ego, plura legens.
Sæpe Magiſtratus claro ſum functus honore,
Vitaque perpetuo plena labore fuit.
Ardua tractaui perſæpe negotia, ſed tunc
Haud Deus auxilio defuit ipſe ſuo.
Me eripuit variis fortunæ caſibus idem,
Exſtitit & fidus Duxq; comesq; mihi.
Iam precor ad finem vitæ ne deſerat huius,
Qui curſum rexit tempus in omne meum.
Perueni ad ſenium, ſpacium vitale peregi,
Et manibus teneo pro pugione librum.
Nunc iuuat ad ſuperos vitæ compago ſolutum
Vadere, monſtrabit cum mihi Numen iter.

Sin-

Singula non ægra tolerabo incommoda mente,
Haudq; ſequar tarde, quo pater ipſe vocat,
Clementer ſaltem precor vt delicta remittat,
Ad ſe me tandem ſuſcipiatq; Deus.

IN ARCEM RANZOVV HENRICI RANZOVII.

HÆc domus eſt domuum forſan poſtrema mearum,
Inſtat enim vitæ iam prope meta meæ.
Hoc opus eſt operum poſtremum forte meorum,
Sentio enim gelidam non procul eſſe necem.
Quare trado manum, qui vult nunc extruat ædes,
Mi domus in celſo eſt ædificanda polo.

PATIENTIA.

Argumentum.

Silentium & ſpes arma ſunt Patientiæ; his
Iniurias vlciſcitur, victrixq; abit.

QVa ratione meos vlciſcar, quæritis, hoſtes?
Expediam; vlciſci ſic quoq; diſce tuos.
Inceſſunt, taceo: culpant, fero: crimina ſpargunt,
Diſſimulo: mordent, abſque dolore meo:
Obtrectant, ſileo: ringuntur, rideo: vulgo
Traducunt, patior: dant mihi damna, ſino:
Aſpiciunt toruis oculis, ego comiter illos
Accipio: turbant cuncta, quiete fruor:
Latrant, non moueor: frendent, non curo: minantur,
Nil metuo: torquent labra, laboro nihil:
Exagitant, non exagitor: vexant, neq; vexor:
Lædunt, non lædor: probra refutat honor:
Inſidias ponunt, euado: petunt caput, oro:
Peſſima molitis optima quæque precor.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

IN SENTENTIAM MEMORABILEM HENRICI RANZOuii, Producis Cimbrici.

AVres arrigite, o quotquot pia ſtirpis origo,
Et doctrinarum nobilitauit amor:
Quos tamen ob Muſas Centaurorum effera proles
Proſequiturque odiis proſequiturq; dolis:
Nobilitatis honos & Gemma Henricus auitæ
Ranzouius, per quem fama perennis ouat,
Audierat quoſdam ex Equitum Grege prorſus iniquo
Ferre animo, Aonias quod cumularet opes:
Nempe quod in ſcriptis condendis poneret æuum,
Ederet & variis tot monumenta libris.
Subriſit cano ſapiens Ranzouius ore,
Et memorabilibus vocibus riſus ait:
O miros homines, mihi qui non illa relinquant,
Quæ non ſunt ipſis noxia, grata mihi!
O heroica vox, & diuo Neſtore digna:
Audite hanc thalamo nobiliore ſati.
Doctrina in quouis pulcra eſt, ſe pulcrior ipſa
In vobis: armat Martis vt Artis honos.

Salomon Frencelius.

VOTVM EIVSDEM PRO LONGA ET INCOLVMI VITA Dn. Henrici Ranzouii, Producis Cimbrici.

HEnricus viuat Ranzouius: exigat æuum
Neſtoris: vt viuat, viuat amore Dei.

THRE-

HAE EPISTOLAE

NIMIS TARDE TYPOgrapho miſſæ inſerantur libro epiſtolarum Henrici Ranzouij Producis Cimbrici, pro placito lectoris.

IOANNES GEORGIVS Dei Gratia,

MARCHIO ET ELECTOR BRANDEburgenſis, Dux Boruſſiæ, Stetini & Pomeraniæ, Caſſubiorum, Vandalorum & Sileſiæ Princeps, Burggrauius Noribergenſis, &c. ſalutem & ſingularem beneuolentiam mittit.

HENRICO RANZOVIO PROduci Cimbrico.

Ex Germanico converſa.

NObilis, & ſincere nobis dilecte Cõpater, Literas tuas ter. Cal. Feb. Segebergæ datas accepimus, earundemq; tenorem cognouimus. Ac in primis ſingularem nobis attulit delectatiõem voluntatis tuæ erga nos obſequioſæ ſignificatio, animiq; tui felicem rerum omniũ ſucceſſum nobis precantis indicium. Gratias igitur tibi habemus clementer, viciſſimq;

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

pollicemur, ſi quippiã a nobis præſtari po-
terit, quod ad tuam tuorumq; ſalutem & e-
molumentum redundet, nos in eo ſpei a te
de beneuolentia noſtra conceptæ abunde
reſponſuros. Ex literis tuis præterea perli-
benter intelleximus, Deum immortalem
ferme integras & firmas tibi adhuc corpo-
ris vires in hac tam graui tua ætate conce-
dere, quod diuina Majeſtas procul dubio
inclyti regni Daniæ, ac tuorum bono &
commodo facit, quod ijsdem optimis tuis
conſiliis prodeſſe, regieque adminiſtratio-
nis incolumitatem in iis oris promouere
queas. Quocirca etiam ex animo preca-
mur, vt te in hoc proſpero ac commodo
rerum ſtatu diu ſoſpitem conſervet. Quan-
tum ad nos noſtroſque attinet, pro medi-
ocri valetudine ac tolerabili rerum ſtatu
merito gratias agimus Deo, qui diuino nu-
mine nobis omnibus id quod ad beatam
proſperitatem cedere poterit, clementer
elargiri dignetur.

In ſeminibus mittendis, quæ ex abiete,
pinu picea, & taxo arboribus expetis, gra-
tificabimur tibi haud inuiti. Ideoque no-
ſtris Præfectis ſylvarum mandavimus, vt
cum maturuerint, ea colligant, ac ad loca
nominata tranſmittant. Si in rebus etiam
magis arduis beneuolentiam erga te no-
ſtram declarare poterimus, experieris nos
quo-

quocunque tempore ad id propenſos atq; paratos. Datæ Coloniæ ad Suevum, Idibus Februarijs. Anno a partu ſemper virginis D. ac V. & XCo ſupra Mm.

HENRICO RANZOVIO
Produci Cimbrico S. D.
PETRVS LINDEBERGIVS.

SVnt, generoſe Heros, qui poeſin, non ſecus ac lenones ingenuas turpiſſime proſtituunt puellas, quocunq; auro venalem exponunt: Et ſunt, qui ſingulari quodam in bibliopoliis proſtandi & vanæ gloriolæ aucupandæ cacoethe carmen contexunt, quorum illos abominor, hos vitupero. Illos abominor: quod omni poſthabito pudore, decore, honore quemcunq; Plutum amuſum & indignum, ſacra nuptialia, natalitia, vel parentalia ſolemniter celebrantem, & quemcunq; hoſpitē nummoſum, etiam ſibi nec de facie notū, verſibus ſuis, cui flatu, & citra laborem effuſis, excipiunt, vt ſtipem inde emendicent, & lucellum aliquod lucrentur. Hos vitupero: quod veſana ambitione obſeſſi, nil ſpectent aliud, quam admirari & legi ab omnibus; nil cupiant aliud, quam orbis & vrbis decus, & laureati vates haberi. Etſi autem hi potius, ob ſtolidam ſuam ambitionem, orbis & vrbis pecus & laruati fatui habendi forent,

tamen non poſſum non confiteri, propius hos ad honeſtatis metam collimare, quam illos. Verum neutrius nos ſubſcribimus opinioni, ſed vtriusq; tanquam putidam & pernicioſam prorſus abijcimus, ſive ex Poeſi honores, ſiue opes ſibi ſomnient. Hac enim gratia nequaquam ars Poetica inuenta eſt, vt cauponatrix ars ſit, nec colieam ob cauſam debet, ſed vt cœli & terræ opificis ſummi laudes, heroum virtutes, claraq; facta Ducum, culto, arguto, & caſto carmine decantentur, mortaliumq; animi, curis laboriferis & cordipremis ærumnis ſaburrati, ſubleuentur & reficiantur. Qui hanc metam ſpectat, nec expers erit magnarum opum, nec honorum, quin fieri poteſt vtrumque, vt alicunde fortunæ bonis (vt Euripides ab Archelao, P. Statius ab Imperat: Domitiano) ornetur: Et ad honores, (vt Virgilius, cui populus Roman. in theatro recitanti, perinde ac Augusto aſſurrexit. Et Silius Italicus, qui Proconſul Aſiæ factus, & ad tertium Conſulatum eſt perductus) rapiatur. Atqui prædicta omnia non eo ſpectant, ac ſi Poetis omnino honorib. & opibus neceſſario ſemper nuncius ſit remittendus: Abſit illud, non ea mens mea eſt. Nemini enim non notum eſt illud: Dignus eſt operarius mercede ſua, quodq; iidem Poetæ non fere, ſed

vere

vere literatorum omnium ſint miſerrimi & egeni, ſed auaritiam nonnullorum verſificatorum, aucupium ex Poeſi facientium, nilq; præter opes & honores inde quærentium, taxo & tango. Nec ipſimet hoc in loco, Henrice Ranzoui, ſummam, quam nobis oſtendiſti affatim humanitatem & vberem, quam nobis exhibuiſti munifice, liberalitatem, negare poſſumus, cum tanta ſit, vt abſq; ſcelere nec ſilentio ſepelire velimus, nec queamus. Dij boni! quam multa nobis præſtitiſti officia & beneficia! quam ſæpe nos juviſti conſilio & auxilio tuo; quã ſæpe benigne nobis feciſti, & munere ſatis magno nos affeciſti. Nec hodie mihi dees, ſed opera & ope tua, vt opus meum Poeticum publicum indipiſceretur emporium, adjuviſti, vtq; tibimet ipſi conſecrare, auctor mihi exſtitiſti. Accipe igitur, heroos illuſtris, quos ſub ampliſſimæ auctoritatis tuæ præſidio lucẽ aſpicere volui, hoſce primos juventutis meæ fœtus, meq;, qui ob inſignium virtutum concurſum te colit & ſuſpicit ſummopere, inter clientes tuos habe. Vale. Roſtochij, Anno CIↃ. IↃ.

XCV. *Sexto* Calen.

Martij.

ILLVSTRI ET PRÆSTANTIS. viro Henrico Ranzouio Regis Daniæ vicario,

Muſarum Mæcenati.

S. D.

PAVLVS MELISSVS.

MIrifice me exhilararunt literæ tuæ, Ranzoui vir illuſtris, teſtes incolumitatis, nam rumor percrebuerat, ac quidem diu conſtans te fuiſſe. Sæpius ingemui, ac manibus tuis pientiſſimis jam inferias meditabar, cum ex improuiſo manum ſuperſtitem ima in papyro perſpexi. Salus te nobis ſoſpitet diutius precor. Quod de Petro Lindebergio, viro ornatiſſimo, tam accurate ſcripſiſti, argumento eſt amor ille ſingularis, quo hominem complecteris. Itaq; oden hanc cum laude tua coniunctam ad illũ exaraui, ſimulq; Lauream contuli tuo potiſſimum hortatu, viro ea digniſſimo: æquam Lauream ille tibi acceptam ferat, æquum erit.

Scripſeram die 13. Feb. Francofurtum, vt ode ipſa libello adiiceretur, cujus mentionem feceras: ſed Palthenius nihil reſpondit. Conſultum igitur duxi, vt tibi exemplum carminis transmitterem: & quo perſpiceres, & voluntati me tuæ paruiſſe, & genio Lindenbergij obſecundauiſſe. Si

quid

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

quid præterea erit, in quo vobis ſtudium probare meum poſſum, jubeas & imperes velim. Bene vale Muſarum patrone optime maxime. Dat: Heidelbergæ die IX April: anno Chriſti. 1595.

HENRICVS RANZOVIVS
S. D.
PAVLO MELISSO.

NOn ſine delectatione, Vir Illuſtris. ex literis tuis cognoui, te de incolumitate mea adeo fuiſſe ſolicitum. Orietur hæc ſolicitudo tua proculdubio ex amore, quo me complecteris, quem vt erga me diu conſerues, rogo.

Gratias etiam tibi habeo permagnas, quod Oden, cum laude mea coniunctam, ad Petrum Lindebergium exaraſti, ſimulq; lauream contuliſti. Donabo te effigie mea ex auro conflata, dummodo certior a te fiam, ad quem Lubecæ vel Hamburgi illam deſtinari voles. Si quid præterea tibi præſtari a me poterit, quod gratum ſit, experiere me beneuolum ac promtum. Interim te Deo Opt: Max: commendo. Dabantur Segebergæ 17. Maij Anno 1595.

HENRICVS RANZOVIVS P. C.
S. D.
GEORGIO ROLLENHAGEN.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

LIteras tuas, vir doctiſſime, cum libris quatuor ſerico indutis, nonnullisq; exemplaribus aliis a miniſtro tuo accepi. Pro quibus gratias tibi habeo & ago maximas.

Miniſtro tuo viciſſim quatuor, tibiq; ſexaginta taleros, per ipſum tradendos, donaui, quos vt vna, cum effigie mea aurea antehac transmiſſa grato animo accipias, ſummopere rogo.

Libros transmiſſos magna cum voluptate perlegi, ac cum filijs & filiabus, earumq; maritis, ac aliis amicis communicaui: Inſignes enim doctrinas, in vita humana vtiliſſimas, ſententiarum gravitatem, ac ſtyli germanici elegantiam in illis deprehendi.

Literæ etiam tuæ mihi fuere gratiſſimæ, quod cõtinerent exactum judicium tuum, de anno meo Climacterico Moſaico ſeptuagenario, quo Arabes ſuos Planetarum diviſores tam diurnos quam nocturnos abſoluunt. Minime fatalem illum mihi fore judicas, quod & egomet, ipſe vna tecum certo ſtatuo. Ex aſtris enim, illorumq; directionibus, tum etiam ex parentum ac maiorum meorum obitu, qui pleriq; annum ſeptuageſimum exceſſerunt, id ipſum colligo. Somnium præterea binis vicibus habui, me annum ſeptuageſimum ſeptimum ſuperaturum, id quod etiam, cum

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

multa mihi per ſomnia ante eventum ſint reuelata, ſpero, Deumq; opt. max. oro, vt me ad hos annos in vera fide ac certa reſurrectionis ſpe, integriſq; animi ſenſibus clementer pervenire dignetur. Verum

Seu mihi vita manet, ſeu mors, hoc gratulor vnum:
Sub Domini arbitrio vitaq́ʒ morsq́ʒ mea;

Cui te & me ex animo commendo. Dabantur raptim Segebergæ 28. April. An. 95.

BONAVENTVRA BODECKHER Legatus Cæſareus.

S. D.

HENRICO RANZOVIO PRODVCI CIMBRICO.

DVplici munere, Illuſtris Produx, defungor hac epiſtola, & gratitudinis, & ſeruatæ fidei. Primum enim gratias Magnif. T. ago maximas pro præſtitis mihi domi tuæ omnibus humanitatis & beneuolentiæ officijs, quorum recordatio nullo vnquam tempore apud me conſeneſcet. Deinde fidem exſoluo, quam diſcedens Segeberga poſcenti tibi dederam, me, ſi quid afferretur noui, id velle quam primum tecum commune facere. Habes igitur quod & priuatim læteris, me tui perpetuo obſeruantem fore, & publice de tam præclare partis victorijs, ſubactis Turcarum aliquot

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

propugnaculis, & prædis Sophia vsq; fortiter abactis exſultes. Faxit præpotens Deus, vt tam auſpicatis hujus anni belli initijs ſucceſſus proſperiores & deniq; euentus feliciſſimi reſpondeant : ac , quod vnice votis omnibus exopto, vt quemadmodum vrbium regina Conſtantinopolis a Mahomete ſecundo Chriſtianis ademta eſt, ſic denuo a Rudolpho noſtro ſecundo eadem Turcis auſpicatiſſimo eripiatur. Qua de re auxilium Numinis aſſiduis precibus implorandum ; & annuet haud dubie, ſi ipſi quoq; noſtro fungamur officio & partes diligentiæ, conſtantiæ & fortitudinis, in hunc potiſſimum vſum a Deo nobis exſequamur. Quapropter & Mag. T. iterum atq; iterum maximopere rogo, vt pro ſua auctoritate piam hanc cauſſam, qua communis omnium ſalus continetur, pro viribus ſedulo juvare, & in hoc ipſum, de quo coram egi, enixiſſime incumbere dignetur. Bene vale, vir nobiliſſime & me, quod ſcio facis, ſingulari benevolentia tua complectere. Dominus Ieſus tibi tuisq; æternum benedicat. Hamburgi 8. Maij Anno 1595.

HENRICO RANZOVIO PRODV-CI CIMBRICO.

S. D.

IACOBVS TYPOTIVS.

ILluſtris Domine Produx, Domine Obſeruandiſſime. Publicaui hyeme proxima Francofurti quatuor opuſcula, orationes tres.

Exemplaria puero ad I. D. V. dedi. Leges ſi per occupationes licebit. Noui humanitatem tuam ex præclaris ingenij tui victuriſq; omni æternitate monumẽtis. Ac vt legas, te etiam atq; etiam vehementer rogo. Nam tibi vni propter eruditionem ſingularem & rerum omnium magnarum, ſcientiarumq; cognitionem vniuerſam probari malim, quam clariſſimo orbis terrarum amphiteatro.

Ego hercle tuas lucubrationes cupide legi & relegi; quoq; ſæpius legi, eo vehementius, vt in amore ſit, amore & admiratione virtutis tuæ incendor. Quamobrem non tam peto, quam repeto officium. Audacter loquor: quia animum ſubit, quam tu me fortuna & dignitate ſuperes.

Hoc potius conſidero, vt tibi cedam ſcientia grauiorum diſplinarum.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Ac ne rem modo meam agere videar effigies generoſi vultus tui, tuorumq;, & quædam tabellæ æneæ erant ſub prælo. Liber vero ipſis nundinis impreſſus a M. Palthenio iuſſu Fiſcheri. Ego propero, ad Principem Archiepiſcopum, rediturus ad I. D. V. ſi admiſeris. Hoc ex puero cognoſcam: quem mihi quæ tua comitas eſt, confeſtim remitte. Vale. Ieuenſtedæ Anno Christi 1595. Maij 23.

HENRICVS RANZOVIVS PRODVX CIMBRICVS. S. D. *IACOBO TYPOTIO.*

NObilis & Clariſſime Vir, Amice colende: Et literas, & literaria monumenta tua recte a puero tuo accepi, cum ex arce regia Segeberga ad meam hanc modo rediiſſem. Illis vt magnopere gauiſus ſum: ita tibi gratias ago quam maximas, relaturus pares, omniq; te complexurus benevolentia, vbi præſentem te videro. Quod vt quam primum fiat, maiorem in modum te oro, vt a Reuerendiſſimo Dn. Archiepiſc. Bremenſi rediturus, ex itinere Itzehoam deflectas. In ea vrbe, huic arci meæ vicina, futura ſunt his & ſequentibus aliquot diebus iudicia prouincialia, ad quæ perendie hinc mihi excurrendum erit, & nomine

nomine Potentiſſimi Regis mei Iudicis of-
ficio cum nonnullis alijs perſungendum.
Iſthic vbi me conveneris, & gratiſſimum
te hoſpitẽ habuero, & in amicitiam meam,
cuius fores vt bono & literato cuiq; ſemper
patent, ita tibi optimo & literatiſſimo iam
iam ſunt apertæ, lubenter recepero. In-
terea vt habeas, quo viæ tædium depel-
las, e lucubrationibus partim meis, partim
meo ære publicatis, mitto, Calendarium
Rom. Aſtronom. & Oeconomicum: Tra-
ctatum Aſtrologicum: vtraq; noſtra: Hy-
potypoſin arcium mearum Lindebergia-
nam: Epiſtolas conſolatorias: Et: Elver-
feldij de Holſatia librum.

Hæc vt boni conſulas & legas, vtq; mei
iucundam memoriam ſerues, rogo.

Transmiſſos tuos eruditos labores cum
tempore excluſus euoluere nõ poſſem, ſu-
bito, & quaſi ἐν παρόδῳ inſpexi, qui prima frõ-
te magnopere mihi probãtur, & inter hos
præcipue orationes illæ, quæ de bello in
Tyrannum Turcicum omni niſu, omni o-
pe vrgendo erant ſcriptæ. Legam autem
deinceps ſedulo relegamq; & lectos intra
Bibliothecam meam, quam hic habeo, aſ-
ſeruari curabo, perpetuos initæ inter nos a-
micitiæ teſtes. Hæc ſubito tuis reſpondi,
feſtinante puero tuo, quem literis ad præ-
fectos, qua tranſiturus eſt, adiuui vt curru

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

te celeriter inſequi poſſet. Cætera coram. Vale, vir Clariſſime. Ex arce mea Bredenberga ix. Kal. Vtil. A. C. M. D. V C.

DOMINVS PETRVS HENRICVS A Gutzman Comes in Fuentes, Regis Hiſpaniarum Vicegubernator in Belgio,

Amicam mittit ſalutem & propenſam beneuolentiam,

HENRICO RANZOVIO PRODVCI CIMBRICO.

NObilis & ſtrenue, ſingulariter nobis dilecte: cum nuper Illuſtriſſimus Dominus, ſingularis noſter amicus, Dominus Carolus Comes Egmondanus, Dominus Gauriæ &c. ac ſtrenui, magnifici & doctiſſimi Viri Ferdinandus Lopez de villanoua, Gubernator & præfectus Cerpẽſis & Lumperſumenſis: ac Ioannes Neukirch, vtriusq; Iuris Licentiatus ex itinere ſuo, quo in Daniam legati fuerant, huc redijſſent, & Sereniſſimo Principi ac Domino Domino Erneſto Auſtriæ Archiduci, Burgundiæ, Stiriæ, Carinthiæ, Carniolæ, & Wurtembergi &c. Duci, Habſpurgi & Tirolis Comiti &c. Domino noſtro Clementiſſimo,

piiſſimæ memoriæ, vniuerſa, quæ in itinere experti erant, vbere narratione expoſuiſſent, & inter alia inſignem quoq; humanitatem & beneuolentiam, quam tu ipſis abunde declaraueras, debitis encomiis prædicaſſent: Sereniſſima ipſius Celeſitudo piiſſimæ mem. iſta omnia vehementer probauit, gratoq; animo agnouit. Quam mentem ſuam ipſo opere, ac inprimis ingenti illa debiti ſumma, qua Antuerpienſis Reſpublica tibi tuisq; eſt obſtricta, ab eadem obtinenda, vt & alijs modis quam plurimis declaratura fuiſſet, niſi graui morbo, & hunc ad x. Kalendarum Martij inſecuta nimis præmatura morte ea præuenta ac impedita fuiſſet. Cuius Sereniſſimæ Celſitudinis anima, vt placide quieſcat in cœtu beatorum & ad communem omnium piorum reſurrectionem cum corpore reſuſcitato coniuncta, æternis gaudijs fruatur, precamur atq; exoptamus.

Quia vero a placido ac pio ſereniſſimi Archiducis deceſſu nobis gubernacula harum prouinciarum reſcripto regio commiſſa ſunt; proinde nos ex officio Potentiſſimo Daniæ Regi literis his adiunctis partim ſubmiſſe gratias agimus,

quod

quod Reg. Maieſtas ipſius Dominos legatos tam promte admiſerit, magnifice acceperit, clementer audierit, benigne ijs reſponderit, liberaliter eos habuerit: partim etiam reuerenter exponimus, nos acta legationis illius primo quoq; tempore ad Potentiſſimum Hiſpaniarũ Regem, Dominum noſtrum clementiſſimum transmiſſuros, ac præterea nos omnem lapidem pro virili moturos, vt Reg. Maieſtatis Danicæ vaſallorum ac ſubditorum negotia, quæ hic habent, expediantur, ac præcipue vt tuis tuorumq; querelis ob ingentia illa Antuerpienſium debita ſatis fiat, Illuſtriſſi. Marchioni ab Haure nos iſtius cauſſæ tractationem decreturos. Cæterũ tibi quoq; pro multis ac præclaris illis in Dominos legatos promotionis, humanitatistatis ac ſingularis amicitiæ officiis gratias agimus quam maximas, literis ea coram potentiſſimo Hiſpaniarum Rege Domino noſtro Clementiſſimo celebraturi, & ſedulam inſuper operã pro viribus daturi, vt in cauſa illa tua debiti Antuerpienſis promouenda, ac alijs officiorum generibus illi tuæ beneuolẽtiæ a nobis hisin oris reſpondeatur.

Hoc de nobis certo tibi perſuaſum eſſe volumus, qui in te optime ac amiciſſime ſumus affecti. Datæ Bruxellis, 8. id. April. Anno Chriſti M. D. VC.

Finis.

HENRICO RANZOVIO P. C. S. D.

CONRADVS DECIVS.

TAnta eſt paſsim nominis tui celebritas, tantaq; virtutum tuarum exiſtimatio, Ampliſsime Domine Ranzovi, ut nulla unquã apud nos Danicarum rerum abſq; grata & honorifica nominis tui recordatione fiat mentio. Idq; non injuria, quippe nihil magni nihilq; egregii ſine conſilio & authoritate tua iis in partibus fieri poſſe videntes; ac ſanguinis generoſitate, cui ſummam eruditionem, & plurimarum rerum uſum & experientiam conjunxiſti, meritis deniq; in patriam ampliſsimis hoc ſuo quodammodo jure poſtulantibus. Et quamvis ætate provectiori, maximiſq; regni Danici curis implicitus ſis: tamen in Aonidum caſtris militare, & de re literaria magis magiſq; benè mereri non ceſsas, quin imò conſecutã jam dudum ex Helicone palmã indies altius efferre laboras. Quo nomine omnibus es admirationi, neminemq; non in tui amorem rapis. Siquidem & ego tuarum laudum præconiis accenſus, de dicandis nomini tuo meis qualibuscunq; ſervitiis jam dudum cogitavi; ſed locorum intercapedine, & nunciorum hinc ad vos commigrantium paucitate fruſtratus, facere id hactenus non potui.

Jam verò hac ſe occaſione offerente, ut homo non ex Holſatia, ſed è domo propria & familiaribus Ampliſs. D. tuæ ad nos veniret, continere me non potui, quin haſce, meæ in jnclytum D. Ranzovium,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

zovium, literatorum hoc tempore Mecœnatem unicum, obſervantiæ argumentum, ſcriberem, Annaliumq; Auſtriacorum à quodam Gerardo de Roo collectorum & me non ita pridem in lucem editorum exemplar tranſmitterem, mihi planè perſuaſum habens, hanc mei erga te ſtudii declarationem ab Amplitudine tua bono acceptum iri animo. Quod ſi intellexero, ſuis ſervitiis me magis ac magis deditum experietur.

Porrò cū Rex veſter in ea ſit ætate, ut propediē ad majora rerum momenta ſit proditurus, & nullum hoc tempore ſtudii genus magis quàm hiſtoriæ conveniat, non abs re me facturum putavi, alterum exemplar pro ſua Regia Majeſtate adjungere. Si igitur Ampl: tuæ videbitur, ut ſuæ Maj. offeratur, fiat: ſin minus, & ſi forſan munus hoc tanto Rege indignum judicaveris, alicui amicorum pro libitu id dare poteris, in eo enim me arbitrio Ampl: t. ſubjicio, enixè rogans, ut me in eorum numero habere velit, qui Ranzoviano nomini & laudibus ſunt addictiſsimi. Vale viveq́; diu quàm feliciſsimè veræ nobilitatis decus unicum. Oeniponto. 12. Calend. Aug. *93*.

HENRICO RANZOVIO PRODUCI Cimbrico S. D.

IANVS GRVTERVS.

VIrorum Nobiliſsime Dn. Ranzovi, etſi nec tempus mihi erat, nec valetudo, quæ ſcribendo ſufficerent; tamen cūm conveniret obiter ab doctiſsimo Lindebergio, qui ſe tuæ diceret clientelæ, non potui, nec adeò debui, quin tribus ſaltem verbis te compellarem Heroëm

mihi

mihi ante aliquot annos amicum, neq; nunc, ut auguror, alienum, etſi pluribus annis mutuæ nullæ inter nos fuerunt epiſtolæ. Et ſic eſt, ampliſſime vir, ex quo à vobis abii, variè cum novercante fortuna conflictatus ſum; & tandem deſerta VViteberga, quòd recuſarem libri Concordiæ ſubſcriptionem, Heidelbergam adveni, ubi jam nunc ago peculiaris ipſius Electoris Profeſſor hiſtoriarum atq; antiquitatis. Interim etjam hìc Fatum in me ſævìit, erepta uxore quam hìc primum annum ante duxeram, modeſtia, forma, ingenio præſtantiſſimam, ex qua cum ſuperſtes ſit filia, & ea requirat matrem nutricem, eò iterum deductus ſum, ut heri ſponſalia celebrarim ſecunda, cum lectiſsima virgine filia Doct. Kimedoncii Theologi, quæ ſcilicet hìc unica erat meæ linguæ, et meorũ morum. At jam ante horam, ut publicè profiteor, ecce invadit me quoddam quaſi animi deliquium, quo ipſo factum, ut nondum hora conſumpta cathedram relinquere coactus, domum redierim; ubi offenſo commodè D. Lindebergio iſtud ſtatim, ſed ægrè manu ducente, exaraverim, teſtem et indicem conſervati tui amoris, tuæ obſervantiæ, hoc eſt, habere te in me, nobilitatis, virtutis atq; eruditionis tuæ cultorem ſingularem; quem ut ideò amore ſolito tuo complectaris, unicè rogo votiſq; proſequaris apud Deum opt. max. quo conjugium iſtud mihi verè ſit ſecundum. Vale vir ſumme, et ignoſce ſtyli impolitiæ. Heidelbergæ die 26 Junii Anno 1595.

HENRICUS RANZOVIUS
Produx Cimbricus S. P. D.

IANO DOVZAE, PATRI, NORDOVIci Domino ſupremi ſenatus Ordinum Hollandiæ. Aſſeſſori.

VEnit ad me cum literis tuis, Nobilis & Magnifice Douza, Amice colende, ſub initium hujus anni Franciſcus hic Tengnaglius Nobilis Geldrus, cujus ego & probitatem, & in humanioribus ſtudiis tum profectum mirificum, tùm in eadem amorem ardentiſsimum penitus perſpexi. Etſi autem conatus ipſius laudatiſsimos opera mea promotum lubentiſsimè jviſſem: facere tamen his in oris nihil potui, quod è re ipſius viſum fuiſſet. Itaq; cùm ad vos redire ſtatuiſſet, benignè dimiſi. Quod ſi apud vos erit, quo ipſi auctoritate tua prodeſſe poteris, id pro veteri amicitia noſtra ut facias, amanter oro. Dignum certè eum judico, in cujus ſtudia beneficii quid conferatur. Nec dubito, quin is animum gratum ac meritorum memorem ſit præſtiturus. Hic, DEI benignitate, pleraq; adhuc mediocriter ſunt tranquilla. Quid in Batavia veſtra rerum geratur, ſcire pervelim. Vale, Magnifice vir, & me amare ne deſine. Segebergæ Non. V.til. A.C. M. D. VC.

HENRICUS RANZOVIUS PRODUX Cimbricus S. P. D.

IANO DOVZAE, FILIO.

Equi-

EQuidem doleo, Nobiliſsime Douza, Amice ſingularis, in juvando hoc Adoleſcente, quem mihi commendaveras, Franciſco Tengnaglio Nobili Geldro illud me facere non potuiſſe, quod & tu literis diligenter de eodem ſcriptis petieras, & ego ipſe optaram. Nam & ob vitæ honeſtæ puritatem & ingenii eruditi induſtriam admirabilem eum mihi ſeſe probavit, qui magno aliquo beneficio ſit dignus.

Quod cùm ego his in oris, licet ſolicitè circumſpiciens, ipſi præſtare non potuerim: diſceſſum petentem potius dimittendum cenſui quàm diutius in cœpto ſtudiorum curriculo impediendum. Sed nec prolixiori excuſatione utendum eſſe duco, cum ipſe Adoleſcens jam ſciat, quis ſit harum regionum ſtatus, & quam omninò nihil occurrat, aut etiam occurrere poſsit quod ipſi proſit. Quẽ autem hîc quæſivit, exiſtimo apud vos commodius ipſum nanciſci poſſe locum, quo curſum, quẽ tenet, ex voto perſequatur.

Hoc ut ipſi ex animo favens voveo: ita te amanter oro, ſi poſsis, ut conſulas, promoveas, juves. Erit hoc mihi admodum gratum, qui tibi amicus & vivam & moriar. Vale, Segebergæ, Non. V.til. A.C. M.D. VC.

HENRICUS RANZOVIUS PRODUX Cimbricus S.P.D.

TYCHONI BRAHE, ARCIS VRANIburgi in Inſulâ Huænâ Helleſponti Danici præfecto.

ADoleſcens, qui has tibi reddit, Nobiliſsime & Magnifice Dn. Tycho, Affinis chariſsime, Nobili genere natus eſt in Geldria, e familia Tengnagliorum, modeſtis moribus præditus, nec vulgari eruditione. Is ineunte hoc anno è Lugdunenſi Batavorum Academia ad me venit à Douza utroq; patre & filio mihi commendatus.

Quem ego ob utrumq;& morum & doctrinæ donum opera mea lubenter aliò promoviſſem, ſi cõmoda, ipſiq; fructuoſa ac grata occaſio ſe obtuliſſet. Iam verò ad Batavos reditum meditatur, maritimo per Helleſpontum veſtrum Danicum itinere, teq; in tranſitu ob inſignem celeberrimi nominis tui famam videre decrevit. Eum tibi majorem in modum commendo, & amicè oro, ut benignè accipias, biduum triduumve tecum habeas, ac inſpiciendi Theſauri tui precioſiſsimi (Organa cœleſtibus motibus accommoda intelligo) copiam facias. Erit hoc tibi honorificum, quòd is cùm apud Batavos ſuos, tùm alios, quocunq; terrarum venerit, illum tuum ſplendorem pariter, & in hoſpites, litteratos inprimis, favorem prædicare poterit; mihi verò pergratum, qui tùm hoc merito tuo tùm affinitatis ac neceſsitudinis noſtrę nomine, tui cauſſa viciſsim omnia, quę facere potero, quam lubentiſsimè effectum dabo.

Mitto hìc, quæ ſumptibus meis nuperrimè prodierunt, de morte meditationes ab H. Hammelmanno collectas, mihiq; inſcriptas, quas boni conſules, meq; amare perges. Vale quam optimè Affinis colende. Segebergæ, Non. Vtil. A.C. M. D. VC.

HEN-

HENRICO RANZOVIO PRODVCI Cimbrico S.P.D.

RVMOLDVS MERCATOR, GERARDI Mercatoris Filius.

QUANQUAM Nobiliſsime Ranzovi nulla mihi tecum intercedat amicitia, ut ea fretus te in tanto rerum faſtigio ſedentem, familiariter meis literis interpellare debeam: tamen facit hoc humanitas tua ſingularis à multis doctis celebrata, ut te non ægrè laturum, ſi ut hæres paternorum bonorum, ita etjam paternæ amicitiæ quaſi ſucceſſor familiarius quædam agere tecum conarer. Itaque cum Gerardi Mercatoris patris mei chariſsimi, jam in Chriſto defuncti, labores Geographicos excuterem, eosq́; prælo cõmittere, ut eorum aliquem fructum caperemus, decreviſſem, incidi in literas à te ad patrem humaniſsimè ſcriptas, ſimulq́; inveni quoſdam de Regni Danici & vicinarum regionum Politico ſtatu tractatus, à te ad patrem tranſmiſſos. Eos perlegi, & ad uſum meum reciſos & aliquantulum interpolitos, ut cum patris inſtituto convenirent orbis arctoi tabulis, quas nunc cũ reliquis Septentrionalibus tabulis in lucem emitto, adjunxi, atq; in hoc paternæ amicitiæ hæreditatẽ cernere volui. Cum autem hiſtoria omnibus hominibus ſit vtilis, & præcipuè viris in republica verſantibus neceſſaria: ea autem ſine locorũ & temporum certa demonſtratione, planè ſit cœca & tenebris dimicet: rectè faciunt qui Chronologiam & Geographiam velut duas faces, ad Hiſtoriarum lectionem diligenter adjungunt. Vtrumque pater meus editis diverſis operi-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

operibus ſedulò, dum vixit, ſectatus eſt; an verò utrumq́; ſit aſſecutus, poſteritas ab invidia, ira, et odio libera, facile judicabit: certè utrumq́; aſſequi pro virili conatus eſt. Igitur cum Chronologiam certis demonſtrationibus temporum confirmatam tradidiſſet, eamq́; ad incudem revocaſſet: Cumq́; Ptolomæi tabulas ſuo priſtino nitori emendatas reſtituiſſet: ſtatim ſe ad novam Geographiam exornandam & divulgandam contulit, & ut reipublicæ literariæ in hoc conſuleret, primum Galliæ, Germaniæ, Italiæ, cæterasq́; tabulas edidit, quę propter quotidianas rerũ converſiones quàm maximè hoc tempore deſiderarentur, ea ratione etjam ſumptibus levandis viam conſternens. Quia autem ſemper erga eos à quibus eſſet adjutus, pater fuit gratiſsimus, nec quenquam ſua laude privari voluit: æquum eſt, ut et ego ejus veſtigia conſequar, utq́; eas tabulas tabularumq́; inſcriptiones, quas à te accepit, tibi viciſsim in monumentum grati animi inſcribam.

Accipe igitur Nobiliſsime Ranzovi, patris mei poſtrema ſenectute confectos labores, tuamq́; Daniam, Norvegiam, Sueciam et cœteras orbis arctoi vicinas regiones in iis comtemplare, ſubeatq́; animum veteris amici recordatio, qui quod ipſe debuit et voluit, nunc per filium ſuum hæredem tibi offert et dedicat. Quod ut benevolo animo à me factum: ita et eodem à te animo accipiatur, te benignè rogo. Vale.

Duysburgi Clivorum,

Anno 1595.

THRENVS ET EPITAPHIA
in luctuoſum obitum,

NOBILISSI-MÆ AC CASTISSIMAE MATRONAE, SOPHIAE RO-ſencranziæ, Coniugis lectiſsimæ

NOBILISSIMI AC MAGNI-FICI VIRI, DN. BREIDONIS RAN-zouii, Dn. in Ranzouiſ-holm, &c.

SERENISSIMI REGIS Daniæ Conſiliarij, & prouinciæ Langelandiæ Præſidis: filij

NOBILISSIMI AC MAGNI-fici Dn. Henrici Ranzouii Producis Cimbrici, &c.

Auctore

M. GEORGIO LVDOVICO FROBE-nio, Erici Ranzouii, defunctæ matronæ ex ſo-rore nepotis præceptore.

Quibus adiecta ſunt nonnulla Petri Lindenbergii.

***
***

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

THRENVS.

HActenus, Aonia redimitus tempora lauro,
Aut aliquem noſtro Regi meditabar honorem,
Lætior, aut thalami fœdus gratabar amicis:
At nunc, lugubri vultum velatus amictu,
Triſte queror Fatum, Fatum quod florida quæq;
Semina prima metit, triſteſq; relinquit auenas.
Tollite Pierides, laurum: non iſte dolorem
Fert color; haud grauibus lamentis commoda laurus:
Ferali vatem potius velate cupreſſu,
Et triſti gemitus lacrymaſq; inſcribite Ramo.
Me miſerum, ingentem quo pandam carmine luctũ?
Quid primum extremumue querar? quo nomine dicã
Defunctum caput? heu, dirum ſub pectore vulnus
Fando recrudeſcit, Veniam date! prodiga luctus
Quæ cum Ranzouia ſe gens Roſencranzia iunxit,
Dicendum eſt: Miſeri Sophiam, Sophiam lugemus
Breidonis dominam, Ranzoo produce Cimbrûm
Qui ſatus Henrico, Langlandis præſidet oris.
Phœbe pater, luge; luget Ranzoius heros,
Qui tibi Phœbe, ſacer: cuius nec lædere canos
Parca timet, plures quin iam tumulaſſe per annos
Cognatos adigat manes, & funere crebro
Commoueat lacrymas. Nec dum exſaturata quieſcit,
Quin caram rapuiſſe nurum, & cœleſtibus auſit
Tranſpoſuiſſe choris, & luctibus addere luctum.
Pierides lugete genus, quod veſtra frequenti
Sacra colit fœtu, fœtumq; alit vbere ſumtu.
Heu quanto luctu, heu quanto turbata dolore eſt,
Ranzouiana ſimul domus & Roſecrantia: amaris
Cuncta fluunt lacrymis, triſti nec lumina fletu
Sufficiunt: lugetæ piæ lugetæ, Camœnæ.

Pierides

Pierides lugete: decus, quod coniuge dignum eſt.
Virtutum, ſacro ſcribit quas carmine vates
Tharſiacus, luget, gemituq; ad buſta dolorem
Teſtatur: lugete, piæ lugete Camœnæ.
Pierides lugete: precum vigilantia, templi
Fidus amor, veri mens conſcia Numinis, aræ
Sanctus honos, ſuperum & ſacri reuerentia verbi,
Triſte gemunt: lugete, piæ lugete Camœnæ.
Pierides lugete: tori illibata iugalis
Copula, coniugiiq; fides, & fida mariti
Spes, ærumnarum ſolamen dulce queruntur
Defunctam: lugete, piæ lugete Camœnæ.
Pierides lugete: perit (proh) pulcra regundæ
Norma domus, & fulcra cadunt, opibuſq; parandis
Mens ſcita, ac ternæ prolis cura optima, prolis
Ah teneræ: lugete, piæ lugete Camœnæ.
Pierides lugete: tenax æquiq; boniq;
Propoſitum; & probitatis honos; & copia ſani
Conſilii; & ſenſu iunctus cum ſimplice candor
Fata dolent: lugete, piæ lugete Camœnæ.
Pierides lugete: piæ miſeratio mentis,
Affectuſq; dolens miſero, & ſuccurrere egenis
Promta manus, diues meritis ac munere plangunt
Abreptam: lugete, piæ lugete Camœnæ.
Pierides lugete: iacet flos integer æui,
Flos formæ, muliebris honos & prima Coronæ
Gloria; delicium domini; lepor oris; honeſta
Blanditiæ: lugete, piæ lugete Camœnæ.
Pierides lugete: domus ROSECRANZIA *plangit*
Ereptumq; decus, ramumq; a ſtirpe reciſum:
Heu, magni illius ſoboles Illuſtris ERICI
Occidit: heu, lugete, piæ lugete Camœnæ.
Pierides lugete: cadit, cum matre, tenella
Progenies, Vtrumq; olim præſtantibus auſis
Quæ retuliſſet auum, in nomenq; fuiſſet itura,
Si vixet: lugete, piæ lugete Camœnæ.

At nunc, Pierides, luctu deſiſtite: Olympo
Reddita mens viuit, Cæleſtibus Heroinis
Adſcripta æternum cara cum prole quieſcit;
Corpus humo tegitur: luctu deſiſtite Muſæ.
Pierides luctu deſiſtite: Phœbus anhelo
Mox lucem adducet curru, qua dia ſonabit
Buccina per mundum, gelidiſq; excita ſepulcris
Oſſa animam repetent: luctu deſiſtite Muſæ.
Pierides luctu deſiſtite: perpete plauſu
Tunc ſuperos atq; ante DEVM, *cœtuſq; beatos*
Continget ſobolemq; ſimul caramq; parentem
Tangere dulce melos, luctu deſiſtite Muſæ.
At vos, Sanctæ animæ, æternum ſaluete, receptæ
Sedibus æthereis, atq; hunc mœrentis honorem
Exiguum, non exiguum mœrentis honorem,
Accipite: atq; iterum ſaluete, iterumq; Valete.

EPITAPHIVM

NOBILISSIMAE ET LECTISSIMÆ MATRONÆ, SOPHIÆ Roſencranziæ: Coniugis dulciſſimæ

NOBILISSIMI ET MAGNIFICI VIRI, Dn. BREIDONIS RANzouii Domini in Ranzouiſholm &c.

Regis Daniæ Conſiliarii, Langlandiæq; Præſidis &c.

QVAE IN VERA AGNITIONE ET FIde indubitata Chriſti Mediatoris, puerpera placide obiit Anno Chriſti 1593. exeunte, Decembris Die 29. Hora matutina 4. cum vixiſſet annos 33. Dies 7.

Hic

HIc SOPHIÆ *tegit oſſa lapis, Roſecrantia gentem*
Cui dedit; at thalamum Ranzouiana domus.
Succubuit letho, grauiter dum enixa puellum,
Infauſto poſuit ſidere ventris onus.
At nil fata nocent, nihilo infelicior illa,
Quod peperit: longe ſanctior illa perit.
Si qua fidem ſeruat mulier caſtumq́ue cubile,
Dum pariendo perit, non pereundo parit.

ALIVD.
EPITAPHIVM SOPHIAE ROSENCRANZIAE &c.

HAc quiſquis tranſis, paullum ſubſiſte, viator,
Et mecum ſolita pro pietate dole.
Memoriæ ſacrum hoc,
Ego BREIDO RANZOVIVS
Henrici Vicarii filius,
Animæ meæ dimidio, cordis delicio,
Vitæ ſolatio, pectoris deſiderio,
SOPHIÆ ROSENCRANZIÆ,
Matronæ nobiliſſimæ, coniugi cariſſimæ,
Cum immaturo partu ad portum,
Infauſto abortu ad ortum
Vitæ rediuiuæ perueniſſet,
ET
Animam Deo, prolem naturæ,
Exſuuias terræ, dolorem amicis,
Mihi vero luctum ſempiternum
Pie & Placide
Anno 1593. *Decemb.* 29.
diſcedens reliquiſſet,
Non honoris ergo, quo abundabat viua,
Floreſcet mortua,
Sed amoris cauſa, fieri feci.

Vt quam viuam ſeruare non potui,
Æterna memoria proſequerer,
Et fragilitatis humanæ memor, ipſe mortales
Miſerias mihi ob oculos ponerem.
Vixit annos 33. dies 6. in caduco hoc ſolo.
Victura perpetuum in æterno polo.
Hæc volui, vt ſcires, nunc, quolibet, ito viator.

EPITAPHIVM ERICI RANZOVII IN PRIMO VITÆ LIMINE MORTVI: NOBILISSIMI ET MAGNIFICI VIRI DN. BREIDONIS RANZOVII SENATOtoris Danici &c. filioli: qui obiit A.C. 1593. Decemb. Die 14. Hora 7. Scr. 30. ante meridiem, cum vixiſſet horas duas.

HIc Breidone ſatus Ranzoo dormit Ericus.
Cui matrem Sophiam dat Roſencranza domus.
Heu puer infelix, qui raptus ab vbere matris,
Heu tener, exiguo tempore vixit humi.
At minime infelix, cui cum cruce vita receſſit
Ante diem, miſerum quem vetat eſſe DEVS.
Eſſe ſalutari lotum Baptiſmatis vnda
Sufficit, in terris ſi ſupereſſe nequit.
Eſt aliquid caruiſſe dolo, & natalia præter
Crimina nec mundum, nec temeraſſe polum.
Eſt aliquid caruiſſe malis ſenſuque dolorum,
Atque DEI *intuitu colloquioque frui.*

ALIVD EPITAPHIVM ERICI RANZOVII.

D.O.M.S.

QVis lateat quæris, vicino marmore tectus
Hominum? viator optime:

Non

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Non ſexagenarius, aut vigenarius:
Non decennis, aut ſeptennis
Non quimus aut trimus:
Non bimeſtris aut biduanus:
Sed duarum horarum homullulus
ERICVS RANZOVIVS,
Breidonis, Langalandiæ præſidis filiolus,
HENRICI, Producis Cimbrici, nepos.
Qui, eodem quo natus die,
Cum mundi immundi miſerias quaſi per
Tranſennam tantum animaduertiſſet,
Et ſacri baptiſmatis unda dominicæ
Familiæ inauguratus eſſet,
Feliciter infelix,
Naturæ iterum conceſſit.
Tu manibus eius, & accubantis matris,
Quæ & ipſa quoq; Lucinam infauſtam experta,
Decimo quarto a partu die,
Carnis ſarcinam depoſuit,
Bene precare &
Mortis ac ſalutis tuæ memor pius viue.
Atat, ne diem & annum obitus ignorares,
Fuit hic ab incarnatione Domini poſt ſeſquimilleſimum
nonageſimus tertius; ille vero Decimus quartus
Decembris His aue & vale.

Lindebergius faciebat.

QVERELA
HENRICI RANZOVII PRODVCIS CIMBRICI IN OBITVM NOBILISSIMI ET MAGNIFICI VIRI, HACCONIS HVLGERI, Dn. IN EICKENberg, Mariſchalci Regni Daniæ, Affinis ſui Chariſſimi, qui obiit, Anno Chriſti 1594. Menſe Nouembri.

SIccine Parca, meo nondum ſatiata dolore,
Cauſſa redit luctus materieſque noui?
Dum mihi narratur ſinceri funus amici,
Inſtar germani qui mihi fratris erat.
Quis fuit ille, rogas? Hacco pietate, fideq́,
Et generis clarus Nobilitate ſui:
Qui fuit Hulgerus celebri cognomine dictus,
Supremum perhibent hunc obiiſſe diem.
Hinc iterum triſtem concepit Dania luctum,
Hinc nouus excruciat meque meoſque dolor.
Vix in corde vetus dolor ille reſederat ægro,
Quem fecit rabie Mors truculenta ſua:
Cum mihi tres natos anno iugulaſſet in vno,
Quæ mihi grandæuo ſors minus æqua fuit.
Triſtia quid memorem Friderici funera Regis,
Sub quo Danorum floruit aula potens?
Hæc quoq́ ſat magnum nobis peperere dolorem:
Fidus erat patriæ nam pater ipſe ſuæ.
Nunc quia ſæua duos mihi Parca peremit amicos,
Tertia legitimi cauſſa doloris adeſt:
Hulgerum, Caaſumque puto, quorum inclyta virtus,
Sæpe fuit, conſtans ſæpe probata fides.
Tot ſenſi caſus, tot me preſſere dolores;
Hinc factus vitæ ſum ſatur ipſe meæ.
O Mors ſolue, precor, tali me carcere vitæ,
Vita mihi dolor eſt; Mors erit alma quies.
Quod ſupereſt, o vos Manes ſaluete, valete
In Chriſto, donec ſubſequar ipſe, pii.

ALIA.

SIc ærumnarum variis ſubiecta procellis
Vita hominum, vt nil ſit, ni dolor atque labor.
Hoc queror expertus, caſus nam paſſus acerbos
Multoties, fuit & ſors minus æqua mihi.
Fata mihi multum caros rapuere Parentes, a
Fata mihi fratrem ſurripuere meum. b

a Patrem Ioan: Eq: Aurat. An: 65. 12. Decemb. Cũ vixiſſet

Nec minus interiit mihi quæ ſoror vnica vixit.
Magdalis & Chriſti clauſit amore diem.
Affectu patrem Fridericum Parca ſecundum
Danorum Regem, ſuſtulit atque mihi. c
Pignore ſum ſpatio priuatus & vnius anni
Terno, grandæuo ſors oneroſa nimis. d
Quatuor amiſi diuerſo tempore gnatos,
Filia ſic obiit vel Catharina diem. e
Exceſſere ſolo Neptes & ſæpe Nepotes:
Eripuitque Nurum ſors inimica mihi, f
Prætereo fidos, queis ſum ſpoliatus, amicos.
Frugifera & quorum candida vita fuit.
Nunc vbi vix Caaſus clauſit ſua lumina ſemper
Qui mihi percarus, fratris & inſtar erat. g
En mihi qui ſimili fuerat dilectus amore,
Haccius Hulgerus fata ſeuera ſubit: h
Dania quem mecum fatis ſibi luget ademtum:
Hoc ingens etenim perdidit illa bonum.
Scilicet hæc patior dum multa incommoda vitæ,
Quis non iure velit condoluiſſe mihi?
Sed quamuis frangant me commoda multa dolorum:
Non tamen his vnquam ſuccubuiſſe queo;
Aſt mihi in aduerſis ſemper ſolatia præſtat,
Ac præſens tantis ſit Cataplaſma malis:
Nempe quod hos olim ſupera viſurus in aula
Sim vere, ex merito, non aliunde, DEI.
Namque meæ vitæ ferme data meta peracta eſt: i
Et ſic nil cupio, quam bene poſſe mori.
Morte dabis placida ſuperas euadere ad auras,
Adſpectuque frui, me, pie CHRISTE, tuo

DE VITA HOMINVM.

PRincipium lacrymæ, lacrymæ ſunt terminus æui;
Pars media at qualis? quantula? tota dolor.

annos 73. & Menſem vnum. Itẽ Matrẽ Annam Vualſtorpiam, An: 82. 29. Decem. Cũ vixiſſet, An: 72.
b *Paulum, An: 79. 9. Cal: Apr.*
* *Anno 57.*
c *An. C. 88. 4. Aprilis Ætat. 54.*
d *Friderico filio: Catharina filia: Et ex Olgarda filia, Catharina Nepte obiit, An: 88. 20. Ian: Theodorũ, An: 82. Fridericũ, An: 87. & Caium, An: 91.*
e *Anno 87. 26. Maii.*
f *Sophiam Roſencranziam, filii mei Breidonis coniugẽ, Anno 93. 29. Decem:*
g *Obiit Menſ Nouembr.* i *Qui annum iam ago fere ſeptuageſimum.*

Anno 94. 29. die Iunii. h *Anno hoc Chriſti labente, 1594.*

LVGVBRES NARRATIONES DVAE.

de obitu

ILLVSTRIS

AC GENEROSI VIRI Dn. NICOLAI CAAS, DOMINI IN TARVP, magni Daniæ Cancellarii, & Equitis ordinis Danici, qui 29. Die Iunii, ſub quartam pomeridianam hoc anno Chriſti 1594. labente, Hafniæ, magno Sereniſſimi Regis, Illuſtrium Senatorum, & omnium bonorum cum luctu, in vera agnitione & inuocatione Chriſti Mediatoris, vitam cum morte commutauit.

SVBIVNCTÆ SVNT

NONNVLLAE ELEGIAE funebres Nobiliſsimi ac Magnifici Viri: Domini HENRICI RANZOVII. *producis Cimbrici, deceſſum eiuſdem fidiſsimi amici ſui acerbe ac pie deplorantis.*

Anno Chriſti 1595. a prima Creatione 5557. a prima Oldenburgicorum Comitum in Reges Daniæ electione 147. ab vltima Dithmarſiæ ſubactione 36.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

BEATIS MANIBVS ILLVSTRIS DOMINI NICOLAI CAAS,

Quietem P.

ACcipite, Herois CAASI pars altera, Manes,
Hoc, veſtri Muſæ quicquid amore dolent.
Fundimus has lacrymas, iuſti monumenta (doloris.
Et meritas vobis ſoluimus exequias.
O vtinam pectus mærori, verba quærelæ
Sufficiant, oculis plurima gutta ſuis:
Vt quanta inſurgant veſtro ſuſpiria raptu,
Quilibet expreſſo nouerit indicio.
Nunc ſaltem exiguo teſtamur carmine luctum,
At reliqua internus plangor & angor habet.
Saluete æternum, cœlo ſaluete recepti
Manes & faciles accipite has lacrymas.

Miti Gaudentem Lumine Fata iuuant.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

NARRATIO PRIOR.

COmmuni quodam omnium Politiarum fato accidere videmus, Lectores humaniſſimi, vt quotieſcunq; ex iis viri præſtantes ac bene meriti auferantur, non tam conſtans earum ſalus ac felicitas ſit ſperanda, quam ſingularis aliqua calamitas vehementer metuenda. Cõfirmant idem præter ſacras literas, & eorum, qui annales ſcripſerunt, monumenta, doctiſſimi quiq; Philoſophi, & inter hos ſapientiſſimus Plato, dum inquit: ὅταν βούληται Θεὸς εὖ πρᾶξαι πόλιν, ἄνδρας ἀγαθοὺς ἐποίησεν, ὅταν δ᾽ μέλλῃ κακῶς πρᾶξαι πόλιν, ἐξεῖλε τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀγαθοὺς τῆς πόλεως ὁ Θεός: hoc eſt, quando vult Deus benefacere ciuitati, viros præſtantes mittit: quando vero vult punire ciuitatem, auocat ex ea viros bonos Deus. Quemadmodum enim τὸ βουλεύεσθαι, ſecundum Ariſtotelem, τῶν περὶ τῶν ἀνθρώπων θειότατόν ἐστι, hoc eſt, Conſiliarius eorum, quæ inter homines, diuiniſſimum eſt; & ſalutarium gubernatorum copia Reipublicæ ſaluti ac quieti plurimum prodeſt: ita Rempublicam, quæ eorum penuria laborat, miſere affici ac moueri haud raro comperimus. Vere Plinius: Nullum maius boni imperii inſtrumentum eſt, quam boni amici. Nec minus vere Saluſtius: Neque exercitus, neq; theſauri præſidia regni ſunt, verum amici. Quos autem alios Regum amicos vere exiſtimabimus, quam illos ipſos, qui conſiliis, qui opera, qui conſuetudine ſua iis præſto ſunt, omnemq; rerum ſummam & pacem & bellum intra prudentiam ſuam quaſi coercent atque concludunt? quos non minus quam ipſos Reges, ſi qua in publicum prodeant, veluti benefica & ſalutaria quædam numina ſubditi aſpiciūt, ac inter amorem timoremque medii, alternis iudiciis ambigunt, Dominos ſalutent, an Patres. Huiuſmodi excellentes Viri cum ſecundum Menandrum, ſint κοινὸν ἀγαθόν: communis quoque luctus eos ſequitur, quoties ex hac vita, Deo euocante, exeunt.

Ex horum numero fuit Illuſtris ac Generoſus Dominus, Dominus Nicolaus Kaas, Dn. in Tarup, Magnus Regni Daniæ Cancellarius, Ordinis Danici Eques, natus ex nobili ac peruetuſta familia Kaas in Cherſoneſo Cimbrica ſiue Iutlandia, quem vt pietate, doctrina, rerum vſu ac cæteris omnibus virtutibus gubernatori bono neceſſariis miſericors Deus abunde ornauit, & ſingulari quodam beneficio iſti regno donavit: ita rebus humanis non adeo pridem, noſtris peccatis iratus rurſum exemit, nobiſq; dolorem, deſiderium, & calamitatis cuiuſdam publicæ metum reliquit. Etſi autem arcanum DEI conſilium, quid tanto viro obrepto ſtatuere de his terris velit, adhuc ignoremus, & coniicere potius nobis liceat quam ſcire, nihilominus florentiſſimi iſtius regni felicitatem & ſperemus, & merito ipſi gratulemur ac a DEO optemus: fatendum tamen eſt, eo ipſo haud leuem illud accepiſſe cladem, quod tanti viri prudentia ac præſidio orbatum eſt. Cæterum vt præclariſſimis defuncti virtutibus aliquis habeatur honos, & meritorum in Rempublicam ingentium memoria digna conſeruetur, pro pio ac bono facturus videor, ſi quaſi ἐν παρόδῳ ſeu obiter recitem, quo fine ex his terris diſceſſerit. Nam & debita in ſanctos manes pietas ac obſeruantia hoc qualecunque iuſtorum officium exigunt: & Lectoribus (ſpero) rem faciemus non iniucundam. Itaq; ſe res in hunc modum habet.

Cum ſeptimanis aliquot ante piiſſimum obitum Illuſtris Heros incerta ac tenui eſſet valetudine, factum eſt, vt ad lentam illam ægritudinem dyſenteria tandem acceſſerit, qua cum aliquot dierum ſpatio vehementer conflictaretur, nec remediis vllis fluxus ſiſti poſſet, ſed incrementum ſubinde ſumeret, omnes corporis vires penitus adeo proſtratæ ſunt, vt de vita, diutius ipſi proroganda, ab omnibus dubitaretur. Illum vitæ ſuæ finem cum piiſſimus Heros

diebus

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

diebus aliquod præſentiſceret: omnia illa fieri curauit, quæ ad placidum abitum facerent, ne quid illum remorari poſſet. Itaque primum vt animæ ſuæ conſuleret, accerſito Eccleſiæ paſtore, peccata ſua confeſſus, poſt auditam ab eo Euangelii vocem de gratuita peccatorum remiſſione, fido ſe viatico, Sacroſancto corpore & Sacroſancto ſanguine Domini noſtri IESV Chriſti, ad iter accinxit, ac conſolationibus, quibus ex Sacrarum literarum penu tam probe fuit inſtructus, vt dicta illa, quibus Eccleſiæ Paſtor ipſi præibat, non ſolum fideliter meminerit, verum etiam accurate & expreſſe ad finem vſque ſingula recitarit, paucis exceptis, in quibus ſub finem lingua ipſum per vim morbi nonnunquam deficiebat, fidē ſuam & confirmauit, & publice teſtatus eſt. Poſt primam hanc animæ ſuæ curam, alteram ſuſcepit de Regno ac Rege, quæ cum per totum vitæ curſum admodum ipſum habuerit anxium atq; ſollicitum, neq; in exitu ipſum deſtituit. Propridie enim quam moreretur, ſereniſſimum Regem electum Chriſtianum IV. cum Regia ipſius Maieſt. ægroti inuiſendi gratia clementer acceſſiſſet, ſalutari doctrina inſtruxit, quomodo commiſſos ſibi populos, quibus partim Rex, partim Dux præeſſet, pie, iuſte, placide regere debeat, ac porro ad omnes virtutes, pio, bono, felici Rege dignas ſummo ſtudio adhortatus eſt. Inprimis autem vt nauium curam nunquam deponeret, ſed in illis poſt DEVM ac Pietatem, firmitatem regni poſitam ſibi perſuaderet. Ideoque & munitionibus ac commeatu inſtructas plurimas ſemper haberet, quod terrarum quoque dominio facile potiatur is, qui maris ſit Dominus, fideliter conſuluit. Suam porro in Regiam Maieſtatem & fidem & obſeruantiam pluribus verbis teſtatus eſt, ac inter alia hæc quoque memoratu digna adiecit: Memorem ſe adhuc eſſe eorum, quæ Regiæ Maieſtatis ipſius Domi-

no Parenti, Sereniſſimo Regi Friderico II. morituro promiſerit, ſe nimirum omni conſilio, opera, fide laboraturum, vt Sereniſſimo filio ſucceſſori ſua manu Diadema regium imponat. Huic promiſſo vt ex debito ſtaret, omni quidem conatu ſe huc vſq; laboraſſe, ſed Regiam Maieſtatem videre ipſam, quo in articulo temporis per DEI voluntatem iam ſit conſtitutus: ac vereri ſe, ne morte præuentus & promiſſioni factæ, & expectationi regiæ, ſuo quoque ipſius deſiderio ſatisfacere, queat. Vt tamen, quantum eius omnino facere poſſit, fidem ſuam exoluat, tradere ſe Maieſtati ipſius clauem receptaculi illius, intra quod diadema, gladius, ſigillum, & cætera ornamenta regia ſecreto aſſeruentur: Simulac eundem porrexit, adiiciens quibus virtutibus, quibus meritis Senatorum ac procerum animos ſibi deuincire debeat, vt ab iis illud, quod iam decreto diuino ipſe facere prohibeatur, conſequi & coronari poſſit. Tandem multis vltro citroque per duas horas de rebus grauiſſimis ad regnum pertinentibus, habitis ſermonibus gratiiſque vltimum Regiæ Maieſtati actis, ſubmiſſe valedixit.

Poſtremum tam Senatores regni & amicos, quos in vita caros habuit, quotquot præſentes tum eſſe poterant, quam miniſtros ſuos ad ſe admiſſos ac conuocatos benigne compellauit, vtriſque pro amicitiæ ac cultus præſtitis officiis gratias egit, abſentibus agi iuſſit. Miniſtros autem peculiariter, liberali quodam ſingulis conſtituto legato, remuneratus eſt. Quæ porro ad funus ac religioſam & honeſtam eius deductionem ac ſepulturam ſpectarent, & illa haud neglegit, ſed quid de iis poſt fatum agi vellet, præcipue vero vt hæredes exuuias defuncti ſui in Iutiam intra paternum monumentum transferrent, & terræ cito commendarent, prudenter & animoſe ordinauit. Hæc omnia cæteraq; ad morituros pertinentia cum

per

per tempus morbi, & præcipue illud, quod obitum proxime anteceſſit, cum ſingulari quadam prudentia ac conſtantia, abſque omni mortis metu Illuſtris Heros rite ac pie egiſſet, & conſtituiſſet, ſeque ſummo diſſoluendi ſui cum deſiderio voluntati diuinæ patiēter ſubieciſſet: die Veneris, quæ erat Vigilia DD. Petri ac Pauli ſub veſperam, veſperaſcente quoque iam ipſius vita, in placidum quendam ſomnum ſeſe compoſuit, qui cōtinuatus in poſterum diem, ipſum nimirum Diuorum illorum feſtum Iunii Diem 29. ſub quartam pomeridianam in piam illam quietem, qua nunc in conſpectu Sacroſanctæ Trinitatis, angelorum beatorum hominum pius Heros fruitur, ſine vllo ſancti viri, qui deprehendi potuiſſet, dolore ac cruciatu mutatus eſt. Ita quam vixit vitam, eam quoq; clauſit, piam, honeſtam, tranquillam, Hafniæ in Palatio ſuo, & ſingulare quoddam, vt honeſte ac bene viuendi, ita pie beateq; moriendi, nobis ac poſteritati reliquit exemplum. Idcirco de eo vere nunc illud Apocalypſis cap. 14. pronunciare poſſumus: *Beati mortui, in Domino moriuntur: Jmmo iam nunc dicit Spiritus, quod requieſcant a laboribus ſuis. Opera enim illorum ſequuntur illos.*

Suſtinuit Illuſtris Heros dum viueret, & alias ſæpe, & in ſublimi ac difficili iſto Cancellarii munere, quo circiter 22, annos laudabiliter functus eſt, labores per quam graues, ſuadendo, hortando, monendo, agendo, multaque ardua obiit negotia, feliciterque confecit magno Regnorum ac Prouinciarum bono. Nam Friderico II. piiſſimæ memoriæ Rege, durante ſeptennali bello Suecico, pacis tractationi Sundii ac Sterini adhibitus fuit, nec minimam operam vt pax inter Reges Daniæ, Sueciæ, Poloniæ, & ciuitatem Lubecēſem componeretur, impendit. Deinde huius filii Chriſtiani IV. moderni Regis Daniæ tempore plurima tranſegit periculis, difficultatibus ac inuidia

inuidiâ plena, quibus induſtrie ac feliciter confectis, magnum publicæ ſaluti momentum attulit. Ac vt tem paucis concludam, tota mente omnique impetu in Rempub. incubuit, adeo, vt, cum Marco Tull. Cicerone, nihil ſibi maiori fructui, gloriæque eſſe duxerit, nec quicquam ex omnibus rebus humanis ſtatueit eſſe præclarius aut præſtantius, quam de Republica bene mereti. Vnde etiam ob laborum tolerantiam, conſilii dexteritatem, induſtriam, diligentiam, fortitudinem, conſtantiam, fidem, vtriſque Regibus, horumq; Senatoribus, Conſiliariis ac Adminiſtris, immo omnibus bonis, tam in regnis, quam in prouinciis (vt de exteris nihil dicam) carus admodum fuit, & cultum pariter, atque nominis immortalem memoriam, rebus præclare geſtis ſibi, mœrorem autem ac lacrymas, hoc luctuoſo abitu ſuo nobis, peperit. Nec quemquam eſſe exiſtimo, qui (ſi Deo ita viſum fuiſſet) vitæ terminum ipſi prorogari non optarit. Quod ſupereſt, Lectores Optimi, non fieri quidem aliter poteſt, quin optimum quemq, luctuoſum hoc fatum dolenter afficiat; æquum tamen ac pium eſt, nos immutabilem Dei voluntatem agnoſcere, eique patienter acquieſcere, nec immoderato luctu quietem piiſſimo Heroi inuidere, ſed potius hunc a nobis ad ſupera illa regna abitum, quo e vaſtiſſimo hoc ærumnarum Oceano ad lætiſſimum æternæ beatitatis portum peruenit, ipſi pie gratulari, lætamque reſurrectionem precari: Regi autem iuueni, & regnis ac prouinciis, quibus hoc alieniſſimo tempore tam fidus Achates, tam validus Atlas ereptus eſt, μετ' συμπαθείας condolere: tum deniq; ardentiſſimis votis Deum omnis politici ordinis auctorem orare, vt iram ſuam, & ſi quid infauſti hoc publico luctu his terris minatur, clementer auertat, fraudes ac molitiones maleferiatorũ hominum, qui publicam pacem turbare conſtituunt, potenter reprimat ac confundat, in

pie demortui Cancellarii locũ aliud idoneum Reip. ὄργανον ſubſtituat; Sereniſſimum Daniæ Regem, ac cæteros Illuſtriſſimos Holſatiæ Duces, horumq; Senatores ac proceres tum in regnis, tum in prouinciis, qui adhuc ſuperſtites ſunt, longum conſeruet, eosq; ſpiritu ſapientiæ, Iuſtitiæ, Fortitudinis, Pacis ex alto inſtruat, vt horum opera ipſi multa grata fiant, & ſub pia ac pacata gubernatione diuini nominis honor, Eccleſiæ incrementum & publica ſalus, quærantur, promoveantur, ſtabiliantur.

ALTERA NARRATIO.

IVSTVS perit, inquit Propheta, & nemo eſt, qui cõſideret, &c. Hæc verba diuini vatis ſi quis attentiori animo conſiderauerit, ſine lacrymis fata bonorum aſpicere vix poterit. Hæc enim verba nobis ſingularem quandam malorum comminationem, e bonorum piorumq; hominum diſceſſu, præſertim intempeſtiuo, ex hac calamitoſa vita, ob oculos ponunt, quam tamen Mundus ſecuriſſimus, aut peruicacia aut ſomnolentia ſua, vt plurimum negligere ſolet: Id quod e textu penitius intro ſpecto manifeſtius erit. Vocabulum Iuſtus in lingua ſancta, ſanctum, pium, mitem, miſericordem, atque adeo humanum ſonat. Quare a nonnullis hic legitur: viri miſericordiarum auferuntur, &c. Tales viri erant in regno & populo Iſraelitico pii Reges, Senatores, & conſiliarii, qui illa, quæ ad veri Dei Iehouæ cultum & honorem, ac publicam vtilitatem ſpectabant, vero Dei timore ducti, omni ſtudio quærebant. Quam pauci hi, eo tempore numero fuerint, Sacræ hiſtoriæ ſeries, ſtudioſe inquirenti, indicio eſſe poterit, quæ e Regibus: Dauidem, Ioſaphatum, Ezechiam, Oſiam: E ſenatoribus regiis, Chuſaim, Ebedmelech, Obadiam, Baruch, Nehemiam, &c. & paucos alios iuſticiæ & pietatis nomine commendat. His ſingulari Dei prouidentia & im-

& immobili voluntate e medio ſublatis,aut,ſi qui talium in vita ſuperſtites remanſerunt, ipſorum conſiliis ſpretis, quantæ mutationes,quantæ calamitates, quantæ clades publicæ ſæpenumero euenerint, vel vnum illud Sacræ hiſtoriæ exemplum (vt cætera taceam) de Salomonis, nonnullorumq; piorũ Senatorum ipſius obitu,deq; ſeniorum poſt Salomonem in vita ſuperſtitũ conſiliis ſpretis,teſtis eſſe poteſt. Quæ omnia vt plebs ſocordior & ſecurior,in tempore nõ animaduertit : Ita ſero nimis de bonorum interitu conqueri, pœnis inde ſecutis coacta fuit.

Etſi autem de optime conſtituto regno Danico, de piiſſima Regia Maieſt. Sereniſſimi ac Potentiſſimi Regis Chriſtiani IV. Regis ac Domini noſtri clementiſſimi, &c. talia nec ſperemus,nec vereamur, multo minus futura prædicamus: Tamen hæc, tanquam piam ac neceſſariam meditationem admonitionemq; in obitu huius optimi viri proponendum cenſuimus. Quicquid enim in iuſto,h.e. ſancto,pio,miti, miſericorde,humanoq; viro conſiderandum venit, in hoc certe conſiderari debebit,quamuis coram iuſtiſſimo Deo,coram quo nemo ſuis virtutibus iuſtus eſt, peccator extiterit. A qua ſuorum peccatorũ labe,Chriſto Mediatore & ſanguine eius interueniente,ſine omni dubio liberatus & iuſtus eſt, quem ipſe tum in tota vita ſemper,tum in agone mortis,ſumma cordis fiducia amplexus & confeſſus fuit. Cæterum quas ille virtutes politicas non habuit? quibus Nobilitatis & Equeſtris dignitatis honoribus deſtitutus fuit? quę dexteritas,æquitas, & felicitas in conſiliis ipſi defuit? quam ille humanitatem, miſericordiam , opem, vel infimo cuique ex ſubiecta plebecula non exhibuit? quam tandem fidem ille Regibus ſuis non præſtitit? Ita,vt merito præcipuum quoddam e Fidei ferculis Sanctiſſimi Regis Friderici,& præcipuum quoddam incitamentũ ad Pietatem Sereniſsimo Regi Chriſtia-

no IV. cenſendus fuerit. Quare nos certe talis ac tanti viri intempeſtiuum, hoc tempore, obitum, optimo cuiq; omnibus pietatis lacrymis deplorandum exiſtimamus, diuturniorem ipſi vitam, ſi Deo iuſtiſsimo æque ac clementiſſimo ita viſum fuiſſet, toto pectore exoptantes. Sed quia fata Dei Opt. Max. ſolius omnipotentis omniſcientisq;, noſtra, vllaue alia humana voluntate anteuertere non liceat, idem quoque Propheta, eodem in loco dicat: *Iuſtus autem quando moritur, in requie eſt, &c.* Chriſtanum & pium eſſe iudicamus, piis, & in Chriſto Ieſu pie defuncti manibus, de accepta in Chriſto Ieſu ſalute, & per tranſitu corporeæ mortis vita requieq; æterna gratemur, quæ in die Reſurrectionis iuſtorum, in ipſo & piis omnibus manifeſtabitur: nobis vero ipſis beatam ex hac lacrymarum valle diſcedendi horam, intimis gemitibus a Deo clementiſſimo, in nomine Ieſu Chriſti, poſtulemus. Et, quod porro reſtat, merito nos decebit, obnixis ac intimis cordis gemitibus a Deo Opt. Max. omnium Regnorum fundatore, petere, vt tales tantosq; viros, qualis Dominus Nicolaus Caaſus fuit, plurimos excitet, excitatos longa vita coronet, qui ſint miſericordiæ ſuæ vaſa & organa, quæ in Regnis & Ducatibus Potentiſſimi ac Sereniſſimi noſtri Regis, Chriſtiani IV. Regis ac Domini noſtri Clementiſſimi, Eccleſiam Ieſu Chriſti, auſpicia & Maieſtatem ſceptri, publicamq; adeo vtilitatem fauſtis & fidelibus conſiliis iuuent ac promoueant: vt ita fundatore & conſeruatore Deo, perpetuum & immobile conſiſtat. Quod ſapienter a Sapientiſſimo Rege Salomone dictum eſt: Pietate & Iuſtitia ſtabiliri Thronum. Faxit hoc Deus Opt. Max. propter Ieſum Chriſtum, vnicum Saluatorem, Regem, & Mediatorem noſtrum. Amen.

SEQVVN-

SEQVVNTVR IN OBITVM

ILLVSTRIS AC GENEROSI VIRI, DOMINI NICOLAI CAAS,

Domini in Tarup. &c. qui pie deceſſit XXIX. Die Iunii, ſub quartam pomeridianam, hoc anno Chriſti 1594.

ELEGIAE FVNEBRES

HENRICI RANZOVII PRODVCIS CIMBRICI, FIDISSIMI

amici ſui fatum, acerbis, at piis lacrymis deplorantis.

IN Marcum quanto Pomponius arſit amore,
Ceu docet alterna litera ſcripta manu:
*Tanto ego te colui, C*AASE *o cariſſime, tanto*
Vel ſi quid dici maius amore poteſt.
Illos par animus, ſtudium par. parq; voluntas,
Et par æterno fœdere iunxit amor:
Nos eadem firmo iunxerunt vincula nodo,
Et par in Regem cura, fides, & honor.
At nunc triſte queror, quod ineuitabile fatum
Te rapit, & noſtro cogit abeſſe choro.
Omnia, te viuente, mihi toleranda fuerunt:
At mihi nunc vita eſt triſtis amaror amor.
Nimirum morbi conſumtus tabe, ſupernas
Ad ſedes, hoc e carcere liber, abes.
Non equidem inuideo, quod abes, nouus incola cœli,
Et nobis fletus linquis amariciem:
Publica res, & Regis honos, ac commoda regni
Me cruciant, abitu quæ male quaſſa tuo.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Zopyrus & Regi, & regnis fidiſſimus Atlas,
Et tuta acciſis ancora rebus eras:
Nunc eadem (Proh.) triſte gemunt, tuaq; ora requirunt,
Quæ redimant ſumtu (ſi licet) ora graui.
Ipſe ego (Proh) animæ, quæ per te emortua, partem
Quæ fuerat multo nomine cara, fleo.
Heu, caro ereptum eſt iucundum lumen amico:
Lætitia (heu) tecum tota ſepulta mea eſt.
At quia ſic viſum eſt Fato, nos cedere iuſtum eſt,
Quid iuuat in magnum bella mouere Deum?
Læta dies celſo mox illuceſcet ab axe,
Cum rediuiua ſuas oſſa petent animas:
Tunc mihi te reddet Deus, o fidiſſime amice,
Suauiter alloquio tum fruar vſq; tuo.
Interea precor, vt tua molliter oſſa quieſcant,
Et cineri tellus ſit bene fida tuo,
In fumum hæc moles flammis dum victa recedat,
Et pulſa angelica Claſſica voce ſonent.
Salue, Anima, o ſuperis Anima addita, mæſtaq; amici,
Hæc, teſtem fidei, verba dolentis habe.

ALIA.

Hei, nobis iterum miſerandæ iuſta querelæ,
Dignaq; lugubri carmine cauſſa, datur.
Occubuit Caaſius generoſi pectoris Heros,
Qui Danos inter lucida ſtella fuit.
Cuius conſilio per multos floruit annos
Dania, iam luctu ſqualida tota graui.
Nam quod Ahiludes tibi, Rex ſanctiſſime Dauid,
In regno, meritis officioq; fuit:
Id quoq; Danorum Regi, iuueniq; pioq;
Heros iſte, prius quam moreretur, erat.
Quanta fuit pietas, probitas, prudentia, candor,
Nobilitas, virtus, eloquiumq; viri?

Nunc,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Nunc, hei, communi teſtatur Dania luctu,
Hunc quia mors tantum ſuſtulit atra virum.
Qui Pylii ſenis, & facundi Neſtoris annos
Ob varias dotes viuere dignus erat.
Decidit hæc Regis claro Diademate gemma,
Gemma colore nitens, & pretioſa ſatis.
Danicus occubuit Neſtor, qui non minor illo,
Quo ſe iactabat Græcia docta, fuit.
Hei, vitam cum morte meus mutauit Achates,
Et fidus veræ cultor amicitiæ.
Sic Domino viſum, totus quem Mundus adorat,
Quiq; regit nutu cuncta creata ſuo.
In læto portu Caaſius iam nauigat Heres,
Conſpectu ſummi perfruiturq; Dei.
Aſt patriam repetens, triſti nos orbe reliquit,
Qui ſcatet innumeris hic & vbiq; malis.
Nec tamen inuideo, tantum doleoq; queror q;,
Quod tantum amiſit Dania mœſta virum.

ALIA.

SI fas eſt, decoret lacrymis vt amicus amici
Funera, cur merito non tua fata gemo?
O Caaſe: haud credo ſine luctu noſtra tuliſſes
Fata, tibi vita ſi ſuperare datum.
Nempe id amicitiæ ſanctiſſima vincla requirunt,
Queis olim fuimus pectora iuncta duo
Vnitis animis Regem obſeruauimus vnum,
Nota fuitq; omni tempore noſtra fides.
Arrogo nil: fidos Sanctus FRIDERICVS *Achates*
Nos habuit, donec Regia ſceptra tulit.
Inter nos fuimus non fictæ mentis amici,
Abnero qualis Verpa Ioabus erat:
Scipio ſed quales & Lælius: arctius olim
Quos animi iunxit non ſimulatus amor.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Nunc vt vtrumq; premit noſtrum grandæua ſenectus,
Corpora quæ dura mole grauare ſolet:
Fatis ecce, vocatus abis: maturior æuo
Quamuis, noſtra tamen mens tua buſta gemit.
Fataq; ſi ſinerent, te longo tempore viuum,
Te ſaluum exoptent Regia vota diu.
Lauta etenim Regum cenſentur fercula in aulis,
Fida ſuis Dominis pectora, priſca fides.
Sed quid multa queror? rapit inclementia mortis
Omnia, nec Reges, Regia neue ſinit.
Compleſti curſum, Frater, quo meta, quieſce,
Felix, cui placide contigit hora mori.

PLANCTVS IVSTITIÆ POLITICÆ ad *NICOLAVM CAASVM PIE defunctum:*

DIALOGVS Iuſtitiæ & Caaſi.

Iuſt. *O Ccidis, heu, quoq; tu, terraq; hæc climata linquis,*
O Caaſe, Aſtrææ firma columna mihi?
Rex ceſſit fatis Sanctus FRIDERICVS *ad aſtra,*
Tu cadis: heu lacrymas: ſola relinquor ego.
Caas. *Sancta Themis, gemitu qui ſic tua pectora ſcindis?*
Quid vadis lacrymis ſqualida, ſancta Themis?
Nec Rex defunctus, nec ego, nullusq; piorum,
Occidimus: cœli nos loca læta tenent.
Iuſt. *Attamen in terris per vos mea ſceptra vigebant,*
Iuſta Themis per vos tuta frequensq; fuit.

Iuſtior

Iuſtior at multo eſt, qui nos Deus euocat æuo, Caas.
Et qui nos Regno proſperiore locat.
Idem Iuſtitia regnum & Pietate beabit:
Sufficit: alma Themis, deſine flere, Vale,

PROGRAMMA PVBLICVM,

a

RECTORE ET SENATV ACADEMIAE REGIAE HAFNIenſis,

in celebratione exequiarum Illuſtris ac Generoſi Herois, Dn. Nicolai Caas, Domini in Tarup, Magni Regis Daniæ Cancellarii, &c.

PROPOSITVM.

DEVS Opt. Max. tum in ipſo vniuerſo, tum vel inprimis in ſocietate humana, in Eccleſiæ, Regnorum, rerum publicarum conſeruatione, ſuam nobis commendat bonitatem ſummam, ſuam ponit ante oculos infinitam ſapientiam ac potentiam. Quod enim delectaretur genere humano, inde a primis ſtatim temporibus, ne tam pulcerrima creatura vagaretur ſine ordine & certo modo, fecit vt alii cum aliis voluntariam ſocietatem coirent, eamque compoſuit ſapientiſſime: devinxit tum artibus, tum opera, tum facultatibus hominum inter ipſos, in eiuſmodi humana ac ciuili viuendi ratione. Eam autem hominum inter homines coniunctionem, eam tacitam quodammodo conſpirationem in vita honeſte inſtituenda, eam iucundiſſimam vitæ & officiorum, ac vtilitatum omniũ communicationem, ipſe qui optime decreuit, & inſtituit ſapientiſſime, in continua ſerie, & ſucceſſione mor-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

talium etiam ad hæc vſque tempota, ad hanc canam mundi ſenectam conſeruauit benigne. Præterquam enim, quod natura ſingulis ingenerarit eiuſmodi ſocietatem, quod neceſſitas quotidiana mutuam communicationem requiſierit: certis legibus eam quoq; deuincere voluit, cuſtos & conſeruator vniuerſi: vt vel ſpe præmii, & honoris, vel metu pœnarum, ignominiæ, infamiæ homines continerentur in officio, per Magiſtratum: qui anima legis, & viua lex, in vita ciuili non immerito dici poteſt. Quum autem id non ſatis eſſet, quod homines cum hominibus in ſocietatem abirent & reciderent: niſi etiam copularetur ſocietas cum DEO: non ſolum per viſibilium, & naturæ contemplationem, ſed etiam legis repetitionem & arcanæ voluntatis ſuæ reuelationem, mortales reuocare voluit benignus pater, ad primam, quæ fuit in natura, concordiam, ad vinculũ illud arctiſſimũ, quo homo creatori ſuo, cuius imaginem referebat initio, erat adſtrictus & deuinctus penitiſſime. Hinc etiam nobilior exſtitit in genere humano ſocietas, quæ vocata eſt Eccleſia, cuius cura cum Doctoribus ſynceris, tum etiam Magiſtratui politico, a Deo ipſo, commiſſa & demandata eſt. Atque ex iis, quæ dignitas ſit, quæ neceſſitas, quod etiam officium Magiſtratus, ſatis cuiq; perſpicuum eſſe poteſt. Ortum enim & autoritatem habet a Deo, & ſub huius Iehouæ clypeo & tutela ſecurus eſt: cui quæ aſſiſtit Dea Maieſtas, non abs re de Cœlo deſcendiſſe dicitur: neceſſarium eſt in ſocietate hominum inter homines, vt ſit honori probis, terrori improbis: opus eſt inprimis vt curam diligentem gerat, tum politiæ ciuilis, tum vel inprimis Eccleſiæ. Quoties igitur ſubit animum noſtrum cogitatio de rerumpub. & vitæ ciuilis conſeruatione continua, quoties in mentem venit ſtatus patriæ noſtræ, quæ iam annos complures ſingulari DEI beneficio, & cura fideli pientiſſimi Magiſtrat⁹, floruit pul-

cerri-

cerrime,& floret etiamnum diuina gratia: toties nos æquiſſimum eſt admirari diuinam bonitatem & ſapientiam, toties nos ipſi ingentes agere gratias toto pectore, pro eiuſmodi Magiſtratu, per quem tumultuantibus vndiq; bellorum ciuilium fluctibus, ſæuientibus in circuitu Eccleſiarum inteſtinis incendiis, tamen nobis hæc ocia fecit pater ille benigniſſimus: toties nos grata oportet memoria cogitare, inter reliquos ſummos viros, quorum quidam hinc conceſſerunt ad vitam cœleſtem, quidam Magiſtratum gerunt etiamnum cum ſumma laude, de Heroe Magnifico Dn. NICOLAO KAAS: cui quanta fuerit autoritas in patria ſua, quam fuerit neceſſarius Reipub. & Eccleſiæ in hoc tempore, quam fecerit fideliſſime officium, dum apud nos Magiſtratum geſſit, omnibus eſt notiſſimum. Vir princeps fuit ille certe quidē in patria ſua, & reuera Θεόσδοτος, a Deo datus (quemadmodum quendam ex Galliæ Regibus non temere cognominatum legimus) qui ſapientia ac prudentia ſingulari, virtute heroica, & pietate eximia, ſummo emolumento & ornamento eſſet Eccleſiæ Chriſti, ſtatui politico, bonis omnibus. Fuit ille Kaaſius reapſe pater Portunus valde opportunus, optimus Palæmō, qui aſſidens aſſiduo ad clauum reipub. noſtræ, ita recto curſu direxit omnia in Politia ſimul & Eccleſia: vt ad portum verum & ſcopum conuenientiſſimum in conſiliis, & actibus omnibus ſummæa, cum prudentia, ſumma cum pietate perpetuo reſpiceret. Recte dixit Demoſthenes: μία αὕτη σωτηρία καὶ πόλεως καὶ ἔθνους ἐστὶ προστατῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν, καὶ συμβούλων σπουδαίων τύχειν: rectiſſime nos quoq; dixerimus hanc vnam fuiſſe, vnam eſſe ſalutem patriæ noſtræ, ſecundum Deum, quod Eccleſia & Politia noſtra vna cum aliis viris principibus optimis & fideliſſimis, hoc vno etiam optimo viro & fideliſſimo conſiliario, iam multos annos vſa ſit cum fructu maximo: vt ad hoc datus a Deo, ad hoc natus

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

videretur, qui aliis inſeruiendo ſeipſum conſumeret: quem Deus Opt. Max. ſub clypeo & tutela ſua, ab ipſa infantia, ad extremum vitæ terminum conſeruauit & protexit propterea benigniſſime.

Natus eſt anno I. Chriſti M.D.XXXIV. patre viro Generoſiſſimo Nicolao Kaas, Domino de Starupgaard, qui iam VII. menſibus, priuſquam hic ſuus filiolus lucem hanc aſpiceret, ad lucem & vitam cœleſtem tranſierat: matre vero D. Anna, Generoſiſſimi Biornonis Andreæ filia nobiliſſima: ac inde factum eſt, quod hic poſthumus, vt in paternas opes, ita & nomen ſucceſſerit. Orphanum deinde quum mater nobiliſſima reliquiſſet iam V. tantum annos natum, recepit ad ſe Mag. Magnus Kaas, Dominus de Thorupgaardt, ac puerulum ſcitum inprimis ita curabat, educari, edoceri, vt in ſchola Viburgenſi, eruditionis elementa prima fideliter perceperit, ſub diſciplina viri docti & induſtrii Dn. Olai Skyt IX. annos, ac deinde vixerit apud clariſſimum virum D. Doct. Nicolaum Hemmingium, in hac regia Academia IV. annos: per quem quantum profecerit, & ipſe memoria gratiſſima ſæpiſſime teſtatus eſt, & norunt plurimi, qui eodem tempore verſabantur in hac ſchola, quique quotidie deinceps eius conuerſationi, & colloquiis familiaribus, omni doctrinæ genere refertiſſimis, interfuerunt. Nos certe ſæpe audiuimus, quod doctiſſimus Hemmingius, iuuentutis inſtituendæ præceptor ſolertiſſimus, prædixerit olim hunc ſuum diſcipulum magnum futurum: id quod res ipſa deinceps comprobauit veriſſimum. Profecturus deinde ad Germaniæ Academias, quanquam naufragus ad Fimmeriam inſulam vix enatauerit, iter tamen inceptum animo forti continuauit, ac Vitebergam aduenit feliciter: vbi vſus eſt aliquandiu, ſummo cum fructu, familiaritate optimi & doctiſſimi viri, Dn. Philippi Melanchthonis, quem ſuum optimum Præceptorem

rem quanti fecerit, in tota vita, declarauit ſatis abunde. Diuertit etiam ad Academiam Francofortenſem ad Oderam, ac inde ſe ad Louanienſes contulit, quorum ſchola, eo tempore, per totam Europam erat celeberrima. Hoc igitur modo, complurium annorum ſpatio, in patria, & exteris Academiis imbuit generoſum pectus illuſtris iuuenis, omni doctrinarum genere, ſacro ſimul & Philoſophico: ac iis ita coniunxit ſtudium Hiſtoriarum & politices, vt maximum ſibi theſaurum veræ ſapientiæ, & prudentiæ conquiſierit, cum elegantia inſigni ac copioſa latini ſermonis: quæ res fecit, vt toto vitæ tempore apud bonos & doctos omnes, fuerit in magna admiratione. Caſtra erant eodem tempore ad Samarobrinam S. Quintini, bellum gerentibus potentiſſimis Regibus, Philippo Hiſpaniarum, & Galliarum Henrico: ea quoq; voluit inuiſere iuuenis Heroicus, vt Palladem armatam iſta occaſione etiam aliquo modo cognoſceret. Rediit inde in patriã incolumis, anno ætatis ſuæ XXVI. quem omnes, propter ſummam eruditionem, mores placidiſſimos, vitam integerrimam, libenter amplexi ſunt, & habuerunt cariſſimum: ac cum primis etiam ipſe Rex Sereniſſimus Fridericus II. beatæ memoriæ, qui iuuenem doctiſſimum & modeſtiſſimum ſtatim adhibuit ad publica negotia, quæ tractantur in Cãcellaria regia, in qua cum ſumma laude induſtriæ, annis XI. verſatus eſt. Delectus eſt etiam interea temporis qui eſſet archigrammateus, & primus in iſto officio, quem vulgo vocamus a Secretis: in quo ſe ita geſſit domi, tempore belli Suecici, apud delectum ſenatum, qui erat Hafniæ: vt propter fidem & induſtriam, anno M.D. LXIX. interfuerit colloquio cum Suecis ad Vlsbek in finibus vtriusque regni, cum Magnifico viro Iohanne Friis Cancellario, & aliis Senatoribus: & reconciliationi iſti, quæ tandem facta eſt Stetini anno 1570. præſentibus legatis Imperatoris,

Regnum Galliæ & Poloniæ, ac præcipuorum Electorum & Principum totius Germaniæ: vna cum viris generoſiſſimis Petro Bilde, Henrico Ranzouio, & Georgio Roſenkranzio: cuius transactionis & pacificationis articulos ipſe paullo poſt vna cum generoſiſſimo Petro Bilde nomine publico accepit & reddidit ad Knerdt in vtriuſq; regni confinibus.

Sed cum quiddam etiam interueniſſet, quod vtrumque Regem concerneret anno Chriſti. M.D. LXXII. cum generoſiſſimis & prudentiſſimis dominis, Petro Bilde, & Georgio Roſenkranzio, miſſus eſt ad Brenzebro, de quodam negotio, quod poſt paulo Roſtochii transactum eſt. Verum obierat interea Anno D. M. LXX. Magnus Regis Cancellarius Ioannes Friſius, Heros magnificus, & memoria perpetua digniſſimus, deliberatum etiam diligenter iam fere triennio, de idoneo ſucceſſore, donec tandem Anno M. D. LXXIII. die XVII. menſis Maii, onus illud grauiſſimum, humeris noſtri Kaaſii in comitiis Randruſienſibus imponeretur. Heic qualem ſe præſtiterit virum, Heros Kaaſius, quanta cum prudentia, fide, æquitate & facilitate, munus illud obierit ampliſſimum, annis continuis XXII. breuibus dici non poteſt. Quid dicam de ſumma ipſius induſtria, quam adhibuit Calingæ Anno M.D. LXXV. dum inter regnũ hoc & Ducatum vicinum XI. ſeptimanis grauiter diſceptatum eſt. VI. paribus ſenatorum vtrinque delectis arbitris & iudicibus. Quid de ſumma eius fide præſtita Orthoniæ, Anno M.D.LXXIX. die XXV. Martii, cum Regi noſtro homagium præſtaretur a principibus Holſatiæ, pro Feudo Sleſuicenſi? Quid commemorem prudentiam in ipſo ſingularẽ, quam declarauit abunde, tum alias ſæpiſſime tum eodem anno menſe iunio, apud Flensburgẽnſes: quando inter Hamburgenſes & Regem noſtrum reconciliatio facta eſt, quod negotium V. die menſis Iulii tandem pera-

peractum eſt: & Stetini etiam eodem anno cum negotium erat noſtris cum Rege Poloniæ. Quid dicam, quomodo ſe geſſerit Anno M. D. XXC. in colloquio cum Suecis, quod erat inſtitutum in confinibus menſe Decemb. quo modo Haderslebii anno 81. menſe Februario in cauſſa ſucceſſionis poſt Illuſtriſſimum ducem Iohannem, & Flensburgi menſe Iunio in eodem caſu: quo ibidem anno 82. in diſtributione, cum Illuſtriſſimo duce Iohanne fratre Regis, poſt mortem ducis eiuſdem quo anno 87. Haderslebii in tranſactione cum Anglis de nauigatione in mari NorWegico: quo rurſus Flensburgi anno 90. quum homagium acciperetur nomine Illuſtriſſimi Principis electi Regis noſtri pro vtroque ducatu: quo 91. cum Suecis in confinibus de rebus grauiſſimis, vbi etiam adfuerunt, generoſiſſimi, grauiſſimi, prudentiſſimi viri, Georgius Roſenkranz & Mandrupius Pasbergk. Sed de eiuſmodi rebus ampliſſimis ſatius eſt nihil dicere quam pauca dicere. Id vero præterire non poſſumus, qualem ſe probauerit anno iam ſeptimo inter delectos IV. viros a morte ſereniſſimi Regis Friderici II. quam curam habuerit pro Illuſtriſſimo principe, electo Rege: quam ſolicitudinem pro pace publica: quod ſtudium conſeruandæ concordiæ in omnibus horum regnorum ſtatibus ac ordinibus: quanto flagrarit amore ſyncero Veræ doctrinæ & religionis incorruptæ, propagandæ & conſeruandæ, ſine rabioſa contentione & diſcordia. Quid multis opus eſt, vno verbo dicam omnia πατὴρ δ᾽ὼς ἤπιος ἦεν mirum igitur eſſe non poteſt quod omnes incolæ horum Regnorum, ſuum Cancellarium, tanquam patrem defunctum doleant ex animo, & mortem eius tam ferant familiariter: cui quidem ipſi mali nihil contigit, vt lugeamus propterea, ſed nobis vniuerſis non parum: qui eiuſmodi viro principe, eiuſmodi bono patre orbati ſu-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

mus. Ipſe quidem ad cœleſtia lætus tranſiit, humana deſpiciens omnia: noſtrum eſt deſpicere, quonam pacto ita heic viuamus, vt, cum ipſo æternum viuere valeamus. Obiit enim placidiſſime & pientiſſime die XXIX. menſis Iunii, paulo ante IV. veſpertinam, ſeptimo die, ab eo, quo tantam vim morbi cœpit præſentiſcere: & eo tempore ita ſe compoſuit ad mortem, vt præſentibus ſatis probarit, ſe facile omnia contemnere, cui tam erat facile mori: quique quum corpore ſolueretur, non ſecus ac Theodoſius, quemadmodum inquit Ambroſius, in ipſius funere, magis ſollicitus fuit de ſalute Eccleſiarum & patriæ ſuæ, quam propria valetudine. Tanti viri exequiæ celebrabuntur hodierno die: & eas proſequi æquiſſimum eſt omnes, qui ſumus in hac Academia. Cuiꝰ ille ſummus fuit conſeruator & patronus, præſidium & dulce decus noſtrum: ac ita lugeamus, in hoc tempore vt dolorem leniat meditatio eius gaudii, quo & ipſe nunc fruitur, & nos aliquando in cæleſtibus, cum ipſo & piis omnibus, in æternum exultabimus, P. P.

Hafniæ die XXIIX. menſis Iulii Anno I. Chriſti M. D. VIC.

PIIS

PIIS MANIBVS

STRENVI ET NOBILISSIMI Herois Dom. NICOlai Caſæ.

Regni Daniæ Cancellarii & Quadrumuiri,
Ad literarum & literatorum, bonorumq, omnium incrementum nati,
Ad eorundemq; intertrimentum denati:

Mæcenatis & Domini,
Fautoris & Amici,
ſui deſideratiſſimi,

Hæc

Pro multis paucula,
Pro magnis paruula,
Pro aureis ænea,
Memoriæ & gratitudinis ergo

PETRVS LINDEBERGIVS R.

dicat.
conſecrat.
refert,

HOſpes quid ſim vides: quis fuerim, ſi neſcis, noſces,
Sed futurus ipſe quid ſis, interim cogita.
Ego fui, non ſum, tu es, non diu eris,
Nemo enim immortalis.
Vt moriens viuerem, vixi vt moriturus,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

EPITAPHIVM NOBILISSIMI ET MAGNIFICI VIRI Dn. NIcolai Caſæ, Regni Daniæ Quadrumuiri & Cancellarii fideliſsimi.

QVicunq; huc tenditis, paullulum ſubſiſtite,
Et quis ſim, viui a mortuo cognoſcite,
Viatores optumi.
NICOLAVS CASA ego ſum
Friderici II. & Chriſtiani IV. Danorum
Regum Conſiliarius & Cancellarius,
Et interregni tempore Quadrumuirorum primarius.
Eccleſiæ & Scholarum nutritor,
Litterarum & litteratorum amator,
Iniuſtitiæ oſor, virtutis tutor,
Et, quid nocet ſi referam ipſe, patriæ pater meæ:
Cui non ſolum aliquandiu præfui, ſed profui:
Non ſolum rexi, ſed texi:
Non ſolum ſeruaui, ſed beaui multum.
Nunc vacationem nactus, annos Sexaginta natus hic quieſco,
Extremumq; illum diem, malis horribilem, bonis optabilem, cupide præſtolor.

Sic eunt ordine Fata.

Atat, ne abiturientes demorer diutius,
His lectis, viſis, abitote,
Voſq; ad mortem comparatote:

Et

Et quæcunqꝫ vobis fieri cupitis, eadem optatote mihi.
Nam quod vos eſtis, ego olim fui,
Et quod ego nunc ſum, vos breui fietis.
Saluete.

Aliud Epitaphium.

Hoſpite & Genio colloquentibus.

QVis locus hic? Sacer eſt? Quid proxima marmora? Buſtum,
Id ſcio. Sed quæro hac quis requieſcat humo?
Dextra manus Danaûm Regis, gemma optuma Regni,
Aulæ firma baſis, plebis amata ſalus.
Ecquod tanto homini nomen? Qua ſtirpe creatus?
NICOLEOS dictus nomine, ſtirpe, CASA.
Patria quæ? Præſtans cunctarum Dania rerum
Ipſius eſt vitæ ianua, itemqꝫ necis.
Quid iuuenis coluit? Muſas. Quid adultior? Arma.
Quid Senior? Purâ relligione Deum.
Natos quot genuit, ſenii fulcimina? Nullos.
Qui factum? Cælebs, dum fuit, ipſe fuit.
Qualiter occubuit? capitis cordiſqꝫ dolore.
Quo pacto? ſumma ſpe, pietate, fide.
Cur ſic? æternam ob vitam. Qui funera deflent?
Rex, proceres, ciues, patria, templa, ſcholæ.
Ergo iam vixit? vixit. Tumulo ne manebit?
Non; ſurget rurſum. Quando? vocante Deo.

Aliud eiuſdem.

IVſtitia alter Ariſtides, virtute Metellus,
Eloquio Neſtor, Relligione Numa:
Regis dextra manus, primaria gemma Coronæ,
Præſidium Phœbi, conſilium populi,
NICOLEOS CASA vicinæ concredidit vrnæ
Corporis exſuuias, ſpiritus aſtra ſubit.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Materiâ victus non dicam cætera: ſat ſunt
Illius acta polo cognita, facta ſolo.

ELEGIA

EIVSDEM PETRI LINDEBERGII ROST. AD HENRIcum Ranzouium, amicum ſuum Nicolaum Caſam, ex fidis fidiſſimum, ex charis chariſſimum, ex cunctis optimum, lugentem.

QVam breue, quam fragile eſt hoc præſens viuere noſtrum,
Quod velut vmbra fugit, quod velut olla perit.
Quam leue, quam volucre eſt hoc præſens viuere noſtrũ,
Quod fœni inſtar obit, quod maris inſtar abit.
Vmbra cito in nihilum recidit, cito frangitur olla,
Flacceſcit ſubito gramen, & vnda fluit.
Sed citius vaneſcit homo, quam labilis vmbra,
Olla leuis, gramen deciduum, vnda fugax.
Nil adeo in terris firmum, ſed lubrica cuncta,
Cras, qui nunc pulcrum floret, homo aret humo.
Nil adeo in terris lætum, ſed triſtia cuncta,
Cras, qui nunc ridet funera mœſtus habet.
Hæc eſt humanæ communis portio ſortis,
Quam velut immotum vertere nemo poteſt.
Hic ſtatus, hæc lex eſt huius miſerabilis æui,
Quam ſummus fecit conſtituitq; Deus.
Quo ſine ne cœlo paſſer dilabitur vllus,
Et minimus noſtro vertice crinis humi.
Nec quoq; Nicoleos vitalia lumina liquit,
Ille tuus, Ranzo, frater, amicus, honor.
Qui tibi Pyrithoo Theſeus, Patroclus Achilli,
Polluci Caſtor, Niſus & Euryalo.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Immo & viſceribus propriis, cunctiſq; propinquis
Charior, atq; tui gloria cordis erat.
Sed nihil ad mortem fidiſſima pectora proſunt,
Nil fraternus amor, nil ſociata fides.
Quare age, diuino cum fiant ſingula nutu,
Ipſeq; ſis paſſus non leuiora prius.
Hunc quoq; præſentem patienter concoque luctum,
Impoſitumq; alto pectore perfer onus.
Exhaurire tuum eſt Medicus quæcunq; propinat
Si medicamentum reſpuis, æger eris.
Reſtat nunc animum fortunam ad vtramq; paremus,
Siue ſecunda venit, ſiue nouerca venit.
Sanctaq; ſupplicibus laſſemus numina votis.
Vt ſemper placide, ſemper itemq; pie,
Viuamus Domino, dum vitam viuimus orbe,
Et moriamur ei, cum venit hora mori.

Obiit Anno 1594.
Iunii 29. circa
horam veſpertinam.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

MEMORIA
quam
HENRICVS RANZOVIVS
PRODVX Cimbricus, Amico ſuo dulciſſimo,
ERICO VOLCMARO A BERLEPSCH,
Equiti Turingo primario, pie defuncto
exſtare voluit.

D. O. M. S.

Ades, Lector, &, quid hoc ſaxum te doceat, lege.

Ego
HENRICVS RANZOVIVS
Eques Holſatus
ERICO VOLCMARO A BERLEPSCH Equiti Turingo:

AEtate mihi, dum vixit, pari,
Dignitate haud multum diſpari.

Vt pote
is

Trium Illuſtriſſi: Saxoniæ Electorum
Mauricii, Auguſti, Chriſtiani,
Conſiliarius fuit primarius:

Ego

Trium Sereniſſ: Daniæ Regum
Chriſtiani I I I, Friderici I I, & Chriſtiani I V.
Conſiliarius & Produx Cimbricus:

Qui-cum

Negotia plurima tranſegi
concorditer, ſuauiter, feliciter;

trime-

trimeſtri inprimis tractationi pacis inter Daniæ, Poloniæ, Sueciæ Reges, & Ciuitatem Lubecenſem, cui & S. Cæſ: M:tis ſimul, & Galliarum Regis omniumque fere Germaniæ principum Legati interfuere, A. C. cIↄ. Iↄ. LXX. Stetini cum cæteris Senatoribus Danicis.

Et poſt A. C. cIↄ. Iↄ. LXXXI. Flensburgi difficili actioni hæreditatis, a Duce Hols. Iohanne Seniore relictæ, inter Regem Daniæ Frid. II, & Ducem Hols. Adolphum diuidundæ adhibitus:

Quem

Viuum vehementer amaui, colui,
Defunctum acerbe deploro, lugeo:
Amico DESIDERATISS:mo
qui naturæ debitum pie perſoluit A. C. cIↄ. Iↄ. LXXXIX. Auguſti Die XXVI. ætat. ſuæ anno LXIV. menſe VIII.

Hanc

Noſtræ in reſurrectione piorum iterandæ coniunctionis ſpem certam.
Dulcis amicitiæ memoriam ſempiternam,
Mortem eius nunc demum
quinquennio poſt cum
dolore reſciſcens;
Ipſum non longo interuallo ſecuturus
POSVI
Septuagenarius fere
A. C. cIↄ. Iↄ. XCIV.

Manes beatiſſimi ſaluete.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

QVERELA
Henrici Ranzouii, Producis Cimbrici, de obitu Dominorum, conſanguineorum, & amicorum ſuorum.

NOn eadem facies maris eſt, non aeris idem
Aſpectus ſemper: diſce quid iſta velint.
Vt mare tranquillum nunc eſt ſulcantibus illud,
Ventorum vi nunc æſtuat atq; furit:
Vtq; nitens claro nunc Iupiter æthere ſurgit,
Nunc pluit & denſæ præcipitantur aquæ,
Et variis vicibus mutantur vt omnia paſſim:
Vita capit varias ſic quoq; noſtra vices.
Nunc faciem nobis præbet fortuna ſerenam:
Nunc vultum ſumit, gignit & omne malum.
Vita quid eſt hominum? labor eſt, pelagusq; malorum,
Triſtis ad extremum ſollicitudo diem.
Talia nam nobis peccatum præmia ſoluit,
Quo ſumus hei Sathanæ fraude dolisq; rei.
Hinc labor, hinc dolor, hinc morbi præludia mortis
Hinc luctus, lacrymæ, & mors ſimul ipſa fluunt.
Hoc queror expertus: ſæuæ truculentia mortis,
Cauſa grauis luctus nam mihi ſæpe fuit.
Me quater in luctum coniecit maſcula proles,
Quæ mihi ſæuitia mortis ademta fuit.
Fecit idem frater, cari fecere parentes,
Et ſoror & dulcis filia fecit idem.
Funera quid referam carorum mœſta nepotum?
Haud etenim leuis eſt, qui venit inde, dolor.
Quid te commemorem, Friderice piiſſime Regum,
O mihi dilecti Patris amate loco?
Imperio, fateor, mihi Rex Dominusq; fuiſti,
Affectu tamen & cordis amore pater.

Quid

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Quid referam caros, quos mors iugulauit, amicos?
Quorum non paucos dinumerare queam.
Qui me multoties, cum res incerta popoſcit,
Iuuerunt opera, conſilioq; graui.
Talibus orbari res eſt triſtiſſima, ſecum
Inſignem luctum quæ trahit, & lacrymas.
Nam gemmis etiam ſincerus præſtat amicus,
Si quis rem recta vult reputare via.
Talis erat Præſul tuus, o præclara Lubeca,
Qui fuit Holleæ gemma decusq; domus.
Talis erat, quem nunc defunctum Dania luget,
Antiquæ Caaſus cultor amicitiæ.
Qui me Theſea coluit virtute, fideq;,
Qui mihi, ceu frater, rurſus amatus erat.
Ericus quoq; talis erat Volcmarus, amauit
Qui me non ficto viuus amore, fide.
A mortis vero non vlla tyrannide virtus
Tuta manet, pietas nulla, nec vllus honor.
Hæc pariter Reges, fidos Regumq; miniſtros,
E ſummo tollit, præcipitatq; gradu.
His me tam variis in caſibus, atq; dolendis,
Spes bona ſuſtentat, nec periiſſe ſinit.
Reſtat enim, reſtat credentibus altera vita,
Quæ merito dici vita beata poteſt.
Hic ego, poſt huius vitæ lamenta, viciſſim
Conſpectu illorum colloquioq; fruar,
Idq; breui, ſpero: quia ferme luſtra peregi,
Hoc in curriculo, quattuor atq; decem.
Eſt breue, quod reſtat, ſpatium, nec ſpicula mortis
Horreſco, vitæ ſpem melioris habens.
O nimium felix o terq; quaterq; beatus,
Migrantem cœli quem capit aula nitens.

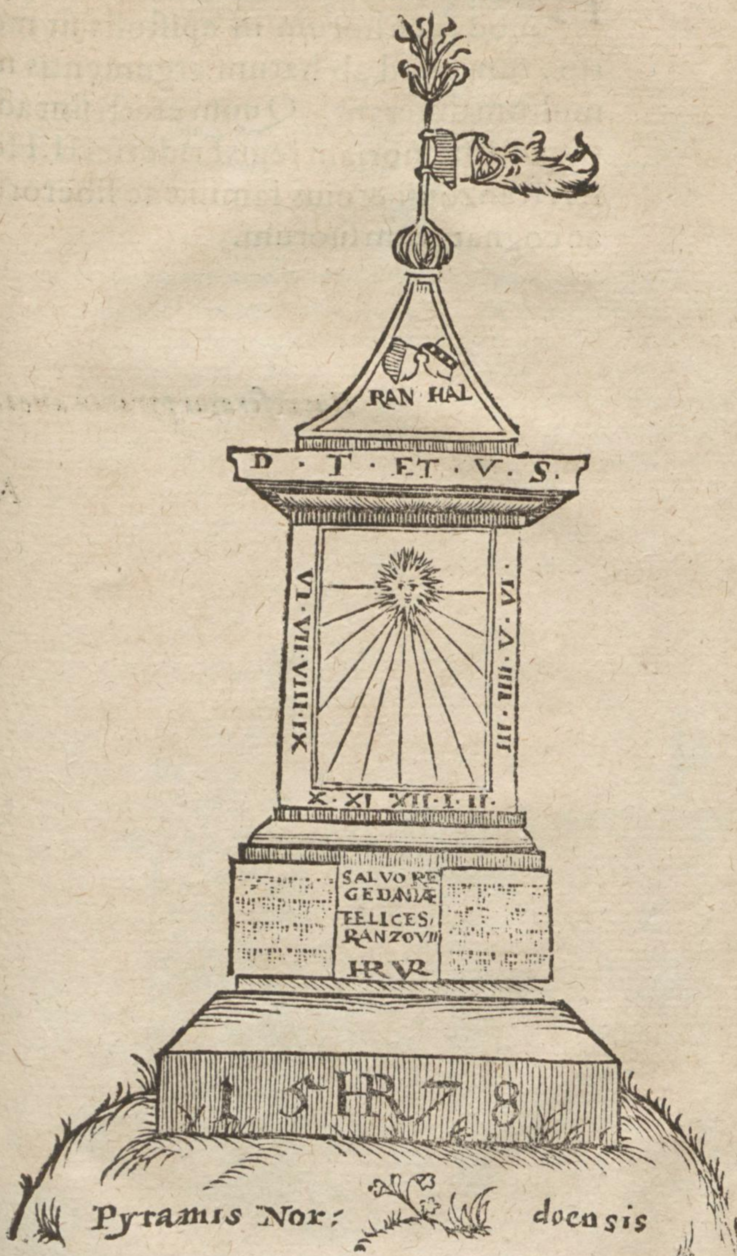
Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

In pium Henrici Ranzouii, Producis Cimbrici, colligendi monumenta ſtudium, Epigramma M. Friderici Dedekindi, Rectoris Scholæ, ad S. Michaelem, Luneburgi.

QVod bene de viuis mereatur, deq; ſepultis,
Gratia Ranzouium quæ manet inde pium?
Gratia magna manet: Quia virtus præmia laudis
Sentit, & illius fata ſequetur honos.
Namq; quot hic vnus condit monumenta virorum,
Tot vates huius mitia fata canent.

PYramis Nordoenſis, non procul a ciuitate Itzehoenſi, forma quadrata & in apice concuminata, ex albo, Buceburgenſi lapide ſupra montem conſpicuum conſtructa, in quo Nymphas habitaſſe vetuſtas credidit, & conſtans rumor eſt. Cuius Typus

Sequitur in ſequenti pagella. ***

RAN HAL
D · T · ET · V · S ·
VI · VII · VIII · IX
VI · V · IIII · III
X · XI · XII · I · II ·
SALVO REGE DANIÆ
FELICES RANZOVII
HRVR
15 HR 78
Pyramis Nor: doenſis

HAnc pyramidem, &c. addere volui, tum quod ſæpe horum in epiſtolis fit mentio, tum quod ab harum argumentis non multum differant. Quum erecti ſint ad æternam memoriam regis Friderici II. Henrici Ranzouii & eius familiæ ac liberorum ac cognatorum ſuorum.

Huc referatur pyramis ænea.

AD

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

AD VIATOREM

Non hæc vel ůino ůel cocto fabrica conſtat
Saxo nec ligno Facta ſit ůnde rogo.
Hoc monůmentům conſtat pyramide et Sacello ita
ůt ſůb illa in forma ar- cus triůmphalis ſit ſitům
sacellům, in perpetuam me- moriam honoris ac virtutis
D. Friderici II Danorům regis &c: ab Henrico Ran-
zouio eiůſdem vicario, Domi- no in Bredenberch propriis
impenſis in via regia pro- pe Segebergam exſtruc-
tům: anno Dni. 1588 qůo annům ætatis
agebat 63.
DEO TRINO ET VNI SACRVM
Fridrico II. Chriſtiani. &c.
M D LXXXVIII
15 88
Sophia von Gottes &c.
Friderich der ander &c.
Si pia maiorům violas monůmenta viator
Vltrices fůrias experiëre breui.

BIBLIOTHECA
REGIA
HAFNIENSIS

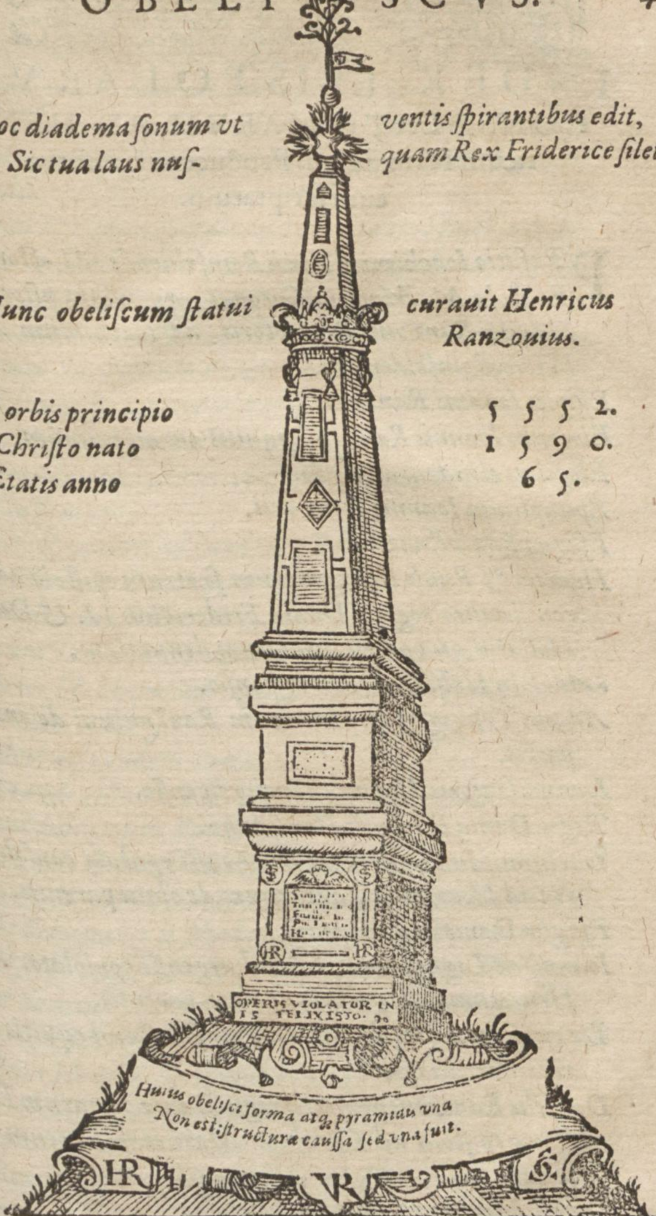
Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

OBELISCVS.

Hoc diadema ſonum vt ventis ſpirantibus edit,
Sic tua laus nuſquam Rex Friderice ſilet.

Hunc obeliſcum ſtatui curauit Henricus Ranzouius.

Ab orbis principio	5552.
A Chriſto nato	1590.
Ætatis anno	65.

Quem regi & vobis obeliſcum dedico, nati,
Ad virtutis iter nobile calcar erit.
Dum ſtabit nullis obeliſcus dirutus Euris,
Stabit Ranzouii gloria, ſtabit honos.

INDEX EPISTOLARVM CONSOLATORIARVM AD HENricum Ranzouium Producem Cimbricum ſcriptarum.

PRæfatio Ioachimi Abbatis Reinfeldenſis ad Lectorē. 1.

Epiſtola M. Martini Coronæi, quondam filiorum Henrici Ranzouii Præceptoris, ad Ioachimum Abbatem Reinfeldenſem. 3.

Effigies Ioannis Ranzouii. 6.

Elogium Ioannis Ranzouii, equitis aurati primum, 7.

Elogium eiusdem alterum. 11.

Epitaphium Ioannis Ranzouii. 24,

Effigies Pauli Ranzouii. 25.

Henrici & Pauli Ranzouiorum fratrum epiſtola ad ſereniſſimum regem Daniæ Fridericum II. & Duces Holſatiæ, qua patris ſui obitum denuntiant. 25.

Adolphi Holſatiæ Ducis reſponſio. 28.

Adami Trazigeri ad Henricum Ranzouium de morte patris. 30.

Ioannis ſenioris Holſatiæ Ducis reſponſio. 33.

Regis Daniæ Friderici II. reſponſio. 35.

Ioachimi Hinckii Decani Bremenſis epiſtola conſolatoria ad Henricum Ranzouium, de obitu parentis. 36.

Effigies Danielis Ranzouii. 47.

Ioannis de Ligne Comitis Arnsburgenſis conſolatoria ad Henricum Ranzouium de obitu parentis, 38.

De exeſequiis funebribus Ioannis Ranzouii equitis aurati, narratio. 39.

Danielis Ranzouii primarii regis Daniæ copiarum Ductoris epiſtola ad Carolum Mornæum Suecum captum. 48.

Caroli Mornæi ad eandem reſponſio. 49.

Epiſtola metrica Danielis Ranzouii ad Henricum Ranzouim V. R. 50.

Ioan-

INDEX.

Ioannis Senioris Holſatiæ Ducis epiſtola ad Henricum RanZouium de obitu Danielis Ranzouii. 51.

Pauli Ranzouii conſiliarii Ducis Holſatiæ Adolphi epiſtola ad Henricum fratrem de obitu Danielis Ranzouii. 52.

Henrici RanZouii epiſtola ad Ioachimum Hinckium decanum Bremenſem, de obitu Danielis Ranzouii. 56.

Epitaphium Danielis RanZouii. 19.

Ioachimi Hinckii Decani Bremenſis reſponſio ad Henricum RanZouium de obitu Danielis Ranzouii. 60.

Michaelis Rederi conſolatoria de obitu Danielis RanZouii. 62.

Ferdinandi Archiducis Auſtriæ epiſtola ad Henricum RanZouium. 64.

Henrici Ranzouii ad eundem reſponſio de armis Ioannis & Danielis Ranzouii. 65.

Elogium Ioannis Ranzouii. 67.

Elogium Danielis Ranzouii. 68.

Friderici II. Danorum regis epiſtola ad H. Ranzouium Producem C. 69.

Eiusdem ad eundem altera. 70.

Ferdinandi Aluares Toletani, Ducis Albani, &c. epiſtola ad Henricum Ranzouium. 72.

Ferdinandi Archiducis Auſtriæ epiſtola altera ad Henricum, de armis Ioannis & Danielis Ranzouii, 73.

Iacobi Schrenckii a NotZinck, Ferdinandi Archiducis Auſtriæ conſiliarii epiſtola ad Henricum RanZouium de armis Ioannis & Danielis Ranzouiorum. 74.

Henrici Ranzouii Reſponſio. 77.

Elogium Henrici Ranzouii Prod. Cimb. 80.

Henrici RanZouii epiſtola ad Ferdinandum Archiducem Auſtriæ. 81.

Stephani regis Poloniæ epiſtola ad Henricum RanZouium. 84.

Henrici Ranzouii epiſtola ad Dn. Antonium Perenottum Cardinalem Granuelanum. 85

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Epiſtola Henrici Ranzouii ad Iacobum VI. Scotorum regem. 78.
VVolfgangi Dornii epiſtola de monumento Ioanni Ranzouio Henrici filio, erecto. 88.
Epitaphium Ioannis Ranzouii, Henrici filii. 91.
Eiusdem epiſtola ad parentem quatriduo ante obitum perſcripta. 92.
Teſtimonium Academiæ Heidelbergenſis de fideli cura Anthonii Caucy, quam adhibuit aduerſa valetudine laboranti Ioanni Ranzouio. 93.
Dauidis Chytræi conſolatoria ad Henricum Ranzouium de filii Ioannis obitu. 96.
Guilielmi Landgrauii Haſſiæ epiſtola ad Henricũ Ranzouium. 97.
Alexandri Parmæ Placentiæq; Principis epiſtola ad Henricum RanZouium. 99.
Caroli principis Arensburgenſis epiſtola ad Henricum Ranzouium. 100
Guilielmi Landgrauii Haſſiæ epiſtola altera ad H.R. P.C. 103.
Ioannis Georgii, Marchionis Brandenburgenſis epiſtola ad Henricum Ranzouium. 104.
Petri Lindenbergii conſolatoria ad Henricum Ranzouium de obitu filiæ Catharinæ. 105.
Henrici Ranzouii ad eandem reſponſio. 107.
Georgii Brunonis Agrippinatis epiſtola ad Henricum RanZouium. 108.
Henrici Ranzouii ad eundem reſponſio. 109.
Alberti Leonini epiſtola ad Henricum Ranzouiũ. 110.
Hermanni Adolphi Comitis Solmenſis epiſtola ad Henricum Ranzouium. 114.
Epiſtolæ de obitu & funere Friderici Ranzouii in Gallia interfecti. 115.
Effigies eiusdem. ibid.
Epiſtola Domini Gamaſche ad Dominum de Schonberg, comitem de Nanthueil de obitu Frid. RanZouii. 116.

Epiſtola

Epiſtola Domini Choulon ad eundem dominum de Schonberg. 117.
Epiſtola conſolatoria Petri Lindebergii ad Henricum Ranzouium de obitu Friderici filii. 119.
Henrici Ranzouii reſponſio ad Lindebergii conſolatoriam. 123.
Literæ profectionis quibus Henricus Ranzouius miniſtrum ſuum in Galliam, vt de cæde filii Friderici inquirat, inſtruxit. 124.
Literæ Henrici Ranzouii ad Baronem de Bedſtein alias Baſſompierre, Regis Galliarum exercitus ducem ſupremum. 125.
Epitaphium Friderici RanZouii. 127.
Literæ publicæ fidei ab Henrico 3. rege Galliæ datæ Henrici Ranzouii miniſtris. 128.
Conſolatoria Dn. Ionathæ Gutslobii Cancellarii Sleſuigæ & Holſatiæ Ducis ad Henricum Ranzouium. 130.
Alia eiusdem D. Gutslobii ad Henricum RanZouium epiſtola. 132.
Epiſtola conſolatoria Friderici 2. Danorū regis ad Henricum Ranzouium de obitu Friderici filii. 135.
Epiſtola Marci de Gauier equitis ad dominum de Schonberg. 138.
Teſtimonium chirurgi Couleuurenſis de vulneribus Friderico RanZouio inflictis. 136.
Obligatio lapicidæ qui Friderici RanZouii monumentum elaborandum ſuſcepit. 137
Ionathæ Gutslobii prouincialis Cancellarii Sleſuigæ & Holſatiæ de obitu Friderici 2. regis Daniæ & Friderici filii conſolatoria ad Henricum Ranzouium. 138.
Henrici Ranzouii epiſtola ad Dominum Caſparum de Schonberg de monumento Friderico Ranzouio erigendo. 140.
Epitaphium Friderici Ranzouii per Sorboniſtas Lutetiæ Pariſiorum factum Couleuure poſitum. 142.
Caſpari de Schonberg comitis reſponſio. ad Henr. Ranz. 143.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Andreæ Pleſſii nobilis Holſati epiſtola ad Henr. Ranzouium de nece ac ſepultura filii ſui Friderici. 144.
Chriſtophori Baronis de Baſſompierre reſponſio ad Henricum Ranzouium. 151.
Henrici Ranzouii ad Andream Pleſſium nobilem Holſatum epiſtola. 152.
Altera Henrici Ranzouii reſponſio ad Dominum Chriſtophorum Baronem de Baſſompierre, regis Galliæ exercitus ducem. 154.
Literarum inſtructionis D. Iulii ducis Brunſuicenſis & Luneburgenſis particula. 156.
Henrici 4. Franciæ & Nauarræ regis epiſtola ad Henricum Ranzouium. 157.
Chriſtiani 4. Daniæ, Noruuegiæ, VVandalorum ac Gothorum regis epiſtola ad Henr. Ranzouium. 157.
Henrici Ranzouii epiſtola ad Dominum Caſparum de Schonberg Comitem. 158.
Eiusdem ad Chriſtianum Principem Anhaldinum epiſtola de perſequendis interfectoribus filii Frid. 159.
Eiusdem ad Caſparum Penſium nobilem in eandem ſententiam. 161.
Eiusdem Henr. Ranz. epiſtola ad ſereniſſimi regis Galliarum & Nauarræ legatũ D. Philippũ de Fraxinis. 162
Henrici Ranzouii epiſtola ad Dn. Iacobum Bongarſium legatum Gallicum. 164.
Reſponſio Dn. Philippi de Freſnes legati Gallici ad Henrici Ranzouii epiſtolam. 165.
Henr. Ranz. reſponſio ad proxime præcedentem. 167.
Epiſtola de captiuitate & obitu Caii Ranzouii a diuerſis ſcripta. 170
Effigies Caii Ranzouii. 171.
Regis Daniæ Friderici 2. ad ſtatus Hollandiæ confœderatos epiſtola de relaxando Caio Ranz. capto. 171.
Regis Daniæ Friderici 2. ſaluus conductus, quo Caium Ranzouium in Belgium ablegatum inſtruxit. 172.
Henrici Sudermanni Anſeaticarum ciuitatum ſyndici epiſto-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

epiſtolæ tres ad Henricum Ranzouium de Caio filio capto. 173.174.175.
Epiſtol. Iuſti Lipſii ad Henr. RanZ. 182.
Conſolatoria Caſparis Hoieri conſiliarii ducis Holſatiæ Ioannis Adolphi & filii Caii ad Henricũ RanZouium de obitu. 183.
Henr. Ranz. reſponſio ad Henr. Sœdermanni literas. 177.
Friderici 2. regis Daniæ literæ ad ſtatus Hollandiæ de relaxando Caio Ranzouio capto. 179.
Eiusdem Friderici 2. regis Daniæ ad illuſtrem Baronem de VVilligbui Reginæ Angliæ Gubernatorem Belgii ad Somam ſuper dimiſſione Caii Ranz. capti. 180.
Dn. Ioan. Adolphi Archiepiſcopi Bremenſis ac epiſcopi Lubecenſis ad Henric. Ranz. de obitu filii Caii ducis Holſatiæ conſolatoria. 186.
Conſolatoria Dauidis Chytræi ad Henr. Ranz. 187.
Reſponſio Henr. Ranz. ad epiſtolam conſolatoriam Dauidis Chytræi. 191.
Typus monumenti Ranzouiani in ſacello Itzehoenſi: & Epigrammata quædam in idem. 207.
Effigies Henrici RanZouii. 208.
Inſcriptio ſacelli Itzehoenſis nuper ab Henrico Ranzouio conſtructi. 209.
Inſcriptio ſarcophagi Ranzouiani. 210.
Inſcriptio ſarcophagi altera ad imitationem Pontani facta. 211.
Epitaphia Henrici Ranzouii. 212.
Henricus Ranzouius alloquitur ſuos eodem in loco ſepultos. 213.
Inſcriptio altaris Itzehoenſis. 213.
Epitaphia Caii Ranzouii infra crucem in altari & plura. 214.215.
Inſcriptio monumenti marmorei ad altare Trinitatis ItZehoæ poſiti. 216.
Chytræi iudicium de Reſponſione Henrici Ranzouii ac eius conſolatoria. 218.

F 2

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Conſolatoria Bartholomæi Rhodomanni de monteregio Boruſſi ad Henr. Ranz. de obitu filii Caii. 219.
Carmen ſcriptum memoriæ Caii Ranzouii ab eodem Rhodomanno. 219.
Conſolatoria epiſtola Iuſti Lipſii ad Henricũ Ranzouiũ de obitu filii Caii. 220.
Epiſtola Abrahami Bochii conſiliarii intimi Electoris Saxoniæ Chriſtiani conſolatoria ad Henricum Ranz. de obitu filii Caii. 221.
Epiſtola Ioachimi Friderici poſtulati adminiſtratoris archiepiſ. Magdeburgenſis Marchionis Brandeburgenſis conſolatoria ad Henr. RanZ. de obitu filii Caii. 223.
Reſponſio Henrici Ranzouii ad præcedentem. 224.
Lindebergii conſolatoria ad Henr. Ranz. ſuper obitu filii Caii. 225
Henrici RanZouii reſponſio ad conſolatoriam illam Lindebergii. 228.
Epiſtola cõſolatoria illuſtriſſimi principis ac domini Dn. Vdalrici Heredis Norvvegiæ ad Henricum Ranz. de obitu filii Caii. 229.
Reſponſio Henr. RanZ. ad epiſtol. illã præcedentem. 231.
Epiſtola conſolatoria Georgii Rollenhagen Rectoris ſcholæ Magdeburgenſis ad Henr. Ranz. 232.
Epiſtola Ioannis Vorſtii præpoſiti Itzehoenſis ad Henricum RanZouium. 233.
Conſolatoria Nicolai Petræi Huſani ad Henr. Ranz. de obitu filii Caii. 238.
Conſolatoria D. Othonis ducis Brunſuicenſis & Luneburgenſis ad Henricum Ranzouium. 251.
Epiſtola D. Caroli principis Arenburgenſis conſolatoria ad Henricum Ranzouium. 252.
Reſponſio Henr. Ranz. ad eam epiſtolam. 253.
Conſolatoria Georgii Brunonis decani Colonienſis ad Henr. Ranz. de obitu filii Caii. 253.
Conſolatoria Melchioris Neofanii paſtoris Brunſuicenſis

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

ſis ad Henr. Ranz. 255.
Epiſtola M. Nicolai Cornopæi Scholæ Chilonienſis Rectoris ad Henricum Ranzouium. 257.
Conſolatoria Caroli Aleſeldii nepotis ad Henr. Ran. 258
Epiſtola Henrici Ranzouii ad principem Ferdinandum de Medices, magnum ducem Hetruriæ. 260.
Conſolatoria Epiſtola Erneſti Comitis in Mansfeld ad Henricum Ranzouium. 263.
Reſponſio principis Ferdinandi de Medices, ducis Tuſciæ, magni Hetruriæ ducis ad Henr. Ranz. 265.
Epiſtola eiusdem principis ad Brunonem Decanum Colonienſem. 267.
Epiſtola Henrici Ranzouii ad principem Ferdinandum de Medices. 268.
Reſponſio principis Ferdinandi de Medices. 270.
Reſponſio Henrici Ranz. ad eius principis literas. 271.
Epiſtola Ferdinandi Medices ad Henr. Ranz. 273.
Alia eiusdem principis epiſtola ad Henr. Ranz. 274.
Reſponſio Henrici Ranzouii. 275.
Reſp. Ferdinandi Medices ad Henr. Ranz. literas. 277.
Epiſtola Henrici Ranzouii ad principem aliquem magni nominis in Italia. 278.
Epiſtola Nicolai Chiberti Lotharingi Medicinæ doctoris ad Henr. Ranz. 281.
Epiſtola Scipionis Admirati trium magnorum Hetruriæ ducum ab hiſtoria ad Henr. Ranz. 285.
Epiſtola Philippi a Fraxinis ad Henr. Ranz. 287.
Epiſtola Henrici Ranzouii ad Georgium Brunonem decanum Colonienſem. 288.
Reſponſum Georgii Brunonis. 289.
Epiſtola Martini Marſtalleri Pomerãiæ ducis conſ. 291.
Reſponſum Henrici Ranz. ad epiſtolã Marſtalleri. 293
Epiſtola Philippi ducis Pomeraniæ ad Henr. Ranz. 294.
Alia eiusdem ducis epiſtola ad Henr. Ranz. 295.
Reſponſum Henrici Ranzouii ad epiſtolã Philippi Pomeraniæ ducis. 296.

Alia Henrici Ranzouii epiſtola ad Philippum Pomeraniæ ducem. 300.
Epiſtola Henrici Ranzouii ad Ferdinandum Ximenium. 301.
Epiſtola Margaretæ Principiſſæ Arenbergenſis ad Henricum Ranzouium. 302.
Epiſtola Ioannis Politi ad Henr. Ranz. 304.
Epiſtola Ioanis Niebur conſulis Hamburgenſis ad Henr. Ranz. 305.
Epiſtola Matthæi ab Otthen, Proregi Portugalliæ a ſecretis ad Henricum Ranzouium. 307.
Epiſtola Ioannis Lauterbachii Rectoris ſcholæ Heilbrunnenſis ad Henricum Ranzouium. 310.
Epiſtola Henrici Ranzouii ad Benedictum ab Alefeld generum ſuum. 312.
Epitaphia Theodorici Ranzouii Henrici filii Canonici Lubecenſis. 315.
Epiſtola Philippi Pomeraniæ ducis ad Henr. Ranz. 318.
Epiſtola Martini Marſtalleri ad Henr. Ranz. 320.
Alia eiusdem Marſtalleri ad Henr. Ranz. 322.
Epiſtola Philippi ducis Pomeranorum ad H. R. 323.
Epiſtola Genetheliaca Martini Marſtalleri ad H. R. 324
Epiſtola Henr. Ranz. ad Philippum Pomeraniæ ducem. 330.
Epiſtola Henr. Ranz. ad Martinum Marſtallerũ. 333.
Epiſtola Henr. Ranz. ad confœderatorum ſtatuum Belgii ad sereniſſimum regem Daniæ legatos. 335.
Epiſtola legatorum ſtatuum Belgii ad Henr. Ranz. 337.
Epiſtola Iuſti Lipſii ad Henr. Ranz. 338.
Epiſtola Antonii Comitis Oldenburgi ad H. R. 339.
Epiſtola Rudolphi 2. Imper. legati Ehrenfridi a Mingvvitz ad Henricum Ranzouium. 340.
Epiſtola Ioannis Adolphi Archiepiſcopi Bremenſis & epiſcopi Lubecenſis ad Henr. Ranz. 341.
Epiſtola Othonis Guilielmi a Berlepſch ad H. R. 342.
Epiſtola Rudolphi 2. Romanorum Imperatoris ad Henricum

vicum Ranzouium. 344.
Epiſtola Caroli Comitis ab Egmont, Ferdinandi Lopes & Ioannis Nickerke ad Henr. Ranz. 345.
Epiſtola Henr. Ranz. ad Iuſtum Lipſium. 346.
Reſponſio Henr. Ranz. ad epiſtolam Rudolphi 2. Imper. 347.
Epiſtola Henr. Ranz. ad Cancellarios ſenioresq́ conſules ſupremi ſenatus ducatus Brabantiæ, &c. 348.
Epiſtola Henr. Ranz. ad Ioannem VVolgangum Freimonium ab Oberhauſen. 350.
Epiſtola Marci Velſeri conſulis Auguſtani ad Henricum Ranzouium. 352.
Epiſtola Henrici Ranzouii ad principem ac dom. Erneſtum archiducem Auſtriæ. 353.
Epiſtola Hermanni VVarnebuch conſulis Lubecenſis ad Henr. Ranz. 354.
Epiſtola Ioachimi Friderici archiepiſcopi Magdeburgenſis ad Henr. Ranz. 355.
Epiſtola Henr. Ranz. ad Ioannem VVolfgangum Freimonium ab Oberhauſen. 357.
Epiſtola Franciſci ducis Saxoniæ, Angariæ & VVeſtphaliæ ad Henr. Ranz. 358.
Epiſtola legatorum Hiſpaniæ regis & Archiducis Auſtriæ ad Henr. Ranz. 359.
Epiſtola Nicolai Bielke ſenatoris regni Suecici ad Henr. Ranz. 361.
Henr. Ranz. reſponſio ad præcedentem. 363.
Epiſtola D. Rudolphi 2. Imperatoris ad fratrem Erneſtum Archiducem Auſtriæ, &c. ex germanico in latinum conuerſa, Segebergæ exhibita. 365.
Epiſtola Friderici 2. Daniæ, Noruvegiæ Vandalorum, Gothorumq́ regis ad Franciſcum de Verdugo. 366.
Epiſtola Ioachimi Friderici poſtulati adminiſtratoris Archiepiſcopatus Magdeburgenſis, Marchionis Brãdeburgenſis ad Henricum Ranzouium. 367.
Epitaphia liberorum Henrici Ranzouii cum aliis non-

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

nullis Epigrammatibus a Lauterbachio conſcripta 368.369.& ſequentibus incluſiue vſq; ad foliū. 391.
Georgii VVippermanni elegia funebris ad Henricum RanZouium de obitu filii Caii. 391.
Petri Lindebergii elegia conſolatoria ad Henr. Ranz. de obitu filii Caii viriliter ferendo. 395.
Caroli ab Alefeldt in obitum auunculi ſui Caii RanZouii elegia ad Henr. Ranz. auum ſuum. 397.
Conſolatio filiorum ad Henr. Ranz. parentem. 398.
Henricus Ranzouius conſolatur ſemetipſum. 399.
Preces Henr. RanZouii pro felici ex hac vita exitu. 401.
Votum eiusdem ad imitationē Xenophontis. 402.
Dictum ex primo & ſecundo capite Iobi. 403.
Verſus Euripidei a Cicerone translati. ibid.
Querela Henrici RanZ. de morte ſuorum intertextam habens conſolationem & in fine annexum votū. 404.
De vita æterna Mantuani epigramma. 406.
Ad lectorem exuuias RanZ. prætereuntem. 406.
Epitaphia Henrici Ranzouii producis Cimbrici. 407.
Ad Henricum Ranzouium, quod viuus inſcriptionem tumuli parat. ibid.
Aetatis humanæ curriculum alludens ad emblema Henrici Ranzouii. 408.
Declinatio mortis. ibid.
Henricus Ranzouius de ſeipſo. 408.
In arcem Ranzou Henrici Ranzouii. 409.
Silentium & ſpes arma ſunt patientiæ. 409.
In ſententiam memorialem Henrici Ranzouii. 410.
Votum Salomonis, Frenceliipro longa vita Henr. R. ibid.
Threnus & epitaphia in obitum Sophiæ Roſenkranziæ coniugis Breidonis Ranzouii Henrici Producis Cimbrici filii. 411.412.413.414.415.
Epitaphia duo Erici Ranz. in primo vitæ lumine mortui Breidonis Ranzouii filioli. 416.
Querela H.R. in obitum nobiliſſimi viri Hacconis Hulgeri Mariſchalci regni Daniæ affinis ſui cariſſimi. 417.

Lugubres narrationes duæ de obitu illuſtris ac generoſi viri Dn. Nicolai Caas magni Daniæ Cancellarij, & equitis ordinis Danici 420. vsq; 430

Elegiæ funebres Henrici Ranzouii, in obitum Dn. Nicolai Caas Domini in Tarup. 431

Planctus Iuſtitiæ politicæ ad Nicolaum Caaſum pie defunctum. 434

Programma publicum Academiæ regiæ Haffnienſis in celebratione exequiarum Dn. Nicolai Caas, domini in Tarup. 435

Epitaphia Dn. Nicolai Caſæ. 435. vſq; ad 446.

Elegia Petri Lindebergij ad Henricum Ranz. amicum ſuum Dn. Nicolaum Caſam lugentem. 446.

Memoria Henrici Ranzouij in obitum amici ſui Erici Volcmari a Berlepſch equitis Turingi. 448.

Querela Henrici Ranzouij de obitu dominorum ſanguineorum & amicorum ſuorum. 450

Epigramma M. Friderici Dedekindi Rectoris Scholæ ad S. Michaelem Luneburgi in pium Henrici Ranzouij colligendi monumenta ſtudium. 452

Pyramis Nordenſis. 453

Pyramis Segebergenſis. 454

Obeliſcus Henrici Ranzouij. 455.

Ex epiſtolis tarde tranſmiſſis.

Ioannis Georgij Marchionis & Electoris Brandeb. epiſtola ad Henricum Ranzouium.

Petri Lindebergij epiſtola ad Henricum Ranz.

Pauli Meliſſi epiſtola ad Henr. Ranz.

Reſponſio Henr. Ranz. ad Paulum Meliſſum.

Epiſtola Henr. Ranzouij ad Georgium Rollenhagen.

Boneuenturæ Bodeckers Legati Cæſarei epiſtola ad Henricum Ranzouium.

Iacobi Typotij epiſtola ad Henr. Ranz.

Reſponſio Henrici Ranzouij ad Iacobum Typotium.

FINIS.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

A

VI

R

In

Qu

Ha

Sea

Ing

Ipſæ

Ag

Tem

RA

Tu

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

AD HENRICVM RANZOVIVM, REGIS DANIÆ VICARIVM, VIRVM ILLVSTREM.

De effigie illius aurea.

QVOD me RANZO tui dignaris imagine
vultus,
Non ex pagellis chartæ conſtante, ſed auro
Ex ſolido; ſolidum declaras cordis amorem
In non vulgarem melicum, nec laudis inanem.
Qui tibi ſi ſolidas conatur reddere grates,
Haud tenui ex charta fiet, vacuaue papyro;
Sed ſolido ex animo, dantis teſtante fauorem
Ingenuum. verum chartæ ſolidentur oportet.
Ipſæ RANZO prius, ſolidum quam ſcribere carmen
Aggrediar, ſolida manſurum ætate per omne
Tempus, amicitiæ que memor conteſter honorem
RANZOVII, ſimul & famam titulumque perennem.
Tu quidnam expeteres hoc munere ſoldius vno?

MELISSVS,

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Royal Library, Copenhagen.
LN bis 110 [45,-197 8°]